

1 ÎMPĂRAȚI

– COMENTARII –

Autor : **Iulian Ghica**

Biserica NEEMIA

Împărăția se întărește în mâinile lui Solomon

– 1:1-2:46 –

Primele două capitole ne prezintă modul în care Solomon a devenit împărat și cum împărăția s-a întărit în mâinile lui. Sunt trei tablouri principale:

- Uneltirea lui Adonia
- Solomon este uns împărat
- Solomon pedepsește pe vrăjmașii împărăției și împărăția se întărește în mâinile lui

Secțiunea îl pune pe David într-o lumină mai puțin bună și ne aduce aminte de slăbiciunile acestuia. David este bătrân, înaintat în vârstă și suferă de friguri. Slujitorii lui o găsesc pe Abișag, Sunamita, o tânără fecioară pentru a-l îngriji pe David. Ea trebuie să se culce la sânul lui pentru a ușura durerea împăratului. David acceptă propunerea, dar nu se culcă cu Abișag. Oare de ce ne sunt date aceste amănunte? Oare acest tabloul este unul care îl onorează pe David? Pentru vremea respectivă era o practică obișnuită. Împăratul putea să aibă mai multe soții. Pasajul subliniază că David totuși nu s-a împreunat cu Abișag. Acest aspect ar putea fi unul pozitiv. David, cel care a comis adulter, acum alege înfrânarea chiar într-un cadru în care Abișag îi era (sau îi putea fi soție). Este adevărat că David era și în vremea bătrâneții în care poftele se diminuează (vezi Ecleziastul 12). Aspectul negativ ar fi acela că David acceptă totuși propunerea. Abișag era tânără, frumoasă și fecioară. Poate ideea să devină țiitoare unui împărat bătrân nu era ceea ce își dorea? Poate aici David a fost egoist și s-a gândit mai mult la sine. Sau poate în cultura vremii era ceva firesc iar pentru ea însemna și o oportunitate să ocupe o poziție importantă în împărăție. Poate pentru Abișag a fost chiar o onoare sau poate chiar a dorit de bunăvoie să slujească pe împărat. Este ciudat modul în care își începe autorul povestirea. Având în vedere că primele două capitole evidențiază slăbiciunile și greșelile făcute de împărat, este posibil și ca acest prim pasaj din cap. 1 să îl pună pe David într-o lumină mai puțin plăcută.

Lucrul care poate fi imputat lui David este pasivitatea lui. El suferă de friguri și acceptă să fie încălzit de Abișag, dar nu unge ca împărat pe cineva în locul lui. Deși, tot Israelul înțelege că împăratul este pe moarte, David pare lipsit de inițiativă în ce privește viitorul împărăției. Pasivitatea lui oferă ocazia lui Adonia să uneltească și să se numească singur împărat. Dacă David ar fi fost activ, dacă ar fi fost ferm și clar și ar fi numit pe Solomon împărat, Adonia nu ar mai fi avut ocazia să uneltească. David este pasiv și nu este conștient de uneltilor de la propria curte și nici de pericolele pe care le atrage pasivitatea lui. Semeția lui Adonia mai are și o altă explicație:

- Tatăl său nu îl mustrase niciodată în viața lui zicând: *Pentru ce faci așa?* Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip și se născuse după Absalom.

Adonia nu a fost niciodată certat sau temperat de tatăl său. A făcut tot ce a voit, a considerat că i se cuvine totul și i-a alimentat mândria și o imagine prea bună despre sine. Faptul că era foarte frumos la chip, că semăna cu Absalom și se născuse după acesta ne ajută să înțelegem îngăduința prea mare a lui David față de el. Slăbiciunea lui David față de Absalom a devenit slăbiciunea lui David față de Adonia. David nu a fost ferm față de greșeala lui Absalom, l-a iubit prea mult și nu a acceptat cu toată inima dreapta judecată a lui Dumnezeu față de Absalom. Adonia a devenit un substitut afectiv a lui Absalom și o alinare pentru pierderea suferită de David. David a dezvoltat astfel o relație nesănătoasă cu Adonia. Nu ni se spune că David s-a comportat așa de îngăduitor cu toți fiii lui. Nu, îngăduința sa excesivă a fost focalizată asupra lui Adonia, substitutul simbolic al lui Absalom. Relația s-a format nu pe principii sănătoase ci, a avut ca și temelie traumele lui David și slăbiciunile acestuia față de Absalom. Nevegherea lui David nu a rămas fără consecințe. Adonia a uneltit împotriva împărăției și a pus în pericol viața alesului la tron Solomon și a slujitorilor fideli împăratului David. Chiar dacă David era bătrân și bolnav, pasivitatea sa nu are scuză. Atâta vreme cât ocupa funcția de împărat al lui Israel, el avea datoria înaintea lui Dumnezeu să se ocupe de bunul mers al împărăției. Dacă el simțea că boala și bătrânețea reprezintă un factor de defocalizare prea mare, atunci putea numi în locul lui pe viitorul împărat.

Ioab, fiul Țeruei sprijină uneltirea lui Adonia. După cum vom vedea, Ioab este cel căruia David i-a tolerat două crime, și care a fost un vas prin care cel rău a lucrat împotriva lui David. Ioab a fost foarte devotat lui David. Poate de aceea și David i-a trecut cu vederea păcatele. Cu toate acestea, Ioab avea un caracter îndoielnic și nu avea frică de Domnul. David s-a temut de autoritatea lui Ioab în armată și popor, a ținut cont de devotamentul său față de împărat și de rolul său pozitiv în administrația lui Israel, și nu l-a scos din funcție și pedepsit atunci când se cuvenea. Nevegherea aceasta l-a costat pe David. Ioab a fost cel care îndeplinit ordinul lui David cu privire la uciderea lui Urie, Hetitul. Ioab a fost cel care l-a convins pe David să îl primească înapoi pe Absalom, fapt ce a permis lui Absalom să se răscoale. Pe David l-a costat tronul pentru o vreme și a fost la un pas de moarte. Iată că David este în ultimile zile ale vieții sale și Ioab tot este ca un spin în coaste participând de această dată la o uneltire la curtea împăratului. Cel care i-a fost devotat toată viața, acum când David este bătrân și bolnav, îl uită și îl trădează.

Este uimitor să vedem cum nevegherile și slăbiciunile lui David îl urmăresc până pe patul morții. Slăbiciunea sa a fost aceea de a nu confrunța pe cei apropiați lui care se abăteau de la căile Domnului. David nu l-a confruntat și pedepsit așa cum se cuvenea nici pe Ioab, nici pe Absalom, nici pe Adonia, nici pe Șimei. El a manifestat această slăbiciune înainte de păcatul cu Bat-Șeba. După păcatul cu Bat-Șeba, ea s-a amplificat. Deși David a fost iertat de Domnul și și-a continuat relația cu El, slăbiciunea aceasta și consecințele ei, l-au urmărit toată viața. Timpul nu a rezolvat de la sine lucrurile, și nici Domnul nu a intervenit în locul lui David. Toleranța sa prea mare a lăsat consecințe care l-au urmărit până pe patul morții. David nu poate muri în liniște căci

consecințele slăbiciunilor lui aduc tulburare în împărăție. Cel rău ne va ataca prin oamenii de lângă noi. Atacurile vor fi diverse. Un element la care trebuie să avem grijă este: să confruntăm la timp și să nu fim mai toleranți decât trebuie. Să confruntăm în primul rând comportamentul imoral al celor de lângă noi care poate aduce vină și asupra noastră. David a avut și momente în care a confruntat pe cei din jur și a îndeplinit pedeapsa Domnului. Cu toate acestea, au fost niște situații dificile cu personaje puternice și influente ca Ioab când a ales pasivitatea. David era mai dispus să ierte, să lase de la el, decât să confrunte și să pedepsească. El l-a iertat prea repede pe Șimei și i-a jurat prea repede că nu-l va omorî cu sabia. Dincolo de disponibilitatea sa de a ierta, David era Unsul Domnului care trebuia să îndeplinească judecățile Domnului și să îndepărteze răul din împărăție, indiferent dacă acesta se revărsa prin căpitanul oștirii sale sau prin copiii lui. Disponibilitatea lui David de a ierta este laudabilă. Dar ea nu trebuia să intre în contradicție cu responsabilitatea pe care o avea înaintea Domnului să păstreze o împărăție curată și să înfăptuiască dreptatea. David, ca uns al Domnului, trebuia să oglindească deopotrivă îndurarea și dreptatea Domnului, bunătatea Sa și sfințenia Sa. David nu a fost însă constant în confruntarea răului de lângă el. Cel care atunci când era un copil nu s-a temut să se lupte cu leul, ursul și apoi cu Goliat, când a crescut mai mare a ezitat să pedepsească pe Ioab și apoi pe fiii săi, Absalom și Adonia.

Slăbiciunile inimii sunt mai periculoase decât dușmanii de afară. Din această pricină, am putea spune că Isus a fost un prooroc ca Moise și nu ca David. Moise l-a întrecut pe David în credințioșie și constanță. El a fost credincios în toată Casa lui Dumnezeu, și nu a îngăduit ca printr-o fisură sau slăbiciune a inimii slujirea sa să fie pângărită. Moise nu a fost perfect, dar nu a avut căderea lui David (cu Urie) și nici nu a coabitat cu slăbiciunea de a nu confrunta răul din jurul lui. Este adevărat că Moise și-a început lucrarea când avea 80 de ani. Poate el și-a manifestat slăbiciunile înainte de 80 de ani. David, la 70 de ani își încheia lucrarea. Poate dacă David și-ar fi început o nouă lucrare la 80 de ani, ar fi fost la fel de credincios ca Moise. Nu știm exact. Dar știm că credințioșia lui Moise în lucrarea încredințată a fost mai mare decât cea a lui David. Iată de ce Biblia ne vorbește despre un prooroc ca Moise și nu ca David. David a coabitat cu slăbiciuni care par mărunte. Cu toate acestea, consecințele au fost mari și grave. Una din ele ar putea fi că nu a avut onoarea să fie el principalul profil mesianic din Vechiul testament, loc ocupat de Moise.

Indiferent dacă David era bătrân și bolnav, pasivitatea lui are consecințe. Atunci când ocupăm o poziție în planul lui Dumnezeu, provocările realității vor veni când ne dorim mai puțin, uneori suferind o pierdere sau trecând printr-o boală. Chiar în acele zile, va trebui să luăm decizii foarte importante pentru Împărăție. Amânarea lor nu va fi de bun augur. De multe ori amânăm anumite decizii pentru a ne găsi mai întâi dispoziția sufletească pentru ele. Dar sunt situații când viața nu ne oferă acest lux. Deciziile și inițiativele trebuie luate prompt de conducător în pofta stărilor sale emoționale potrivnice.

David este trezit din pasivitatea și somnul său de Natan. David nu este conștient de pericolul care planează asupra împărăției sale. Natan, proorocul, este cel care ia inițiativa și îl

atenționează pe David. Nu cred că este la întâmplare faptul că 1,2 Împărați începe tabloul prin care împăratul este atenționat de prooroc. Cum spuneam în introducerea comentariului, funcția proorocului reprezintă o temă centrală în carte. Natan nu vrea să dea greș. El știe că este pusă în joc viața sa, și apoi viața lui Solomon (în a cărei educație a avut un rol fundamental) și a mamei acestuia, Bat-Șeba. Natan o trimite întâi pe Bat-Șeba la David, și apoi vine el însuși. Faptul că simte nevoie să o trimită mai întâi pe Bat-Șeba imi sugerează că Natan nu era convins de posibilitatea unei reacții prompte a lui David. Natan îl vedea pe David într-o stare de pasivitate, dezinteres și poate favoritism față de Adonia, astfel încât nu era sigur de reușita intervenției sale. El simte nevoie să pulseze. O trimite pe Bat-Șeba, iar el intră imediat după ea la împărat. David jurase Bat-Șebeii că Solomon avea să fie împăratul. Deci în mintea lui David era clar cine va fi succesorul. Totuși, deși era bătrân și bolnav nu îl unge pe Solomon ca împărat. Pare bizar comportamentul lui David.

Partea bună este că David răspunde pozitiv la atenționarea proorocului. David a avut toată viața această calitate. A fost smerit și mereu dispus să asculte sfatul slujitorilor lui. Este adevărat că cel rău a încercat să speculeze această calitate și să profite de smerenia și bunătatea lui David. În 2 Samuel, nu mult după tabloul în care David este confruntat de Natan cu privire la uciderea lui Urie, David este sfătuit de femeia pe care o trimite Ioab, să îl primească pe Absalom înapoi. David răspunde pozitiv și la cuvintele lui Natan, dar și la cele ale femeii trimise de Ioab. Receptivitatea față de Natan îi aduce salvarea vieții, dar receptivitatea față de Ioab îi pune în pericol și tronul și viața. În războiul spiritual, David nu va specula doar slăbiciunile sale ci și calitățile sale. În 1 Împ. cap.2 însă, Domnul i-a vorbit lui David prin gura lui Natan și prin gura Bat-Șebeii. David se lasă trezit din somn și din pasivitatea sa. El nici nu ezită, nici nu amână decizia. David își învinge și slăbiciunea față de Adonia, dar și starea de pasivitate favorizată de boală și bătrânețe. David înțelege pericolul. Pericolul era chiar mai mare decât cel previzionat de Natan. Principala slujbă a lui Solomon avea să fie ridicarea Templului. Adonia era dominat de cel rău. În mod cert, prin Adonia, cel rău ar fi blocat procesul ridicării Templului. David acționează ca la carte. El îl unge pe Solomon în aceeași zi. Cheamă pe persoanele influente din împărăție care au rămas fidele împăratului, îl așează pe Solomon pe scaunul său de domnie, și el însuși se închină înaintea lui Solomon. Adonia a mizat probabil pe pasivitatea tatălui său. Însă, David pentru prima dată îi dă o lecție extrem de dureroasă lui Adonia. Nu îi mai tolerează semeția și îl pune într-o situație jenantă, dar și extrem de periculoasă. Adonia poate fi acum acuzat de trădare și rebeliune față de împărat. Viața lui Adonia este acum în pericol.

Observ faptul că autorul insistă și pe dialogul dintre Bat-Șeba, Natan și David, dar și pe cel dintre Adonia și Ionatan, fiul lui Abiatar, cel care îi aduce vestea. Autorul ne oferă mai întâi amănunte despre modul în care David este convins să ia inițiativa de a-l unge pe Solomon ca împărat și apoi despre modul în care Adonia este convins să renunțe la inițiativa sa de a deveni împărat în locul tatălui său, David. De ce insistă oare autorul pe aceste două dialoguri?

Dialogul din cap.1 ne reliefează modul în care David este convins să ia inițiativă. Este evidențiată tema proorocului. Proorocul nu are putere de decizie. Dar rolul lui este să influențeze

(în bine) pe cel care are putere de decizie, și anume împăratul. Relația prooroc-împărat este esențială pentru împărăția lui Dumnezeu. Tema aceasta este centrală în întreaga carte. Împăratul este supus slăbiciunilor și greșelilor. Dar aceasta în sine nu este o tragedie. Iată că însuși marele împărat David, modelul tuturor împăraților care vor urma, este hăituit de slăbiciuni și greșeli chiar și pe patul de moarte. Domnul însă așează o minunată resursă lângă împărat: proorocul. Domnul știe că împăratul este om și este supus greșelilor. Domnul nu se așteaptă ca împăratul să fie perfect, ci îi așează în jur persoane-resurse care îl pot ajuta să își depășească slăbiciunile și greșelile. Două persoane-resursă sunt puse în lumină în cap.1: proorocul și ajutorul potrivit. Interacțiunea dintre împărat, prooroc și soția împăratului se va dovedi determinantă pentru mersul împărăției. Pentru bine împărăției sale împăratul trebuie:

- Să accepte faptul că este imperfect, supus greșelilor și slăbiciunilor, că în anumite situații va fi naiv și discernământul său este limitat.
- Să primească alături de el proorcii pe care îi trimite Domnul.
- Să își aleagă o soție care să nu slujească idolilor, ci doar Domnului.
- Să fie receptiv la sfaturile pe care la va primi de la persoanele-resursă pe care Domnul le-a așezat lângă el.

În cartea 1, 2 Împărați strălucește cu putere această temă: persoanele care sunt în jurul împăratului, sfătuitoarii împăratului au un rol fundamental pentru destinul împărăției. Vom observa de multe ori, că în situații critice împăratul decide inspirat, influențat de cei din jur. De aici înțelegem că una din cele importante decizii ale împăratului devine alegerea apropiaților săi. Nu trebuie să simplificăm realitatea. Împăratul moștenește o curte împărătească. Circumstanțele așează lângă împărat pe diverși oameni. Așa a fost cu Ioab. Ioab era rudă cu David și l-a prijit pe David când acesta fugea de Saul. Apoi l-a ajutat pe David să devină împărat. Aceste circumstanțe și aceste fapte ale lui Ioab l-au adus pe acesta la curtea împăratului. Dar mai există un principiu: cei apropiați împăratului care se abat de la valorile împărăției trebuie îndepărtați. David nu a greșit că l-a primit pe Ioab printre apropiații săi. Era corect și onest să facă acest lucru. David a greșit că l-a păstrat pe Ioab printre apropiații săi. David a născut pe Absalom și pe Adonia. Era firesc ca aceștia să facă parte din curtea împărătească. Greșeala a fost că le-a tolerat păcatele și nu i-a îndepărtat din timp. Oamenii din jurul nostru nu sunt neutri d.p.d.v. spiritual. Dacă nu slujesc Domnului, ei slujesc celui rău. Vor fi mereu niște spini în coaste, niște vase prin care cel rău ne va ataca într-un fel sau altul. Uneori atacul va fi direct, ca în cazul lui Absalom. Diavolul va specula invidia, dorința de putere din firea lor pământească nerăstignită și se vor ridica împotriva noastră. Alteori, atacul va fi indirect. Când Ioab l-a sfătuit pe David să îl primească pe Absalom înapoi sau când a urmat porunca lui David cu privire la uciderea lui Urie, Ioab a fost motivat de devotamentul și dragostea sa față de David. Ioab i-a dorit binele lui David, dar i-a făcut rău. David are și momente în care strălucește incredibil de mult la acest capitol. El se căsătorește cu Mical. Putem analiza critic decizia lui. Oricum, Mical este soția sa. Când David

dansează înaintea chivotului Domnului, prin Mical vorbește cel rău încercând să stimuleze în inima lui David afirmarea de sine și preamărirea de sine. David o confruntă aspru pe Mical și nu rezonază cu sfaturile ei. El nu o alungă pe Mical, dar este critic la sfaturile ei. Este un echilibru greu de găsit. Nici Natan nu a fost tot timpul în veghere. Când David a dorit să zidească o casă Domnului primul răspuns a lui Natan a fost: „Fă tot ce ai pe inimă!” Dar apoi Domnul l-a întors pe Natan la David și i-a spus: „Nu tu, ci fiul tău îmi va zidi o casă și atunci când voi porunci Eu!” Sfatul celor apropiați nu poate fi luat 100% din partea Domnului chiar dacă vine din gura unor oameni sfinți. El trebuie mereu analizat critic. Echilibrul poate fi adus doar de cunoașterea Legii lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu îl ghidează pe împărat să îndepărteze pe oamenii care sunt insufलाți de cel rău, dar și să analizeze critic sfaturile oamenilor duhovnicești din împărăție. Legea lui Dumnezeu îl ghidează pe împărat să primească sfaturile apropiaților lui și tot ea îl călăuzește în reacția sa față de greșelile supușilor lui. Uneori sunt oameni care trebuie doar temperați, confrunțați și nu și îndepărtați. Legea Domnului ne ajută să facem diferența. Iată de ce împăratul avea porunca să citească în fiecare zi din Legea lui Dumnezeu.

Uneori ne vom afla în poziția de împărat (cel care ia deciziile), iar alteori în poziția de prooroc (sfătuitor). Capitolul oferă lecții importante pentru ambele funcții. Privind la David învățăm receptivitatea, smerenia, disponibilitatea de a-și recunoaște greșelile și curajul de a lua inițiativa pentru a le corecta. David s-a lăsat trezit din pasivitatea lui și a acționat prompt învingându-și propriile slăbiciuni. Vor fi situații când vom ocupa poziții de autoritate, de conducere. Să ne ajute Domnul să reacționăm la fel de prompt ca David când proorocii de lângă noi ne vor deschide ochii spre deciziile plăcute înaintea Domnului. Privind la Natan învățăm despre înțelepciunea sfătuitorului. Natan implică pe cei apropiați împăratului, pregătește momentul când el însuși avea să îi vorbească lui David și își alege cuvintele cu mare grijă și înțelepciune. El îi vorbește cu respect lui David, nu îl jighește și nici nu îi face reproșuri inutile. El îi prezintă realitatea uneltirii lui Adonia, consecințele acestei uneltiri și îi aduce aminte lui David de promisiunile și juruințele făcute înaintea Domnului. Domnul să ne dea smerenia lui David când vom fi împărați și înțelepciunea lui Natan când vom fi prooroci. Un prooroc trebuie să știe ce să spună, cum să spună și când să spună. Proorocul trebuie să ajungă la inima împăratului. El nu este chemat să manipuleze inima împăratului ci să ajungă la inima sa. Strategia lui Natan nu înseamnă lipsă de credință în Domnul, ci oglindește înțelepciunea lui Natan. Natan este cel care l-a confruntat pe David după păcatul cu Bat-Șeba. Gândiți-vă ce provocare pentru Natan în acea zi. Cu toate acestea, Domnul l-a inpisrat și i-a pus pe buze cuvintele potrivite pentru a topi inima împietrită a lui David. Dacă Natan s-ar fi încrezut în sine, în strategiile sale de confruntare, atunci cu adevărat ar fi însemnat necredință. Dar Natan nu se încredea în înțelepciunea lui, ci în Domnul. Acest lucru nu îl împiedica să facă pământește, tot ce ține de el ca mesajul său să aibă impact. E adevărat că inima împăratului este ca un râu pe care Domnul îl îndreaptă oriunde îl vrea el. Domnul însă încurajează conlucrarea dintre El și proorocii săi. Proorocul trebuie să își folosească toată iscusința atunci când îl confruntă pe împărat și în același timp să se încreadă în Domnul și nu în iscusința lui, în sine.

Capitolul 1 insistă și pe smerirea lui Adonia. În toiu sârbătorii, acesta află vestea ungerii lui Solomon. Adonia trece de la extaz la agonie, de la bucurie la spaimă. Momentul a fost cumplit pentru Adonia. El se credea împărat, și doar într-o secundă își dă seama că de fapt nu este împărat ci trădător și deci vrednic de moarte. Acest tablou ilustrează foarte bine principiul: cine se va înălța, va fi smerit.

Adonia s-a văzut mai presus decât era și a aspirat la mai mult decât îi era destinat. El era fiul împăratului și ocupa o funcție foarte importantă în împărăție. El nu s-a mulțumit cu atât. A dorit întâietatea. S-a lăsat sedus de putere. Adonia nu percepea funcția de împărat ca un loc de slujire în împărăția lui Dumnezeu, ca pe un păstor care trebuie să se îngrijească de turma Domnului. Pentru el însemna faimă, putere, bogăție. Adonia miza probabil pe pasivitatea tatălui său. Spera că tatăl său îi va tolera și această obrăznicie. Oricum era favoritul tatălui, nu? Adonia este luat prin surprindere de reacția tatălui său. El este însă suficient de lucid pentru a recunoaște eșecul acțiunii sale. Știa că David avea o imensă autoritate peste națiune. David era iubit și respectat de tot poporul și de toți de la curtea împărătească. Prin David, Domnul izbăvisese pe Israel de vrăjmașii lui, și îl înălțase pe Israel peste Neamuri. Israel era o țară liberă. David a finalizat ce a început Iosua- Israel devenise o mare putere în regiune. Toți știau că Domnul este cu David. David a iubit și slujit poporul. El a făcut dreptate și nu a abuzat de popor pentru propria sa bunăstare. Poporul s-a simțit slujit de David. Inima poporului era pentru David. Era o nebunie să crezi că tu, ca fiu a lui David, vei putea să convingi poporul să treacă așa deodată de partea ta și împotriva lui David. Adonia a fost totuși lucid să înțeleagă că a pierdut în fața lui Solomon. Fuge la altarul Domnului și îl imploră pe Solomon să îi jure că nu-l va omorî. Solomon răspunde cu multă înțelepciune. El nu-i jură că nu-l va omorî, așa cum a jurat David lui Șimei- Solomon nu repetă greșelile lui David. Nici nu îl omoară. Însă îl responsabilizează: dacă va fi om cinstit, un păr din cap nu-i va cădea; dar dacă se va găsi răutate în el, va muri.

Dacă domnia lui Solomon prefigurează împărăția mesianică adusă de a doua venire a lui Hristos, uneltirea lui Adonia ar putea prefigura lucrarea omului fărădelegii. La fel cum Adonia se numește pe sine împărat, dar apariția adevăratului împărat (Solomon) îl umple de rușine și îl smerește, la fel va fi și la finalul istoriei: omul fărădelegii va revendica dreptul să domnească ca Dumnezeu asupra întregului pământ. Bucuria lui va fi pentru o scurtă vreme căci venirea în glorie a adevăratului Împărat va pune capăt răzvrătirii sale.

Dacă în capitolul 1 autorul ne descrie ungera lui Solomon ca împărat în mijlocul unei crize, în cap.2 el ne prezintă cum anume împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon. Ultimele cuvinte ale capitolului: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon, precum și v.12: Solomon a șezut pe scaunul de domnie al tatălui său David și împărăția lui s-a întărit foarte mult, reliefează tema centrală a capitolului. Iată o pobilă structură a capitolului:

- 2:1-11 – Sfaturile primite de la David: păzirea poruncilor și pedepsirea oamenilor vrăjmași împărăției
  - 2:12 – Anunțarea temei centrale: ***Solomon a șezut pe scaunul de domnie al tatălui său David și împărăția lui s-a întărit foarte mult.***
- 2:13-46 – Îndepărtarea oamenilor vrăjmași împărăției
  - 2:13-25 – Uciderea lui Adonia
  - 2:26-27 – Scoatera din slujbă a preotului Abiatar
  - 2:28-35 – Uciderea lui Ioab
  - 2:36-46a – Uciderea lui Șimei
    - 2:46b – CONCLUZIA: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon.

Prima întrebare la care trebuie să răspundem este: a procedat Solomon corect înaintea Domnului sau a acționat asemenea unui despot inteligent care ucide cu sânge rece pe toți cei despre care simte că nu-i sunt fideli? Cred că în cap.2 sunt suficiente elemente care demonstrează că Solomon a acționat bine, cu înțelepciune și după voia lui Dumnezeu. Observăm faptul că toate aceste acțiuni el le realizează în urma sfaturilor și poruncilor primite de la tatăl său, David. Înainte de a-i da aceste sfaturi, David îi poruncește să păzească Legea lui Moise din toată inima lui! Sfaturile lui David de a curăți împărăția sunt în conformitate cu Legea lui Moise. Conform Legii lui Moise, Adonia, Abiatar, Ioab și Șimei erau vrednici de moarte. La Ioab este cel mai simplu căci comisese două crime. Șimei blestemase pe unsul Domnului, iar Adonia și Abiatar uneltiseră împotriva unuia Domnului. Cine uneltea împotriva unuia Domnului, uneltea împotriva lui Dumnezeu Însuși. În Lege, fiul care își blestema părintele trebuia omorât. Unsul Domnului era păstorul lui Israel, părintele turmei Domnului, alături de Marele Preot. Legea pedepsea cu moartea și păcatul cu voia (vezi cartea Numeri). Păcatul cu voia însemna persistența în orice fel de păcat însoțită de refuzul pocăinței. La personajele pedespitate cu moartea în cap.2 nu vedem semne ale pocăinței. Ele au rămas cu păcatele lor asupra lor și au murit prin nelegiuirea lor. Solomon acționează în spiritul Legii lui Dumnezeu. El nu doar urmează mecanic un set de reguli, ci înțelege principiile, valorile din spatele Legii, și acestea îl ghidează în comportamentul lui. Solomon nu acționează ca un despot obsedat de putere și paranoic cu privire la infidelitatea supușilor (cum acționa Irod cel Mare, de exemplu). Solomon este cumpătat și înțelept. El oferă o nouă șansă, dar în mod echilibrat. A doua șansă pe care o oferă, de exemplu lui Adonia și Șimei este condiționată. El nu cade în capcana unei bunătați prea mari sau prea naive. Este conștient că manifestarea bunătații nu trebuie să facă abstracție de răutatea care zace în inima omului și care poate călca în picioare bunătața care i se arată. Solomon deci a urmat voia lui Dumnezeu și a curățit împărăția de anumite focare de infecție spirituală pe care tatăl său David le-a tolerat.

Este atât de emoționant acest tablou de la începutul cap.2. Împăratul David, pe patul morții dă sfaturi fiului său Solomon. Pentru David alergarea era aproape de sfârșit. Lupta cu firea pământescă, lupta cu durerile acestei lumi avea să înceteze în curând. Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, întâlnirea în slavă cu Creatorul Lui și cu cei dragi pe care i-a pierdut pe pământ era așa de aproape. Pentru Solomon însă războiul era de-abia la început. David știa bătăliile spirituale care au să se abată asupra fiului său. La sfârșitul vieții sale, David are de fapt o singură concluzie și un singur sfat: păzește cu toată inima ta poruncile Domnului din Legea lui Moise! Ascultarea de Domnul este cheia vieții, este lucru cel mai important, este viața însăși! Solomon poate s-ar fi așteptat să fie învățat despre secretele managementului sau leadership-ului. Crede că David a discutat și aceste lucruri cu el. Dar acestea erau pe planul doi. Deși Solomon ocupa o funcție așa de importantă, prima sa prioritate rămânea aceeași ca pentru orice om: păzește întru totul poruncile Domnului! David nu rostea această concluzie doar ca unul care îl credea pe Domnul pe Cuvânt, ci ca unul care își trăise viața, și o trăise din plin. Viața lui David a fost plină de necazuri, de încercări, provocări și bătălii spirituale. El a păstorit oile, a devenit apoi salvatorul lui Israel, și apoi ginerele împăratului. A devenit un proscris și apoi a fost hăituit ani de zile de Saul. A fugit o vreme la Filistenii. A devenit apoi rege peste Iuda 7 ani. Apoi peste Israel 33 de ani. A avut mari biruințe împotriva Neamurilor. S-a bucurat de succes și faimă. Împărăția s-a întărit foarte mult în mâinile lui. A păcătuit cu Bat-Șeba și l-a ucis pe Urie. Blestemul a intrat în casa lui și în împărăția lui: fiul își violează sora, alt fiu își omoară fratele, fiul său se răscoală și vrea să îl omoare. David este detronat, dar apoi revine pe tron. David a trecut prin multe și a experimentat cele mai diverse, profunde și dureroase lucruri. A experimentat extremele. A trăit 10 ani ca proscris și ca dușmanul numărul unu al națiunii. Dar a domnit și 40 de ani ca împărat. Ca și împărat s-a bucurat de glorie și dragostea națiunii, dar a experimentat și revolta și răscoala națiunii. A avut mulți copii și s-a bucurat de o casă regală puternică, dar și și-a văzut mai mulți copii murind. Unii vrăjmași i-au devenit prieteni, dar și cei din casa lui s-au ridicat împotriva lui. A fost sprijinit de dragostea lui Ionatan, dar și a fost trădat de cei mai apropiați lui. S-a intersectat cu tot felul de oameni, spirituali și lumești, fideli și perversi. A fost uns de Samuel și a slujit la curtea lui Saul. Mical i-a fost soție, iar Ioab general de armată. Șimei l-a blestemat, iar Barzilai l-a ajutat. Și-a intersectat viața cu împărații păgâni ai vremii. Și în viața spirituală David a experimentat extremele. Psalmii săi sunt o mărturie vie a acestui lucru. David a experimentat frica, disperarea, vinovăția, dar și pacea, bucuria, extazul! David a dat dovadă de o credincioșie impresionantă față de Domnul și a trăit apropieri speciale față de Domnul primind din partea lui minunate profeții mesianice. Același David s-a cufundat în adâncimile păcatului (întâmplarea cu Urie, Hetitul) și a parcurs împietrirea și apoi zdrobitoarea povară a vinovăției. David a putut culege roadele credincioșiei sale, dar și consecințele amare ale neascultării sale. În urma aventurii trăite pe acest pământ, David are un SINGUR îndemn pentru Solomon și pentru noi toți:

- **PĂZEȘTE poruncile Domnului Dumnezeului tău,**
umblând în căile Lui, și
păzind legile Lui,
hotărârile Lui, și
învățăturile Lui,
după cum este scris în Legea lui Moise.

David vorbește de poruncile Lui, de căile Lui, de legile Lui, de hotărârile Lui, de învățăturile Lui. Parcă nu mai știe ce cuvinte să folosească pentru a sublinia același lucru. Pe de altă parte, parcă vrea să accentueze că nu este vorba doar de urmarea mecanică a unui set definit de reguli. Viața este complexă. Este o provocare să distingi voia lui Dumnezeu în viața ta în toate etapele acesteia. Legea lui Moise ascunde o înțelepicune care te învață CUM să trăiești, cum să fii OM! De fapt, David îi spune mai întâi lui Solomon: întărește-te și fii OM! Ce interesant! Să reformulăm: David îi spune ÎMPĂRATULUI Solomon: înainte de toate, fii OM! Solomon își încheie viața cu aceeași concluzie ca a lui David: datoria oricărui OM este să se teamă de Domnul și să păzască toate poruncile Lui! Când David îl îndeamnă să fie OM, el are în vedere împlinirea menirii pentru care Dumnezeu ne-a creat. Dumnezeu ne-a creat ca să fim OAMENI. Dar ce înseamnă să fii OM din perspectiva lui Dumnezeu? La o astfel de perspectivă face apel David. Ce înseamnă pentru Dumnezeu OMUL? El l-a creat pe OM după chipul și asemănarea Sa, pentru a fi într-o relație nemijlocită cu Creatorul, pentru a-i oglindi frumusețea, pentru a fi vicerege peste creație și pentru a sluji de laudă Creatorului! Din această lumină, condiția esențială pentru a fi OM este să fii, să rămâi și să crești în relație cu Creatorul tău. Iar aceasta înseamnă să păzești întru totul și în orice vreme poruncile Lui. El ne-a dăruit poruncile Lui pentru a ne învăța să fim OAMENI și să ne împlinim menirea pentru care am fost creați.

David știa că dacă cineva păzește poruncile Domnului, Domnul Însuși este cu el, este pentru el, și va lupta pentru el cu toată puterea Lui. Domnul îl va izbăvi din toate necazurile lui, îi va da izbândă și își va putea împlini minunatul plan pe care l-a alcătuit pentru acel om înainte de întemeierea lumii. Domnul îi va da înțelepciune și lumină să ia deciziile cele bune în lucrurile mici și în cele mari, îl va lumina cum să fie un părinte bun, un soț bun, îl va călăuzi cum să conducă regate și cum să poarte războaie. David însuși se născuse într-o familie de păstori. Cu toate acestea, David a ajuns un mare împărat. Domnul a fost cel care l-a înălțat. De aceea, David adaugă:

- ca să izbutești **în tot ce vei face** și **ori încotro** te vei întoarce

Să izbutești în TOT și ORIUNDE! Ce minunată promisiune! Dar putem spune că David a izbutit în tot ce a făcut atunci când era fugărit de Saul? În acel moment viața sa părea un lamentabil eșec. El a izbutit însă să urmeze planul lui Dumnezeu pentru el și a izbutit să își scape viața de Saul. Apoi, a devenit un mare împărat, iar perioada când era fugărit de Saul a fost de fapt cheia succesului său ca împărat. Atunci Domnul l-a pregătit și format pentru funcția de împărat. Fără acea pregătire, David nu ar fi izbutit ca și împărat. Deci chiar și partea vieții sale când fugea ca proscris, a avut un rol esențial în destinul lui, și făcea parte din minunatul plan al Domnului pentru el. Izbăvirile din viața lui David au fost deopotrivă izbăviri spirituale, dar și fizice. Domnul nu a urmărit doar modelarea caracterului său pentru eternitate. Domnul a avut un plan minunat cu David pe acest pământ! La fel este și cu viața noastră. Domnul ne pregătește pentru eternitate prin rolul pe care ni-l dă pe acest pământ în planul Său din istorie.

Versetul 4 este foarte interesant. Legământul davidic evidențiază destul de clar că promisiunea lui Dumnezeu (că David va avea un urmaș pe scaunul de domnie) este necondiționată. Domnul spusese că îi va bate cu nuiua pe fiii lui David care vor trăi în neascultare, dar că nu îi va îndepărta așa cum l-a îndepărtat pe Saul. Psalmul 89 abordează exact aceeași temă. Psalmistul își aduce frământarea înaintea Domnului în momentul în care Iuda este dus în robie și nu mai rămâne nimeni pe scaunul de domnie al lui David. De ce-urile lui sunt motivate tocmai de faptul că promisiunea Domnului era necondiționată. Cuvintele lui David din 1 Împ.2:4 l-ar fi ajutat pe psalmist. David a înțeles că promisiunea era de fapt condiționată! David a primit revelații despre Mesia și vestea că Mesia va fi fiul lui. Cred că David a înțeles că promisiunea se va împlini în mod necondiționat prin Mesia, dar că în ce privește pe fiii săi pământești domnia lor va depinde de ascultarea lor de Domnul. Condiția este o ascultare totală:

- umblând cu credincioșie înaintea Mea din TOATĂ inima lor și din TOT sufletul lor.

Dumnezeu nu le cere perfecțiunea. Cartea 1,2 Împărați ne va ajuta să înțelegem ce înseamnă ca să păzești întru totul poruncile Domnului. Exemplul propus în 1,2 Împărați este David. Dar David nu a fost perfect. Acest lucru este o încurajare pentru noi. Însă inima lui David a fost pentru Domnul. El și-a recunoscut greșelile și mereu s-a întors către Domnul. Nu s-a dat niciodată la idolatrie, ci a slujit Domnului. L-a iubit pe Domnul și și-a dat silințele să fie plăcut înaintea Lui. De fapt singura pată pe care autorul o va menționa cu privire la David este întâmplarea cu Urie, Hetitul. Aici a fost nu doar o greșeală, ci o cădere mare, o persistență și complacere în păcat. Dar și pentru aceasta David a căpătat iertare. Celelalte greșeli însă nu sunt menționate deloc. Dumnezeu știe că noi, ca oameni vom comite greșeli până la sfârșitul vieții și că perfecțiunea va rămâne departe de noi. În schimb ne cere să ne luptăm și să creștem în sfințire. Să folosim următoarea ilustrație: soț și soție. Când putem spune că un soț și-a iubit soția toată viața din toată inima? Acel soț a fost un soț perfect în toate zilele vieții lui? Nu. Un soț, deși își iubește sincer soția, va comite și greșeli față de soție. Acel soț îi va rămâne fidel însă toată viața, își va manifesta dragostea în fiecare zi, soția lui va rămâne pe primul loc în inima lui, nimic nu va lua acel loc privilegiat din inima lui și își va cere imediat iertare pentru greșelile comise,

străduindu-se să nu le mai repete. Și, deși niciodată nu a atins perfecțiunea, putem spune că acest soț și-a iubit din toată inima soția, toată căsnicia lor. Așa a fost cu David. Domnul a rămas mereu pe locul unu în inima lui. Singura perioadă când Domnul a fost detronat de pe acest loc privilegiat din inima lui, a fost perioada când s-a complăcut în păcat și a ajuns să îl omoare pe Urie.

După ce îi explică fiului său cheia vieții (ascultarea de Domnul!), David îi dă trei porunci specifice:

- să îl pedepsească pe Ioab
- să arate bunătate fiilor lui Barzilai, Galaaditul
- să îl pedepsească pe Șimei

După Lege, Ioab trebuia pedepsit pentru crimele lui. Iată că acum și uneltise împotriva împăratului. David a conștientizat că l-a cruțat prea repede pe Șimei, și că i-a oferit iertarea chiar dacă acesta nu a manifestat o pocăință reală. Șimei a rămas la fel de rău în inima lui, și ar fi putut face mult rău lui Solomon și împărăției. În mod cert, ne întrebăm de ce nu i-a pedepsit David și de ce a dat această slujbă fiului său. Această slujbă nu era deloc ușoară. Mai ales, pedepsirea lui Ioab, căpetenia oștirii, era o provocare pentru însuși David. Iată cu și-a justificat David toleranța sa față de Ioab cu mult timp în urmă:

- Eu sunt încă slab, măcar că am ungera împărătească; și oamenii aceștia, fiii Țeruei sunt prea puternici pentru mine. Domnul să răsplătească după răutatea lui celui ce a făcut răul! (3:39)

David l-a confruntat pe Ioab, l-a plâns pe Abner și a arătat întregului popor că Abner nu a murit din porunca împăratului. Aici David a luat o notă foarte bună. Dar pasivitatea sa față de fiii Țeruei este o slăbiciune. Poate în acel context într-adevăr, Ioab avea o influență foarte mare asupra armatei. David însă putea aștepta un moment mai bun, sau putea demite din funcție, sau putea să ia câteva măsuri. David își recunoaște slăbiciunea înaintea întregului popor. Acest lucru nu a fost înțelept din perspectiva unui conducător. Gestul lui David, i-a consolidat lui Ioab credința că el poate face ce vrea în împărăție, iar poporul a avut aceeași percepție. Poate că David a exagerat când a spus că fiii Țeruei erau mai puternici decât el. Poate a fost o exagerare prin care să se convingă pe sine să evite un conflict foarte dificil de altfel. Sau chiar dacă era adevărat, oare David era singur? Oare Goliat nu fusese mai puternic decât el? Oare ursul și leul nu fuseseră mai puternici ca el? Oare Saul nu fusese mai puternic ca el? Oare nu Domnul l-a ajutat până acum să învingă pe vrăjmașii lui care erau mai puternici ca el? David nu era un om slab care se temea să se confrunte. David a poruncit uciderea celui care a pretins că l-a omorât pe Saul, și a poruncit și pedepsirea cu moartea a ucigașilor lui Iș-Boșet. Pe Ioab însă l-a lăsat nepedepsit. Da, Ioab avea multă putere. Dar Domnul era cu David, și Domnul era mai puternic ca Ioab. Iar după ce David devine împărat peste tot Israelul și Domnul îl înalță foarte mult, în

mod cert autoritatea sa crește, iar a lui Ioab scade. În noul context ar fi putut porunci pedepsirea lui Ioab fără ca să se teamă prea mult că oștirea ar trece de partea lui Ioab. Da, Ioab îi era rudă, îl ajutase foarte mult, îi era foarte fidel și era un om cheie pentru împărăția sa. Cu toate acestea, păcatul trebuia pedepsit după Lege. Legea îl învățase pe David că, chiar dacă soția lui, pe care o iubește ca pe sine, l-ar ademeni către alți idoli, mâna lui să fie cea dintâi care se ridică împotriva ei. David a îngăduit ca temerile și slăbiciunile inimii sale să biruiască asupra deciziei.

Deci nu era ușor să pedepsești pe căpetenia oștirii. Și atunci, oare David din lașitate oferă această responsabilitate fiului său? Ar suna ceva de genul: „eu, ca tată am făcut o boacăna, dar îmi este greu să o repar. Eu mă duc sus la ceruri, dar te las pe tine fiule să repari ce eu am stricat.” Aceasta ar putea fi o perspectivă. Dar ar fi și o altă variantă. Sfârșitul cărții 2 Samuel ar sprijini această a doua varintă. Când am studiat 2 Samuel am observat că finalul cărții abordează tema: moștenirea pe care o lasă un lider. Se realizează un contrast între moștenirea lăsată de Saul și moștenirea lăsată de David. David strălucește în opoziție cu Saul. Pasajul este foarte echilibrat. Ni se arată și că David a făcut greșeli, dar spre deosebire de Saul, David și-a recunoscut greșelile și a fost foarte preocupat să nu lase generației viitoare lucruri nerezolvate. În 2 samuel 21 pasajul ne prezintă o foamete care se abate peste Israel din pricina păcatului lui Saul (și a fiilor lui) împotriva Gabaoniților. Saul era mort de mult, dar consecințele păcatelor lui planează încă asupra poporului Domnului. În cap.24 păcatul lui David aduce o ciumă peste popor, dar David se pocăiește și mânia lui Dumnezeu încetează. David nu a fost un lider perfect. Dar s-a pocăit de păcatele lui și a fost preocupat ca la moartea sa să fie pace între Domnul și poporul Său și să nu lase păcate nerezolvate care să afecteze apoi împărăția. Prin această lentilă putem pricepe cap.2 din 2 Împărați. Uneltirea lui Adonia are un rol pozitiv, pentru că îl trezește pe David. David se trezește, îl unge pe Solomon, dar și își dă seama că Ioab și Șimei ar putea face rău împărăției. Își dă seama că timpul nu a rezolvat lucrurile și că îngăduința sa prea mare lasă acum moștenire generației viitoare două mari amenințări: răul din inima lui Ioab, și răul din inima lui Șimei. David era bătrân și bolnav, și Solomon deja fusese uns împărat. Era responsabilitatea împăratului să curețe răul din Israel. David, își putea permite să îl ierte pe Șimei și pe Ioab, ca OM, dar ca Împărat nu putea face acest lucru. David trebuia să facă distincție între disponibilitatea inimii sale de a ierta, și responsabilitatea pe care o impunea funcția sa de împărat. David strălucește ca om pentru că îl iartă în inima sa pe Șimei, dar nu ia o notă deloc bună ca împărat pentru că, cruțată prea repede un potențial focar de infecție pentru împărăția sa. Este o mare provocare să înțelegi responsabilitățile tale ca om și responsabilitățile care derivă din funcția pe care o ocupi. Ca om, poți lăsa de la tine, dar ca împărat sunt situații în care nu poți face acest lucru. David și-a înțeles foarte bine chemarea atunci când a scris Ps.101:

Un psalm al lui David.

1. Voi cânta bunătatea și dreptatea; Ție, Doamne, Ți voi cânta.
2. Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. – Când vei veni la mine? – Voi umbla cu inima fără prihană, în mijlocul casei mele.

3. Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei; urăsc purtarea păcătoșilor; ea nu se va lipi de mine.
4. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să cunosc pe cel rău.
5. Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici; pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngâmfată, nu-l voi suferi.
6. Voi avea ochii îndreptați asupra credincioșilor din țară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.
7. Cel ce se dedă la înșelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea.
8. În fiecare dimineață voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea.

David deci nu este laș, ci se trezește când nu mai ocupa funcția care îl legitima să îndepărteze răul din Israel. Când David era fugărit de Saul, îl cruță pe Saul, și face foarte bine. David nu era încă împărat. Știa că deși primise ungerea de la Samuel, Domnul era cel care îngăduia să fie hăituit de Saul și că Domnul considera că încă nu era pregătit să ocupe funcția de împărat. Dar dacă David ar fi fost uns de Domnul ca împărat, dar ar fi ocupat această funcție. Și Saul se ducea la o vrăjitoare să întrebe morții, atunci David ar fi trebuit să îl omoare pe Saul. Ce mai poate face David acum este să îi spună onest fiului său care au fost greșelile lui și care sunt pericolele care amenință împărăția. Lui David nu îi este rușine față de Solomon să îi arate și acele aspecte negative ale moștenirii pe care i-o dă. Pasajul ne îndeamnă la meditație. Ca lideri primim o moștenire și dăm o moștenire. De cele mai multe ori, nici moștenirea pe care o primim nu este perfectă, dar nici moștenirea pe care o dăm nu este perfectă. Ca primitori de moștenire, trebuie să avem ochii deschiși să căutăm și aspectele negative ale moștenirii. Ca dătători de moștenire trebuie să fim lucizi și onești ca David și să învățăm pe viitorul lider să curețe răul pe care noi nu l-am curățat și să nu repete greșelile noastre.

Moștenirea pe care David i-o dă lui Solomon include și datoria și recunoștința față de cei care au făcut bine lui David. David nu îi cere lui Solomon doar să pedepsească pe cei care i-au făcut rău lui David, dar și să răsplătească pe cei care i-au făcut bine. Solomon nu putea trece cu vederea bunăvoința lui Barzilai, Galaaditul. El l-a ajutat pe David într-un moment crucial, când David era fugărit de Absalom. În acel moment de maximă criză pentru David, bunăvoința lui Barzilai a contat enorm. David se simte dator înaintea Domnului să se poarte cu recunoștință atât față de Barzilai cât și față de fiii lui. Și îi cere lui Solomon să facă la fel. Solomon este dator să arate recunoștință fiilor celor care i-au ajutat tatăl. Acest principiu derivă din însăși generozitatea lui Dumnezeu care binecuvintează copiii până al miilea neam din pricina părinților. Dumnezeu

Însuși va cruța de multe ori pe împărații lui Iuda din pricina tatălui lor David. Dumnezeu vrea ca pământeni să îi urmeze exemplu și să arate aceeași generozitate față de copiii celor care le-au făcut bine. Binele făcut de Barzilai lui David s-a răsfrânt și asupra lui Solomon. David a rămas în viața, a revenit la tron și l-a putut astfel unge pe Solomon ca împărat în locul lui. Binele primit de părinți să răsfrânge în mod cert și asupra copiilor lor. De aceea copiii trebuie să fie atenți la oamenii care au făcut bine părinților lor și să le poarte recunoștință lor, și urmașilor lor.

Solomon îl ucide mai întâi pe Adonia. La prima vedere, reacția lui Solomon pare a fi exagerată, dar cred că a fost de fapt o reacție înțeleaptă. Bat-Șeba nu a dat dovadă de luciditate. Bat-Șeba a crezut că împlinind cererea obraznică a lui Adonia îl va mulțumi și acesta nu va mai fi un pericol pentru împărăție. Solomon însă a fost treaz. Cererea lui Adonia trăda faptul că el nu s-a pocăit de uneltirea lui, că nu a înțeles cât de gravă a fost fapta lui. Trăda de asemenea că spiritul *mi se cuvine*, și dorința de preamărire rămăsese adânc înfiptă în inima lui. După o faptă vrednică de moarte nu se cuvine să vii la mama împăratului cu o cerere atât de nerușinată. Când meriți moartea și ești iertat, te smerești și te duci unde îți este locul. Adonia nu s-a pocăit de răzvrătirea lui, ci și-a cerut iertare doar pentru a scăpa cu viață. Cererea lui din cap.2 scoate la lumină acest lucru. Plata nepocăinței era pedeapsa cu moarte. Adonia fusese vrednic de moarte și nu se pocăise. Deci pedepasa cu moartea este singura soluție pentru a curăți împărăția și a îndepărta pericolul unei noi uneltiri. Dacă Abișag fusese fiitoarea împăratului, atunci căsătoria lui Adonia cu Abișag putea fi și un pas strategic pentru a revendica tronul. Solomon este lucid și ferm. El vede ce se ascunde în spatele cererii lui Adonia, și nu se lasă impresionat de cererea mamei lui. Chiar dacă inițial îi spune: „Cere mamă, căci îți voi da.”, după ce aude cererea, el nu i-o ascultă și poruncește pedepsirea lui Adonia. Răspunsul lui Solomon: „Pentru ce ceri numai pe Abișag pentru Adonia? Cere și împărăția pentru el!”, reliefează faptul că Solomon a văzut în spatele cererii fratelui său dorința nevindecată a acestuia de a pune mâna pe împărăție. Solomon știe că este responsabil pentru împărăția lui Israel. El nu îl iertase în mod ieftin și naiv pe Adonia. El îi spusese: Dacă va fi un om cinstit, un păr din cap nu-i va cădea la pământ; ***dar dacă se va găsi răutate în el, va muri***. Solomon nu repetă greșeala lui David, de a absolvi, în mod facil de vină pe cineva vrednic de pedeapsa cu moartea.

Se pare că cererea neobrăzată a lui Adonia îi dă lui Solomon impulsul de a acționa pentru întărirea împărăției lui. Următorul pas este îndepărtarea din slujbă a lui Abiatar. Solomon îi comunică că este vrednic de moarte, dar totuși nu-l omoară. Solomon ține cont că Abiatar a purtat chivotul Domnului și că a luat parte la suferințele lui David. Credințioșia lui Abiatar din trecut nu-l absolvă de vină, dar îi diminuează din pedeapsă. Solomon dă dovadă de echilibru și înțelepciune în decizii. El nu se pripește să ia decizii de moment, la mânie. El cântărește deciziile și are în considerare ansamblul. El ia decizia cu privire la Abiatar ținând cont nu doar de uneltirea sa recentă, ci de întreaga viața a acestuia. Solomon ține cont simultan și de principiul bunătații și recunoștinței, dar și de cel al dreptății și prudenței. El nu trece cu vederea credințioșia din trecut a lui Abiatar, dar nu trece cu vederea nici gravitatea uneltirii la care participase.

Următorul pas este uciderea lui Ioab. Solomon îl ucide pe Ioab măcar că acesta, asemenea lui Abiatar, fusese de partea lui David când Absalom s-a răsculat. Dar Solomon nu îl ucide pe Ioab pentru partea sa la uneltirea lui Adonia, ci pentru cele două crime pe care le comisese fără știrea tatălui său David. Ioab nu se pocăise de cele două crime. Timpul nu diminuează înaintea lui Dumnezeu vinovăția faptelor comise. La judecata de apoi, Dumnezeu va pedepsi în mod etern oamenii pentru faptele lor comise cu mii de ani în urmă. Doar pocăința și iertarea primită de la Domnul îndepărtează vinovăția omului. De aceea, Solomon este în spiritul judecării divine când îl pedepsește pe Ioab pentru cele două crime comise cu zeci de ani în urmă. Solomon nu se lasă impresionat de faptul că Ioab se ține cu mâinile de altar. Solomon cunoaște pasajul din Lege care precizează clar că ucigașul trebuie omorât chiar dacă se ține cu mâinile de altarul Domnului. David este ferm și drept în deciziile sale. Și aici apare o mare speranță, căci Solomon nu doar că calcă pe urmele tatălui său David, dar nu repetă greșelile tatălui său și se arată ferm, încă de la începutul domniei, în domeniile în care David a manifestat slăbiciune chiar până la sfârșitul domniei sale. E minunat! Solomon valorizează experiența lui David și învață din greșelile acestuia. Și ne întrebăm: oare ce va fi Solomon? Oare va fi mai mare ca David?

În tabloul cu pedepsirea lui Șimei strălucește înțelepciunea lui Dumnezeu. David îi jurase lui Șimei că nu-l va omorî. David și-a dat apoi seama că Șimei nu se pocăise și că el se grăbise în a-l absolvi de pedeapsă. Șimei nu putea fi neutru d.p.d.v. spiritual. El ar fi putut fi folosit oricând de cel rău pentru a declanșa o uneltire în împărăție. Solomon intuia ce este în inima lui Șimei, dar nu putea dovedi. Și atunci îi oferă un test. Testul ținea de interdicția de a părăsi Ierusalimul. Împăratul avea dreptul să îi ceară lui Șimei acest lucru. Cel care era suspectat că este vrăjmaș împărăției putea fi supravegheat în acest mod. În Ierusalim putea fi supravegheat mai bine de oamenii împăratului. În același timp Șimei nu putea străbate țara pentru a organiza o răscoală și a instiga la revoltă. Șimei este de acord cu propunerea lui Solomon. El știe că ar putea fi pedepsit mai aspru decât atât. Trei ani nu se întâmplă nimic. Dar după trei ani, 2 slujitori ai lui Șimei fug la Achiș. Iar Șimei se duce acolo pentru a-i recupera. Dumnezeu îl ajută pe Solomon în demersul lui de a curăți împărăția. Domnul orchestrează întâmplarea cu cei 2 slujitori. Solomon este ferm în hotărârea sa. El nu este dispus să fie îngăduitor cu Șimei. El rămâne consecvent cu decizia luată cu trei ani în urmă. El înțelege că Domnul a orchestrat acest context și i-a oferit prilejul să îl pedepsească pe Șimei. Solomon strălucește prin înțelepciune, fermitate și echilibru. Autorul concluzionează: ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui Solomon. Vrăjmașii împărăției au fost îndepărtați și pedepsiți. În același timp sângele nevinovat vărsat pe timpul lui David a fost răzbunat înaintea Domnului. Un conducător are autoritate și putere atunci când persoanele aflate în poziții de autoritate în împărăție îi sunt fideli. Iar împărăția lui Israel era puternică atâta vreme cât cei aflați în poziții de autoritate erau fideli Împăratului (Domnului) și apoi și împăratului. Solomon a pedepsit pe conducătorii influenți care nu erau loiali nici Împăratului, și nici împăratului. ASTFEL, împărăția s-a întărit în mâinile lui.

Începutul domniei lui Solomon ne umple de speranță, așa cum spuneam mai devreme. În capitolul 3, Solomon strălucește din nou. El nu doar că urmează exemplul tatălui său David, dar valorizează lecțiile învățate de David din greșeli și începe mai bine ca David. Dacă David, la începutul domniei sale îl cruță pe Ioab, Solomon la începutul domniei sale este ferm și curăță împărăția de toți vrăjmașii Împăratului, respectiv împăratului. În cap. 3, Solomon face o cerere Domnului în fața căruia amuțim. Domnul răspunde cererii lui și Solomon este umplut de înțelepciune divină. Și cu toții ne bucurăm spunând: Solomon va fi mai mare ca David! Dar mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui, după cum va spune însuși Solomon. Solomon a început mai bine ca David, dar mai avea multe bătălii de dus. Credințioșii se testează ÎN TIMP. Bătăliile pe termen lung scot la iveală adevăratele alegeri ale omului. Mi se umple inima de tristețe când citesc despre căderea spirituală a lui Solomon. În același timp, mi se atrage atenția cu privire la intensitatea bătăliei spirituale. Nu este ușor PE TERMEN LUNG să rămâi credincios întru totul Domnului. Primii trei împărați ai lui Israel ne învață acest lucru. Este vorba de Saul, David și Solomon. Fiecare din ei a dat dovadă de o statură spirituală amețitoare. Fiecare dintre ei a început așa de bine și credințioșii lor a strălucit așa de frumos în primii ani de domnie. Unul mai frumos ca altul. Fiecare era unsul Domnului, în care Domnul investise, pe care Domnul îl iubea, cu care Domnul se lăuda. Cel rău i-a urmărit pe fiecare și le-a căutat slăbiciunile și fisurile inimii. Saul a căzut cel mai repede. David a fost urmărit mulți ani până la căderea sa cu Bat-Șeba. Cel rău nu s-a lăsat intimidat de credințioșii lui David și de minunatele sale fapte de credință. A continuat cu perseverență atacul. Cel rău știa că inima omului este plină de slăbiciuni și că perseverența pe termen lung în credințioșie este cel mai mare test. După ani de credință, după ani de credințioșie, și după ani de presiuni și ispite, se întâmplă ceva. Inima omului obosește, și începe să cedeze. Nu mai este așa de fermă ca la început. Puterea spirituală pare că slăbește. Se fac mici concesii păcatului. Apoi alte compromisuri, și terenul este pregătit pentru lovitură mortală, pe care cel rău o așteaptă de 10 ani de zile. În Isaia am evidențiat că cel mai mare test al inimii omului este testul timpului, încercarea pe termen lung. Și am observat cum Avraam, David, Ezechia și mulți alții la un moment dat cedează. Dacă acești oameni minunați ai credinței au cedat la un moment dat înseamnă cu lupta nu este deloc ușoară. Ferice că au revenit. Dar mai ferice de cel care învață din greșelile lor și duce lupta până la capăt.

Ce mai învățăm din cap.2? O împărăție este puternică atunci când conducătorii ei sunt fideli Împăratului. O biserică este puternică când slujitorii ei sunt fideli Domnului. Și atenție! Nu există neutralitate spirituală. Dacă un lider nu este întru totul fidel Domnului, fără ca el să aibă intenții clare, cel rău va folosi slăbiciunile și fisurile inimii lui pentru a lovi fără milă în lucrarea din Biserica respectivă. De aceea mare atenție la lideri, la promovarea și păstrarea lor în lucrare. Principiul curățirii se aplică întregii comunități (vezi Matei 18., 1 Corinteni cap.5). Dar în 1 Împ.cap.2 se insistă pe curățirea la nivelul liderilor. Sunt anumiți creștini care nu trăiesc în păcat pentru fi declarați în afara împărăției și comunității, dar au suficiente slăbiciuni pentru a nu se califica ca și lideri. Pasajul din 1 Timotei cap.3 devine extrem de important. Nu orice credincios poate fi episcop sau diacon. Și mare atenție, profilul din 1 Tim.cap.3 nu este doar profilul necesar pentru a deveni lider, ci și profilul necesar pentru a RĂMÂNE lider. Domnul își curățește în

permanență împărăția. La fel cum l-a sprijinit pe Solomon în acest demers, la fel face și acum. El scoate la iveală ce este ascuns. El operează o curățire permanentă la nivelul comunității, dar și la nivelul liderilor. Sunt persoane din comunitate care pleacă de bunăvoie (și trebuie să plece!) și sunt lideri care pleacă de bunăvoie (și care trebuie să plece!). Dar în alte situații, Domnul scoate la iveală ce este ascuns și așteaptă ca liderii să fie fermi și să ia decizii sfinte. Fermitatea lui Solomon poate fi un exemplu, iar slăbiciunile lui David sunt un contra exemplu. Ferice de liderii care iau aminte la principiul curățirii permanente la nivelul lor. Unii lideri trebuie îndepărtați din funcția de conducere și nu vor pleca singuri. Întrebare rămâne: ce vei face ca lider când Șimei părăsește Ierusalimul?

Visul lui Solomon

– capitolul 3 –

Este o provocare să înțelegem cronologia exactă a evenimentelor. Capitolul 3 începe cu prezentarea căsătoriei lui Solomon cu fata lui Faraon. Când a avut loc această căsătorie? Înainte sau după visul lui Solomon? Când a avut loc uciderea lui Șimei? Înainte sau după visul lui Solomon? Știm că Șimei a fost ucis de Solomon aproximativ în anul 3 al domniei lui Solomon. Cel mai probabil Solomon a avut visul la începutul domniei, dar nu cred că putem identifica anul cu exactitate. Știm că Solomon s-a caracterizat pe sine ca fiind tânăr și neîncercat. Dacă David a păcătuit cu Bat-Șeba la vârsta de aproximativ 45 de ani, atunci Solomon avea sub 23 de ani când a devenit împărat (căci Solomon se naște din Bat-Șeba după ce moare primul copil al Bat-Șebei cu David, iar David moare în jurul vârstei de 70 de ani). Versetul 1 din cap. 3 este foarte important. Dacă ar lipsi acest verset, am rămâne cu ochii ațintiți doar asupra neprihănirii lui Solomon din acest capitol. Dar acest verset ne atrage atenția și asupra slăbiciunilor, compromisurilor făcute de Solomon. Acest verset ne indică o posibilă cheie de interpretare a următoarelor capitole. Aceste capitole vor presăra, alături de marile realizări ale lui Solomon, și compromisurile făcute de acesta, abaterile sale de la legea Domnului. Acestea ne vor ajuta să înțelegem căderea lui spirituală de la bătrânețe.

Dacă în cazul lui David, căderea cu Bat-Șeba este pur și simplu prezentată, iar autorul insistă pe consecințele acesteia și nu pe procesul care a dus la cădere, în cazul lui Solomon situația este diferită. Autorul pare că vrea să ne explice CUM S-A AJUNS la căderea spirituală a lui Solomon. Ea nu a venit peste noapte, ci a venit în urma unui șir de alegeri mici, unui șir de compromisuri și mai ales în urma complacerii și persistării în compromis. Aceasta ar putea fi lumina nouă pe care o înțelegem din viața lui Solomon. În cazul lui Saul, cât și în cazul lui David, căderea lor spirituală este pur și simplu introdusă de autor în narațiune. În ambele situații am presupus că a lor cădere nu a venit peste noapte, dintr-o dată. Și am presupus bine. Însă de-abia în cazul lui Solomon autorul își propune să detalieze acest aspect al bătăliei spirituale. De aceea, în descrierea vieții lui Solomon, autorul va aminti mereu compromisurile făcute de acesta. Acestea au fost semințele fărâdelegii pe care el le-a semănat pentru a culege la bătrânețe un dezastru spiritual. Viața lui Solomon ar oglindi deci procesul căderii spirituale. Într-adevăr, ne întrebăm: unde în Vechiul Testament este descris mai în amănunt procesul căderii spirituale? Doar cartea Numeri ar mai putea face concurență în acest sens primelor 11 capitole din 1 Împărați. Dar în cartea Numeri se descrie căderea spirituală a unui popor și nu a unui individ și cartea insistă mai degrabă pe pericolul real și posibilitatea căderii spirituale decât pe procesul care conduce la cădere. În Numeri cap. 10 poporul pornește în sărbătoare și ascultare de Domnul spre Sinai. În Numeri 11 sunt descrise trei căderi spirituale ale poporului și apoi în cap.13-14 este prezentată răzvrătirea poporului urmată de lepădarea sa de către Domnul. Deci cartea Numeri ne învață ce este păcatul cu voia, și anume acel păcat care rupe relația cu Domnul, dar nu insistă

foarte mult pe procesul căderii. Căderea lui Saul ne învață că păcatul cu voia poate fi înfăptuit nu doar de un popor începător în a le credinței, dar și de Unsul Domnului, de un credincios cu o statură spirituală impresionantă. Căderea lui David evidențiază consecințele căderii și dificilul proces al vindecării și reabilitării. Însă de-abia căderea lui Solomon, putem spune că detaliază procesul căderii spirituale.

Oare de ce Domnul a detaliat așa de târziu acest proces al căderii? De ce insistă mai întâi pe prezentarea pericolului căderii spirituale și APOI pe descrierea procesului care duce acolo? Probabil că Domnul a ținut cont de inima noastră nespuns de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Inima noastră întreabă mereu: cât de mult pot păcătui fără să mă împietresc, cât de mult pot întinde coarda fără să fiu lepădat? De aceea Domnul ne spune mai întâi că există pericolul căderii și că păcatul împietrește și este mortal. De-abia apoi, ne prezintă procesul căderii. Prima lecție pe care vrea să ne învețe este: nu te juca cu păcatul căci vei pieri! Și de-abia apoi ne explică CUM joaca cu păcatul conduce la robia păcatului. Solomon este luat ca și studiu de caz. De aceea, începând chiar din cap.1, autorul ne spune înainte de descrierea visului că Solomon s-a încuscrit cu Faraon. Este adevărat că egiptenii nu făceau parte din neamurile date spre nimicire cu care Israel nu avea voie prin Lege să se unească prin căsătorii. Cu toate acestea, Egiptul era o țară idolatră și fata lui Faraon fusese crescută în spiritul culturii egiptene. Știm că de-abia la sfârșitul vieții Solomon a zidit temple idolatre soțiilor sale și el însuși s-a închinat în ele. Nu știm exact dacă Solomon le-a tolerat idolatria în ascuns soțiilor sale dintre neamuri de la început sau dacă le-a impus ca și condiție doar închinarea la Yahwe înainte de căsătorie. Chiar dacă le-ar fi impus acest lucru nu este înțelept ce a făcut Solomon. Idolatria este în inimă. Chiar dacă te conformezi unei religii exterioare, inima ta poate rămâne departe de ea. Cu atât mai mult când este vorba de o relație personală cu Domnul. Solomon a riscat enorm și s-a abătut de la spiritul Legii Domnului în care rolul soției era definit ca un ajutor potrivit (în primul rând spiritual) pentru bărbat. Solomon a căutat alianțe politice prin căsătorii și a intrat într-un joc foarte periculos, care s-a dovedit în cele din urmă a fi mortal. Solomon trebuia să se încreadă în Domnul și nu în alianțe politice în ce privește pacea și prosperitatea împărăției sale. Da, Solomon nu s-a căsătorit și apoi imediat a început să slujească idolilor. Nu, o vreme a rezistat presiunilor, dar în cele din urmă a cedat. Cel rău nu este foarte deranjat dacă cedezi mai târziu ispitei. El urmărește să cedezi. Mai devreme sau mai târziu, nu contează. Important pentru el să cedezi. Marea întrebare este: cum pot coexista aceste compromisuri cu slujirea Domnului? În v. 3 autorul ne spune că Solomon IUBEA pe Domnul. Dacă v.1 este înaintea v.3 d.p.d.v. cronologic, atunci avem o mare problemă: cum poate un om care îl iubește pe Domnul să se complacă în acest tip de compromis, respectiv cel cu alianțele politice prin căsătorii cu femei din culturi idolatre?

Într-adevăr în v. 3 ni se spune că Solomon iubea pe Domnul și se ținea de obiceiurile tatălui său David. Apoi, ni se prezintă cererea pe care o face Solomon, o cerere care i-a plăcut Domnului (vezi v.10) și o cerere care oglindește o inimă devotată Domnului. Cum este posibil ca

acest Solomon care iubea pe Domnul să aleagă să se încuscrească cu Faraon? Sunt două variante principale de răspuns:

- Un om care iubește pe Domnul poate face alegeri greșite sau riscante. Dacă Solomon iubea pe Domnul cu adevărat, atunci desigur nu i-a îngăduit fetei lui Faraon să slujească în țara sa altor dumnezei. Dar pericolul exista, căci idolatria se poartă în inimă, iar inima bărbatului poate fi foarte ușor influențată. A iubi pe Domnul nu înseamnă a fi perfect, ci a fi într-un proces permanent de creștere spirituală. Solomon iubea pe Domnul, dar nu a luat cea mai bună decizie în ce privește căsătoria.
- Poate fata lui Faraon iubea și ea pe Domnul. Ne aducem aminte de Iosif care s-a căsătorit cu Asnat, fata lui Poti-fera, preotul lui On. Pasajul nu-l incriminează pe Iosif și cartea Genesa nici nu ne oferă informații că această femeie l-ar fi influențat în mod negativ pe Iosif. Chiar și în mijlocul împărățiilor păgâne puteau fi oameni care răspundeau revelației generale a lui Dumnezeu (de exemplu Naaman din 2 Împărați).

Pentru care optăm? Aș opta mai degrabă pentru prima variantă, căci spre deosebire de cartea Genesa cu referire la Iosif, în 1 împărați autorul subliniază mai târziu că femeile străine i-au întors inima lui Solomon spre idolatrie. Cel care îl iubește pe Domnul nu este perfect. El este cuprins de diferite slăbiciuni și uneori greșește. Acest lucru nu îl descalifică deodată înaintea Domnului. Dar Domnul așteaptă o pocăință sinceră și apoi o luptă până la sânge împotriva acestor slăbiciuni și acceptarea tratamentului divin pentru vindecarea bolilor spirituale. Se pare că Solomon nu a luat în serios lupta cu aceste slăbiciuni. El a cochetat cu ele și le-a tolerat în viața sa. În cele din urmă însă, ele s-au dovedit a fi fatale. O boală spirituală în sine nu este o tragedie. Toți oamenii care îl iubesc pe Domnul au diferite boli spirituale, diferite puncte vulnerabile, diferite slăbiciuni cu care se luptă. Aceasta înseamnă normalitatea luptei spirituale. Nu există super-eroi, ci oamenii cuprinși de slăbiciuni care se încred în Domnul și se lasă modelați de harul Lui. Tragedia însă poate surveni dacă omul în cauză nu acceptă tratamentul de vindecare pentru bolile respective. Domnul ne trece prin diferite situații pentru a scoate boala la iveală, pentru a înțelege gravitatea ei și pentru a curăți infecția. Domnul este răbdător și ne oferă timp. Dar așteaptă ca să răspundem la tratament și să luptăm până la sânge împotriva acelei slăbiciuni până o luăm sub stăpânire prin puterea harului Său care lucrează în noi. Solomon a dat dovadă și el de slăbiciuni. Aceasta nu era o tragedie, ci o normalitate. Problema este că Solomon s-a jucat cu aceste slăbiciuni și s-a complăcut în ele. Boala s-a acutizat și a produs moartea, moartea spirituală. O primă slăbiciune reliefată de autor este în domeniul căsătoriilor. Pe de o parte, Solomon manifesta o vădită slăbiciune față de sexul frumos. Pe de altă parte, se pare că exista și o slăbiciune pentru alianțele politice, care în vremea respectivă se realizau prin căsătorii.

Autorul pune în discuție problema înălțimilor. Domnul a lepădat casa lui Eli și pentru ca întreg Israelul să știe acest lucru nu a mai îngăduit ca chivotul luat temporar de Filistenii să se întoarcă în Cortul Întâlnirii unde slujea casa lui Eli. Israel nu mai avea un cort funcțional, așa că oamenii au început să aducă jertfe Domnului pe înălțimi. Samuel, preotul-prooroc ales în locul

casei lui Eli, aducea jertfe pe înălțimi și a avut un rol important în consolidarea acestei noi practici. Cea mai însemnată înălțime era la Gabaon, unde se afla de altfel cortul Întâlnirii. Chivotul însă se afla la Ierusalim, adus acolo de David și așezat într-un alt cort. Această situație confuză este îngăduită de Domnul în poporul Său. Un motiv, pe care l-am subliniat când am studiat 1, 2 Samuel, este legat de faptul că Domnul vroia să arate că umbra, Vechiul Legământ, nu este nimic în sine, ci doar oglindirea unei realități cerești care reprezintă acel lucru în sine ce nu putea fi schimbat. Domnul pregătește astfel din timp momentul desființării Vechiului Legământ și înlocuirii lui cu un alt legământ. Domnul nu îi impută lui Solomon că aduce jertfe pe Gabaon, dar se pare că îl ghidează apoi totuși spre chivotul de la Ierusalim, locul unde tatăl său David se închina Domnului (vezi 3:3 și 3:15). Templul avea să fie construit în Ierusalim, deci era firesc ca Domnul să îl îndrepte pe Solomon spre locul unde se afla chivotul, adică spre Ierusalim. Poate și acest amănunt din viața lui Solomon ne arată că el nu era perfect. El nu înțelesese încă la fel de bine ca tatăl său David perspectiva lui Dumnezeu cu privire la locul de închinare din poporul Lui. Dar acest lucru nu îl împiedică pe autor să precizeze că Solomon iubea pe Domnul și nici pe Domnul să i se descopere în vis.

Cred că este singurul loc din Biblie (și poate chiar din istorie) în care Domnul se arată unui om și îi spune: Cere ce vrei să îți dau! Este important să observăm că Domnul nu îi spune: orice vei cere, îți voi da! Ci doar: Cere ce vrei să îți dau! Oferta Domnului este de fapt **UN TEST** pentru Solomon. Domnul vrea să vadă ce va cere Solomon. V.10 întărește ideea de test. Domnului ar fi putut să nu-i placă cererea lui Solomon, și la fel de bine nu ar fi putut să i-o asculte. Oare nu cu puțin în urmă împăratul Solomon însuși spusese mamei sale: Cere mamă, căci te voi asculta! Ca imediat apoi să o refuze. Solomon se afla acum în fața adevăratului Împărat. Solomon putea ști că oferta lui Dumnezeu nu este un cec în alb. Dar oricum oferta era amețitoare. Creatorul, Cel care are stăpânire peste toate lucrurile să îți spună: Cere ce vrei să îți dau!, este ceva deosebit. Dacă Domnul ni s-ar fi arătat nouă cu această ofertă, oare ce am fi răspuns? Răspunsul ne dă de gol, răspunsul arată ce este cu adevărat în inima noastră. Răspunsul lui Solomon scoate la iveală ce era ascuns în inima lui. Și nu găsim dualitate, sau ceva rău. Ci descoperim o inimă smerită care bate cu adevărat pentru Domnul, pentru poporul Domnului și pentru planurile Lui. Deci în ce privește căderea lui Solomon, nu putem propune teoria că el a fost dual și nesincer de la început și că la sfârșitul vieții a ieșit de fapt ce se ascundea cu adevărat în inima lui. Nu, Solomon iubea sincer pe Domnul, iar răspunsul său la oferta divină din vis dovedește cu prisosință acest lucru.

Solomon este conștient că binecuvântările Domnului sunt condiționate de ascultarea de Domnul. El știe că Domnul a fost binevoitor față de David pentru că David a umblat cu credințioșie înaintea Domnului. El mai înțelesese că binecuvântările Domnului sunt un dar care izvorăsc din îndurarea Domnului. David nu a meritat prin credințioșia sa binecuvântările Creatorului. Acesta a fost binevoitor și plin de bunătate față de David. Păzirea poruncilor nu ne așează în poziția în care NI SE CUVINE, ci în spațiul unde harul nemeritat de oameni se poate revărsa către aceștia. Solomon știe deci că se află pe tron nu pentru că merită, sau pentru că

David merita acest lucru, ci pentru că Domnul a arătat o mare bunăvoință față de David. Totuși, această bunăvoință fusese condiționată de credincioșia lui David. Solomon nu este plin de mândrie ca Adonia. El știe că se află pe tron, din pricina bunătății lui Dumnezeu și din pricina tatălui său David. El nu ia ca un lucru de apucat tronul. Tronul este un dar nemeritat. Această istorie a harului îl responsabilizează pe Solomon înaintea Domnului. El înțelege că a primit tronul de la Dumnezeu și că este înaintea Domnului responsabil de ce va face. Această responsabilitate este cu atât mai mare cu cât tronul este un dar nemeritat și care s-a revărsat peste el din pricina credinșiei tatălui său. Cât de diferit este Solomon de fratele său Adonia!

În inima lui Solomon descoperim deci SMERENIE. Domnia nu i s-a urcat la cap. Deși era tânăr și neîncercat el știe cine este și de ce se află pe tron. Mai mult decât atât, deși avusese un început foarte bun în care a biruit asupra slăbiciunilor cu care David s-a luptat toată viața (vezi cap.2), el acceptă adevărul despre sine: sunt tânăr și neîncercat. Oare nu tinerii cred că ȘTIU TOTUL ȘI POT TOTUL? Oare nu tinerii disprețuiesc sfaturile bătrânilor? Și cu cât mai mult dacă au succese și reușite? Tânărul Solomon era pe valul succesului: era împărat peste Israel și împărăția se întărise în mâinile lui! Cu toate acestea, își recunoaște limitele, ignoranța și puțină înțelepciune.

Solomon a mai înțeles că Domnul îl pusese împărat de dragul poporului Domnului. El era chemat la slujire și nu la preamărire de sine. Astfel, el se percepe ca fiind robul Domnului chemat să judece cu dreptate pe poporul Domnului. Oare câți dintre tinerii împărați s-au văzut pe ei înșiși niște slujitori? Câți au acceptat domnia pentru a sluji și nu pentru a fi slujiți? Solomon acceptă dificultatea și complexitatea slujirii poporului Israel. El nu își simplifică slujba și o percepe în mod matur și realist. Slujba este mai mare decât propriile resurse. De aceea, cere de la Dumnezeu înțelepciune pentru a judeca cu dreptate pe poporul Domnului. El nu cere înțelepciune pentru propria sa faimă, ci de dragul poporului pe care trebuia să îl slujească. Inima lui Solomon iubea pe Domnul, și dovada că Îl iubea pe Domnul este că a lui inimă bătea pentru poporul Domnului.

Lui Dumnezeu Îi place cererea lui Solomon. Solomon nu a fost centrat pe sine ci pe alții. Solomon nu a cerut pentru sine, ci pentru poporul Domnului și pentru gloria lui Dumnezeu. Solomon a cerut din dragoste și nu din egoism. Solomon a cerut pentru a se dăruia și nu pentru a primi. Iată deci ce place Domnului. Versetul 11 evidențiază că oferta lui Dumnezeu a fost un test și că Domnul nu l-ar fi dat orice și oricum. Tocmai pentru că Solomon nu a cerut din egoism, ci din dragoste, tocmai de aceea Domnul îi ascultă rugăciunea. Și în generozitatea Sa Domnul îi dă și ce n-a cerut: mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut: bogății și slavă așa încât în tot timpul vieții tale nu va fi nici un împărat ca tine. Se nasc câteva întrebări:

- De ce Domnul i-a făcut această ofertă tocmai lui Solomon?
- De ce i-a dat mai mult decât ceruse?

Este mai ușor să răspundem la a doua întrebare. Domnul i-a dat lui Solomon mai mult decât ceruse pentru:

- a revela generozitatea fără margini a lui Dumnezeu,
- a arăta că Domnul nu este împotriva binecuvântărilor pământești atâta vreme cât ele sunt așezate în locul în care trebuie,
- e evidențiat principiul: căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor da pe deasupra,
- împlinirea mandatului preoției lui Israel – conform cărții lui Deuteronom Israel trebuia să ajungă cap și nu coadă și astfel neamurile din jur își întorceau privirile spre Dumnezeul lui Israel.

În ce privește prima întrebare, e mai dificil să răspundem. Putem încerca însă. Solomon se afla într-un punct culminant al lucrării lui Dumnezeu în istoria lui Israel și în istoria omenirii. Templul avea să fie în cele din urmă zidit, iar Israel avea să fie înălțat printre popoare. Solomon era tânăr și neîncercat, iar slujba ce-i stătea în față era prea măreață. Domnul îi face această ofertă pentru că Solomon avea nevoie de un ajutor special pentru a împlini măreața slujbă. Domnul nu vrea să îl lase singur pe Solomon. El este dispus să îl echipeze și să îi dea darurile de care avea nevoie. Condiția era ca Solomon să fie centrat pe Domnul și slujirea poporului Domnului. Și Solomon este! Așa că Domnul îl poate umple cu înțelepciunea de care avea nevoie! Domnul nu ne dă niciodată o slujbă prea dificilă pentru noi. Dacă Domnul ne dă o slujbă, El este alături de noi pentru a o putea împlini. El este generos și gata să ne umple cu darurile Sale pentru a-I împlini bine slujba. Condiția este ca noi să fim smeriți și să recunoaștem că nu putem reuși singuri, și ca noi să fim motivați de dragostea de Dumnezeu și de oameni în împlinirea slujirii noastre. Solomon a împlinit ambele condiții și s-a putut bucura de generozitatea lui Dumnezeu. Domnul este generos și plin de daruri. Însă El știe marea noastră ispită: să ne alipim idolatru de dar și să uităm pe Dătător. Și această slăbiciune a noastră limitează adesea generozitatea Sa către noi. Totuși, în ciuda slăbiciunii noastre, El ne dă daruri. Solomon a fost umplut de daruri. Vom observa mai târziu cu tristețe cum Solomon s-a încrezut mai mult în darurile sale decât în Domnul, și a folosit darurile primite pentru propria glorie și nu pentru gloria Dătătorului. Darurile primite au devenit un zid între el și Domnul. Darurile primite pentru slujirea altora au fost direcționate către slujirea sinelui. Dar Domnul nu și-a retras darurile. În Ecleziastul Solomon precizează: mi-am păstrat chiar și înțelepciunea!

Domnul este generos, ne umple de daruri și nu și le retrage degrabă înapoi. Noi suntem responsabili ce facem cu ele. Nu putem da vina pe eșecurile noastre spirituale. Darurile Creatorului nu sunt menite să fie o capcană, un obstacol în slujirea Lui, ci un ajutor pentru aceasta. Noi suntem responsabili despre modul în care ne investim darurile. Darurile sunt bune căci vin din partea bunului Creator. Inima noastră este înșelătoare și este gata să pervertească orice. De aceea, după ce Domnul îi promite lui Solomon că îl umple de daruri, adaugă:

- Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi lungi zilele.

Ascultarea de Domnul rămâne condiția esențială a binecuvântării. Darul este un ajutor pentru a construi pe o temelie. Temelia rămâne ascultarea de Domnul. Darul nu poate substitui temelia. Temelia este mai importantă decât darul. Și darul este important, dar zidirea trebuie să aibă loc doar pe temelie. Dumnezeu îi atrage atenția de la început lui Solomon asupra acestei legități. Domnul știa ispitele care aveau să se abată asupra inimii lui Solomon, precum și faptul că mărețea darului și a înălțării poate fi seducătoare. Miza bătăliei va rămâne temelia. Ținta atacului spiritual va fi centrată asupra ascultării de Domnul. Și cel rău va folosi orice, chiar și darurile bune venite de sus, pentru a ne defocaliza de la credințioșia fără de Domnul. Nu lipsa de daruri spectaculoase și de impact este problema poporului Domnului, ci ascultarea de Domnul. Acest adevăr este valabil și în Vechiul, și în Noul Legământ. În vechime Domnul era mereu gata să îi umple de daruri și să îi înalțe peste popoare. Condiția era ascultarea de Domnul. În Noul Legământ, Pavel ne învață cât se poate de clar că Domnul este generos față de Biserică și o umple de o diversitate de daruri prin Duhul Său. Dar condiția ca Duhul Lui să lucreze cu putere pentru zidirea Împărăției rămâne aceeași: curăția și credințioșia față de Domnul (vezi 1 Corinteni). Goana disperată după anumite daruri este o capcană. Domnul este generos. El vrea să ne echipeze exact cu ce avem nevoie. El vine cu oferta. El nu este zgârcit. El vrea mai mult ca noi să fim echipați cu tot ce trebuie pentru a ne putea împlini slujba. Singura variabilă care poate afecta procesul slujirii este credințioșia noastră. Nu lipsa resurselor, a darurilor, a contextului potrivit sunt problema. Problema rămâne mereu aceeași: credințioșia noastră! Solomon a fost umplut de daruri și de contexte prielnice. Cu toate acestea la sfârșitul vieții lucrarea sa falimentează în mod lamentabil. Solomon nu a fost credincios până la capăt. Darurile și resursele au existat din plin. Credințioșia este cea care a lipsit. Prioritatea unui slujitor este mereu aceeași și de fapt una singură: credințioșia sa față de Domnul în fiecare zi, în cele mai mici aspecte ale vieții. De restul se va ocupa Domnul. El va da daruri, El va înălța, El va deschide porți, El va călăuzi, El va lucra cu putere! Păzește poruncile și încrede-te în Domnul, și de restul se va ocupa Domnul!

Cererea lui Solomon este urmată de un tablou care ilustrează eficacitatea darului primit de la Domnul. Prin decizia sa într-o situație foarte dificilă pentru orice judecător, tot Israel poate vedea înțelepciunea lui Dumnezeu care povățuiește hotărârile împăratului. Care este rolul acestui tablou? Tabloul poate fi în primul rând o confirmare că Domnul a fost credincios și a ascultat cererea lui Solomon. Domnul l-a umplut de înțelepciune. Dar nu doar atât. Domnul a înălțat înțelepciunea lui Solomon înaintea întregului Israel: ***Tot Israelul a auzit de hotărârea pe care o rostise împăratul. Și s-au temut de împărat, căci au văzut înțelepciunea lui Dumnezeu care era în el, povățuindu-i judecățile.*** În strategia Sa de a-și conduce poporul Său, Domnul înalță pe liderii pe care El îi cheamă în lucrare. Înălțarea liderilor înaintea poporului Domnului nu este pentru gloria personală a liderului, ci pentru binele poporului Domnului. Ca poporul Domnului să se lase călăuzit de un Moise, de un Iosua, de un David sau de un Solomon, el are nevoie să

capete încredere în lider. Poporul trebuie să știe că Domnul este cu liderul, și că liderul urmează călăuzirea divină și nu propriile sale interese sau călăuziri. Este o nevoie legitimă. Iată ce spune poporul lui Iosua, când acesta îl înlocuiește pe Moise: ***Vom face tot ce ne-ai poruncit și ne vom duce oriunde ne vei trimite. Te vom asculta întru totul cum am ascultat pe Moise. NUMAI, Domnul, Dumnezeul tău, să fie cu tine, cum a fost cu Moise!*** (Iosua 1:16-17). Iar în Iosua cap.3:7, Domnul îi spune lui Iosua: ***Astăzi voi începe să te înalț înaintea întregului Israel ca să știe că voi fi cu tine cum am fost cu Moise.***

Domnul face la fel cu Solomon. Îl înalță înaintea întregului Israel pentru ca poporul să aibă încredere în el și să știe că Domnul este cu împăratul. Principiul rămâne valabil și în Noul Legământ. Poporul Domnului nu este chemat să își urmeze fără discernământ liderii. Poporul Domnului trebuie să se lase călăuziți doar de păstorii care sunt chemați în lucrare de Domnul. Biserica trebuie deci să se întrebe cu privire la slujitorii ei: este Domnul cu ei? Care sunt semnele nou-testamentare care autentifică faptul că Domnul este cu un lider? Putem începe din 1 Timotei capitolul 3, și adăuga principiului integrității morale, principiul învățaturii sănătoase, principiul dragostei, principiul smereniei, principiul credincioșiei în încercări și principiul minunilor. Dacă Domnul este cu un lider, atunci acesta:

- trăiește în curăție (principiul integrității), și este un model în această privință.
- dă o învățătură biblică, după voia Domnului și mereu sunt învățături noi pe buzele lui și învață cu putere și autoritate; noutatea izvorăște tot din Biblie și este o dovadă a perseverenței sale în căutarea Domnului, precum și a faptului că Domnul îi vorbește, și Se descoperă în mod personal.
- trăiește în dragoste; el nu este doar un om corect, ci excelează în iubire necondiționată, în bunătate, în iertare, în răbdare, în lepădare de sine. Motivația slujirii sale este dragostea și nu altceva.
- Trăiește smerit; în ciuda faptului că Domnul îl înalță el se vede cu adevărat mic și neînsemnat în Împărăție. Sentimentul că este nevrednic și că totul este doar prin har îl însoțește în slujirea sa. În ciuda performanțelor sale morale el se vede cel dintâi păcătos înaintea sfințeniei fără margini a lui Dumnezeu. Este receptiv la muștrări, la sfaturi. Renunță ușor la părerea sa și cedează ușor la partea sa. Nu se luptă cu dispreț pentru numele său sau imaginea sa înaintea celorlalți. Nu caută slavă deșartă, ci încearcă ca doar Dumnezeu să fie proslăvit prin slujirea sa.
- Când trece prin încercări, puterea lui Dumnezeu care îl întărește strălucește. El rămâne tare în credință și îl laudă pe Domnul în cele mai întunecate văi ale vieții. El perseverează în slujire când el însuși este încercat, și este un model pentru ceilalți în mijlocul furtunii.

- Domnul poate interveni prin minuni, purtări de grijă spectaculoase, izbăviri pământești minunate pentru a întări autoritatea sa (vezi Petru și Pavel în Faptele Apostolilor).

Un lider nu trebuie să umble niciodată pentru propria sa înălțare. Și aceasta din două motive:

- 1) Domnul îl va înălța la vremea potrivită;
- 2) Domnul îl va înălța nu pentru propria sa glorie, ci pentru gloria lui Dumnezeu și ca poporul Domnului să urmeze calea pe care Domnul vrea să i-o arate.

Tabloul cu decizia înțeleaptă a lui Solomon din cap.3 ar putea transmite și altceva. Toate bune și frumoase, dar cele două femei erau curve. După Lege, curvele trebuiau îndepărtate din poporul Domnului. Acest lucru se putea realiza prin pedeapsa cu moartea, alungare din țară sau pocăință. Solomon nu pare preocupat de acest aspect. Oare nu știa că sunt curve? Cum a ajuns oare conflictul a două curve chiar înaintea împăratului: oare orice conflict dintre doi evrei ajungea la împărat? Nu știm exact. Nu știm nici dacă Solomon a luat și o hotărâre în ce privește pedepsirea lor. Textul ar sugera că nu. Sunt multe necunoscute. Am observat deja că autorul presară printre succesele lui Solomon și „micile” compromisuri pe care acesta le face. Nu îmi dau seama dacă în cazul părții a doua din cap.3 autorul vrea doar să sublinieze înălțarea înțelepciunii lui Solomon înaintea lui Israel, sau și să evidențieze o posibilă slăbiciune de a sa, și anume ispita de a se baza mai mult pe darul înțelepciunii sale decât pe legea divină.

Prezența versetului 1 din cap.3 și apoi faptul că această temă a slăbiciunii lui Solomon de a se baza mai mult pe înțelepciunea sa în defavoarea poruncilor Legii este clar dezvoltată în capitolele ce urmează, putem înclina să credem că tabloul cu cele două curve este măcar menit să ridice întrebarea: dar ce a făcut Solomon cu privire la porunca din Lege despre pedepsirea curvelor? Solomon sedus de propria înțelepciune va încălca și alte porunci ale Legii (să nu aibă mulți cai, multe bogății și multe neveste). În cele din urmă va ajunge să slujească idolilor și să încalce prima poruncă din Decalog. Încălcarea poruncilor „mici” a dus la încălcarea celor „mari”. Darul primit de la Domnul poate deveni fatal celui care îl deține. Darul primit de Solomon pentru slujirea altora i-a cauzat în cele din urmă căderea. Ceea ce Domnul ne dăruiește mai frumos și mai minunat, tocmai acel lucru cel rău va încerca să îl folosească pentru distrugerea noastră. Atenție deci la darurile primite de sus. Darul însuși ne poate separa de Dătător. Darul primit ne poate îndrepta spre mândrie. Darul primit poate fi privit ca pe ceva în sine și să devină mai important decât relația personală cu Domnul. Darul primit ne poate da percepția falsă că Domnul rămâne cu noi chiar dacă ne abatem de la poruncile Lui. Este interesant că Domnul nu își retrage darul dacă noi ne îndepărtăm de El. Astfel, darul poate deveni o garanție falsă a faptului că Domnul este cu noi. Darul poate rămâne și în absența Dătătorului! Prezența darului nu ne garantează și prezența Dătătorului. Doar păzirea cu

scumpătate a poruncilor ne garantează prezența Dătătorului în viața noastră. Darul primit ne poate seduce ca în anumite situații se ne bazăm mai mult pe el decât pe Domnul. În ciuda pericolelor care însoțesc primirea unui dar, Domnul ne umple de daruri. El consideră că ne dă suficiente resurse ca darul să fie folosit spre gloria Sa și apropierea noastră și a celorlalți de El și nu spre pieirea noastră. Problema nu este nici la dar, nici la dătător, ci la primitor. Inima noastră nespuse de rea și înșelătoare este în stare să pervertească orice, chiar și cele mai frumoase și curate daruri venite de sus.

Mărirea și înțelepciunea lui Solomon

– capitolul 4 –

Capitolele ce urmează par a fi străbătute de două teme centrale: pe de o parte se subliniază prosperitatea de care s-a bucurat Israel în timpul lui Solomon, iar pe de altă parte se evidențiază greșelile comise de Solomon, germeii care au dus în cele din urmă la căderea sa spirituală de la sfârșitul vieții.

Tabloul cu slujbașii împăratului evidențiază că Solomon nu conducea singur. El a delegat responsabilitățile în imperiu și a așezat în pozițiile de conducere oameni de încredere. Solomon a folosit înțelepciunea primită de la Domnul pentru a organiza împărăția care i-a fost dată. Acesta este un lucru bun cu siguranță. Din Numeri descoperim că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii care organizează cu înțelepciune tabăra lui Israel. Partea de organizare a poporului Domnului nu este neglijată în detrimentul părții morale și religioase. Partea administrativă face parte din orânduielile Domnului pentru poporul său. În Vechiul Testament ne sunt oferite numeroase pasaje prin care ni se descriu formele de organizare din poporul lui Dumnezeu. Acestea nu sunt sfinte și nici nu pot substitui ascultare față de Domnul. Dar sunt importante și fac parte din ascultarea de Domnul. Biserica are de învățat. Noul Testament evită să ne ofere modele de organizare a Bisericii primare. Și bine face! Căci sigur noi am fi sfințit pe veci acele modele. Și așa Biserica a inventat propriile ei forme de organizare pe care le-a sfințit pe vecie! Ce s-ar fi întâmplat dacă asemenea modele ar fi fost prezente și în Noul Testament. În schimb Domnul include în Vechiul Testament numeroase pasaje care ne arată că organizarea este importantă. Ea trebuie să reflecte un Dumnezeu al rânduiei. În același timp ea nu este sfântă și se schimbă în funcție de context și de noile etape pe care le parcurge poporul Domnului. Forma de organizare slujește poporului și nu poporul formei. Forma este mereu adaptată noilor provocări ale realității. În biserică este nevoie de ordine, de organizare, de o distribuție eficientă a resurselor. Domnul este dispus să ofere înțelepciune slujitorilor lui pentru a-i organiza armata.

Noi oamenii ne repezim însă spre extreme. Paradigma spiritualistă neglijează organizarea și partea administrativă. Importantă este rugăciunea, sfințirea și dragostea! Celelalte lucruri sunt neglijabile. În Biserică se instaurează haosul și neorânduiala în numele spiritualității! Paradigma tehnocrată supralicitează organizarea. Ea este văzută ca și cheia succesului Bisericii. Managementul eficient eclipsează rugăciunea, sfințirea și dragostea! Adesea forma de organizare tinde să devină sfântă și inflexibilă, sau prea flexibilă! Succesul care nu mai apare este mereu chemat prin schimbarea formei de organizare. Paradigma organică propune un echilibru. Biserica este ca o plantă. Duhul Sfânt prin rugăciune, sfințire, dragoste dă viață și creștere deopotrivă spirituală și numerică! Fiecare etapă de creștere presupune o nouă formă de organizare care să slujească vieții. Fără o formă nouă de organizare viața nu se dezvoltă în trup așa cum ar dori Duhul. Organizarea susține dezvoltarea vieții din trup. Nu se pot face predicții exacte. Duhul este

cel care dezvoltă viața în trup și o face adesea misterios, surprinzător. Forma de organizare nu este sfântă. Ea se adaptează mereu noilor nevoi, dar cu grijă și înțelepciune, fără bruschețe și derută. Există stabilitate, orânduială, dar există și schimbare. Schimbările nu sunt prea dese pentru a submina stabilitatea, dar nici prea rare pentru a nu pietrifica stabilitatea. Prezbiterii Bisericii sunt chemați de Domnul să evalueze în permanență organizarea resurselor Bisericii locale? Este forma de organizare eficientă și actuală? Slujește vieții sau este un obstacol împotriva dezvoltării vieții?

Tabloul despre slujbașii lui Solomon este urmat de cel care ne prezintă cei 12 îngrijitori pentru hrana împăratului. Regatul era împărțit în 12 regiuni și fiecare regiune trebuia să asigure o lună pe an hrana curții împărătești. Probabil era o formă de organizare înțeleaptă. Cei 12 îngrijitori erau fideli împăratului. 2 dintre ei erau ginerii împăratului. Solomon își consolidează puterea și autoritatea în Israel. Amănuntele care ni se dau despre organizarea pentru hrana împăratului și faptul că acest tablou este așezat la începutul descrierii domniei lui Solomon ne dă de gândit. În timpul domniei lui David se insistă pe forma de organizare a împărăției și a programului de închinare de la Casa Domnului, dar nu pe curtea împărătească și slujirea acesteia. David, marele împărat, nu caută opulența și nu exagerează în excese. David umbla pe un măgăruș și toate avuțiile sale le-a dăruit pentru zidirea Casei Domnului. Oare nu era o poruncă în lege ca împăratul să nu strângă multe bogății? Împăratul trebuia să fie un slujitor, și nu stăpânitor slujit de Israel. Solomon se lasă sedus de grandomanie și opulență. Prosperitatea regatului său îl împinge la aceasta. El impune un întreg sistem de organizare a împărăției pentru slujirea casei împărătești. Casa împărătească este în centru și cea slujită de popor. Era normal ca împăratul să fie spirjinit de popor. Dar în anumite limite. David a fost un exemplu al modestiei și discreției. El nu a dorit ca slava sa să eclipseze slava lui Yahwe. Solomon nu a înțeles acest lucru. Solomon nu a știut ce să facă cu belșugul. Solomon aduce luxul, risipa și excesul la curtea regală. Descrierea meniului zilnic al casei împărătești este menit să evidențieze tocmai acest lucru. Este adevărat că Solomon avea de unde. Dar tocmai aici e provocarea: chiar dacă avea de unde, el trebuia să pună limite confortului casei împărătești. El trebuia să asculte legea împăratului din Deuteronom 17. Solomon încalcă însă pe rând toate poruncile din Lege cu privire la împărat.

Alături de compromisurile lui Solomon, autorul insistă și pe binecuvântările aduse de Domnul peste Israel. Israel se bucură de pace. Israel este înălțat peste popoare. Israel stăpânește peste țara promisă lui Avraam, de-abia în timpul lui Solomon Israel ajunge să stăpânească pentru prima (și ultima dată) teritoriul promis de Dumnezeu lui Avraam (vezi Genesa 15). Domnul este credincios și își ține promisiunile. Israel devine cap și nu coadă. Popoare din jur îi sunt supuse și plătesc bir. Imaginile din timpul domniei lui Solomon seamănă cu imaginile profetilor care descriu împărăția de pace adusă de Mesia:

- Ei mâncau, beau și se veseleau.
- Au locuit în liniște fiecare sub via lui și sub smochinul lui în tot timpul domniei lui Solomon.

Poporul nu s-a închinat idolilor în prima parte a domniei lui Solomon. Poporul a urmat inițial moștenirea spirituală dată de David. Domnul a putut împlini astfel minunatele Sale promisiuni. Domnul ar fi putut împlini aceste promisiuni de pe timpul lui Iosua. Dar Israel nu a fost credincios legământului. În mod cert domnia lui Solomon este un apogeu în lucrarea lui Dumnezeu în istorie. Ea prefigurează finalul glorios adus de a doua venire a lui Hristos. David, prin războaiele lui, prefigurează judecata adusă de Mesia, iar împărăția de pace adusă de Solomon prefigurează pacea și binele adus de Mesia după judecarea pământului. Din această pricină Domnul nu a îngăduit ca David să zidească templul și să aducă epoca de pace și prosperitate: căci ești un om al sângelui, i-a spus Domnul. Nu este o învinovățire a lui David. David duse războaiele Domnului prin porunca Domnului. Domnul însă avea în vedere anumite paradigme profetice. Un om al sângelui nu corespundea paradigmei profetice pentru împărăția mesianică. Solomon s-a bucurat de pace toată domnia sa. Nu a purtat nici un război. El putea prefigura împărăția de pace a lui Mesia și inaugurarea aceluia Templu slăvit, a cărei slavă era vizibilă și nu ascunsă ca cea a Cortului Întâlnirii. Fiecare slujitor din vechime a avut un rol în planul lui Dumnezeu. Provocarea pentru fiecare din ei a fost atât să își înțeleagă rolul și să-l împlinească, dar să își înțeleagă și limitele rolului și să le respecte. Ne gândim la Moise. Domnul nu i-a îngăduit să intre în țară din pricina păcatului făcut înaintea noii generații când a vorbit ușuratic cu buzele și a lovit (cu mânie probabil) stânca din care a curs apă. Domnul a ales o pedeapsă vizibilă pentru a arăta noii generații că Moise nu l-a reprezentat prin comportamentul lui pe Domnul cel plin de răbdare și îngăduință, care dă o nouă șansă a Harului fiecărei generații. Dar oare Domnul nu putea alege o cu totul altă pedeapsă vizibilă pentru a transmite poporului acest mesaj? În mod cert da. Moise simte acest lucru și mijlocește cu disperare ca Domnul să-l lase să intre în țară. Dar cred că Domnul avea în vedere și altceva. Moise trebuia asociat cu ieșirea din Egipt și darea Legii. Acesta a fost rolul său în istoria revelației de Sine a Domnului prin istoria lui Israel. Urma o nouă etapă și o nouă paradigmă: intrarea în moștenire. Domnul intenționa să asocieze această nouă paradigmă cu un nou personaj: Iosua. Ca un bun pedagog, Domnul asociază fiecare lecție din cursul revelării de sine cu un erou aparte al credinței.

Astfel, Avraam și-a avut rolul lui. Iosif un alt rol, Moise un alt rol, Iosua un altul și tot așa până la David și Solomon. Moise trebuia să se smerească în fața planului lui Dumnezeu. La fel cum a trebuit să se smerească să își accepte chemarea și s-o împlinească, la finalul vieții a trebuit să se smerească și să accepte limitele acestei chemări. Rolul său pe pământ se încheiase. În mod paradoxal, Moise nu ar mai fi fost de folos pe pământ. Mai mult ar fi încurcat. Era timpul și rolul lui Iosua. Moise este chemat acasă. Vor fi lucrări care nu vor fi ale noastre, vor fi chemări când mai degrabă va trebui să slujim prin absență. Slujirea noastră are sens doar după planul și chemarea lui Dumnezeu. Omenește vorbind, oare Moise nu ar fi fost de folos poporului și în Canaan? Domnul însă judecă după alte coordonate. La un moment dat, pentru fiecare din noi rolul nostru pe pământ se va încheia. Și atunci ca Moise, trebuie să ne smerim în fața Creatorului și să acceptăm că nu mai e nevoie de noi pe pământ. Și dacă planul Său s-a încheiat, nu mai are SENS viața noastră pe pământ. Este timpul să mergem acasă și să lăsăm pe alții să intre în scena slujirii. Nu știm motivul, după cum nici Moise, nici David, nu au putut înțelege în totalitate

LIMITELE pe care El le-a pus în slujirea lor. Dar Domnul știe, iar noi ne încredem în El. Eficiența în slujire nu se definește după mintea noastră, ci după planul tainic al Creatorului.

Pasajul subliniază credințioșia lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost credincios promisiunii făcute lui Avraam. Dumnezeu a fost credincios legământului sinaitic. El a înălțat pe Israel printre popoare și l-a făcut cap și nu coadă. Domnul a fost credincios promisiunii făcute lui Solomon și l-a umplut de înțelepciune. Întrebarea care se ridică este: va rămâne împăratul și poporul său credincios Domnului? În contrast cu credințioșia lui Dumnezeu, autorul evidențiază necredințioșia lui Solomon. Legea împăratului din Deuteronom 17 preciza cu privire la împărat:

- Să nu aibă mulți cai;
- Să nu se întoarcă spre Egipt;
- Să nu aibă multe neveste;
- Să nu aibă multe bogății;
- Să citească Legea Domnului în fiecare zi;

În capitolul 3 Solomon se încuscrește cu casa lui faraon din Egipt. În cap.4 autorul accentuează că Solomon avea mulți cai. De asemenea meniul de la casa împăratului de care se ocupa tot Israelul ne sugerează că împăratul alesese deja calea îmbogățirii. Domnul dorea ca împăratul să rămână smerit și să se încreadă în Domnul. De asemenea împăratul trebuia să fie un exemplu de modestie, generozitate și cumpătate pentru întreg poporul. Domnul avea să îi umple de belșug ca să se bucure alături de El și ca să fie o mărturie printre popoare. Belșugul nu era menit să le împlinească orice poftă și să încurajeze risipa și îmbuibarea. Belșugul era un test, atât pentru împărat, cât și pentru popor. În ciuda belșugului existent împăratul trebuia să nu aibă multe bogății, să nu aibă multe neveste și să nu aibă mulți cai. Testul era cu atât mai mare cu cât el avea toate posibilitățile să le aibă pe toate. Solomon a avut din plin aceste posibilități și nu a luat testul bunăstării și belșugului. Nici Israel nu a luat acest test. Dumnezeu anticipase încă din Deuteronom că atunci când Israel va fi umplut de binecuvântări, Israel se va lăți, se va îngrășa, va da din picior și va uita pe Domnul. Și așa a fost. Primul care a făcut așa și a condus apoi tot poporul în nenorocire a fost chiar împăratul. Cel menit ca prin pilda modestiei și cumpătății lui să ajute pe Israel să se înfrâneze în mijlocul belșugului și să nu uite pe Domnul, a fost chiar acela care prin luxul și grandomania sa a dat undă verde la îmbuibare și risipă și a ațâțat și mai mult poftele celor din popor. Libertatea, succesul, belșugul reprezintă un test la fel de serios ca testul lipsurilor, robiei, opresiunii. Inima omului rămâne deznădăjduit de rea și nespus de înșelătoare indiferent de context.

Când a început Solomon să aibă mulți cai? Când a început să adune multe bogății? Textul nu specifică cu precizie. Dar se pare că Solomon a alunecat lent dar sigur mai de la început pe această pistă a îndepărtării de Legea Domnului. Secțiunea ne prezintă încă din cap.3 și 4

compromisurile lui Solomon. Un element care va ajuta va fi acela legat de momentul în care Solomon a început zidirea casei împăratului. Casa împăratului avea un lux inimaginabil. Deci momentul începerii zidirii casei împăratului îl plasează deja pe Solomon în traseul care îl va duce la pierzare.

Domnul l-a umplut de înțelepciune pe Solomon. Solomon a folosit acest doar pentru a organiza împărăția și pentru a explora creația lui Dumnezeu. Vestea înțelepciunii sale s-a răspândit la toate neamurile din jur. Și toți veneau să asculte înțelepciunea lui Solomon. Aceasta a fost strategia lui Dumnezeu ca oamenii să fie atrași de Israel pentru ca să îl cunoască pe Dumnezeul lui Israel. Atât belșugul din Israel, cât și înțelepciunea lui Solomon erau menite să atragă neamurile spre Israel. Iar Israel trebuia să arate spre Domnul, adevărata sursă a belșugului lor și a înțelepciunii împăratului lor. Dar oare împăratul și Israel au arătat spre Domnul sau mai mult spre sine? Tablourile care vor urma ne vor sugera că Solomon a falimentat în a aținti privirile neamurilor spre Domnul. El a arătat spre Domnul, dar și spre sine. Și aceasta atât în relație cu Israel cât și în relație cu neamurile. Atât Israelul cât și neamurile au rămas cu privirea ațintită spre el și nu spre Domnul. Slava nu poate fi împărțită niciodată între om și Domnul. Ea trebuia dată doar Domnului, în întregime. Aceasta e singura cale. Încercarea de împărțire a slavei va duce mereu la glorificarea omului și uitarea Domnului. Capcana afirmării de sine i-a fost fatală lui Solomon. Acesta nu a cunoscut ca tatăl său David DE CE îl înălța Domnul. Solomon nu a putut purta slava care i-a fost dată. S-a lăsat copleșit și sedus de ea. Toate privirile pământului să fie direcționate spre tine și tu să nu guști deloc din slava care ți se dă? Să spui clar și răspicat: Nu eu, ci doar Domnul!, să refuzi în totalitate aprecierea care ți se aduce și să îl înalți doar pe Domnul? Solomon nu a luat acest test. El nici nu a arătat doar spre el. El a zidit Casa Domnului și nu a îngăduit idolatria în Israel până la bătrânețe. Dar a ales calea compromisului: să arate spre Domnul, dar și spre sine. Tragedia oricărei dualități și oricărui compromis este că te va cufunda în cele din urmă în mocirlă. Calea de mijloc se finalizează mereu pe calea pierzării. Solomon a ales calea de mijloc (cu Domnul, dar și cu compromisurile sale), dar a ajuns un apostat care a slujit idolilor soțiilor sale.

Testul lui Solomon nu a fost ușor. Să ai în fiecare zi lângă tine, plin de dă peste el, paharul glorificării de sine și adulația mulțimii, și în fiecare zi să spui: Nu! Pentru mine nimic! Slava este doar a Domnului! Eu sunt un biet păcătos, iar împlinirea mea este dată doar de Domnul! Testul slavei poate fi mai dificil decât cel al opresiunii. În testul opresiunii teama și suferința te îndeamnă la compromis. În testul slavei, seducția și atracția spre obiectul ispitei este cea care trebuie învinsă. Să fii vizitat în fiecare săptămână de mai marii lumii din pricina înțelepciunii tale nu e un lucru ușor. Interesant este că oamenii veneau să asculte înțelepciunea lui Solomon căci auziseră de ea. Ei nu veneau să cunoască pe Dumnezeul care îi dăduse înțelepciune lui Solomon. Este adevărat că oamenii sunt atrași mai întâi de ce este vizibil, și de abia apoi fac pasul spre explorarea nevăzutului. Înțelepciunea sa putea fi punctul de pornire pentru a le vorbi de Dumnezeul cel nevăzut care-i dăduse această înțelepciune. În cele din urmă, tabloul cu visul avea un rol esențial în viața lui Solomon. El îi arăta clar că înțelepciunea sa era venită de

sus și nu era de la sine. Când te trezești deodată cu anumite lucruri te poți gândi că vin de la tine sau din hazard. Dar când Domnul anunță dinainte lucrul care va poposi în viața ta, atunci e mai ușor să distingi că a venit de la El! Din tabloul cu împărăteasa din Seba și din alte multe detalii din prima secțiune a cărții, ajungem la concluzia tristă că oamenii care veneau să asculte înțelepciunea lui Solomon rămâneau centrați tot pe înțelepciunea unui om și nu pe gloria Dumnezeului care este singur înțelept!

Înțelepciunea lui Solomon și materialele pentru zidirea Casei Domnului

– capitolul 5 –

Capitolul 5 pare a fi o continuare a ultimului tablou din capitolul 4 care ne vorbește despre înțelepciunea lui Solomon. Într-adevăr, versetul cheie al cap.5 se află în inima capitolului, și anume în v.12:

- Domnul a dat înțelepciune lui Solomon, cum îi făgăduise.

Atât legământul dintre Solomon și Hiram (prima parte a capitolului), cât și modul de organizare a lucrătorilor (a doua parte a capitolului) au rolul de a demonstra adevărul din v.12. Solomon știe să ofere continuitate relațiilor de colaborare ale tatălui său David. El clădește mai departe pe ce a construit tatăl său. David nu era un însetat de sânge. El își împlinea preoția printre neamuri, și era un martor al cerului printre împărații pământului. Oare ce fel de relație a dezvoltat David cu Hiram, un împărat păgân, de acesta *a iubit* pe David totdeauna? Autorul insistă că Hiram l-a iubit pe David. Deci nu s-a temut de David, sau nu doar că l-a respectat sau apreciat mult, ci l-a iubit pe David. Ce poate determina un împărat păgân și plin de slavă să iubească un alt împărat, care reprezenta în cele din urmă concurența? Îmi vin în minte măcar două posibilități care nu se exclud reciproc. Prima posibilitate se inspiră din modul în care a izvorât dragostea lui Ionatan față de David. Ionatan, când l-a văzut pe David, l-a iubit ca pe sufletul din el. David avea un farmec special. În el locuia slava mare a Împăratului. Curajul și credința lui David unită cu smerenia și inocența lui, tăria caracterului său unită cu bunătatea și flexibilitatea sa, îi dădeau un farmec special. Ionatan l-a iubit pe David pentru că David era un om minunat care era ușor de iubit. Poate la fel și Hiram a fost topit de farmecul personal al lui David. A doua posibilitate susține că dragostea lui David față de Hiram a generat dragostea acestuia față de David. David era un iubitor de Dumnezeu și de oameni. David și-a iubit prigonitorul de moarte și cel care i-a furat tinerețea, și anume pe Saul. De două ori i-a cruțat viața, și la moartea lui Saul a omorât pe cel care a susținut că l-a ucis și, absolut incredibil, a scris o cântare de jale în cinstea lui. Noi nici măcar nu ne gândim că ar fi posibil un asemenea gest. Și David șochează omenirea cu un asemenea gest străin umanității de dinaintea sa. Și aceasta cu 1000 de ani înainte de jertfa lui Hristos. Noi trăim cu 2000 de ani după jertfa lui Hristos, și departe în a-l egala pe David. Încă privim nedumeriți spre gesturile sale față de Saul. David l-a iubit pe Hiram așa cum numai el știa să o facă. Hiram a răspuns cu dragoste la dragoste.

Hiram este cel care trimite pe slujitorii săi la Solomon. Hiram se întreba dacă urmașul lui David este ca acesta și dacă va continua alianța. Hiram știa că mulți fii de împărați au condus cu totul altfel decât părinții lor. David crease și expectanțe înalte. David se comportase după un anumit standard. Va reuși Solomon să țină pasul? Nu era un lucru ușor să întreții relațiile pe care minunatul David le construise cu împărații vecini într-o viață de om. Hiram a putut avea

încredere în David. Deși David creștea mereu în putere, Hiram nu s-a temut că îi va ataca împărăția. Hiram a înțeles că David nu este un expansionist, ci că el poartă războaiele Domnului, după voia Lui. Dar oare ce va face un tânăr împărat care a moștenit o puternică împărăție? Oare va reuși tânărul Solomon să își înfrâneze tendințele expansioniste și de preamărire și să urmeze pașii înaintașului său?

Solomon îi trimite un mesaj lui Hiram. Când aude mesajul, Hiram are o mare bucurie și exclamă: „Binecuvântat să fie astăzi Domnul, care a dat lui David un fiu **înțelept** drept căpetenie a acestui mare popor!” Din primul contact al lui Solomon cu Hiram, acesta din urmă laudă **înțelepciunea** lui Solomon. De unde și-a dat seama așa de repede Hiram de înțelepciunea urmașului lui David? De unde emană înțelepciunea lui Solomon? Să analizăm cu atenție răspunsul acestuia. Observăm următoarele lucruri:

- Solomon își înțelege rolul de împărat în planul lui Dumnezeu cu Israel. El înțelege că tatăl său a purtat războaiele Domnului și a adus pacea, iar slujba sa este să zidească o Casă Domnului. Mare lucru pentru un tânăr să își înțeleagă rolul său ca împărat! Oare Solomon nu putea avea planurile lui, ideile lui? Oare ce ar fi făcut alți tineri în locul lui Solomon? Împărații pământului au fost dominați de tendințele expansioniste, de răzbunare, de dorința de a stăpâni mai mult. Gândul de a stăpâni lumea, gândul luciferic de a fi cel mai mare, a fost cel care a robii pe mai toți împărații pământului. Oare ce ar fi făcut Adonia? În mod cert, ar fi compromis proiectul zidirii Templului pe timp de pace. Solomon a moștenit o împărăție puternică, și o experiență militară de excepție. Armata lui David era cea mai de temut din zonă. În mod cert, alți tineri ar fi folosit această oportunitate pentru a-și extinde împărăția. Solomon biruiește această ispită și alege să păstreze pacea și să se focalizeze pe împlinirea mandatului primit de la Domnul: zidirea Templului!
- Solomon înțelege că zidirea Casei Domnului este ceva special care nu se poate face oricum. Oare David nu putea zidi Casa în timp ce purta războaiele Domnului? Casa trebuia zidită pe timp de pace. Domnul dăduse pace tatălui său David. El acum trebuia să păstreze această pace și să se comporte cu înțelepciune cu vecinii din jur. Solomon (semnificația numelui) înseamnă în cele din urmă **pace**. Putem emite și ipoteza că Templul avea o asemenea măreție și ridicarea sa a mobilizat un număr așa de mare de oameni încât într-adevăr era dificil să se realizeze o asemenea construcție pe timp de război.
- Acum era un timp pentru Israel să își consolideze împărăția pe timp de pace. Războiul este foarte costisitor. O împărăție se dezvoltă eficient și rapid pe timp de pace și nu pe timp de război. Solomon alege pacea pentru dezvoltarea națiunii Israel.

- Solomon consolidează relațiile diplomatice stabilite de tatăl său. El urmează pilda lui David și se comportă cu eleganță și respect în contextul sensibil al universului plin de orgolii al marilor împărați ai pământului. Solomon întărește alianța cu Hiram. Invitația de a deveni furnizor de materiale pentru zidirea măreței Case era o onoare pentru Hiram.
- Solomon dă dovadă de generozitate și îi oferă încredere lui Hiram. El nu este nici zgârcit cu Hiram și nici nu negociază agresiv. Oferă o parte din forța de muncă necesară tăierii lemnului și îl lasă pe Hiram să fixeze prețul: „și-ți voi plăti simbria slujitorilor tăi așa cum o vei hotărî tu.”
- Solomon nu este înfumurat și recunoaște expertiza vecinilor în prelucrarea lemnului: „căci știi că dintre noi nimeni nu se pricepe să taie lemne ca Sidonienii.”

Acestea au fost probabil o parte din motivele care l-au făcut pe Hiram să exclame: „Binecuvântat să fie Domnul care a dat lui David un fiu înțelept!” Hiram cere merinde pentru casa lui și Solomon îi dă tot ce cere. Solomon respectă înțelegerea făcută și cei doi fac un legământ.

A doua parte a capitolului descrie modul în care Solomon și-a organizat lucrătorii. Aceștia erau o lună în Liban și două luni acasă. Solomon nu vrea să îi deștrădăcineze și nici să îi țină prea mult departe de casă, familie și prieteni. Prin această abordare, el previne probabil acumularea de nemulțumire și frustrări în inima lucrătorilor. Numărul celor implicați în pregătirea materialelor pentru zidirea Templului este impresionant:

- 30.000 de lucrători pentru lemnul din Liban.
- 70.000 de lucrători care purtau poverile – responsabili cu transportul materialelor
- 80.000 de lucrători care tăiau pietre în munți
- 3.300 de căpetenii responsabile cu supervizarea lucrărilor

Deci un total de 183.300 de oameni implicați. Acest număr ar fi însemnat o oștire foarte mare pentru vremea respectivă. Numărul e foarte mare și pentru un șantier din zilele noastre. Să organizezi așa mulți oameni nu e un lucru ușor. Avem 180.000 de muncitori și 3.300 de ingineri, deci aproximativ un inginer la 55 de muncitori. Solomon își folosește înțelepciunea pentru a păstra pacea în Israel și pentru a zidi Casa Domnului! Deci Solomon folosește darul primit de la Domnul pentru slujba Domnului. Prin înțelepciune, el conservă mediul necesar zidirii Templului (pacea!) și tot prin înțelepciune el împlinește mandatul primit de la Domnul (zidirea Templului!). Aici Solomon ia note foarte mari. El Îl iubea în mod sincer pe Domnul. Căderea lui a survenit la

sfârșitul vieții, iar compromisurile sale de-a lungul vieții. Concluzia capitolului 5 ar putea fi: Domnul a fost credincios și a dat înțelepciune lui Solomon, iar Solomon a fost la rândul său credincios și a folosit această înțelepciune pentru a împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Și este adevărat. Problema este că Solomon, deși folosește înțelepciunea pentru împlinirea voii lui Dumnezeu, mai folosește înțelepciunea și pentru *altceva*. Acest *altceva* devine problematic și de aici îi va veni și căderea. Solomon nu poate fi certat pentru ce nu a făcut, ci pentru ce a făcut *în plus*. Alături de slujirea Domnului, la care nu renunță, el adaugă și slujirea de sine. Și aceasta încetul cu încetul. La început nu se cunoaște, și lucrurile par că pot merge împreună. Dar finalul este tragic: slujirea de sine îndepartează în totalitate slujirea Domnului, iar Solomon ajunge în mod fâțiș să slujească idolilor.

Trebuie să fim foarte atenți la cronologia evenimentelor. Capitolul 4 de exemplu, conține elemente care se întâmplă după evenimentele din capitolul 5. Palmaresul înțelepciunii lui Solomon de exemplu, este realizat din perspectiva întregii sale vieți. Nu știm în ce an al domniei vestea înțelepciunii sale s-a dus la neamurile din jur. Știm însă, că atunci când îl vizitează împărăteasa din Seba, casa Domnului și Casa împăratului erau deja zidite. Dar autorul nu pare a fi deloc atent în a evidenția cu claritate cronologia evenimentelor. Oare de ce? Metoda sa pare a fi alta: el ne prezintă din viața lui Solomon atât lucrurile bune făcute de acesta, cât și cele problematice, cât și cele clar împotriva legii. După care ne descrie finalul: Solomon ajunge să slujească idolilor. Finalul este o concluzie firească a scenariului. Finalul este previzibil. Elementele din timpul vieții conduc spre acest final tragic. Acest fel de a creiona viața lui Solomon ne sugerează următorul proces:

- Solomon a început viața slujind Domnului.
- El continuă să slujească Domnului, dar începe încetul cu încetul, să își slujească și sieși.
- De dragul slujirii de sine comite o serie de compromisuri.
- Solomon persistă în acest mod de a fi: și pentru Domnul și pentru propria glorie; și cu Domnul, și cu compromisurile.
- Solomon ajunge la final, în mod rușinos să slujească idolilor pe față și să le zidească Temple în tot Israelul.

Vom mai reveni la scenariul căderii lui spirituale. Până acum observăm că autorul realizează o alternanță între credincioșia lui Solomon față de anumite porunci ale Domnului, și necredincioșia sa față de altele. Poate că în mintea sa s-a gândit că mult binele pe care îl făcea putea compensa micile compromisuri cu care se juca. Poate că a sa conștiință s-a autoamăgit privind la excelența credincioșiei sale în anumite domenii, pentru a fi mai îngăduitor cu domeniile în care a cochetat cu necredincioșia. Solomon s-a lăsat sedus de teoria inimii împărțite: o parte pentru Domnul și o părticică pentru mine. Însă încălcarea unei singure porunci

înseamnă neascultare de Domnul. Nu trebuie să încalci toate poruncile pentru a-L trăda pe Domnul. Este de ajuns să încalci una. Și aici nu mă refer la o cădere urmată de pocăință și reintrare în lupta cu păcatul. Ci aici mă refer la persistența în păcat. Solomon a persistat în compromis. Nu au fost accidente, ci lucruri pe care le-a lăsat să devină parte a vieții sale. El le-a lăsat să intre și apoi le-a lăsat să rămână: mai întâi pe hol, apoi în cameră. Mai întâi le-a lăsat să stea în picioare. Apoi, le-a oferit un loc mai bun. Apoi...acestea au devenit stăpânii casei, iar fostul Stăpân (Domnul) a fost alungat și izgonit. Să ne aducem aminte ce spune Iacov:

- „Dacă împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!”, bine faceți. Dar dacă aveți în vedere fața omului, faceți un păcat și sunteți osândiți de Lege ca niște călcători de lege. Căci, cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și: „Să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii.” (Iacov 2:8-11)

Iacov este genial. El surprinde cea mai perfidă formă a fățărniciei și de justificare a păcatului. Imi ațintesc privirile spre cele 99% din porunci pe care le împlinesc pentru a mă convinge că sunt bine și că îl iubesc pe Domnul, și îmi abat atenția de la acel 1% pe care nu îl împlinesc, cu care cochetez, cu care mă joc, în care persist. Dar acel 1% înseamnă încălcarea Legii și deci frângerea relației cu Domnul. Și din nou, vorbim de persistența în păcat, de complacerea în păcat și nu de lupta celui neprihănit care de 7 ori cade și de 7 ori se ridică. Vom folosi următoarea ilustrație. Domnul ne dă 100 de porunci. A-I fi fideli, a-L iubi înseamnă a păzi toate cele 100 de porunci. El nu ne cere perfecțiunea, dar ne cere să ne luptăm cu toată inima pentru împlinirea tuturor poruncilor. Dacă în această luptă încălcăm una, El ne cere să ne pocăim și să revenim în ascultare. Dar nu admite să încălcăm nici una din cele 100 de porunci în mod repetat, fără pocăință și fără revenirea în ascultare. Este ca și cum un om s-ar căsători cu o femeie. Lângă noul cuplu format mai sunt 100 de bărbați. Fidelitatea înseamnă ca femeia să nu curvească cu nici unul din cei 100 de bărbați. Ea devine o curvă în momentul în care se culcă cu unul din cei 100. Ea nu trebuie să se culce cu toți 100 sau cu 51% sau cu 10%. Este de ajuns să se culce cu unul singur pentru a-și înșela soțul. Ea nici nu se poate lăuda când stă în brațele amantului că a rezistat seducției celorlalți 99 de bărbați. Pe soțul ei nu îl va impresiona acest lucru. Soțul se va simți înșelat și îi va da cartea de despărțire. Este suficient să avem un singur domeniu din viața noastră în care să cedăm, în care să renunțăm la luptă, în care să nu ne mai pocăim, în care să ne complacem, pentru a deveni adulteri spirituali. Deși încălcarea de lege înseamnă păcat, moarte, Domnul nu ne consideră curvari spirituali pentru fiecare cădere accidentală a noastră. Dacă ar fi așa, ar însemna că suntem în fiecare zi curvari, căci zilnic păcătuim conștient sau inconștient, zilnic nu suntem desăvârșiți, și zilnic nu atingem înălțimea standardelor lui Hristos. Curvia spirituală este denunțată atunci când păcatul devine idol, când păcatul nu mai este îndepărtat prin pocăință, când se face alianță cu el, când este primit în casă, când devine

parte din viața noastră. Și poate fi vorba de orice păcat. Poate fi vorba de un singur păcat, și care să nu facă parte din lista păcatelor rușinoase, a păcatelor mari în ochii lumii. Poate fi vorba de ceva tolerabil pentru mulți. Căderea repetată la un capitol, urmată însă de pocăință și revenirea în luptă nu înseamnă înfrângere. Înfrângerea este atunci când lași garda jos, când nu te mai pocăiești și nu te mai lupti, când lași păcatul să intre în viața ta și îl lași să devină parte din viață ca și aerul pe care îl respiri zilnic. Cel rău vrea să te facă să crezi că ai învins înainte de a fi înfrânt tocmai pentru a te declara învins și a deveni înfrânt. El îți va spune: „Oricum ai căzut la acest capitol. Și nu odată. De atâtea ori! Și de fiecare dată, ți-ai cerut iertare, și ai promis Domnului că nu vei mai face acel păcat niciodată. Dar ai căzut din nou, și din nou. Nu vezi că ai pierdut de mult? Nu vezi că ești deja învins? De ce ești mândru și negi că ai pierdut? De ce nu ești bărbat și nu accepți că aici ești înfrânt? De ce să mai ripostezi, de ce să mai spui NU, când oricum ești înfundat în mocirlă până la gât? Ești ridicol! Ce mai aperi? Dacă ai fi curat și în haine albe, ar merita cu adevărat să lupti! Dar acum când ești înfundat până în gât în păcat, ce să mai lupti? Recunoaște înfrângerea. Ispita e mai tare și basta! Nu mai are rost să i te opui. Nimeni nu poate fi perfect. Ai și tu un domeniu în care ești slab. Asta este! Dar sunt altele în care ești puternic. Aici însă nu. Acceptă-te ca imperfect și nu fi prea mândru.”

Dar nu este așa! A fi în luptă nu înseamnă a fi pierdut, în ciuda sutelor de căderi din trecut. Oare nu cel neprihănit de 7 ori cade și apoi se ridică? Și ce dacă e acel domeniu? Ce, de parcă dacă ar fi mai multe domenii în joc, căderea nu ar fi tot cădere? Dacă ar fi să judecăm la rece. Când a trecut o săptămână (ca să nu spunem o zi sau o oră) fără să avem o anumită alegere greșită pe care ne-o reproșăm? Să spunem că într-un an am avea doar o greșală pe săptămână (ceea ar fi o performanță unică în istoria creștinătății!!!). Să spunem că am face doar 52 de păcate în acel an, dar toate diferite. Într-o săptămână ne-am mânia o dată. Într-una am bârfi. Într-una am fi egoiști. Într-una ne-am mândri pentru câteva minute. Într-una am pofti etc. Oare nu ar fi viața un șir de căderi? Dar dacă am comite același păcat o dată în fiecare săptămână, care ar fi diferența? Într-un fel ar fi, dar într-un fel nu ar diferențe. Nu ar fi din perspectiva faptului că tot păcat ar fi înaintea Domnului, și de iertare și de har tot am avea nevoie. Și aici ne poate înșela cel rău, amplificându-ne sentimentul de vinovăție mai mult decât trebuie. Fie că am comis de 52 ori același păcat, fie că am comis 52 de păcate diferite, tot păcat se numește, tot de har avem nevoie, și tot la fel de iertați suntem după ce ne pocăim. Sentimentul de vinovăție nu își are sens după pocăință. Domnul ne eliberează și de păcat și de vinovăție. El este credincios să ne ierte și să nu își mai aducă aminte de păcatele noastre. Dar din altă perspectivă, nu ar fi același lucru. Un păcat repetat naște dependență și creează un lanț al robiei față de acel păcat. Aici ar fi o mare diferență. Tendința păcatului este să robească. El te cheamă să păcătuiești în numele libertății: „fii liber, fă ce vrei, fă ce simți”, îți spune. Ca apoi să te facă rob însuși lucrului pe care l-ai ales în numele libertății. Alegând iluzia libertății, dezvolți în tine însuși cele mai cumplite sclavii. Păcatul pune stăpânire pe viața ta și tu ești umilit. Nu te poți abține și repeți lucrul pe care îl urăști, pentru că din pricina aceluia lucru începi să pierzi tot: controlul de sine, bucuria din relația cu Domnul, timp, bani, relațiile cu cei din jur, sănătate, resurse, demnitate, pacea interioară, respectul față de

sine. Păcatul este costisitor și robește. Deci, nu în planul iertării apare diferența, ci apare în planul consecințelor păcatului în noi. Petru este genial când afirmă:

- „Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de-abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei **înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.**” (2 Petru 2:18-19)

Zidirea Casei Domnului

– capitolul 6 –

Capitolul 6 se împarte în trei tablouri:

- i) 6:1-10 Descrierea ridicării clădirii (la roșu – structura clădirii)
- ii) 6:11-13 Mesajul Domnului către Solomon
- iii) 6:14-34 Descrierea ornamentării clădirii (finisajele)

Să ne familiarizăm cu conținutul tablourilor:

- i) 6:1-10 Descrierea ridicării clădirii (la roșu – structura clădirii)

- **Anul începerii zidirii Casei:** al 480-lea an după ieșirea lui Israel din Egipt, și al 4-lea an al domniei lui Solomon (luna a doua – Ziv)
- **Dimensiunile Casei:**
  - Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
  - Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
  - Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m
- **Pridvorul** dinaintea Casei:
  - Lungime = 20 coți = 9,6 m – în lățimea casei
  - Lățime = 10 coți = 4,8 m – în fața casei
- **Ferestrele:** largi înăuntru și strâmte afară
- **Odăile care înconjurau pereții Casei:**
  - Înconjurau toți pereții Casei
  - Erau așezați pe trei etaje:
    - Etajul 1 (parter) – lat de 5 coți = 2,4 m
    - Etajul 2 – lat de 6 coți = 2,88 m

- Etajul 3 – lat de 7 coți = 3,36 m
  - CĂCI – pe partea de afară s-au făcut arcade pentru ca grinzile să nu fie prinse de zidurile casei
- **Pietrele folosite:**
    - Erau cioplite dinainte
    - Pe șantier nu s-a auzit nici ciocan, nici secure, nici unealtă
  - **Intrările în odăile din jurul Casei:**
    - La etajul 1 (parter) erau în partea dreaptă a casei
    - La etajul 2 – pe o scară cotită
    - La etajul 3 – o scară cotită de la etajul 2
  - **Finisaje:**
    - Casa acoperită cu scânduri și grinzi de cedru
  - **Etajele:**
    - Înalte fiecare de 5 coți = 2,4 m
    - Legate de Casă prin lemne de cedru
- ii) 6:11-13 Mesajul Domnului către Solomon
- Tu zidești Casa aceasta! Dar doar dacă vei păzi poruncile Îmi voi împlini promisiunile Mele față de David și voi locui în mijlocul lui Israel!
- iii) 6:14-34 Descrierea ornamentării clădirii (finisajele)
- Îmbrăcarea pereților dinlăuntru:
    - Cu lemn de cedru
  - Îmbrăcarea pardoselii
    - Cu lemn de chiparos
  - Ornamentarea Locului Preasfânt:
    - Delimitarea: ultimii 20 de coți din fundul Casei

- Cu scânduri de cedru, nu se vedea nici o piatră
- Lemnul de cedru: săpături de colocinți și flori deschise
- În mijlocul Casei
- Scopul pregătirii Locului Preasfânt: ca să așeze acolo chivotul legământului Domnului

- Dimensiuni: lungime = lățime = înălțime = 20 de coți = 9,6 m

- Utilizarea aurului:
  - Locul Preasfânt căptușit cu aur curat
  - Înaintea Locului Preasfânt – un altar de lemn de cedru acoperit cu aur
  - Partea dinlăuntru a casei – căptușită cu aur
  - Perdeaua dinlăuntru – prinsă în lănțișoare de aur
  - A căptușit toată casa cu aur, casa întreagă și a acoperit cu aur tot altarul dinaintea Locului Preasfânt

- Cei 2 Heruvimii:
  - În Locul Preasfânt
  - Din lemn de măslin sălbatic
  - Înalți de 10 coți = 4,8 m
  - Ariripile heruvimilor = 2 fiecare de 5 coți, în total = 10 coți = 4,8 m
  - Măsura și chipul celor 2 heruvimi = la fel
  - Așezați în mijlocul Casei
  - Aripile: cele laterale atingeau zidurile, iar cele din mijloc se întâlneau în mijlocul casei
  - Acoperiți cu aur

Autorul menționează că Templul a fost zidit după 480 de ani după ieșirea lui Israel din Egipt. Zidirea Templului reprezintă un apogeu al lucrării lui Dumnezeu în istoria lui Israel, și în istoria omenirii. Adam și Eva au fost alungați de la Fața Domnului, și împreună cu ei, toți urmașii lor care s-au născut după chipul și asemănarea lor. Între Domnul și oameni s-a așezat o mare depărtare. Domnul inițiază procesul răscumpărării, și al reapropierii dintre El și făpturile Sale. Îl alege pe Avraam și I Se descoperă acestuia. Din Avraam avea să iasă un popor menit să-i poarte Numele peste popoare și apoi Sămânța promisă. Dumnezeu Îl trimite pe Moise și răscumpără pe Israel din Egipt. Îl aduce la muntele Domnului. Domnul Se coboară pe munte și deci se apropie ca niciodată de făpturile mâinilor Sale. Ba mai mult, Domnul le dăruiește Cortul Întâlnirii, în care El coboară chiar în mijlocul poporului! Apoi, le dăruiește cartea Levitic, prin care îi învață pe evrei cum să se apropie de Dumnezeu cel Sfânt care locuia în mijlocul lor în Cortul Întâlnirii. Cortul, anticiparea Templului, este locul răscumpărat și sfințit de Domnul pe pământ, în care Dumnezeu cel Sfânt poate locui, în care se poate întâlni cu omul păcătos, în care cei doi pot avea părtășie, în care omul Îl poate cunoaște pe Domnul și se poate apropia de El. Cortul este locul în care Dumnezeu Își descoperă slava și își oferă bunătatea și iertarea Sa. Este un loc al sfințeniei în care omul învață cum să trăiască în prezența unui Dumnezeu Sfânt. Cortul este un element fundamental în relația dintre Israel și Yahwe. Dar Cortul este ceva temporar. Domnul avea să locuiască într-un Cort modest doar pentru a călători prin pustie alături de poporul Său și până Israel avea să intre în țara promisă. Acolo, Domnul avea de gând să își aleagă un loc fix, stabil, unde să își așeze pentru totdeauna Numele Lui. Acolo Domnul dorea să locuiască într-un Templu mareț la care să poată veni orice om de pe fața pământului și să cunoască că acolo Domnul Și-a așezat Numele. Deci, răscumpărarea este realizată în vederea zidirii Templului. Iată ce cântă Moise și Israel imediat după trecerea Mării Roșii:

- „Până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei duce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit *ca Locaș*, Doamne, *la Templul* pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!” (Exod 15:16b-17)

Iar Moise spune noii generații înainte de a trece Iordanul pentru a cuceri țara promisă:

- „Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă, după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară și veți locui fără frică. ATUNCI va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele....” (Deut.12:10-11b)

De fapt, întreg cap.12 anunță înainte de cucerirea țării planul lui Dumnezeu de a-și zidi un Templu. Deci etapele planului lui Dumnezeu cu Israel au fost:

- Dumnezeu alege pe Avraam.
- Din Avraam face un mare popor.
- Poporul suferă într-o țară străină.
- Poporul este răscumpărat printr-un izbăvitor.
- Domnul dă poporului Legea.
- Domnul dă poporului Cortul.
- Domnul locuiește în Cort, în mijlocul poporului Său.
- Domnul le dă în stăpânire țara.
- Domnul le dă odihnă față de toți de vrăjmașii dimprejur.
- Domnul înalță pe Israel printre popoare pentru a fi un martor al Său.
- Domnul le dăruiește un Templu mareț în care să-și așeze pentru totdeauna Numele Său și care să fie o mărturie pentru toate Neamurile.

Observăm că ridicarea Templului reprezintă un punct culminant al planului lui Dumnezeu. Răscumpărarea, drumul prin pustie, cucerirea țării, toate acestea sunt **în vederea ridicării Templului**. Iar Templul are în vedere relația dintre Israel și Yahwe, precum și mărturia lui Israel pentru Neamuri. Scopul planului lui Dumnezeu este deci relația dintre Sine și poporul Lui și mântuirea Neamurilor prin poporul Său. Templul ocupă un rol esențial și indispensabil în această ecuație. Deci în 1 Împ.6 ne aflăm într-un apogeu al istoriei lui Israel! Este trist că la acest apogeu s-a ajuns așa de târziu. Au trecut 480 ani de la ieșirea din Egipt pentru a se putea realiza scopul ieșirii de acolo! Nu ar fi trebuit să treacă mai mult de 40 de ani! Iată deci o întârziere de 440 de ani! Și această întârziere cauzată de neascultarea poporului. Domnul a făcut un prim pas prin Moise. Dar neascultarea primei generații a însemnat o primă întârziere de 38 de ani în pustie. Apoi, Domnul a mai făcut un pas prin Iosua. Țara a fost cucerită. Dar neascultarea poporului a făcut să se piardă stăpânirea asupra țării. Domnul a mai realizat reveniri prin judecători, dar în ciuda acestor reveniri temporare, Israel se afunda tot mai mult în păcat ajungând robi în propria țară. Prin Samuel, Domnul începe un nou proces de revitalizare spirituală. Împăratul este o nouă mutare a Domnului și noua piesă pusă în joc. Împăratul avea să finalizeze ce începuse Iosua. Primul împărat însă cade în păcat și nu progresează. David este cel prin care țara se recucerește și se reia cu adevărat în stăpânire! Dar și David cade și procesul se complică. Slavă Domnului că David se pocăiește și astfel nu se risipesc toate victoriile sale și istoria poate continua spre bine. Solomon este așezat împărat și prin el se împlinește apogeul

mult așteptat: zidirea Templului! El trăiește în ascultare în prima parte a vieții și Templul este zidit. Greul însă, a fost dus de tatăl său, David. Este fascinant de văzut în acest plan mareț, rolul fiecărui om al credinței. Fiecare a avut un rol în vederea realizării apogeului. Menționăm însă cele două personaje cheie: Moise și David. Ei au marcat începutul și sfârșitul acestei istorii zbuciumate. Și au avut un rol decisiv. Începutul și sfârșitul par a fi mereu etapele cele mai dificile. Acolo războiul se întetește și este crâncen. E nevoie de un om al credinței ca Moise pentru ca istoria să fie urnită din loc și e nevoie de un om cu inima lui David ca istoria să fie adunată în matca ei. Epoca de pace a lui Solomon prefigurează împărăția de slavă adusă de a doua venire a lui Mesia. Deci într-un fel, istoria lui Israel de la ieșirea din Egipt până la Solomon ar putea corespunde cu istoria Bisericii de la învierea lui Hristos (care este adevăratul Paște) și până la revenirea Sa în slavă. Promisiunea reîntoarcerii Domnului depinde de credințioșia Bisericii, la fel cum promisiunea înălțării lui Israel și a ridicării Templului depindea de credințioșia poporului evreu. Iată ce ne spune Petru în a doua sa epistolă:

- „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și **grăbind** venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3:11-12).

Acest pasaj ne sugerează că Biserica poate grăbi prin credințioșia ei venirea Domnului. Deducem că Biserica și poate întârzia prin necredințioșia ei revenirea Domnului. Dar acesta nu este singurul pasaj din Noul Testament care leagă credințioșia Bisericii de momentul revenirii Domnului. În Matei 24, Mântuitorul anunță că sfârșitul va veni când Evanghelia va fi vestită până la marginile pământului. Deducem că credințioșia sau necredințioșia Bisericii în împlinirea Marii Trimiteri poate grăbi sau întârzia a doua venire a lui Mesia. Pavel, în Romani 11, vorbește de împlinirea numărului deplin al Neamurilor și întoarcerea finală a lui Israel ca elemente ce trebuie să se împlinească înainte de a doua venire. El leagă aceste momente de propria sa lucrare prin care încearcă prin slujba sa printre Neamuri să stârnească gelozia evreilor. În Apocalipsa 8, ceea ce declanșează ultima etapă a revărsării mâniei pe pământ sunt rugăciunile sfinților. În mod asemănător, în Luca 18, Mântuitorul ne îndeamnă să ne rugăm necurmat și să nu ne lăsăm. Și El are în vedere rugăciunea specifică pentru revenirea Sa când va face dreptate copiilor Săi prigonți. Condiția ca Domnul să se întoarcă și să facă dreptate aleșilor Lui, este ca aceștia să strige zi și noapte către El. Mântuitorul încheie însă pasajul astfel: „Dar când va veni Fiul Omului va găsi El credință pe pământ?” Cartea Apocalipsa se încheie cu rugăciunea: „Vino, Doamne Isuse!”, și cu îndemnul ca oricine aude să zică: „VINO!” Toate aceste pasaje ne arată că momentul revenirii Domnului poate fi grăbit sau întârziat de credințioșia sau necredințioșia Bisericii. Mirele se va întoarce în măsura în care Mireasa va striga necurmat și cu foc către El: VINO! Dar oare cât a strigat acest lucru Mireasa sau cât strigă acum? Domnul se așteaptă ca să strigăm necurmat către El: VINO! Și atunci va veni. A striga necurmat înseamnă a subordona fiecare clipă a vieții de credință revenirii Domnului. Viața noastră de ascultare zilnică nu este adusă Domnului ca o jertfă de bun miros înaintea Lui, ci trebuie să fie simultan și o jertfă de

rugăciune care să grăiească cu putere: „Vino, Doamne Isuse!” Creștinul trebuie să fie conștient că prin ascultarea sa participă la împlinirea Marii trimiteri și la grăbirea revenirii Domnului. El ascultă de Domnul ca Domnul să vină mai repede. Credinciosul este conștient că revenirea Domnului este singura soluție la problemele umanității. Răul este atât de răspândit în lume și atât de adâncit în propria fire pământească încât doar înnoirea tuturor lucrurilor poate schimba cu adevărat ceva. Chiar dacă s-ar eradica sărăcia și toate bolile de pe pământ, omenirea ar rămâne o mare de rău și un ocean de suferință. Chiar dacă în viața noastră s-ar soluționa toate problemele cu care ne confruntăm, noi rămânem cu o inimă deznădăjduit de rea, care în permanență se va revolta împotriva Creatorului. Deci chiar dacă toți oamenii s-ar întoarce la Domnul, omenirea ar rămâne tot chinuită de lanțurile firii pământești. Și, în cele din urmă, cum poate o Mireasă să fie împlinită când este departe de Fața Mirelui, când nu poate avea acea contopire deplină cu Mirele și când trăiește într-o natură ostilă Acestuia și într-o lume care Îl urăște? Normalitatea vieții de credință se caracterizează printr-un suspin chinuit, printr-un dor aprins, printr-o neîmplinire profundă, printr-o frustrare deranjantă (vezi Romani 8 – suspinul creației și suspinul copiilor lui Dumnezeu). Pe pământ nu poți și nici nu trebuie să fii împlinit și fericit cu adevărat. Cine se laudă că este pe deplin împlinit (chiar în propria relație cu Domnul), nu știe că se face de răs înaintea Lui prin această laudă. Da. Există o cale, o împlinire, o degustare a cerului, o bucurie a iertării, o nădejde a vieții viitoare. Dar tabloul nu este complet. Alături de această pace și bucurie, există o goliciune, o neîmplinire, o frustrare, o zbatere, o luptă permanentă cu firea pământească, o întristare pentru propriile eșecuri și pentru falimentul umanității, un suspin, un dor arzând după Fața Mirelui. Cel rău va specula mereu prezența acestei neîmpliniri normale din noi. El se va folosi de golul din inima noastră spre a ne momi spre lumea la care am renunțat de dragul Cerului. El ne seduce cu ce este vizibil și va încerca să ne convingă că plăcerile și slava lumii vor putea umple acel gol. Și de multe ori cădem pradă minciunilor lui. Dar apoi învățăm că acest gol va fi umplut doar la revenirea Domnului. Și astfel vom striga zi și noapte pentru revenirea Lui. Aceasta este singura speranță, singura așteptare, singura țintă. În rest, toate celelalte ținte se subordonează acesteia. Și nu ne gândim doar la trecerea noastră dincolo, care rezolvă doar problema întristării noastre. Ne gândim la revenirea Sa care rezolvă și problema întristării Mirelui înaintea unei creații decăzute. Noi ne dorim odihna noastră, dar și odihna Lui! Pentru că Îl iubim cu adevărat, ne dorim să fim cu El, dar ne dorim și ca El să se odihnească în noua Creație pe care o va face. Biserica poate fi plină de planuri și proiecte pentru împlinirea Marii trimiteri și mântuirea lumii. Și este foarte bine să fie așa. Dar dacă toate acestea nu sunt subordonate scopului grăbirii revenirii Domnului, atunci suntem departe de dimensiunea la care Domnul vrea să ne trăim credința. La fel ca personajele care au pregătit și au făcut posibil momentul zidirii Templului prin Solomon, fiecare din noi își are un rol bine definit în proiectul grăbirii venirii zilei Domnului. La fiecare Biserică locală, și în fiecare generație. Și dacă Biserica primară a urnit istoria din loc, poate este slujba Bisericii de pe urmă să adune istoria în matca ei finală. Și dacă David dormea și a avut nevoie să fie trezit, poate la fel va fi și cu Biserica de pe urmă. Și dacă David a fost trezit de uneltirea lui Adonia, poate Biserica va trebui trezită prin lucrarea omului fărădelegii.

De ce Cortul a fost înlocuit cu un Templu? Ca să răspundem la această întrebare trebuie mai întâi să evidențiem diferențele dintre Templu și Cort:

- Templul avea un loc fix ce nu putea fi schimbat, pe când Cortul era mobil.
- Templul era mult mai mare.
- Templul era o construcție măreață care eclipsa prin slava exterioară modestul Cort din pustie.

Aceste schimbări aveau o importanță pentru:

- Israel ca națiune
- Pentru preoția sa printre Neamuri
- Pentru tiparele profetice ale Vechiului Testament și revelarea de Sine a Creatorului

Pentru Israel, Templul reprezenta un semn al statornicirii prezenței lui Dumnezeu în mijlocul lor. Dumnezeu nu mai locuia într-un cort mobil, ci într-o Casă. Ideea de cort presupunea și posibilitatea deplasării, a plecării. Dar ideea de casă presupunea un loc fix, faptul că Domnul nu este un călător prin țară, ci un Locuitor al țării. Domnul nu era prin trecere, ci se așezase în țară. Templul însemna și un nou pas în revelarea de Sine a lui Yahwe către evrei. Templul oglindea mai bine decât Cortul măreția și slava Creatorului. Cortul era modest. Templul era impunător. Slava ascunsă a Cortului (accesibilă doar preoților care puteau intra în interior) acum era făcută cunoscută oricărui om care vizita Templu.

Templul avea și un rol important pentru preoția lui Israel. David sesizase că el locuiește într-o casă, iar Domnul într-un cort. David știa că privirile oamenilor se așează mai întâi asupra a ceea ce se vede. El a văzut pericolul ca atât Israel cât și vizitatorii dintre neamuri să își piaronească privirile mai degrabă asupra împăratului decât asupra Domnului. Acum însă, Domnul avea o Casă măreață care evidenția importanța Dumnezeului lui Israel în înălțarea acestuia printre Neamuri. Templul era un ajutor important în relevanța și reprezentativitatea preoției lui Israel printre Neamuri. Toate neamurile aveau Temple mărețe în care își cinsteau zeii. Oare respectul evreilor pentru Dumnezeul lor putea fi cu adevărat pus în lumină prin umilul Cort eclipsat de departe de orice templu păgân?

Templul creionează și un tipar profetic. Împărăția lui Solomon prefigurează împărăția de pace adusă de Mesia. Cartea Apocalipsa se încheie cu măreția Noului Ierusalim, a Cortului lui Dumnezeu cu oamenii lui. Biserica lui Hristos este templul eternității. Atunci, atât măreția ascunsă a lui Hristos în timpul întrupării, cât și slava ascunsă a Bisericii de pe pământ va deveni vizibilă! Cortul anticipează în primul rând întruparea Fiului lui Dumnezeu. Evanghelia după Ioan este construită pe simbolistica Cortului Întâlnirii. În cap. 1 se anunță că Logosul a cortuit printre

noi oglindind slava Tatălui. Dar era o slavă ascunsă, „căci El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, căci El n-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui nu avea nimic care să ne placă”(vezi Isaia 53:2). Logosul întrupat este deci Cortul lui Dumnezeu și cine Îl vede pe El Îl vede pe Tatăl. Logosul este Jertfa de pe Altar (Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii – vezi Ioan cap.1), este Apa vieții (Iigheanul – vezi Ioan cap. 4 și Ioan cap.7), este Pâinea vieții (pâinile din Cort – vezi Ioan cap.6), este Lumina lumii (sfeșnicul din Cort – vezi Ioan cap.8-9), este Ușa (Cortul avea o singură intrare – vezi Ioan 10), este Mijlocitorul (Marele Preot care aduce tămâia rugăciunii pe altarul din Cort – vezi Ioan 17). Evanghelia lui Ioan ne arată că acel Cort din vechime anticipa întruparea Fiului lui Dumnezeu. Cortul era acoperit cu piei de animale. Cortul nu strălucea pe dinafară. În interior însă, era plin de aur și lucruri minunate. Slava era ascunsă de privirile evreilor. Doar preoții aveau acces în interior. La fel, slava Fiului Întrupat nu se oglindea în chip vizibil. Trupul Său supus putrezirii ascundea această slavă. Dar cei care Îi cunoșteau caracterul descopereau slava Tatălui ascunsă într-un trup de om. Cortul anticipează însă și slava ascunsă a Bisericii. Iată ce ne spune Pavel:

- „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” (2 Cor.4:7)
- „Știm în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică.” (2 Cor.5:1)
- „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile.” (Filipeni 3:21)
- „Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Col.3:3-4)

Biserica este trupul lui Hristos și urmează același traseu cu a lui Hristos. Ridicarea Templului ne anunță că va veni o vreme când slava lui Hristos și a Bisericii Sale va deveni vizibilă pentru toți! Din această pricină, Domnul a decis ca Templul să fie ridicat de Solomon (Pace) și nu de David (om al sângelui), și într-o perioadă de pace permanentă. Domnul dorea să creioneze o imagine profetică clară.

În cap.6, ne sunt prezentate mai multe detalii despre dimensiunile și arhitectura Casei Domnului. Aceasta trebuia să îl reprezinte pe Dumnezeu. În același timp avea și o funcție profetică. În lumina acestor două elemente vom încerca să interpretăm rolul diferitelor componente ale Casei Domnului. Vom căuta înțelesul anumitor simboluri, asumându-ne și riscul de a specula pe alocuri.

Casa era mai mare ca locașul Cortului Întâlnirii. Cu toate acestea, nu era exagerat de mare:

- Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
- Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
- Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m

În mod cert, Domnul putea cere o construcție mult mai mare. Știm că David a primit prin revelație planurile pentru Casa Domnului. Domnul Însuși Și-a proiectat propria Casă după propriul gust. Casa era măreață, dar păstra anumite limite ale decenței și chiar modestiei. Iată, de exemplu câteva date despre Templul Dianei din Efes:

- În 560 î.Hr., Creso, regele Lidiei, a atacat orașul Efes, l-a ocupat și a reușit să-și împlinească visul de a finanța construirea templului Dianei. Costul trebuie să fi fost foarte mare, deoarece fundațiile șirului de coloane erau neobișnuite, constituind o grea încercare. Cum acea regiune era expusă unor frecvente cutremure de pământ, templul a fost construit deasupra unei mlaștini, în ipoteza justificată că subsolul moale ar absorbi vibrațiile. Pe fundul unei gropi adânci s-au fixat, unul lângă altul, trunchiuri de stejar, arși la suprafață, fiind astfel tratați împotriva putrezirii. Apoi, s-au adus blocuri mari de piatră, care au constituit temelile templului, **lung de 105 m și lat de 51 m**. Acoperișul său de formă triunghiulară, susținut de 127 de coloane din marmură albă, **se înalța la 18 metri**, ceea ce corespunde unei clădiri cu șase etaje, după normele actuale. Plafoanele și structura de susținere erau din lemn de cedru mirositor, ușile batante ale sanctuarului erau din lemn de chiparos, parțial aurite și acoperite cu picturi în mai multe culori.

Templul lui Solomon era măreț, dar nu neapărat foarte mare. Templul este construit într-o perioadă de mare prosperitate în Israel. Domnul nu a vrut ca această construcție să fie o povară pentru națiune. Construirea locașului s-a realizat din belșugul lui Israel și nu din sărăcia lui și a avut dimensiuni rezonabile. În cele din urmă, Templul trebuia să reflecte măreția lui Yahwe, dar nu trebuia să eclipseze sursa adevăratei măreții a Templului: prezența Celui PreaÎnalt în ea. Nu clădirea în sine, ci prezența Domnului era lucrul care conta. Domnul Își face o clădire măreață, dar dă dovadă de modestie și cumpătate. Oricum tendința lui Israel a fost să se lege de clădirea în sine și nu de Cel ce locuia în ea. Pe timpul lui Ieremia, poporul încălca Legea Domnului, dar nu se temea de profețiile judecării rostite de Ieremia pentru că se bătea cu pumnul în piept zicând: „Casa Domnului! Casa Domnului! Casa Domnului este de partea noastră.” În cele din urmă nici

o clădire nu putea reflecta măreția Creatorului. Nu ar fi putut reflecta nici măcar o fărâmə din aceasta. De aceea, Casa zidită are un rol pedagogic care respectă și limitele mesajului pe care o construcție îl poate transmite. Domnul este conștient și de ce poate transmite, dar și de ce nu poate transmite o clădire cu privire la măreția Lui. Așa că își proiectează o casă măreață, însă o face - dacă putem spune - cu cumpătare și evită risipa, grandomania și excesele. Aceasta ar fi trebuit să fie o lecție pentru Solomon. El însă se lasă sedus de grandomanie, excese, lux și risipă. Vom vedea că a sa casă (ca să spunem ale sale case) concurează în măreție cu casa Domnului. David a avut inițiativă zidirii unei Case mărețe pentru Domnul, tocmai pentru ca împăratul să rămână în umbră. Casa lui David trebuia să fie pusă în umbră de Templu. Această frământare a lui David a stat la originea zidirii Templului. Solomon pare să facă opusul. El zidește o Casă măreață Domnului, dar în același timp își zidește o Casă la fel de măreață, sau poate chiar mai măreață (oricum mai mare ca dimensiuni!). David avea o casă împărătească reprezentativă pentru un împărat. Nu locuia în mizerie, nu stătea într-o cocină. Dar David era cunoscut prin modestia și cumpătarea sa. Casa era frumoasă, dar nu luxoasă, era plăcută, dar nu opulentă. David înțelese diferența între frumusețe și opulență, între măreție și grandomanie. Solomon se află însă, pe altă poziție.

Un lucru nou față de Cort este că Templul avea în jurul lui mai multe rânduri de odăi. Erau odăile unde puteau fi depozitate anumite unelte pentru Templu sau poate unde puteau locui temporar preoții ce trebuiau să facă slujba (trebuie verificat acest lucru!). Dacă acolo puteau locui temporar preoții, mesajul este fantastic. Casa Domnului este împrejmuită de odăile preoților, acestea fiind lipite de zidurile Casei. Preoții locuiesc în Casa Domnului, lângă Domnul, în prezența Sa. Domnul îi invită și îi primește în Casa Sa! Casa este înconjurată de slujitorii Domnului, de zidurile vii pe care aceștia le reprezentau. Mesajul este că Domnul nu vrea de fapt să locuiască într-o Casă de piatră, ci în mijlocul poporului Lui, care este adevăratul Locaș viu al slavei Sale. Același mesaj îl transmitea modalitatea unică prin care putea fi transportat chivotul: doar pe umerii leviților! Bucuria Domnului era să se apropie de oameni, de poporul Lui! Domnul nu găsește plăcere să coboare într-o casă de piatră zidită în pustie. Domnul dorește să locuiască în poporul Lui, și dorința a fost așa de mare încât Domnul nu a avut răbdare să aștepte până când poporul avea să Îi zidească o Casă măreață în țara minunată a Canaanului (oricum Domnul știa că avea mult de așteptat!), ci alege să locuiască într-un Cort modest și să meargă alături de poporul Său prin pustie. Deci, nu locașul în sine, ci bucuria de a fi în mijlocul poporului Său era adevărata miză pusă în joc. Dar oare de ce așa multă bucurie din partea Creatorului să locuiască în mijlocul poporului Său? Imaginea cu odăile preoților făcând efectiv parte din Casa Domnului ne sugerează o unire a locuinței omului cu locuința Domnului și ne aduce aminte de minunatele vorbe ale Mântuitorului:

- „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. **În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri**. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să **vă pregătesc un loc**. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă

voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:1-3)

Zidirea Templului a însemnat o lucrare sacră. De aceea, pietrele au fost șlefuite în altă parte și erau aduse gata prelucrare în șantierul Casei. Acolo erau doar asamblate. Șantierul Casei era unul liniștit și lipsit de gălăgia specifică locurilor unde se construiesc diferite clădiri. Aici se zidea o Casă Domnului. Atmosfera sacră a zidirii reflecta sacralitatea locului. Nu doar că Templul a fost zidit într-o perioadă de pace, dar a fost zidit și în liniște! Imaginea are și valențe escatologice. Pietrele vii ale mărețului Templu, ale Noului Ierusalim suntem noi. Cioplirea noastră are loc acum, pe câmpia deșertăciunii. Acum suntem supuși dălților încercărilor și diferitelor tratamente. Acum e zgomot, zbucium, durere. La final însă, va fi doar asamblarea, în liniște și pace, fără frământări și lacrimi.

Observăm o repetare a cifrei trei în arhitectura casei: 3 caturi (etaje), 3 tipuri de lemn (cedru, chiparos și măslin sălbatic), 3 tipuri de plante desenate pe pereți (colociți, finici, flori deschise). Este posibil să fie o trimitere la dimensiunea trinitară a lui Dumnezeu.

Prezența plantelor desenate pe pereți (colociți, finici și flori deschise) ne transmite faptul că Yahwe este un Dumnezeu al frumosului și al vieții. Dumnezeu vrea ca a Sa Casă să conțină elemente ornamentale. Esteticul, frumosul, arta își au originea în Creator. De aceea, frumosul și arta nu pot fi relativizate. Pot exista diferite perspective și percepții asupra frumosului și anumite variațiuni culturale și istorice ale acestuia, dar esența lui derivă din Dumnezeu. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al ordinii, ci și al frumosului. Casa Lui și poporul Lui trebuie să oglindească ambele dimensiuni. Dumnezeu este și un Dumnezeu al vieții. Pereți ornamentați cu flori ne sugerează niște pereți VII. Dumnezeu, sursa vieții, locuiește într-o Casă vie, plină de viață. În Noul Legământ, Petru ne va vorbi despre pietrele vii care suntem noi și care formează o casă duhovnicească.

Heruvimii sunt o prezență deosebită în Templu. Doi heruvimi foarte mari stau de o parte și de alta a chivotului în Locul Preasfânt, și chipuri de heruvimi sunt săpate peste tot: pe pereții casei, pe uși și pe perdele. Heruvimii locuiesc în ceruri, în prezența lui Dumnezeu. Casa Domnului era un loc în care Cerul coborâse pe pământ. Era locul în care Cerul se îngemăna cu pământul, o poartă de intrare spre acesta. Dumnezeu ședea pe scaunul Său de domnie în ceruri. Dar El ședea și în Locul Preasfânt. Prezența chipurilor heruvimilor ne descoperă că de fapt era vorba de un singur scaun de domnie care aparținea de cer și care coborâse pe pământ, în Locul Preasfânt.

Locul Preasfânt era inima Casei Domnului. Deși era în capătul Templului, acest loc este numit de autor *mijlocul Casei*. Autorul oferă o atenție specială Locului Preasfânt. Aici, era așezat chivotul care era scaunul de domnie al Domnului. Chivotul avea doi heruvimi care priveau spre capacul ispășirii. Acum au mai fost așezați 2 heruvimi lângă chivot. Deci patru heruvimi în jurul scaunului de domnie al Domnului. Nu e de mirare deci, că atât în Ezechiel cât

și în Apocalipsa, scaunul de domnie al Domnului este împrejmuit de 4 heruvimi. Templul era o umbră a realității cerești. Locul Preasfânt era inima Casei, căci acolo locuia Cel care dădea semnificație Casei. Fără prezența Sa, Casa nu avea nici o însemnătate. Gloria Casei ținea de Cel ce locuia în ea, deci Casa nu avea o glorie în sine.

Aurul, cel mai de preț metal, era prezent peste tot în Casă. Casa era de preț, și era îmbrăcată în aur curat, curățit prin foc. Nimic întinat, nimic neautentic, nimic ce nu era valoare absolută nu avea ce căuta în Casa Domnului. Doar ce era de aur curat! Petru ne spune că credința noastră este mai de preț decât aurul care totuși este curățit prin foc. În Templul etern al Noului Ierusalim va intra doar ce a fost curățit și a ieșit ca aur curat.

Ușile și perdelele indicau în mod clar un singur drum către Sfânta Sfintelor. Casa avea o singură intrare, iar spre Locul Preasfânt se putea merge pe o singur drum, și anume cel care traversa Locul Sfânt. Exista o singură cale către Dumnezeu: calea sângelui și a sfințirii. După cum ne-a învățat cartea Levitic: pentru a ajunge în sărbătoare (Locul Sfânt) trebuie să trecă mai întâi prin moarte (jertfa la altar) și prin sfințire (ligheanul curățirii). Cel care a cortuit printre noi avea să le spună ucenicilor Săi: „Eu sunt *calea*, adevărul și viața. Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine.”

Zidirea Casei Domnului a ținut 7 ani, o cifră rezonabilă având în vedere mărimea lucrării. Solomon a fost credincios proiectului primit. Casa a fost zidită după planurile primite prin revelație de tatăl său David. De asemenea, Solomon nu s-a lenevit și nici nu a întârziat lucrările. Nu s-a încurcat în războaie sau în alte defocalizări. El și-a temperat dorința de expansiune și alte posibile planuri și și-a dedicat primii 11 ani de domnie zidirii Casei Domnului. Este interesant că Solomon a început zidirea în anul 4, iar Șimei se pare că a fost pedepsit în anul 3 al domniei lui Solomon. Cu alte cuvinte, întâi s-a curățit și întărit împărăția și apoi au început lucrările pentru zidirea Casei Domnului. Solomon realiza cel mai mare proiect al umanității de la căderea lui Adam până la vremea domniei sale.

Autorul așează la mijlocul cap.6 un pasaj cheie și anume 6:12-13. Pasajul este o atenționare, un avertisment, un îndemn. Dumnezeu vedea bătăliile spirituale ce aveau să urmeze în următorii ani peste viața lui Solomon, precum și tendințele ascunse ale inimii sale. Atunci când facem o lucrare pentru Domnul, atunci când avem un rol important în planurile Lui, apare ispita să ne oferim o importanță prea mare înaintea Domnului și să neglijăm sfințirea înaintea Lui. Solomon se putea gândi: „Eu sunt cel care a zidit Casa Domnului, prin mine Domnul a împlinit promisiunile Sale minunate față de Israel.” Poate apărea falsa senzație că Domnul ne este îndatorat sau că prin ce am făcut avem parte de un tratament special și preferențial din partea Lui. Domnul însă insistă DIN NOU pe necesitatea păzirii tuturor poruncilor Lui. Deși este zidită Casa, împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu este condiționată de păzirea poruncilor de către Solomon. Templul nu este în sine o garanție pentru împlinirea promisiunilor divine. Templul este o resursă pentru păzirea poruncilor, și această din urmă reprezintă adevărata garanție a binecuvântării lui Dumnezeu. Domnul îi tot repetă lui Solomon că nimic nu poate substitui

păzirea tuturor poruncilor Lui: nici înțelepciunea lui Solomon, nici Casa Domnului, nici promisiunile făcute lui David, nici îndurarea lui Dumnezeu.

Astfel:

- a) În 2:1-4, prin gura lui David, atenția lui Solomon este focalizată pe păzirea poruncilor Domnului, condiția esențială și indispensabilă pentru un succes autentic. (anul 0 al domniei).
- b) În 3:14, când i se arată în vis lui Solomon, după ce îi promite înțelepciune și bogății, Domnul îi aduce aminte că păzirea poruncilor este condiția esențială a binecuvântării. (probabil anul 1 al domniei).
- c) În 7:12-13, în timpul zidirii Templului, Domnul din nou insistă pe faptul că păzirea poruncilor rămâne condiția binecuvântării și această condiție nu poate fi eclipsată nici de Casa Domnului și nici de rolul lui Solomon în zidirea acestei Case. (între anul 4 și anul 11 al domniei – să spunem anul 8).
- d) După zidirea Casei Domnului, după rugăciunea lui Solomon, Domnul insistă din nou că măreția Casei nu-L va împiedica să pedepsească tot Israelul în urma neascultării sale. (anul 11 al domniei)

Iată comentariul autorului din cap.11:5-10

- „Solomon s-a dus după Astartea, zeița Sidonienilor și după Milcom, urâciunea Amoniților. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului și n-a urmat în totul pe Domnul ca tatăl său David. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon. Așa a făcut pentru toate nevestele lui străine care aduceau tămâie și jertfe dumnezeilor lor. Domnul S-a mâniat pe Solomon pentru că își abătuse inima de la Domnul, Dumnezeul lui Israel, **care I se arătase de două ori. În privința aceasta** îi spusese să nu meargă după alți dumnezei; dar Solomon n-a păzit poruncile Domnului.”

Domnul I s-a arătat lui Solomon în anul 1 al domniei sale și în anul 11 al domniei. Căderea spirituală a lui Solomon a fost probabil în ultimii 10 ani ai domniei sale, deci începând cu anul 30 al domniei. Domnul are pretenția ca Solomon să păstreze în inima sa ceea ce El i-a încredințat cu 30 de ani în urmă. Domnul știe de asemenea de dinainte care vor fi tentațiile care vor curta bătrânețele lui Solomon. Probabil că unul din gândurile care l-au ajutat pe Solomon să se de dea la idolatrie a fost: „Eu sunt totuși cel care a zidit Casa Domnului, eu sunt fiul lui David,

promisiunile Domnului sunt de partea mea și Templul Lui este în mijlocul poporului. El nu ne va lepăda de la Fața Lui!” Domnul vrea să prevină o astfel de capcană teologică și îi tot repetă lui Solomon în diverse ocazii că ascultarea de El nu poate fi înlocuită cu nimic, iar neascultarea este pedepsită în mod cert. Este de fapt un lucru atât de simplu și de bun simț. Dar iată că și o minte înțeleaptă ca a lui Solomon răstălmăcește aceste lucruri atât de simple și de bun simț. Insistența Domnului pe această temă ne descoperă că mintea noastră pervertită va avea tendința să renegocieze în permanență termenii legământului.

În ziua fărădelegii noastre nici poziția pe care o ocupă în planul lui Dumnezeu și nici neprihănirea noastră din trecut nu ne vor veni în ajutor:

- „Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, **ci toată neprihănirea lui va fi uitată**, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele.” (Ezechiel 18:24)
- „Pe viața mea, zice Domnul, că, chiar dacă Ieconia fiul lui Ioachim, împăratul lui Iuda, **ar fi un inel de pecetluit în mâna Mea cea dreaptă, te-aș scoate și de acolo**. Te voi da în mâinile celor ce vor să-ți ia viața, în mâinile aceloră înaintea cărora tremuri, în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, în mâinile Haldeilor.” (Ieremia 22:24-25)

În ziua fărădelegii noastre, în ziua când vom alege să ne complacem în păcat și vom refuza harul pocăinței, în ziua aceea, nu ne vor veni în ajutor nici toate faptele noastre de credincioșie din trecut și nici rolul nostru special în planul lui Dumnezeu. Să numim ziua păcatului nostru ziua X. Să ne imaginăm că până în ziua X, am trăit în cea mai înaltă sfințenie, depășind pe toți oamenii care au fost înaintea noastră și pe toți oamenii care vor fi după noi, depășind pe Iov, Moise, Daniel, Iosif și Pavel. Să ne imaginăm de asemenea că Domnul a lucrat prin noi spre mântuirea multora mai mult decât prin toți aceștia menționați înainte la un loc. Să ne imaginăm că nouă ni s-a încredințat o lucrare mai măreață decât cea a apostolului Pavel. Cu toate acestea, în ziua păcatului nostru, adică în ziua când vom persista în nelegiuire, sfidând cu încăpățănare harul pocăinței, neprihănirea noastră va fi uitată, succesul nostru de până atunci nu ne va ajuta cu nimic, rolul nostru atât de important în planul lui Dumnezeu nu va conta. Domnul va fi drept și intransigent față de păcatul nostru. El Se va mânia, ne va pedepsi și ne va lepăda de la fața Lui. E adevărat că o va face de-abia după ce Își va fi epuizat marea Sa răbdare și marea Sa îndurare care ne va chema înapoi la El. Dacă noi ne vom încăpățâna însă, El va fi intransigent și ne va pedepsi. Apropierea noastră de Domnul nu înseamnă că ne putem juca mai mult cu neascultarea. Dimpotrivă! În cartea Levitic aflăm următorul adevăr: cu cât ești mai aproape de Domnul cu atât responsabilitatea crește și cu atât focul mâniei Sale se aprinde mai repede!

Cred că un mesaj similar îi transmite Dumnezeu lui Solomon când îi spune: „Tu zidești casa aceasta! (Dar doar) dacă vei umbla după legile Mele Eu voi împlini făgăduințele Mele!” (parafrizare din 1 Împ.6:12). Ascultarea rămâne condiția esențială a binecuvântării. Iată cum descrie Dumnezeu binecuvântarea condiționată de ascultarea lui Solomon:

A) Voi împlini față de tine făgăduința pe care am făcut-o tatălui tău David.

B) Voi locui în mijlocul copiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu.

Vom analiza pe rând cele două puncte ale binecuvântării. Ne întrebăm mai întâi care era făgăduința făcută de Domnul lui David pe care o putea împlini sau nu față de Solomon. Pentru aceasta, trebuie să ne întoarcem în 2 Samuel cap.7: 11b-16:

Și Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă.

Când ți se vor împlini zilele și

vei fi culcat cu părinții tăi,

Eu îți voi ridica un urmaș după tine,

care va ieși din trupul tău,

i) și-i voi întări împărăția.

ii) El va zidi Numelui Meu o casă,

iii) și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui.

iv) Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu.

Dacă va face răul,

îl voi pedepsi cu o nua omenească și cu lovituri omenești,

dar harul Meu nu se va depărta de la el,

cum l-am depărtat de la Saul, pe care l-am depărtat dinaintea ta.

v) Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic

înaintea Mea și

scaunul tău de domnie

va fi întărit pe vecie.

Domnul îi face o promisiune lui David cu privire la unul din fiii lui. Promisiunea se va împlini după moartea lui acestuia, dar urmașul poate fi unul din fiii săi din vremea sa, sau un urmaș mai îndepărtat a lui David. Pasajul este construit astfel încât promisiunea să se poată împlini atât prin unul din fiii născuți de nevestele lui David, fie printr-un urmaș al lui care să apară în istorie după o perioadă mai îndelungată după moartea sa. Promisiunea lui David cu privire la fiul său vizează 4 aspecte:

- Domnul îi va întări împărăția (în timpul vieții lui)
- El va zidi o casă Numelui Domnului
- Domnul va întări pe vecie scaunul său de domnie (va întări împărăția și după el)
- Domnul îi va fi Tată și el îi va fi fiu, adică se va bucura de o apropiere și relație cu totul specială cu Domnul.

În mod cert, împlinirea acestor promisiuni vor depinde de ascultarea acestui fiu față de Domnul! David știa din lege că promisiunile Domnului sunt condiționate de ascultarea față de El. Domnul nu poate oferi o relație specială de tată și fiu unui om care trăiește în păcat. El îl avertizează pe David că dacă fiul său va face răul, va compromite împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va mai fi un Tată pentru el și nu va mai fi de partea sa pentru a-i întări împărăția, pentru a-l ajuta să îi zidească o Casă Domnului și pentru a întări împărăția și după el. În schimb, Domnul își va revărsa pedeapsa Sa asupra lui. Cu toate acestea, Domnul subliniază că în ciuda neascultării sale, el nu va fi lepădat ca Saul de pe scaunul de domnie, ci casa lui David va dăinui în istorie, și în mod etern înaintea Domnului. Deci este vorba de o promisiune condiționată și de una necondiționată. Punctele **i-iv** sunt condiționate de ascultarea lui Solomon, dar **punctul v** nu mai este condiționat de ascultarea acestuia, deoarece el se împlinește în Hristos și prin Hristos. Promisiunea este împlinită în mic prin ascultarea lui Solomon (din prima parte a vieții sale) și este compromisă apoi (dar nu anulat!) prin neascultarea lui (din a doua parte a vieții sale). Promisiunea se împlinește în mod plener prin ascultarea desăvârșită a lui Isus Hristos, fiul lui David.

Domnul împlinește promisiunile i-iv față de Solomon doar în măsura în care el trăiește în ascultare. Când trăiește în ascultare, împărăția se întărește în mâinile lui, el zidește Casa Domnului, și se bucură de o relație specială cu Domnul. La sfârșitul vieții, când se abate de la legea Domnului, relația cu Domnul se strică, și împărăția sa se frânge în două imediat după moartea sa, fiului său Roboam rămându-i doar o mică parte din regat. Domnul este credincios și față de punctul v. Domnul nu leapădă sămânța lui Solomon așa cum a lepădat-o pe cea a lui Saul. Fiul lui Solomon rămâne domn peste regatul lui Iuda. Domnul, deci îl atenționează pe Solomon în 6:12 ca nu cumva să răstălmăcească legământul davidic și să pună în umbră condiționarea împlinirii promisiunilor de propria sa ascultare față de legea Domnului.

Elementul B al binecuvântării îl încarcă pe Solomon cu o responsabilitate amețitoare. Locuirea Domnului în mijlocul lui Israel era condiționată prin legământul sinaitic de ascultarea poporului față de Legea Lui. Domnul face acum un lucru incredibil: în cadrul dimensiunii condiționale înlocuiește ascultarea poporului cu cea a împăratului. Este o afirmație zguduitoare: „Solomon, dacă tu vei păzi poruncile Mele, atunci Eu voi locui în mijlocul lui Israel. Dar dacă tu te vei abate de la Mine, atunci Eu voi părăsi pe poporul Meu.” Locuirea Domnului în mijlocul poporului Său depinde de Solomon. Dar oare cum anume? Istoria de până la Solomon și cea de după el ne arată că ascultarea lui Israel de Domnul, ca națiune, este profund influențată de calitatea spirituală a liderilor săi. Istoria lui Israel ne învață următoarele lecții și legități spirituale:

- Poporul a fost în ascultare de Domnul DOAR ATUNCI când liderii poporului au fost un MODEL de umblare cu Dumnezeu.
- Când liderii au trăit în păcat, DE FIECARE DATĂ și FĂRĂ EXCEPȚIE, poporul s-a cufundat în nelegiuire.
- Când liderii au trăit în ascultare, poporul nu a trăit întotdeauna în ascultare (exemplu: Moise și generația din Numeri). Uneori poporul a urmat exemplul liderului bun, alteori nu.
- Când poporul a trăit în neascultare, dar liderii au trăit în ascultare, Domnul a rămas totuși în mijlocul poporului și a dat o șansă următoarei generații (vezi cartea Numeri).
- Chiar când liderii împreună cu poporul au trăit în neascultare, Domnul și-a avut în popor o rămășiță credincioasă susținută spiritual de proorocii Lui.

Legitatea fundamentală este că ascultarea poporului depindea de ascultarea împăratului față de Domnul. Pentru ca poporul, ca și națiune, să trăiască în ascultare, era absolută nevoie ca împăratul să fie fidel Domnului. În contextul lui Solomon, este adevărat că Domnul promite implicit și cealaltă variantă: dacă împăratul va trăi în ascultare, și poporul va păzi Legea Domnului. Ce responsabilitate imensă pe umerii unui lider. Binecuvântarea și locuirea Domnului în mijlocul celor pe care îi conduce, depinde în MOD DIRECT de credințioșia liderului față de căile Domnului.

Casa Domnului și Casa Împăratului

– capitolul 7 –

Între cele două pasaje care descriu zidirea Casei Domnului: 6:1-38 și 7:13-51, autorul așează tabloul care descrie construirea casei împăratului. Deci, prezentarea minunatului proces de zidire a Templului este întreruptă de pasajul despre controversata casă a împăratului. Am folosit cuvântul „controversată”, deoarece mărimea și grandoarea casei împăratului ne ridică niște mari semne de întrebare. Deci, de ce și-a zidit Solomon o casă nouă și de ce a făcut-o așa de mare? În Ierusalim exista deja o casă împărătească, cea în care a locuit David. Solomon simte nevoia să zidească una nouă. Domnul nu-i interzisese lucrul acesta. Observăm însă că slava casei împăratului egalează slava casei Domnului, iar în anumite privințe o chiar întrece. Durata construcției este mai mare: 13 ani, față de 7 ani cât a durat zidirea Templului. Aici am putea sugera că zidirea Casei Domnului a durat mai puțin deoarece s-a construit într-un ritm mai rapid, fiind o prioritate pe agenda noului împărat. Însă, comparând dimensiunile celor două case, putem estima că ritmul de construcție a fost relativ același și că motivul pentru care timpul alocat casei împărătești a fost mai mare este dat de dimensiunile mai mari ale casei lui Solomon:

- **Dimensiunile Casei Domnului:**
  - Lungimea = 60 de coți = 28,8 m
  - Lățimea = 20 de coți = 9,6 m
  - Înălțimea = 30 de coți = 14,4 m
- **Pridvorul** dinaintea Casei:
  - Lungime = 20 coți = 9,6 m – în lățimea casei
  - Lățime = 10 coți = 4,8 m – în fața casei

CASA	Dimensiunea	DOMNULUI	ÎMPĂRATULUI
	Lungime	60 de coți = 28,8 m	100 de coți = 48m
	Lățime	20 de coți = 9,6 m	50 de coți = 24m
	Înălțime	30 de coți = 14,4 m	30 de coți = 14,4 m

Pridvorul	Lungime	20 coți = 9,6 m – în lățimea casei	50 de coți = 24m
	Lărgime	10 coți = 4,8 m – în fața casei	30 de coți = 14,4m

Deci, Casa Împăratului egalează în înălțime Casa Domnului (30 de coți și 3 etaje), conține materiale similare (lemn de cedru și pietre minunate și frumos prelucrate) și include o curte și un design indentic cu cel al Casei Domnului (vezi 7:12). În schimb, este de aproape două ori mai lungă și de 3 ori mai lată decât Templul. Pridvorul Casei Împăratului eclipsează de departe pridvorul Templului, fără să mai pomenim că Solomon și-a zidit mai multe case și mai multe pridvoare (vezi 7:7-9). Solomon avea dreptul să zidească o casă nouă pentru sine. Poate casa lui David nu mai era reprezentativă pentru noua etapă a preoției lui Israel. Cu toate acestea, Solomon pare să nu fi înțeles care a fost principalul motiv pentru care David a luat inițiativa zidirii unui Templu:

- „Când a locuit împăratul în casa lui și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau, a zis proorocului Natan: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort.””

David nu a dorit să umbrească slava Domnului. El nu a vrut ca ochii poporului și neamurilor să fie ațintite mai mult asupra sa și mai puțin asupra Domnului. El a dorit ca Domnul să fie singurul slăvit și privit de toți ca Adevăratul Împărat. Domnul a fost de acord cu ideea lui David, dar nu și cu momentul și persoana delegată pentru zidirea Templului. De regulă, liderii se sperie atunci când scad în popularitate (vezi reacția lui Saul după biruințele lui David). David este atipic. El se sperie când crește prea mult în popularitate. El nu vrea să devină un nou idol al Israelului care să stârnească gelozia Domnului. El vrea să fie mic în ochii poporului, și singurul Mare să rămână doar adevăratul și unicul Împărat.

Nu cred că Solomon a premeditat ca a lui Casă să facă în mod direct concurență Casei Domnului. Dar purtat de tentația grandomaniei, exact lucrul acesta l-a făcut. El nu a învățat modestia și cumpătarea nici de la tatăl său David și nici de la Domnul Însuși, când și-a proiectat propria casă. Când cineva vizita Ierusalimul, atenția sa îi era atrasă deopotrivă de Casa Domnului și Casa Împăratului. Când împărăteasa Seba îl vizitează pe Solomon, aceasta este impresionată mai întâi de Casa împăratului și APOI de Casa Domnului (vezi 10:4-5) și este uimită mai întâi de Solomon și apoi de bunătatea Domnului (10:6-9). Și în fața aprecierilor primite Solomon nu răspunde nici ca Iosif în fața lui Faraon, și nici ca Daniel în fața lui Nebucadnețar. Atât Iosif, cât și Daniel, au răspuns cu reală smerenie în fața aprecierilor primite: „Nu eu, ci Domnul!” Pentru

Solomon însă este rezonabil ca slava să se împartă între el și Domnul, între Casa Domnului și Casa Împăratului. Dar Domnul nu își împarte slava cu nimeni. Cum am menționat deja: cel care încearcă să împartă slava între sine și Domnul va sfârși în a fura întreaga slavă și în a se depărta total de Domnul. Solomon pare să opereze în acea zonă gri, în care granițele nu sunt clar trasate: Oare i-a interzis Domnul să își zidească o casă nouă? Oare a pus limite cu privire la dimensiunile casei împăratului? Oare ce înseamnă să ai mulți cai? Dar multe neveste și multe bogății? Solomon încearcă să exploreze granițele impuse de litera Legii, dar nu caută să trăiască în spiritul Legii și nici să se îndrepte nu spre granițe, ci spre centrul de greutate al acesteia. De exemplu, iată două moduri diferite de raportare la porunca: „să nu ai multe neveste!” Cineva, în dorința de avea cât mai multe neveste, dar fără să supere pe Domnul, începe să caute tot felul de argumente pentru ca în expresia **puține neveste** să includă de fapt cât mai multe neveste. Altcineva, din dorința de a fi plăcut Domnului, de a fi un model pentru popor, de a onora modelul original al monogamiei, alege să aibă o singură nevestă. Prima persoană caută mai întâi propriul confort și apoi împlinirea Legii. A doua persoană vrea să fie sigură mai întâi de toate că este plăcută înaintea Domnului și apoi se gândește la nevoile personale.

Atunci când Casa Împăratului va face concurență Casei Domnului, privirea poporului va rămâne ațintită spre Casa împăratului. Ce este vizibil va fi mai atractiv pentru popor. Omul se uită la ceea ce izbește privirea. Între Dumnezeu Nevăzut și conducătorul vizibil, poporul va adula pe al doilea. Singura soluție este ca împăratul să arate DOAR spre Domnul și nicidecum spre sine. Domnul trebuie să fie Singurul Înălțat. Un predicator nu îl poate propovădui cu adevărat pe Hristos și în același timp să arate cât de deștept este el. Un om nu poate sluji spre slava Creatorului și simultan să evidențieze propriile merite și calități. Nu ne putem propovădui și pe noi înșine și pe Hristos. Când ne vom prezenta în mod autentic pe noi înșine ca cei dintâi păcătoși, iar pe Hristos ca singurul drept și înțelept, ca singurul Dumnezeu și Mântuitor, de-abia atunci mesajul Evangheliei va fi transmis cu putere. Mesagerul trebuie să rămâne umil în umbră, și mesajul să fie cel care îl copleșește pe ascultător și rămâne întipărit în mintea acestuia. Solomon nu a luat acest test. El nu și-a ajutat auditoriul să se centreze doar asupra Domnului. El nu a reacționat când auditoriul și-a plecat privirile asupra lui. El a fost mulțumit cu această stare a lucrurilor și a savurat slava deșertăciunii. El nu a spus neapărat: „priviți la mine și nu doar la Domnul!” Dar când poporul a privit la el, s-a bucurat de acest lucru.

A doua parte a capitolului 7 ne descrie în primul rând lucrările de aramă făcute de Hiram pentru Casa Domnului. Autorul menționează că Hiram era fiul unei văduve din Neftali și al unui tată din Tir. Iată cineva dintre Neamuri are un rol fundamental în zidirea Casei Domnului. Domnul l-a umplut pe Hiram cu pricepere și înțelepciune și acum talantul său este pus în slujba Casei Domnului. Acest fapt, ilustrează deschiderea Casei Domnului către Neamuri. Casa nu a fost construită doar pentru Israel, ci ca să fie o mărturie pentru toate Neamurile. Rugăciunea lui Solomon va evidenția și mai clar acest aspect. Neamurile participă la zidirea Casei: prin materiale, și prin lucrători cheie. Casa Domnului este menită a fi o Casă de rugăciune pentru toate Neamurile (vezi Isaia 56). Iar la sfârșitul istoriei, Mărețul Templu al Noului Ierusalim va fi

format deopotrivă din iudei și neamuri răscumpărate și întreaga slavă a Neamurilor va fi adusă acolo. Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu al evreilor, ci al tuturor neamurilor pământului.

Autorul insistă pe lucrurile NOI pe care le conținea Templul și care nu se regăseau în Cortul Întâlnirii. Astfel, el ne prezintă:

- Cei doi stâlpi dinaintea Casei: Iachin (El ne întărește) și Boaz (În El este putere). Cei doi stâlpi nu au rol de susținere, ci un rol ornamental, îndeplinesc o funcție estetică. Ei sunt împodobiți cu coroane foarte frumoase lucrate. Stâlpii au și o funcție simbolică. Ei aduc aminte poporului că Cel care susține întreaga națiune, întreg pământul și întreg Universul este Domnul. El ne întărește și în El este puterea! El poartă pe umeri poporul Domnului din tinerețe și până la adânci bătrânețe. (vezi Isaia 46).
- Marea de aramă, purtată de cei 12 boi este iarăși un element nou. Templul avea o dimensiune mai mare decât Cortul și acolo se puteau aduce mult mai multe jertfe. Era nevoie și de mai multă apă pentru curățire. Domnul introduce astfel marea de aramă. Ea este purtată de cei 12 boi, care simbolizează cele 12 seminții aflate în slujba Domnului. Semințiile lui Israel poartă pe umeri slujba curățirii. Ele trăiesc în sfințenie și readuc valorile morale în atenția neamurilor idolatre ale pământului. Domnul îi susține pe evrei pe umerii Lui, dar ei sunt robii Domnului, în slujba Domnului, și nu invers. Ei trebuie să fie sfinți căci Domnul este sfânt. Ei trebuie să devină asemenea Domnului și nu invers!
- În loc de un lighean de aramă sunt acum 10 lighene, care se află pe 10 temelii și care au fiecare câte 4 roate pentru a putea fi mișcate cu ușurință. Domnul adaptează formele și uneltele Casei noilor nevoi și noii etape din istoria lui Israel. Se păstrează structura Casei și multe elemente pentru a nu se altera mesajul teologic al casei. Dar se produc și modificări pentru a ni se aduce aminte că formele nu sunt sfinte în sine. Chiar și Domnul Și-a schimbat mobilierul Casei. Se pare că unele biserici legaliste sunt mai puțin flexibile decât Domnul Însuși și nu sunt dispuse cu nici un chip (nici chiar în Noul Legământ!!!) să facă modificări, schimbări în clădirea Bisericii.
- Au fost făcute și 10 sfeșnice în loc de unul. Interiorul Templului era mai mare și avea nevoie de mai multă lumină! Altarul tămâierii și masa pentru pâini rămân tot în număr de câte unul/una. Templul pare a fi de 10 ori mai mare și mai slăvit decât Cortul. Totul pare să se amplifice cu 10.

Autorul insistă și pe raportul aramă-aur. În curte mai totul este din aramă. În interiorul Cortului mai totul este din aur. Aici sunt cel puțin două lecții majore:

- Cu cât ne apropiem de Sfânta Sfintelor, cu atât găsim mai mult aur. Centrul Casei este locul în care șade Domnul. El oferă sens Casei și nu invers. El este Acela care sfințește Casa și nu invers. Și cu cât ne apropiem de Domnul cu atât totul este mai minunat, dar și mai sfânt!
- Domnul, deși este Stăpânul întregului pământ, dă o lecție de cumpătare lui Solomon și poporului. Greutatea aramei folosită era foarte mare și Solomon nu a mai cântărit-o. Domnul ar fi putut porunci ca totul să fie făcut din aur, cu toate acestea, El alege arama. El nu vrea ca splendoarea Casei să aducă un jug greu peste Israel, și chiar dacă era aur din abundență, Domnul se dă pildă spunând: „De-ajuns! E suficient! E bună și arama, nu trebuie să fie totul din aur!” Din păcate, Solomon nu a prins mesajul.

Sfințirea Casei Domnului

– 8:1-9:9 –

8:1-10 Slava Domnului umple Templul

Casa Domnului a fost isprăvită. Dar Casa în sine nu reprezenta nimic. Doar prezența lui Dumnezeu îi oferea sens și valoare. De aceea, următorul lucru pe care îl face Solomon este să aducă chivotul Domnului în Locul Preasfânt. Acțiunea are loc în luna a 7-a în timpul sărbătorii Corturilor. Acest fapt nu este întâmplător. Când am studiat Levitic am observat că sărbătorile lui Israel aveau și o semnificație profetică. Sărbătorile lui Israel anticipau principalele momente din planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii. Ultima sărbătoare din an, cea din luna a 7-a, sărbătoarea corturilor anunța bucuria finală a poporului lui Dumnezeu din momentul restaurării tuturor lucrurilor. Astfel, nu este întâmplător că sfințirea Templului (care prefigurează inaugurarea Noului Ierusalim descrisă în Apoc.21) are loc tocmai în timpul sărbătorii Corturilor.

Chivotul era scaunul de domnie al Domnului care ședea între heruvimi. Pentru evrei nu era doar un obiect de cult. Ci efectiv ei știau că Domnul șade deasupra chivotului. Chivotul este transportat după Lege. El este purtat pe umeri de către Leviți. Este interesant faptul că Leviții au adus tot Cortul și toate uneltele acestuia. O parte din ele puteau fi încă folosite pentru slujbă, dar o parte cred că a fost dusă în visteria Templului. De exemplu sfeșnicul și ligheanul de aramă nu mai puteau avea un rol direct în Noul Templu. Solomon făcuse 10 sfeșnice noi și zece lighene noi. Solomon făcuse de fapt și un nou altar al tămâierii și o nouă masă pentru pâini. Dar Solomon nu făcuse un nou chivot. Chivotul era puntea de legătură între Cort și Templu. Nu se menționează de asemenea nimic despre altarul de aramă. Autorul nu precizează că Solomon a făcut un nou altar de aramă. Deci este posibil și ca altarul de aramă pe care poporul aducea jertfe înaintea Domnului să fie păstrat. Deci sunt două lecții majore aici:

- Poporul trebuia să înțeleagă că este vorba despre același Dumnezeu și aceeași închinare înaintea Lui care fusese poruncită în Lege. Solomon nu zidea o Casă unui Dumnezeu nou, și nici nu stabilea un nou mod de închinare în Israel. Între Cort și Templu exista continuitate. Chivotul (și probabil și altarul de aramă) evidențiau cu claritate această continuitate.
- Solomon procedează cu mare înțelepciune atunci când aduce tot Cortul în visteriile CASEI Domnului. El vrea să pună capăt perioadei de confuzie din Israel în ce privește închinarea. De asemenea vrea ca să nu existe un sistem alternativ de închinare în Israel. Orice obiect din Cort era perceput ca sfânt și putea deveni prilejul inaugurării unui nou loc de închinare în Israel. În acord cu voința Domnului, Solomon face din Templu singurul loc legitim de închinare din Israel. Era un singur Dumnezeu și o singură Cale către El.

Autorul semnaleză de asemenea că în chivot era doar cele 2 table ale lui Moise. Toiagul lui Aaron și un vas cu mană nu mai erau în chivot. Nu știm ce s-a întâmplat cu ele. Autorul precizează acest lucru pentru ca să nu existe expectanțe false cu privire la interiorul chivotului.

De la sfințirea Casei lui Solomon s-a știut că chivotul conținea doar cele 2 table. Deci Marii Preoți care intrau în Sfânta Sfintelor odată pe an nu se așteptau să vadă acolo și un toiag și un vas cu mană. Absența acestor două elemente ne învață că cele 2 table ale Legii aveau importanța cea mai mare. Toiagul lui Aaron și vasul cu mană au avut un rol temporar. Răzvrătirile împotriva seminției lui Levi se încheiaseră de mult, iar purtarea Domnului de grijă în pustie era menționată în cartea sfântă și era un adevăr acceptat de popor. Dar rolul celor 2 table ale Legii nu fusese temporar. Erau tablele legământului. Domnul locuia în mijlocul lui Israel în baza unui legământ. Legământul cerea împlinirea celor 10 porunci, ascultarea totală de Domnul. Aceasta era condiția locuirii în mijlocul poporului Său, pe care de altfel Domnul i-o va aminti lui Solomon în cap.9.

La fel ca la finalizarea Cortului, slava Domnului umple în mod vizibil Templul, și la fel cum Moise nu putea intra în Cort acum nici preoții nu mai pot intra în Templu din pricina slavei. Domnul părea plin de nerăbdare. Nu le dă răgaz preoților să finalizeze slujba din Templu. Mai importantă ca slujba lor era prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. După manifestarea vizibilă a Domnului prin nor și stâlpul de foc prezentată în cărțile Exod și Numeri, nu mai sunt consemnate astfel de manifestări vizibile ale prezenței lui Dumnezeu până în acest moment al sfințirii Templului. Manifestarea vizibilă a slavei Domnului după o perioadă de tăcere de peste 400 de ani marchează importanța evenimentului. Era o confirmare vizibilă a faptului că noul loc de închinare pentru popor era Templul. O astfel de confirmare era necesară, pentru că avea loc o schimbare majoră. Poporul era obișnuit de peste 400 de ani cu Cortul Întâlnirii despre care se vorbea clar în Lege. Domnul confirmă poporului că noua sa casă este Templul zidit de Solomon. Pe de o parte acceptă ca al său chivot să fie mutat acolo. Când chivotul a fost dus la Filistenii, Domnul le-a trimis tot felul de urgii. Când David a vrut să mute chivotul la Ierusalim fără să respecte Legea, Domnul S-a mâniat și Uza a murit. Acum chivotul este mutat în liniște și pace, iar ca răspuns Domnul umple în mod vizibil cu slava Sa Templul.

Deci ceea ce oferea însemnătate Casei era slava Domnului, prezența lui Dumnezeu în mijlocul ei. La fel, ceea ce oferea însemnătate lui Israel era prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, faptul că ei trăiau zi de zi înaintea Lui, împreună cu El și pentru slava Lui. Toate acțiunile și faptele bune ale lui Israel nu ar fi însemnat nimic în sine, dacă nu erau făcute în văzul Creatorului, în comuniune cu El și pentru bucuria Sa. Doar Dumnezeu oferă sens și viață. Domnul era sensul lor și viața lor. La fel, preoția lui Israel printre Neamuri se împlinea prin prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Moise a înțeles foarte bine acest lucru. După mijlocirea sa în urma păcatului cu vițelul de aur, Domnul îi spune că nu-i va nimici și le va oferi succes în cucerirea țării, dar că El Însuși nu va merge cu ei, ci va trimite un înger înaintea lor. Deci Domnul le oferă și izbăvirea de pedeapsă, și binecuvântarea dorită de ei (țara), dar un singur lucru nu le oferă: prezența Lui în mijlocul lor. Oferta lui Dumnezeu era de fapt un test pentru Moise și pentru popor. Iată răspunsul lui Moise:

- Moise a zis Domnului: Iată, Tu îmi zici: Du pe poporul acesta!. Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea! Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-Mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău! Domnul a răspuns: Voi merge Eu Însuși cu tine și îți voi da odihnă! Moise i-a zis: **Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.** Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? **Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?** (Exod 33:12-17)

Moise a înțeles că relația cu Domnul era un scop în sine, că Domnul era viața și adevărata binecuvântare. Ei nu slujeau Domnului pentru a scăpa de pedepsele Lui și pentru a căpăta binecuvântările Lui. Domnul era binecuvântarea lor și partea lor de moștenire. Fără Domnul existența lor însăși nu mai avea sens. Să ai o viață „perfectă” pe acest pământ dar fără Domnul este din perspectiva lui Moise moarte, iad, un nonsens în afara vieții.

8:11-21 – Casa Domnului a fost zidită la porunca Domnului!

Dacă Dumnezeu confirmă faptul că Templul zidit de Solomon este noul Său locaș de închinare prin norul slavei sale, Solomon confirmă același lucru prin discurs. Știm că poporul Israel era foarte încăpățânat, că mereu se lega de forme și se împotriva noilor faze ale revelației și schimbărilor aduse de Domnul (vezi discursul lui Ștefan din fapte 7). Schimbarea locașului Domnului era o imensă provocare. Evreii aveau Cortul de 480 de ani. Acum, Cortul era schimbat cu un templu. Era foarte important să se înțeleagă că această schimbare este în acord cu voința lui Dumnezeu și că nu este o inovație umană. În discursul său înaintea poporului din 8:11-21, Solomon insistă că zidirea Templului s-a realizat după cuvântul Domnului și prin puterea Domnului. Oamenii (David, Solomon, au fost simple vase, simple unelte în mâna Lui. Domnul a fost Cel care Și-a zidit Templul prin puterea Lui pentru a locui în el în mijlocul poporului Său.

În 8:12-13 Solomon își prezintă tema tezei sale, iar apoi în 8:14-21, el își demonstrează teza. Teza lui Solomon conține două elemente:

- a) Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric.
- b) Casa zidită de Solomon este locul unde Domnul va sta pe vecie.

Ce expresie superbă: Domnul vrea să locuiască în întuneric. Cum poate un Dumnezeu al luminii să locuiască în întuneric? Ce vrea să însemne acest lucru? Întunericul este reprezentat de pământ și de umanitate. Dar Domnul a decis să locuiască pe pământ, în mijlocul poporului Său. Solomon este conștient că nu poporul face un favor Domnului, ci că Domnul face un imens privilegiu poporului. Pentru noi, înseamnă ca lumina, slava, viața să locuiască în mijlocul nostru. Pentru Domnul înseamnă să coboare în întuneric, în țara umbrelor. Și cu toate acestea, El o face cu toată inima și este o imensă bucurie pentru El. Deci Domnul a ales să locuiască în întuneric, printre oameni, pe acest pământ. Aceasta e hotărârea Sa de neînțeles pentru noi. Dar unde anume va locui pe acest pământ întunecat? Și Solomon răspunde: în casa pe care am zidit-o Eu!

Dar acest lucru se întâmplă ca și împlinire a propriilor cuvinte ale Creatorului. Domnul își anunță de fiecare dată mai dinainte schimbările pe care le face în sistemul de închinare din mijlocul poporului Său. La fel a făcut și acum. Solomon subliniază că Domnul a vorbit cu **gura Lui** și acum împlinește **cu puterea Lui** ceea ce tot El a anunțat mai dinainte. Poporul trebuia să înțeleagă că nu David și Solomon au avut o idee interesantă, ci că acesta era de fapt planul Domnului. Domnul nu a ales de fapt un loc fizic, ci a ales un OM, pe David! Semnificația acestei afirmații o înțelegem în lumină cărții Iosua. Cortul este adus în moștenire. Dar unde va fi așezat Cortul? Care va fi locul și seminția privilegiată prin șederea Cortului? Cine va alege locul și pe ce criterii? Locul Îl alege Domnul, iar criteriile au în vedere credințioșii oamenilor și dragostea lor pentru Domnul. Cortul este dus la Silo în seminția lui Efraim. Dar Iosua era din Efraim! Efraim este ales din pricina credințioșiei lui Iosua! Mesajul este clar:

- Domnul nu urmărește un loc fizic, ci inima oamenilor. Domnul nu are o preferință specială față de o poziție geografică, dar coboară cu toată bucuria lângă oameni, făpturile mâinilor Sale. El urmărește părășia cu oamenii, nu cu natura.

- Și Domnul nu manifestă favoritisme față de oameni, ci Își îndreaptă privirile spre aceia care-L caută cu toată inima lor și care umblă în căile Sale.
- El va răsplăti pe cei care vor da dovadă de o credincioșie și o râvnă specială pentru poruncile Domnului. Iar răsplata înseamnă marele privilegiu de a fi mai aproape de Domnul.

În mod asemănător, Domnul nu alege Iuda sau Ierusalimul, ci Domnul îl alege pe David. Mesajul din cartea Iosua este reînnoit. Domnul urmărește părtășia cu oamenii, iar aceasta este condiționată de ascultarea lor față de Domnul. Iuda și Ierusalimul sunt alese din pricina lui David, și nu invers. Solomon nu ascunde că David a avut gândul de a zidi Templul, înainte ca Domnul să îi comunice ceva direct în acest sens. Dar cel care a avut acest gând, a fost David, cel ales de Domnul, cel după inima lui Dumnezeu. Iar Domnul i-a răspuns la frământarea Sa confirmând că gândul său este bun și în acord cu planul lui Dumnezeu. Dar în același timp, Dumnezeu a impus agenda zidirii. L-a oprit pe David din această inițiativă și a făgăduit că fiu lui David va fi cel care va zidi Templul. Deci Solomon a zidit Templul în acord cu planul lui Dumnezeu și la porunca Acestuia.

Domnul a apreciat gândul lui David. Gândul în cele din urmă venise tot de la Domnul, sub inspirația Duhului Sfânt. Dar el a venit în urma unei frământări profunde, în urma unei căutări intense și a unei vieți trăite pentru Domnul. Nu toate gândurile pe care le vom avea pentru lucrarea Domnului le vom și putea pune în aplicare, dar Domnul le va aprecia și le va răsplăti. Unele din ele se vor împlini prin alți slujitori ai Domnului. Dar vom fi avut și noi un rol, la fel cum David a avut o funcție esențială în zidirea casei de către Solomon.

Solomon subliniază și credincioșia lui Dumnezeu față de promisiunea făcută lui David. El este conștient că templul zidit de el, a fost ridicat la porunca Domnului și prin puterea Domnului. Solomon a fost un simplu vas. Ridicarea unei clădiri nu pare să fie totuși un lucru așa de complicat pentru un împărat. Solomon știa însă că nimic nu se poate face fără voia Domnului și fără puterea Lui. El mai știa că zidirea Templului era o lucrare pentru care Dumnezeu se trudise 480 de ani. Cel rău a subminat în repetate ori ridicarea Templului amăgind poporul spre neascultare de Domnul. Acum puterea Lui îi ajutase să rămână în ascultare de Domnul și îi protejase de vrăjmașii Domnului.

Dumnezeu a făcut promisiunea Sa lui David înainte de păcatul cu Bat-Șeba. Păcatul cu Bat-Șeba nu l-a făcut pe Domnul să își retragă înapoi promisiunea. David s-a pocăit, Domnul l-a iertat în mod desăvârșit și planul Său cu David a continuat. Îndurarea lui Dumnezeu este amețitoare. La fel a fost în cele din urmă cu Israel. Domnul a făcut nenumărate promisiuni lui Israel, promisiuni condiționate de ascultarea acestuia față de poruncile Domnului. Israel a împiedicat împlinirea promisiunilor prin neascultarea sa. Dar când acesta s-a întors la Domnul, Domnul și-a împlinit făgăduințele cu mare bucurie. Mai târziu, nici măcar respingerea lui Mesia nu a anulat promisiunile Domnului față de ei ca națiune. Ei sunt iubiți din pricina părinților lor. Când aceștia se vor întoarce la Cel pe care L-au străpuns, Domnul îi va mântui ca națiune. (Rom.11). Cu adevărat îndurările sale sunt fără margini, și bunătatea Sa atât de mare!

Domnul nu se joacă cu promisiunile Sale. El este credincios să le împlinească. Chiar dacă uneori pare că întârzie în împlinirea promisiunilor Sale, El nu le uită. El nu este om ca să mintă, și nici fiu al omului ca să îi pară rău!

Solomon își încheie acest discurs amintind poporului că chivotul este chivotul legământului. Dumnezeu locuia în mijlocul lor în baza unui legământ. Domnul și-a împlinit promisiunile din pricina legământului. Dar legământul presupunea două părți. A doua parte era

reprezentată de popor. Legământul le cerea să fie fideli Domnului. Doar în această bază, Domnul își putea împlini partea sa din legământ.

8:22-53 *Rugăciunea lui Solomon*

- Doamne, Tu ai fost credincios!
  - Doamne ascultă rugăciunile poporului Tău făcute în această casă! Ascultă și iartă!
- a) Într-un **CONFLICT**, *dacă se va jura în Casa Ta*, osândește pe cel vinovat și FĂ DREPTATE celui nevinovat!
  - b) Când poporul **VA FI BĂTUT DE VRĂJMAȘ**, *dacă se va întoarce la Tine și va da slavă numelui Tău*, iartă păcatul lor și întoarce-i în țara părinților lor!
  - c) Dacă **SE VA ÎNCHIDE CERUL ȘI NU VA FI PLOAIE**, dacă se vor ruga în casa aceasta și *dacă se vor abate de la păcatul lor* pentru că-i vei pedepsi, iartă păcatul, învață-i calea cea bună și dă-le ploaie!
  - d) Când **FOAMETE, CIUMA, RUGINA**, tăciunile, lăcustele, când vrăjmașul va împresura pe poporul tău, *dacă UN OM*, dacă tot poporul, se va ruga în casa aceasta, ascultă-i CA Să se teamă de Tine în tot timpul cât vor trăi.
  - e) Când **STRĂINUL**, care va veni dintr-o țară depărtată *pentru Numele* Tău, dă-i tot ce va cere, CA Să cunoască toate neamurile Numele Tău, și ca poporul Tău să știe că Numele Tău este peste casa aceasta.
  - f) Când poporul tău **VA IEȘI LA LUPTĂ, URMÂND CALEA TA**, ascultă-i și FĂ-LE DREPTATE!
  - g) Când vor **PĂCĂTUI** și-i **VEI DUCE ROBI**, dacă se vor întoarce *din TOATĂ INIMA lor*, și se vor ruga cu privirile întoarse spre casa aceasta, FĂ-le DREPTATE și trezește mila celor ce-i vor ținea robi.

Solomon își începe rugăciunea înălțând credințioșia lui Dumnezeu. Rugăciunea Sa are la bază credințioșia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi credincios promisiunii, atunci nimic nu ar avea sens, iar rugăciunea lui Solomon ar fi fără noimă. Solomon declară unicitatea lui Yahwe. Celilalți dumnezei erau capricioși și imprezizibili, lipsiți de consecvență și de o bunătate fără margini. Dumnezeu este unic: **EL ÎȘI ȚINE** legământul și îndurarea față de robii Săi care umblă din toată inima lor înaintea Domnului. Ce frază complexă rostește Solomon. Dumnezeu își ține legământul *și îndurarea!* Legământul a fost posibil datorită îndurării lui Dumnezeu, și este funcțional pe baza aceleiași îndurări. Deși și omul are partea lui, legământul are ca și temelie îndurarea lui Dumnezeu. Îndurarea lui Dumnezeu i-a scos din Egipt, i-a iertat, și i-a curățit pentru a putea intra în legământ. Și tot îndurarea lui Dumnezeu îi rabdă și îi iartă ori de câte ori se abat de la calea cea dreaptă. Domnul Își poate ține legământul pentru că este un Dumnezeu îndurător. De fapt, legământul este un legământ al îndurării. Pentru că Dumnezeu Își ține îndurarea, își poate ține și legământul. Legământul e făcut între Dumnezeu și robii Săi. Solomon înțelege clar termenii legământului. Legământul nu este un parteneriat, nu este o alianță pe orizontală, ci una pe verticală, între Stăpân și robi. Domnul este Stăpânul. Cel care i-a creat și i-a răscumpărat. El este proprietarul lor, iar ei sunt robii Domnului, datori să i se supună în toate lucrurilor. Deși legămintele făcute de Domnul sunt legăminte ale îndurării, El și le ține în măsura în care robii Săi umblă din toată inima lor înaintea Lui. Aceasta, cum am mai discutat, nu

înseamnă să fie perfecți, dar să-și dea toate silințele să trăiască în ascultare de Domnul și să revină la El ori de câte ori cad în păcat. Îndurarea fără margini a lui Dumnezeu nu poate diminua necesitatea credincioșiei poporului. Dar nici credincioșia poporului nu poate fi considerată un merit și nici nu poate umbri harul și îndurarea Domnului față de robii Săi. La fel cum a reieșit și din capitolul 2, reiese și din acest capitol că Solomon a înțeles foarte bine doctrina harului. Totul este har, iar omul nu are nici un merit, Cu toate acestea, harul se manifestă în plinătatea Lui acolo unde este credință. Credința autentică duce la ascultare. Ea nu este un merit, dar este condiția accesării binecuvântărilor harului. Noi și în Noul Legământ avem mari dificultăți în a înțelege și formula harul lui Dumnezeu. Solomon îl înțelese foarte bine și îl predica înaintea poporului.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt condiționate de ascultarea noastră. Iată un adevăr care străbate tot Vechiul Legământ. Poate Dumnezeu nu amintește de fiecare dată condițiile, poate Dumnezeu doar rostește promisiunea. Însă este subînțeles că promisiunile Sale sunt condiționate de credincioșia beneficiarului lor. Când Dumnezeu a promis lui David că îi va face o casă, Domnul nu a formulat promisiunea în termenii condiționării, adică nu i-a spus: David, dacă vei continua să umbli înaintea Mea din toată inima ta, îți voi zidi o casă! Ci doar i-a spus: Îi voi zidi o casă. Dar atât David, cât și Solomon au înțeles că promisiunea Domnului era condiționată de credincioșia lui David. Solomon insistă că Domnul a împlinit făgăduința față de David pentru că acesta a umblat din toată inima lui înaintea Domnului. Mare atenție când Domnul ne va face promisiuni personale așa cum i-a făcut și lui David. Toate promisiunile Domnului pentru noi sunt condiționate. Deci mare atenție la credincioșia noastră. Și în același timp când Domnul își împlinește promisiunile Sale în urma credincioșiei noastre să nu uităm să laudăm puterea și îndurarea Sa, așa cum face Solomon. Solomon afirmă așa de frumos:

- Doamne, Tu ți-ai ținut **îndurarea Ta** și ai împlinit prin **puterea Ta** ceea ce ai rostit cu **gura Ta!**

Domnul a rostit cu gura Sa. El a luat inițiativa. El a vrut să facă promisiuni. Nimeni nu i le-a smuls. El nu este dator nimănui. El a rostit cu gura Sa din proprie inițiativă și este în primul rând credincios Sieși. Împlinirea promisiunilor noastre este condiționată de credincioșia noastră, dar se realizează prin puterea Domnului. Ne aducem aminte ce spune cartea Deuteronomului (vezi Deut. cap.7-9): când Domnul te va duce în acea țară bună vezi să nu spui în inima ta: puterea Mea! Totul este doar prin puterea Lui, Cel care lucrează totul în toți. Dar vezi să nu spui în inima ta: prin puterea Lui, dar datorită meritelor mele! Nu, ci prin puterea Lui și datorită bunătății sale fără margini. Pe cât de importantă este credincioșia omului în acest proces, pe atât de mult ea înalță doar meritele Domnului!

Domnul a împlinit prima parte a promisiunii făcute lui David: i-a dat un fiu care a șezut pe scaunul lui de domnie și a zidit Templul! Solomon se roagă ca Domnul să îplinească și a doua parte a legământului davidic, și anume ca să nu lipsească lui David niciodată înaintea Sa un urmaș care să șadă pe scaunul de domnie a lui Israel. De ce era așa de important acest lucru? Urmașul trebuia să șadă înaintea Domnului și să cârmuiască poporul Israel către Domnul. Astfel, Israel era protejat de rău, era mântuit, primea binecuvântările Domnului, își îplinea mandatul preoției și Numele Domnului era înălțat peste Neamuri. La fel cum David a avut un rol cheie pentru trezirea spirituală a lui Israel, la fel și urmașii lui trebuiau să șadă înaintea Domnului pentru a ține inima poporului alipită de Domnul. Este foarte interesant că în rugăciunea sa Solomon menționează și condiția împlinirii promisiunii: numai fiii tăi să ia seama la călea lor și să umble înaintea Mea cum ai umblat tu înaintea Mea! După care Solomon insistă: Oh, Dumnezeul lui Israel, îplinească-se făgăduința făcută robului tău, David!

Solomon tocmai afirmase că Domnul este credincios și că variabila este reprezentată mereu de credințioșia omului. Ce sens are să insiste la Dumnezeu ca acesta să fie ceea ce oricum este din veșnicii, și anume CREDINCIOS? O astfel de rugăciune are sens din mai multe motive:

- Îl ajută în primul rând pe cel care se roagă să se încreadă în credințioșia lui Dumnezeu; atunci când în rugăciune îi cerem lui Dumnezeu să fie ceea ce oricum El este, ne aducem aminte de fapt CUM este Dumnezeu și acest lucru ne întărește credința în El.
- Este dovada faptului că Solomon umblă pe calea Domnului și este preocupat de planurile Acestuia pe pământ. Dumnezeu spune: cere și ți se va da! Promisiunea lui Dumnezeu era valabilă pentru fiii lui David care aveau să umble din toată inima lor înaintea Sa. Prin faptul că Solomon se roagă cu ardoare pentru împlinirea promisiunii dovedește că este cu toată inima pentru Domnul. Domnul va împlini promisiunile Sale față de cel credincios. A fi credincios înseamnă și să îți dorești împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.
- Rugăciunea lui Solomon poate în mod indirect să fie o rugăciune pentru credințioșia sa și a urmașilor lui. Când îi cere lui Dumnezeu să își îplinească făgăduința, el poate de fapt să îi ceară lui Dumnezeu să îl ajute pe el și pe urmașii lui să îplinească condiția binecuvântării, și anume: să păzească Legea Domnului. O astfel de rugăciune Solomon o rostește în mod direct în 8:57-58. O rugăciune similară o găsim în Ps.119, când psalmistul se roagă pe de o parte ca Domnul să îl ajute să îplinească poruncile Domnului, iar pe de altă parte ca Domnul să își îplinească făgăduințele sale față de sine.

Versetul 27 este foarte important căci el realizează o legătură între legământul davidic și Casa Domnului. Într-adevăr, în 8:25-26 Solomon se roagă Domnului ca Acesta să îplinească făgăduințele din legământul davidic, iar în 8:29-33 el mijlocește ca Domnul să asculte toate rugăciunile care se vor face în această Casă. Între cele două mijlociri se află v.27:

- Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin casa aceasta pe care ți-am zidit-o eu!

Versetul 27 ar putea însemna o revenire la v.24, sau ar putea avea o legătură directă cu v.26. Prima variantă ar sugera următoarea logică a rugăciunii:

- V.23-24 – Doamne, tu ai fost credincios lui David și deci i-ai dat un fiu care a zidit o Casă Numelui Tău!
  - V.25-26: o paranteză: Doamne, împlinește și a doua parte a promisiunii.
- V.27 – o revenire la tema din v.24, și anume la Casa Domnului: dar oare va locui Dumnezeu pe pământ?

A doua variantă ar sugera o logică diferită:

- V.23-24 – Doamne, tu ai fost credincios lui David.
- V.25-26 – o continuare: Doamne, împlinește și a doua parte a promisiunii.
- V.27: o continuare: oare vei locui Tu în casa zidită de mine?

Spre deosebire de prima variantă, a doua ne sugerează că împlinirea celei de-a doua părți a legământului davidic depinde în mod direct de Casa Domnului, de modul în care Dumnezeu va asculta rugăciunile făcute în această Casă. Deși din text ambele variante pot fi acceptate, a doua variantă este mai interesantă și pare a fi mai fidelă textului. Într-adevăr, Casa Domnului avea un

rol esențial pentru împlinirea celei de-a doua părți a legământului davidic. Vom observa din conținutul rugăciunii lui Solomon că, atât în situația când poporul era în ascultare, cât și în situația când poporul era în neascultare, era nevoie de mijlocirea Casei Domnului pentru ca Domnul să își reverse bunătatea Sa cea mare peste ei.

Casa Domnului era locul în care locuia Dumnezeu pe pământ și deci locul de întâlnire între om și Creator. Era locul care mijlocea relația omului cu Dumnezeu, iar mijlocirea avea în vedere relația în totalitatea ei. Fie că era vorba de ascultare sau neascultare, de perseverență în ascultare sau de pocăință, totul era mediat de Casa Domnului. Acolo locuia Dumnezeu, acolo se înfăptuia iertarea și ispășirea, acolo Domnul putea revarsa binecuvântările Sale, acolo se revela Domnul. Casa Domnului delimita un spațiu în care relația om-Creator putea fi posibilă. Relația nu putea trăi fără Casă sau în afara mijlocirii realizată de aceasta. Solomon înțelese foarte bine funcția Cortului Întâlnirii, și știa că templul îndeplinea exact aceeași funcție. Deci este logic ca și împlinirea legământului davidic să depindă de Casa Domnului.

Solomon menționează 7 situații în care îi cere Domnului să asculte rugăciunile oamenilor mijlocite de această casă. Solomon dovedește o profundă cunoașterea a lui Dumnezeu, a inimii omului și a căilor Domnului. 4 din cele 7 situații au în vedere cererea de iertare pentru păcat de către poporul Israel. 2 se referă la cererea pentru a se face dreptate pe care o face un om sau întreg poporul care trăiește în ascultare. Iar o situație oglindește cererile pe care le face un străin care se apropie de Domnul lui Israel, cereri generale care pot include atât iertarea păcatului cât și facerea de dreptate.

Deci 4 din cele 7 situații au în vedere pocăință. Solomon este conștient de slăbiciunile oamenilor și prevede multe situații în care Israel se va abate de la Domnul. Istoria trecută a lui Israel a evidențiat deja inima încăpățanată a acestui popor. Solomon este realist și se așteaptă că în viitor poporul să aibă multe perioade de criză spirituală. El știe că această Casă va fi un loc al pocăinței, va fi un loc în care omul păcătos va căuta în primul rând iertare. El știe că o funcție esențială a Casei este absolvirea de păcat. Templul este locul unde se depozitează păcatele mărturisite a lui Israel și locul unde se face ispășirea păcatelor. Solomon știe că viața unui individ sau a unui popor este plină de căderi, de aceea e nevoie ca să capete iertarea de nenumărate ori. Pentru ca relația cu Domnul să fie refăcută sau să poată continua e nevoie de harul iertării. Casa Domnului avea să îndeplinească această funcție esențială. Solomon știa și din viața tatălui său că nimeni nu poate fi perfect și că slăbiciunile și căderile fac parte din lupta spirituală. Dar nu căderea este o tragedie, ci încăpățanarea de a refuza harul pocăinței. De aceea el insistă în rugăciune pe cererea de iertare cu privirile întoarse către Casa Domnului. Solomon aduce ca și argument în rugăciunea sa pentru invocarea harului umrătoarea afirmație:

- Căci nu este om care să nu păcătuiască.

Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă pe de o parte că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (vezi Romani 3). Toți oamenii AU PĂCĂTUIT. Cu toții în mod repetat am încălcat în mod conștient poruncile divine. Suntem toți o apă și un pământ. Nu există oameni buni și oameni răi. TOȚI au păcătuit, toți sunt răi. Nu există oameni mai răi sau mai puțin răi. Cu toții suntem vinovați de moarte înaintea Creatorului și vrednici de IAD. Da, există diferențe în ce privește gradul de cufundare în rău, dar cu TOȚII merităm IADUL etern. Diferențele prea puțin contează. Sentința dreaptă a sfântului Dumnezeu este aceeași pentru TOȚI: VINOVAȚI, ȘI VREDNICI DOAR DE IADUL ETERN!

Pe de altă parte, toți vom continua să păcătuim până la sfârșitul vieții. Cei care nu se întorc la Domnul sunt robi ai păcatului, și deci se vor cufunda tot mai mult în fărâdelege. Cei care se întorc la Domnul primesc darul Duhul Sfânt și intră în procesul sfințirii, în lupta cu firea

pământescă. Se fac vindecări, se produce creștere spirituală, dominanta vieții devine ascultarea, dar păcatul înfăptuit conștient sau mai puțin conștient este prezent mereu în această luptă. Regenerarea realizată de Duhul nu ne promite o viață perfectă, fără nici un păcat, ci luarea în stăpânire a acestuia. Scăpăm de robia acestuia, dar căderile vor fi acolo, mai mici, mai puțin frecvente, dar vor fi acolo. În 1 Ioan cap. 1-2 apostolul ne spune răspicat că dacă ne declarăm fără păcat, ca unii care nu mai avem nevoie să apelăm la sângele lui Isus, suntem mincinoși și adevărul nu locuiește în noi. Iacov (în cap.30) afirmă în mod clar: cu toții greșim în multe feluri, și se include și pe el aici! Viața lui David și a lui Moise (cei doi mari stâlpi ai spiritualității vechi-testamentare) ne arată că slăbiciunile și greșelile i-au urmărit până la moarte. Petru, cel mai însemnat dintre apostoli, face o greșeală gravă (vezi Galateni cap.2), după mai bine de 20 de ani după învierea lui Hristos. Scriptura nu ne promite starea de perfecțiune, de trăire fără absolut nici un păcat. Ea ne promite o viață de biruință și creștere spirituală. Ea ne învață că pocăința va fi practică până în ultima zi a viețuirii noastre pe pământ. Solomon este în același sentiment. El insistă pe practicarea pocăinței.

Iată cele 4 situații de neascultare pe care le prevede Solomon:

- Când poporul Tău va păcătui ȘI:
  - va fi bătut de vrăjmaș
  - se va închide cerul și nu va fi ploaie
  - îi vei lovi cu tot felul de urgii
  - vor fi duși robi într-o altă țară

Păcatul aduce CONSECINȚE. Consecințele au fost anunțate de Însuși Dumnezeu (Deut.cap.28). Solomon face referire la acest capitol din Lege. Păcatul stârnește mânia lui Dumnezeu și aduce pedeapsa Acestuia. Dar pedeapsa Acestuia se revarsă progresiv și devine o unealtă a harului. Ea trezește poporul împietrit și o îndeamnă spre pocăință. Iată ce frumos exprimă Solomon acest adevăr:

- dacă se vor ruga în locul acesta, și vor da slavă Numelui Tău, și dacă se vor abate de la păcatele lor, **pentru că-i vei pedepsi.**

Pentru Solomon, revărsarea mâniei și pedepsei lui Dumnezeu nu este o pricină de descurajare și de ezitare în ce privește apelul la îndurarea și mila Sa. Ci dimpotrivă! Revărsarea mâniei și pedepsei, prin progresivitatea lor, sunt tocmai o chemare din partea unui Dumnezeu milos care strigă: întoarce-te la mine!

Solomon insistă pe pocăință ca fiind un element esențial în dinamica relației omului cu Dumnezeu, dar el nu propune un har ieftin sau transformarea harului în desfrânare. El evidențiază cu claritate ce înseamnă o pocăință autentică. În cele 4 situații, el prezintă 4 aspecte ale pocăinței autentice:

- dacă se vor întoarce la Tine și vor da slavă Numelui Tău
- dacă se vor ruga în locul acesta, și vor da slavă Numei Tău, și dacă se vor abate de la păcatele lor, iartă păcatul robilor Tăi, învață-i calea cea bună pe care trebuie să umble și să trimiți ploaie!
- Dacă va face rugăciuni și fiecare își va cunoaște musturarea cugetului lui și va întinde mâinile spre casa aceasta, iartă și răsplătește fiecăruia după căile lui, ca să se teamă de Tine în tot timpul cât vor trăi!
- Dacă se vor coborî în ei înșiși, în țara unde vor fi robi, dacă se vor întoarce la Tine și vor face cereri și vor zice: Am păcătuțit, am săvârșit fărădelegi, am făcut rău!, dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor.

Pocăința nu înseamnă un simplu iartă-mă. Solomon vorbește despre o recunoaștere profundă a vinovăției, despre o coborâre în sine și despre o cunoaștere a muștrării cugetului. El folosește expresia: a da slavă lui Dumnezeu. Cum poți da slavă lui Dumnezeu când ești cufundat în păcat? Recunoscând că El a avut dreptate când a dat poruncile Sale cele bune și că tu ești cel care a greșit enorm că sa abătut de la ele. Dăm slavă lui Dumnezeu atunci când recunoaștem ADEVĂRUL despre Sine și respingem minciunile celui rău despre Dumnezeu.

Pocăința înseamnă refacerea unei relații, înseamnă o întoarcere CĂTRE și LA Dumnezeu. Înseamnă revenirea în relație, iar această revenire nu poate fi simulată. Ea trebuie să aibă loc cu TOATĂ inima și cu TOT sufletul. Nu se acceptă jumătăți de măsură, sau dualități. La Dumnezeu se întoarce DOAR cu toată inima. La Dumnezeu nu se întoarce cu un motiv ascuns, ci de dragul lui Dumnezeu și a relației însăși.

Pocăința înseamnă schimbare și renunțare la păcat. Pocăința înseamnă să te abați de la calea ta cea rea, iar miza iertării nu este doar izbăvirea de pedeapsă. Solomon cere ca Domnul să ierte și să îi învețe din nou calea în care trebuie să umble. De asemenea cere ca Domnul să îi ierte pentru ca să se teamă de Domnul toată viața lor. Deci scopul iertării nu este izbăvirea de pedeapsă cu posibilitatea repetării greșelii. Scopul iertării este schimbarea, transformarea. Harul ce vine de sus este un har care te ajută să te schimbi (te învață calea cea bună) și te responsabilizează spre schimbare (te învață frica de Domnul). Iertarea nu coboară singură. Ea coboară alături de resursele necesare trăirii în ascultare. Iertarea abundentă nu ne face să păcătuim mai des, ci dimpotrivă ne face să ne temem de Domnul mai mult. După cum spune și psalmistul: la tine este iertare, ca să fii de temut! (Ps.130:4).

Rugăciunea lui Solomon pune în lumină atât dimensiunea individuală, cât și cea comunitară din relația cu Domnul. În contextul pocăinței, el se referă atât la rugăciunea poporului dar și la rugăciunea unui singur om din popor (vezi 8:38). 8:38 este foarte interesant. Pe de o parte reliefează faptul că soarta individului poate fi diferită de cea a poporului. Destinul individului nu este rob de mersul poporului. Individul poate să își aleagă o soartă distinctă de cea a poporului/comunității din care face parte. Pe de altă parte, versetul 38 ar putea introduce ideea de mijlocitor. Dacă măcar un om se pocăiește, atunci Doamne, iartă tot poporul. Solomon știe din Lege (vezi Exod 32-34) că sunt situații în care pocăința unui singur om (mijlocitorul) poate potoli mânia lui Dumnezeu împotriva unei întregi națiuni.

De asemenea în contextul ascultării de Domnul, Solomon aduce în discuție atât rugăciunea individului (v.31-32) cât și rugăciunea poporului (v.44-45). Am subliniat deja că Solomon înțelege că relația cu Domnul este mediată în permanență de Casa Domnului, fie că poporul trăiește în ascultare, fie că trăiește în neascultare. Chiar dacă ar fi în ascultare, tot e nevoie să se roage Domnului în Casa Domnului. Templul mediază relația cu Domnul în totalitatea ei. Aceasta este o prefigurare clară către Hristos. Hristos nu este doar jertfa, doar parte, El este și Marele Preot, și Calea, și Cel ce împlinește în noi Legea, și Cel ce ne va învia, și Răsplata noastră pentru eternitate. Nimic din relația cu Dumnezeu nu poate exista în afara lui Hristos. TOTUL este DOAR prin Hristos. Iată de ce Templul avea un rol așa de important. În sine era doar o clădire. Solomon este conștient că Domnul nu va locui efectiv în acea clădire, și că locuința sa rămâne în ceruri (vezi 8:27, 34 etc.) Solomon subliniază: ascultă-l DIN CERURI...(8:34a). Templul era un loc în care cerul se îngemăna cu pământul. Domnul NU își părăsește Templul ceresc pentru a locui în Templul lui Solomon, ci crează o unire a Templului pământesc cu Cel ceresc. Dar această clădire era umbra unei realități viitoare: Hristos. De aceea,

clădirea avea o asemenea funcție, semnificație, și importanță în relația evreului cu Dumnezeu. Nu pentru că reprezenta ceva în sine, ci pentru că prefigura realitatea ultimă: Hristos.

Solomon înalță și funcția preoțească a Casei. În mijlocul rugăciunii, el ne vorbește de rugăciunea străinului care va veni aici din pricina Numelui Domnului. Solomon cere ca Domnul să îi dea străinului tot ce va cere, pentru ca toate Neamurile pământului să cunoască Numele Domnului și să se teamă de Domnul. Solomon înțelege mandatul preoției primit de Israel. Israel a fost ales de Domnul de dragul celorlalte popoare. Israel avea un rol de martor printre popoare.

O altă temă a rugăciunii lui Solomon este facerea dreptății. El se roagă ca Domnul să facă dreptate:

- Celui nevinovat, nedreptățit de aproapele său (8:32)
- Poporului care trăiește în ascultare și se duce să se lupte cu vrăjmașul său (8:45).
- Poporului care din pricina neascultării este dus în robie, dar se pocăiește și se roagă Domnului pentru izbăvire (8:49).

Să ne aducem aminte că și în rugăciunea sa din cap.3 el cere înțelepciune ca să facă dreptate în Israel. Discursul lui Solomon care este rostit după rugăciunea sa, se încheie tot cu această temă: Domnul să facă dreptate robului Său și poporului Său Israel! (8:59b). De ce această insistență a lui Solomon pe tema dreptății? Posibile răspunsuri:

- Poate a fost într-un fel marcat de nedreptățile pe care le-a suferit tatăl său David în prima parte a vieții sale.
- Poate personalitatea sa era orientată spre acest aspect.
- Funcția de împărat avea în vedere ca și responsabilitate principală facerea de dreptate.
- Ultimele cuvinte ale lui David au evidențiat necesitatea înfăptuirii dreptății în Israel (pedepsirea lui Ioab și a lui Șimei).

Este interesant că Solomon invocă înfăptuirea dreptății și în contextul pocăinței unui popor aflat în robie ca și consecință a păcatelor lor. La ce dreptate se putea aștepta un asemenea popor? Ar fi două posibile răspunsuri:

- Pocăința aduce iertare, îi absolvă de vină, deci este nedrept că porți o pedeapsă atunci când ești socotit drept și nevinovat înaintea cerului.
- Stăpânitorii lor nu erau neapărat mai buni înaintea Domnului. Domnul a îngăduit să cadă în mâinile lor din pricina păcatului lor. Dar acum păcatul era soluționat și Domnul îi putea răzbuna pe stăpânitorii lor.

8:54-66 – Discursul lui Solomon și jertfele aduse Domnului

Rugăciunea lui Solomon este urmată de un discurs înaintea adunării lui Israel. Discursul său consolidează ideea că Solomon nu a denaturat funcția Casei Domnului și nu a insistat pe dimensiunea harului și iertării în detrimentul ascultării de Domnul. În discurs Solomon afirmă cât se poate de clar că relația cu Domnul se definește în ascultare deplină de Acesta:

- Domnul să nu ne părăsească, ci să ne plece inimile spre El, ca să umblăm în toate căile Lui, și să păzim poruncile Lui. Legile Lui și rânduielile Lui pe care le-a poruncit părinților noștri!

Solomon îi cere ajutor Domnului în procesul însuși al păzirii poruncilor Lui. Fără intervenția harului, fără ca Domnul să ne plece inimile spre El, este imposibil să urmăm căile Lui. Solomon a insistat în rugăciune pe cererea de iertare în Casa Domnului, deoarece era lucid și a prevăzut căderile viitoare a lui Israel. Domnul îl înștiințase pe Moise în deuteronom că

poporul Israel avea să fie un popor încăpățânat și că avea să se abată de la căile Lui. Solomon cunoștea 500 de ani din istoria lui Israel, istorie plină de crize spirituale. El nu era naiv să creadă că acum peste noapte acest popor va umbla doar în credincioșie față de Domnul. El a fost realist și lucid cu privire la viitorul spiritual a lui Israel. Solomon a știu că Israel va avea momente grave de neascultare și a prevăzut chiar robia. Ce nu a știut Solomon a fost că el însuși avea să fie pion prin care Israel avea să fie împins în neascultare și avea să sfârșească în robie. Răul adus de Solomon la finalul vieții sale nu a mai putut fi oprit. Acest rău s-a amplificat și a dus pe Israelul de Nord în robia asiriană, iar pe Iuda în cea babiloniană. Ce trist. Să te rogi pentru soluționarea unui mare rău din viitor, pe care îl prevezi corect, dar despre care nu știi că tu însuși îl vei declanșa în poporul Domnului.

Solomon cere binecuvântarea Domnului peste Israel nu de dragul binecuvântării însăși, ci de dragul celorlalte popoare și a gloriei lui Dumnezeu:

- Pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El! (8:60).

Se aduc Domnului jertfe în cantități foarte mari, Casa Domnului este sfințită, și poporul se bucură de sărbătoarea corturilor. Toți erau cu inima veselă și mulțumită pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul robului Său David, și poporului Său Israel. Poporul este conștient de rolul decisiv al lui David. Solomon rămâne în umbră. El însuși subliniază rolul cheie al lui David în revărsarea acestei mari binecuvântări peste poporul Domnului. Dacă Moise a urnit istoria din loc, David a adunat-o în matca ei finală. Este adevărat că rolul lui David este umbrat de păcatul cu Bat-Șeba, dar el s-a pocăit, Domnul l-a iertat, și istoria și-a urmat cursul ei binecuvântat. Dar David a fost viteazul care a reușit să fie credincios Domnului cu toată inima lui, să reziste tentațiilor idolatriei și preamăririi, să îndrepte inima unui popor bolnav către Domnul, să conducă un popor slab spre victorii nemaipomenite împotriva vrăjmașilor, să câștige prin credință și curaj războaiele duse împotriva asupritorilor poporului. Dar pentru a avea un asemenea rol, viața lui David a fost cu totul specială. Când era mic, ceilalți copii se odihneau liniștiți la sânul mamei, dar el era provocat de Domnul să lupte cu ursul și cu leul. Când era tânăr și era război, ceilalți de o vârstă cu el comentau războiul ascunși în locuri sigure, dar el a ieșit din zona de confort, și-a riscat viața și s-a dus să îl confrunte pe Goliat de dragul gloriei Numelui lui Dumnezeu. Astfel, a salvat pe Israel de Filistenii și a oferit pace țării. Când ceilalți de o vârstă cu el se bucurau de această pace, își zideau o casă, își întemeiau o familie, se bucurau de copii și își făceau un rost în viață și își sporeau averile, David era fugărit de Saul ca un câine, din peșteră în peșteră. Când ceilalți dormeau liniștiți în casa lor, David dormea în peșteri întunecate și friguroase cu teama morții în suflet. În jur de 10 ani David a fugit de Saul fără să se poată bucura de viață ca ceilalți tineri, fără să își poată croi un drum în lume sau să își împlinească vreun proiect personal. 10 ani din viață a fost: privit ca un trădător de Israel, prigonit de socrul său, despărțit de soția sa care fusese dată altuia, înconjurat de oameni dificili, mereu sub amenințarea morții, dar și a ispitei de a părăsi moștenirea Domnului și de a se duce să se închine altor dumnezei. David putea oricând să se ducă într-o țară străină, să slujească unor dumnezei străini și un rege străin, și astfel să pună capăt acestei perioade întunecate. Putea oricând să plece din această strâmtoare, să se elibereze de amenințarea morții, și să aibă o viață liniștită, și o carieră strălucitoare la orice împărăție a vremii. Israel era înconjurat de mulți dușmani. Și toți îl știau pe David și știau că este vrăjmașul lui David, regele lui Israel. Deci David nu era doar sub presiunea exercitată de amenințarea morții, dar și sub tentația de a pune capăt acestei presiuni și de a începe o viață plină de liniște și succes la o curte împărătească. Dar David rămână în Israel: Iată ce spune el lui Saul:

- Pentru ce urmărește domnul meu pe robul său? Ce-am făcut și cu ce sunt vinovat? Să binevoiască acum, împăratul, domnul meu, să asculte cuvintele robului său: Dacă Domnul este Cel ce te ațâță împotriva mea, să primească mirosul unui dar de mâncare de la noi: dar dacă oamenii te ațâță, blestemați să fie înaintea Domnului, fiindcă ei mă izgonesc azi ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, zicându-mi: Du-te de slujește unor dumnezei străini! Oh, să nu-mi cadă sângele pe pământ departe de Fața Domnului! Căci împăratul lui Israel a pornit să mă caute ca pe un purice, cum ar urmări o potârniche în munți. (1 Sam.26:18-20)

David însă a acceptat teascul în care l-a așezat Dumnezeu, a rămas în Israel, și a acceptat amenințarea săbiei zi de zi. El a avut ocazia de două ori să îl omoare pe Saul, și să pună astfel capăt pustiului din viața sa și să capete împărăția pe care oricum Domnul care-l lepădase pe Saul i-o promisese lui. David nu doar că îl cruță pe Saul, dar își oprește slujitorii care au dorit să îl omoare pe Saul. Stau și mă întreb: cât de probabil este ca Saul să se adăpostească în aceeași peșteră și TOȚI slujitorii lui să cadă într-un somn adânc? A fost un context orchestrat spre testarea lui David. David a așteptat ca Domnul să îi dea împărăția și nu a vrut să și-o ia cu mâna sa în ciuda faptului că Dumnezeu i-o promisese și că David l-a avut pe Saul în mâna sa. Ce inimă a avut David. David iubea pe Domnul. Pe el nu l-a interesat împărăția, siguranța propriei vieți, o carieră la o curte împărătească, și nici măcar o viață liniștită și lipsită de amenințarea morții. Pe David l-a interesat un singur lucru: să fie plăcut înaintea Domnului, și să umble înaintea Lui indiferent cât de grele sunt contextele prin care trece. Este adevărat, că la 28 de ani, cade în deznădejde și fuge în țara filistenilor. Dar nu slujește idolilor, și nici nu omoară pe cei din Israel. David este om și orice om tinde să cedeze măcar puțin în urma unei presiuni pe termen lung. David nu este condamnat sau lepădat din pricină că stă doi ani la filistenii. Apare însă încercarea de la Țiclag, care ar putea fi o consecință a alegerii sale de a merge la filistenii. Și apoi, reacția la moartea lui Saul, la uciderea lui Iș-Boșet. Și smerenia sa când este înălțat, și gândul care îi vine să zidească o casă Domnului. Și putem continua. Domnul a putut împlini prin David ceea ce a început prin Iosua. Împărăția de pace a lui Solomon este rodul trudei și credincioșiei lui David. Acum poporul se bucura și se veselea. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil, David a suferit, a fost prigonit și batjocorit. Domnul să binecuvinteze o întregă națiune din pricina credincioșiei speciale a unui om. Au mai fost și alți conducători credincioși după Iosua: judecătorii. Dar Domnul nu a putut face prin ei ce a făcut prin David. David a fost special, el a fost vasul credincios prin care Dumnezeu și-a putut împlini planul Său și să adune istoria în matca ei. Iată ce frumos vorbește Domnul despre David:

- Domnul Și-a ales (și-a căutat – traducerea literală) un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său. (1 Sam.13:14)
- Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr, am găsit pe robul Meu David, și l-am uns cu undelemnul Meu cel sfânt. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul meu îl va întări. Vrăjmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa; ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui, și voi lovi pe cei ce-l urăsc. Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea și în dreapta lui râurile. El îmi va zice: *Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!* Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt din toți împărații pământului. Îi voi păstra bunătatea Mea, și

legământul Meu îi va fi neclintit. Îi voi face veșnică sămânța și scaunul lui de domnie ca zilele cerului. (Ps.89:19-29).

Să vorbească Dumnezeuul cerului și al pământului în acest fel despre tine! Ce poate fi mai frumos? Într-o istorie întunecată și în derivă care nu se mai adună în matca ei, Dumnezeu SĂ TE CAUTE ȘI APOI SĂ TE GĂSEASCĂ, și tu să fii vasul prin care El să își împlinească promisiunea pe care o spusese lui Avraam cu o mie de ani înainte! Au fost mulți oameni credincioși în Israel înainte de David. Cu toate acestea nu prin ei, ci prin David Domnul și-a putut împlini promisiunea. A fost nevoie de o credințioșie specială pentru o biruință specială în istorie.

Imaginea sfințirii Templului prefigurează finalul istoriei când:

- 9. După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, **cu ramuri de finic în mâini;**
- 10. și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeuului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”
- 11. Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu,
- 12. și au zis: „Amin. A Dumnezeuului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.”
- 13. Și unul din bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”
- 14. „Doamne”, i-am răspuns eu, „tu știi.” Și el mi-a zis: „Aceștia vin din necazul cel mare; **ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.**
- 15. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu **și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.**
- 16. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.
- 17. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

(Apoc.7:9-17)

La fel ca la sărbătoarea corturilor sunt prezente ramurile de finic. Binecuvântarea finală de a sluji zi și noapte în Templul lui Dumnezeu se datorează de această dată Mielului, fiul lui David. După cum David a făcut posibilă zidirea Templului, la fel și Isus, fiul lui David, a făcut posibilă zidirea Noului Ierusalim.

9:1-9 Răspunsul Domnului

Dumnezeu răspunde rugăciunii lui Solomon. I se arată din nou, cum i se arătase la Gabaon. Este important însă să răspundem la întrebarea: CÂND îi răspunde Dumnezeu la rugăciune. Autorul ne spune:

- Când a isprăvit Solomon de zidit Casa Domnului, casa împăratului și tot ce a găsit cu cale să facă...

Zidirea Templului a durat 7 ani, iar zidirea Casei împărătești 13 ani. Dar au fost oare zidite concomitent? Versetul 9 din cap 9 ne indică faptul că au fost zidite una după alta:

- După 20 de ani (20=13+7) Solomon zidise cele două case, Casa Domnului și casa împăratului.

Deci se pare că Dumnezeu răspunde în mod direct rugăciunii lui Solomon după 13 ani de la rostirea acesteia. De ce îi răspunde Dumnezeu după așa de mulți ani și nu imediat? Și de ce îi răspunde imediat după finalizarea casei împăratului? Observăm totuși că Domnul răspunsese în mod vizibil rugăciunii lui Solomon. În 2 Cronici 7:1 naratorul relatează:

- Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele și slava Domnului a umplut casa.

Deci a coborât foc din cer pe jertfă, iar norul a umplut Casa DUPĂ rugăciunea lui Solomon. Domnul i-a dat deci lui Solomon răspunsul chiar în acea zi, în sensul că i-a ascultat rugăciunea și a coborât să locuiască în Casa zidită de el.

După 13 ani Domnul *reia* răspunsul, și îl reia sub forma unei atenționări. Observăm că Domnul nu îl muștră direct pe Solomon nici pentru mărimea casei, nici pentru bogățiile adunate, nici pentru cai, nici pentru un număr mare de neveste. Oare de ce? În 9:1 ne aflăm în anul 24 al domniei lui Solomon, iar Solomon avea aproximativ 44 de ani. Dacă Domnul nu îl muștră, înseamnă că Solomon încă nu alesese calea neascultării de Domnul. Este deci posibil ca numărul mare de cai și numărul mare de neveste să fie elemente din a doua parte a domniei lui. În ce privește bogățiile ne aducem aminte și că David a acumulat foarte multe bogății, și apoi că Domnul însuși i-a spus lui Solomon că îi va da multe bogății. David le-a închinat la sfârșitul vieții Casei Domnului. Probabil se aștepta același gest din partea lui Solomon. Dar acesta încă nu ajunsese la sfârșitul vieții. Deci, în sine, acumularea bogățiilor nu era un lucru. El fusese anunțat de Domnul în viața lui. Solomon nu s-a întrebat ca David: de ce Domnul îmi dă așa de multă slavă și așa de multe bogății? David a înțeles că din pricina lui Israel, și drept urmare, toate băgățile și toată slava primită a dat-o Domnului. Solomon nu a mai făcut acest lucru. El a primit bogățiile și slava, și apoi le-a oprit la el. Ultima parte a celebrei expresii pauline: Din El, prin El **și pentru El!**, Solomon nu a păstrat-o în inima sa. Deci, cu privire la cai, bogății și neveste, putem presupune că nu i se putea imputa lui Solomon ceva evident în anul 24 al domniei lui. Dar casa era zidită deja. Domnul nu îi reproșează acest lucru. În cele din urmă nu casa în sine, ci atitudinea lui Solomon era cea care ajuta în mod real inima poporului să fie ațintită asupra Domnului și nu asupra împăratului. Oare nu în tot timpul domniei lui David, acesta a locuit într-o casă de cedru și chivotul Domnului într-un cort? Și cu toate acestea David a reușit să arate spre Domnul și nu spre sine. Deci, Domnul nu judecă în sine mărimea casei lui Solomon, ci privește spre inima lui.

Domnul știe că adevăratele bătălii urmează în a doua parte a vieții. Domnul știe că adevărata bătălie a vieții este cea cu slăbiciunile propriei inimi și că cea mai grea bătălie a vieții este lupta pe termen lung cu aceste slăbiciuni. De aceea cele mai grele bătălii urmează în a doua

parte a vieții. Noi tindem să obosim în lupta cu ispita, dar aceasta nu obosește deloc în a bate din nou și din nou la ușa vieții noastre. Când noi începem să ostenim, ispita de-abia și-a făcut încălzirea. Solomon a încheiat două proiecte importante: zidirea casei Domnului și zidirea casei sale. A ajuns la un punct fără proiecte clare. Și aici, în acest punct vulnerabilitatea crește. Oare David, nu a păcătuit cu Bat-Șeba tot după ce împlinise 40 de ani și tot într-un moment de relax, fără proiecte clare pentru viața și domnia lui? Domnul cunoștea atât slăbiciunile inimii lui Solomon, cât și atacurile ce vor urma. De aceea I se descoperă a doua oară și îi transmite un mesaj menit să îl pregătească și să îl ajute pentru atacurile ce vor urma. Pasajul din 11:6-10 confirmă că mesajul din cap.9 este un mesaj preventiv, o atenționare pentru războaiele spirituale ce vor urma.

Răspunsul lui Dumnezeu insistă pe condiția de nenegociat a ascultării totale de poruncile Domnului. Solomon nu a căzut așa deodată, ci în urma unor lupte spirituale intense. Ispititorul a adus din nou și din nou în inima sa ispita preamăririi, îndumnezeirii și plăcerilor fără limită. Solomon s-a luptat, dar la un moment dat a început să cedeze și a lăsat ca răul să intre încetul cu încetul în viața lui. Când a cedat, a avut nevoie de justificări. Cel rău e specialist în a furniza justificări teologice cu privire la compromis. Cel rău i-a șoptit probabil la ureche: *Tu ai zidit Casa Domnului! Prin tine Domnul a împlinit promisiunea făcută lui Avraam acum 1000 de ani! Domnul te-a înălțat și ai izbutit în tot ce ai făcut. Domnul va înțelege și va fi îngăduitor. Căci ai făcut atâtea pentru El și oricum viața ta este una de ascultare. Aici e vorba doar de ceva mic, de a avea multe neveste. Legea spune să nu preacurvești, dar îți dă dreptul să te căsătorești. Spune și ca împăratul să nu aibă multe neveste. Dar textul nu e clar și nu precizează ce înseamnă MULTE. Oricum, nu este vorba de curvie și nici de idolatrie. Tu slujești Domnului în casa zidită de El, și El a promis că va ierta orice fărădelege mărturisită aici. Și în cele din urmă dacă ai greși, Domnul oricum ar ierta. Mai mult. El a ales să locuiască în mijlocul vostru în această Casă zidită de tine. El nu te va părăsi și nu te va lepăda. El nu își va lua cuvântul înapoi. El va rămâne în viața ta cu binecuvântările Sale!*

Domnul vrea să îl ajute pe Solomon să biruiască astfel de justificări teologice ale compromisului, și de aceea I se arată a doua oară pentru a-i aduce aminte că ascultarea de toate poruncile Domnului este SINGURUL mod prin care se poate avea o relație cu Domnul. Iată mesajul Domnului:

- a) Ascult rugăciunea ta și ochii Mei și inima Mea vor fi pe vecie în casa pe care ai zidit-o tu.
- b) Cât despre tine, DACĂ vei umbla înaintea Mea ca David, voi întări scaunul tău de domnie și voi împlini făgăduința făcută lui David.
- c) DAR dacă vă veți abate de la Mine și veți sluji altor dumnezei,
- d) Voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, și
- e) Voi lepăda Casa pe care am sfințit-o.
- f) Și oricât de înaltă este Casa aceasta, ruinele ei vor deveni o pricină de groază pentru trecători care atunci când vor întreba: De ce a făcut Domnul așa țării și casei acesteia? I se va răspunde:
- g) Pentru că au părăsit pe Dumnezeu și au slujit altor dumnezei.

Dumnezeu îi aduce aminte lui Solomon că:

- Promisiunile Sale minunate au fost, sunt și vor rămâne **CONDIȚIONATE** de ascultarea de Domnul.
- El va împlini până la capăt promisiunile Sale doar dacă beneficiarii lor vor păzi întru totul poruncile Domnului.
- Domnul este drept, sfânt și intransigent să pedepsească neascultarea de poruncile Domnului.
- Nimeni și Nimic nu Îl vor opri pe Domnul să pedepsească fărădelegea celui ce se abate de la El:
  - Nici minunatele promisiuni făcute de El aceluia om,
  - Nici îndurarea și bunătatea fără margini a lui Dumnezeu,
  - Nici disponibilitatea Sa de a ierta orice păcat.
  - Nici rolul aceluia om în planul lui Dumnezeu,
  - Nici faptele de credincioșie și neprihănirea excepțională din trecut a aceluia om,
  - Nici truda și sacrificiile acestuia pentru lucrarea Domnului din trecutul său,
  - Nici înfrustarea pe care o va aduce căderea lui în poporul Domnului,
  - Nici ocară pe care o va aduce căderea lui în gura vrăjmașilor Domnului,
  - Nici tulburarea și întrebările pe care le-ar putea aduce căderea sa și dărâmarea Templului în inima căutătorilor de Dumnezeu,
  - Nici minunata prezență a lui Dumnezeu din viața aceluia om,
  - Nici mărimea Templului pe care acesta l-a zidit Domnului și în care Acesta a ales să locuiască!

Dumnezeu vrea să întipărească cu orice preț acest adevăr în mintea lui Solomon: doar dacă vei păzi poruncile PÂNĂ la CAPĂT, și Eu voi putea împlini PÂNĂ LA CAPĂT promisiunile și binecuvântările făcute ție! Din păcate Solomon nu a fost cu luare aminte la înștiințarea pe care i-a dat-o Domnul. Domnul nu face risipă de astfel de înștiințări speciale. Dacă Domnul intervine cu astfel de înștiințări speciale în viața unui om înseamnă că este mare nevoie de ele și ele sunt menite a fi o resursă vitală într-un război pe viață și pe moarte ce va urma. Deci mare atenție la înștiințările speciale cu care Dumnezeu intervine în viața noastră. Solomon a avut parte doar de două astfel de înștiințări. Mai târziu Domnul îi va imputa că nu a luat aminte la ele. Domnul are pretenția să luăm seama la înștiințările Lui și să nu le uităm nici măcar după 20 ani. Dar oare nu intervine uitarea? În mod cert intervine, și intensitatea și forța înștiințării se diminuează. Cu toate acestea, prin rememorare și împrăștierea adusă de Duhul, mesajul poate fi păstrat viu și puternic, și poate rămâne o resursă esențială în lupta spirituală.

Semnele căderii

– 9:10-10:29 –

Pasajul 9:10-10:29 are o importanță aparte. Este pasajul care precede tabloul tragic din cap.11 care ne prezintă căderea spirituală a lui Solomon de la sfârșitul vieții lui. Pasajul de față pare să conțină semnele care anticipau căderea lui Solomon. Prin intermediul acestui pasaj, tragedia din cap.11 nu ne ia prin totală surprindere. Iată structura acestui pasaj:

- a) 9:10-28 - Cetățile zidite de Solomon
- b) 10:1-13 - Vizita împărătesei din Seba
- c) 10:14-29 - Bogățiile lui Solomon

9:10-28 – Despre cetățile lui Solomon și oamenii de corvoadă folosiți de acesta

- 9:10-14 Nemulțumirea lui Hiram față de cetățile primite de la Solomon
- 9:15-16 Cetatea primită ca zestre de la Faraon
- 9:17-19 Cetățile zidite de Solomon
- 9:20-23 Oamenii de corvoadă folosiți pentru construcții
- 9:24 Fata lui Faraon se mută în casa ei
- 9:25 Solomon aducea jerte de trei ori pe an la Casa Domnului
- 9:26-28 Corăbiile lui Solomon și aurul adus de acestea

Nemulțumirea lui Hiram față de cetățile primite de la Solomon ne sugerează că Solomon nu a fost foarte corect față de Hiram. Se pare că a încercat să îi ofere ceva care valora mai puțin decât ceea ce el primise de la Hiram. Hiram a fost foarte generos cu Solomon. Dar se pare că Solomon nu răspunde cu aceeași generozitate. Solomon încearcă să câștige mai mult decât se cuvenea din afacerile cu Hiram. Nu ni se spune cum a reacționat Solomon față de nemulțumirea lui Hiram, dar tabloul ne sugerează că inima lui Solomon deja începea să se alipească de lucrurile materiale. Și deși avea din belșug, iar Hiram fusese foarte generos cu el, Solomon încearcă să fie un partener de afaceri dificil care trage cât poate la prețul său și la propriul său câștig. Solomon este dispus să strice buna mărturie a lui Israel față de Hiram, de dragul unui câștig mai mare.

Naratorul ne atrage atenția cu privire la oamenii de corvoadă folosiți de Solomon. Mai întâi, ne este prezentat Faraon care îi dă lui Solomon Ghezerul, ca zestre pentru fata lui. Dar de fapt el realizează un contrast între ce a făcut Faraon cu canaanii și ce a făcut Solomon cu aceștia. Faraon omorâse canaanii care locuiau în Ghezer. Solomon însă nu nimicește rămășița

canaaniților din țară, ci îi folosește ca forță de muncă. Solomon gândește foarte pragmatic. El așează profitul afacerilor lui și confortul lui Israel mai presus de Legea lui Dumnezeu care cerea nimicirea tuturor canaaniților. Nu știm de ce David nu a finalizat nimicirea acestora. Dumnezeu nu îi impută acest lucru, și nici David nu îi spune explicit lui Solomon să finalizeze acest lucru. Oare pentru că trecuse foarte mult timp de la perioada lui Iosua, își retrăsese Dumnezeu înapoi porunca? Nu avem vreun mesaj al lui Dumnezeu prin care Acesta să își retragă porunca de nimicire a canaaniților. Ba mai mult, avem perioada judecătorilor care ne arată că tocmai canaaniții au dus pe Israel la dezastru. Apoi, avem pasajul din 1 Samuel când Dumnezeu îi poruncește lui Saul nimicirea amaleciților după vreo 400 de ani după ce aceștia au înfăptuit păcatul împotriva lui Israel relatat în Exod 17. Dacă Domnul nu Și-a retras pedeapsa deasupra amaleciților, avem toate motivele să credem că nu Și-a retras-o nici de deasupra canaaniților. Este posibil ca David să își fi concentrat forțele să lupte cu dușmanii vecini ai lui Israel, și astfel să îi rămână lui Solomon sarcina de a nimici rămășița canaaniților din țară. Faptul că Faraon nimicește canaaniții din Ghezer ne arată că acest lucru era posibil și acest indiciu oferă o nuanță aparte versetului 21: „*pe urmașii lor, care mai rămăseseră după ei în țară și pe care copiii lui Israel nu-i putuseră nimici cu desăvârșire*”. Neputința lui Israel are ca și rădăcina lenea și neascultarea de Domnul. Canaaniții puteau fi nimiciți cu desăvârșire, dar Israel nu a dorit cu adevărat acest lucru. Solomon putea să îi nimicească, dar nu a vrut acest lucru. Era, în cele din urmă, o forță de muncă ieftină. Cu ajutorul lor, el putea să își dezvolte afacerile și să își zidească cetățile și casele fără a împovăra pe Israel și a stârni nemulțumirea acestuia. Pentru a-l ține pe Israel fidel și mulțumit, Solomon îi oferă confort și funcții de conducere. Solomon a procedat cu înțelepciune, pentru a împăca și lupul și varza, adică și dorința personală de a prospera, dar și grija de a-l ține mulțumit pe Israel. Canaaniții reprezentau soluția ideală. Ei erau sortiți morții. El le oferă viața, dar în schimbul participării acestora ca forță de muncă în afacerile lui. Și în vremea aceea nu aveau tehnologia de azi. Proiectele mărețe de construcții ale lui Solomon presupuneau un efort imens din partea oamenilor. Aceștia cărau pietrele, și tot ei le montau. Adesea mureau mulți din pricina accidentelor etc. Era riscant să îl implice pe Israel la asemenea munci. Putea stârni nemulțumirea acestuia. Se pare că spre finalul vieții, când Solomon a început să zidească temple păgâne și când afacerile lui aveau proporții foarte mari, cei din Israel au fost supuși unui regim aspru care le-a stârnit nemulțumirea (Vezi 1 Împ.12:4). Dar până atunci Solomon a menajat pe Israel. I-a oferit funcții de conducere, în armată și la curtea sa. Solomon i-a oferit confort și bogății ca să îl țină supus. Pare un compromis mic, dar tocmai aceste rămășițe ale canaaniților i-au adus căderea. Solomon s-a îndrăgostit de femei din aceste neamuri și s-a căsătorit cu ele. Și acestea i-au îndreptat inima spre dumnezeii străini (vezi cap.11). Deci, cel mai important indiciu din cap.9 care anticipează căderea lui Solomon este crucea canaaniților. Nu este întâmplător că autorul introduce acest pasaj cu remarcă:

- „Iată cum stau lucrurile cu privire la oamenii de corvoadă pe care i-a luat împăratul...”(cap.9:15)

Autorul ne îndreaptă atenția în mod direct asupra oamenilor de corvoadă folosiți de Solomon. Este interesant că acești oameni au fost folosiți și la zidirea Casei Domnului (vezi 9:15). Apoi, Solomon îi folosește și la proiectele sale personale. Dar faptul că au fost folosiți și la zidirea Casei Domnului ar putea fi pentru Solomon o justificare pentru alegerea de a nu-i nimici. Solomon s-ar fi putut gândi astfel: *„I-am folosit pentru un scop nobil: zidirea Casei Domnului. Și acum nu ar fi corect să îi nimicesc după ce i-am folosit deja ca forță de muncă. Ba mai mult, Domnul a fost îngăduitor cu tatăl meu David pentru că nu i-a nimicit. Și nu ne spune clar prin Lege CÂND să îi nimicesc. Îi voi nimici deci, dar mai târziu.”*

Un alt indiciu negativ din pasajul cu oamenii de corvoadă îl găsim în v.19. Magaziile erau pentru bogățiile lui Solomon, iar cetățile pentru care și călărime. Iar ne aducem aminte de porunca din Lege (Deut.cap.17) care interzicea împăratului să aibe multe bogății și mulți cai. În text este amintită și relația cu Faraon, deși Dumnezeu nu încuraja prin Lege legăturile cu Egiptul (vezi tot Deut cap.17). Este amintită și fata lui Faraon care, deși nu făcea parte din neamurile sortite nimicirii și față de care existau interdicții de amestec prin căsătorie, nu era totuși din poporul lui Dumnezeu. Ea pune în lumină o slăbiciune a lui Solomon și tendința sa de a explora în acest domeniu granițele așezate de poruncile Domnului și de a nu alege drumul spre centrul acestor porunci (ideea unei soții credincioase din poporul Domnului). Solomon tinde să se încreadă mai mult în înțelepciunea lui decât în Domnul, în ce privește siguranța și prosperitatea regatului său. El îi folosește pe canaaniți ca și forță de muncă, adună mulți cai și multe bogății, face alianțe cu puterile păgâne pe calea căsătoriilor. Din punct de vedere pământesc, Solomon a acționat foarte înțelept. A fost un strateg și un diplomat foarte bun. Dar această înțelepciune nu are nici o valoare înaintea Domnului, atâta timp cât ea îl îndepărtează pe Solomon de la calea încrederii în Dumnezeu.

Versetul 25 are un rol aparte. În tot acest pasaj plin cu indicii negative despre Solomon, ni se aduce aminte deodată că el aducea de 3 ori jertfe pe an Domnului și că a isprăvit de zidit Casa Domnului. Ni se arată că, pe de o parte, Solomon a avut o perioadă când a slujit în mod real Domnului, iar pe de altă parte faptul că el a ales strategia celui care vrea să continue și relația cu Domnul, dar și cea cu compromisurile. Solomon se închina Domnului și nu slujea idolilor. În același timp, se complăcea în anumite compromisuri. Dar în cele din urmă aceste „mici” compromisuri au fost poarta prin care răul a intrat în viața lui, rău care l-a târât în idolatrie.

Capitolul 9 se încheie cu tabloul despre corăbiile lui Solomon. În dorința lui de a aduna și mai mult, Solomon a făcut corăbii pe care le trimitea la capătul lumii pentru a-i aduce aur și bogății. Solomon nu s-a mulțumit cu ce obținea din Israel și de la vecinii care-i erau supuși, și de la împărații care-l vizitau să-i vadă înțelepciunea, ci a trimis slujitorii lui să cutreiere lumea pentru a aduce și mai multe bogății.

Cartea Ecclesiastul ne ajută să înțelegem ce s-a întâmplat cu Solomon. După 24 de ani de domnie, după ce a finalizat Casa Domnului și casa sa, Solomon pare lipsit de obiective spirituale. Și atunci începe să urmeze obiective personale de succes și preamărire. El a finalizat

proiectul zidirii Templului. Și-a zidit și casa sa. În jur avea pace. Israel nu se închina idolilor. Neamurile din jur veneau să vadă minunățiile din Israel și să-l cunoască pe Dumnezeu lui Israel. Solomon era înconjurat de succes pământesc și succes spiritual. Și atunci el lasă garda jos, nu vine cu un obiectiv spiritual personal pentru Israel, ci abandonează procesul creșterii spirituale a propriului suflet și apoi a națiunii. El neglijează pericolul atacurilor spirituale, precum și inima nespuse de înșelătoare a omului care imediat se poate întoarce către idoli din Egipt. Lipsit de obiective spirituale, el este curtat de altfel de țeluri:

1. „Am zis inimii mele: „Haide! Vreau să te încerc cu veselie, și gustă fericirea.” Dar iată că și aceasta este o deșertăciune.
2. Am zis râsului: „Ești o nebunie!”, și veseliei: „Ce te înșeli degeaba?”
3. Am hotărât în inima mea să-mi înveslesc trupul cu vin, în timp ce inima mă va cârmui cu înțelepciune, și să stărui astfel în nebunie, până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor.
4. Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii,
5. mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori.
6. Mi-am făcut iazuri, ca să ud dumbrava unde cresc copacii.
7. Am cumpărat robi și roabe, și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim.
8. Mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei.
9. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea.
10. Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea.”

(Eclesiastul 2:1-10)

Solomon a ales să își urmeze planurile și îndemnurile inimii. A căutat să experimenteze tot ce se putea experimenta. S-a avântat pe diverse căi în căutarea unei fericiri pământești diferită de cea care venea din relația cu Domnul. El nu a întors spatele Domnului. A încercat să rămână și cu El, dar și să urmeze căile alunecoase ale inimii lui. S-a lăsat condus de plăcere, de faimă, de grandomanie, de înavuțire. Solomon a acționat ca unul care a câștigat războiul și își permite să se relaxeze, să meargă în vacanță. Dar el era chiar în mijlocul războiului. Starea de bine din viața lui și din viața lui Israel, l-au făcut orb cu privire la războiul spiritual care de-abia începuse să se întetească asupra sufletului său. Solomon nu și-a propus nici să Îl părăsească pe Domnul și nici să nu îl conducă pe Israel în idolatrie. În schimb, văzându-se învingător prea devreme, a început un joc periculos, și să exploreze granițele trasate de poruncile Domnului. Îmbătat de bine și de pace, s-a încrezut în inima sa și a uitat răul pe care îl purta în ea. Așa cum am învățat și din Isaia 39, mare atenție la perioadele de succes și de pace. De fapt, este vorba de o aparentă pace. Cât suntem în acest trup păcătos, suntem în război. Nu poate fi vorba de pace. Perioadele de pace sunt ca pauzele normale și necesare dintre războaie. Perioada de pace este un răgaz binevenit

pentru legarea rănilor, pentru refacerea forțelor și pregătirea pentru următorul război. Solomon nu a gândit așa. El s-a lăsat sedus, la fel ca David, de starea de bine din împărăția sa (vezi 2 Samuel cap.11a).

Ce ar fi putut face Solomon? Ajunseseră acolo unde Domnul le promisese. Ce mai putea urma? Erau în țară, Templul era zidit. Israel nu se închina idolilor. Israel era cap și nu coadă. Neamurile veneau cu duiumul la Ierusalim. Israel își împlinea mandatul preoției. Toate cuvintele bune rostite de Domnul prin Moise, se împliniseră. Ce mai putea urma? Nu era normal să se relaxeze, să lase garda jos și să se bucure de viață? Deci ce ar fi putut face Solomon?

David s-a frământat și a intuit următoarea fază din planul lui Dumnezeu (zidirea Templului) și și-a dedicat a doua parte a vieții pregătirii zidirii Templului. Lui Solomon îi lipsește o astfel de frământare. Iată ce frământări putea avea Solomon:

- Privirea lui Israel și a neamurilor din jur este foarte mult ațintită asupra mea. Ce aş putea face ca ea să fie ațintită doar asupra Domnului?
- Legea (vezi Deut.7-9, Deut.32) anunță că starea de bine și de prosperitate este o stare foarte periculoasă pentru inima poporului. Legea prezice că în mijlocul prosperității, inima va uita pe Domnul și se va deda la păcat și idolatrie. Deci suntem încă în război, și încă unul poate mai mare decât cel al lipsurilor și asupririi din partea vrăjmașilor. Ce aş putea face pentru a preveni această cădere, pentru a-l ajuta pe Israel să nu pice testul prosperității și succesului?
- Cum ar trebui să mă comport eu, ca împărat, ca să ajut pe popor să nu zică în inima lui: „*prin puterea și înțelepciunea mea și din pricina bunătății mele am ajuns unde sunt!*”?
- Domnul ne dă așa de multe bogății. De ce? Ce să facem cu ele?
- Neamurile vin spre Ierusalim. Oare cum să le primim aici pentru a înțelege cât mai clar adevărurile despre Dumnezeul lui Israel și să fie mântuite?
- Planul lui Dumnezeu nu s-a încheiat. Trebuie să vină Mesia. Oare ce etapă din planul lui Dumnezeu urmează? David, tatăl meu, a intuit etapa zidirii Templului. Eu nu aş putea intui următoarea etapă?
- Ce mai lipsește ca Mesia să vină? Cum aş putea ajuta și grăbi venirea Sa?
- Domnul Și-a împlinit toate cuvintele Sale bune rostite prin Moise, dar oare noi am împlinit toate poruncile date nouă prin același Moise? Mai este ceva ce a rămas neîmplinit?

Dacă Solomon ar fi avut asemenea frământări, iată ce obiective și proiecte spirituale și-ar fi putut propune pentru a doua parte a vieții:

- Nimicirea tuturor canaaniților din țară
- Ridicarea a încă 3 cetăți de scăpare (vezi Deuteronom 19:1-13)
- Închinarea tuturor bogățiilor Domnului
- Retragerea din mărețul palat și alegerea de a avea un trai MODEST în ochii întregului Israel.

- Înființarea de școli și institute și crearea unui sistem educațional eficient pentru toate vârstele și categoriile sociale în care să se învețe Legea Domnului (Solomon putea fi acel Ezra care să inaugureze sistemul de sinagogi din Israel!!!)
- Crearea de servicii sociale în țară și în afara ei

Acum fac o observație foarte importantă: Solomon mai avea de împlinit două porunci din Lege (nimicirea canaaniților și zidirea a încă trei cetăți de scăpare). Solomon nu îi nimicește pe canaaniți, dar îi folosește pentru zidirea **propriilor** cetăți!!! Solomon și-ar fi putut folosi înțelepciunea pentru a adânci Legea Domnului și pentru a implementa un program național de învățare a Legii. Prin cetățile leviților din toată țara, Domnul deja arătase nevoia și direcția în care se putea merge. Prin cetățile leveților, Domnul îi împărtășește pe leviții de peste 50 de ani și pe cei care nu slujeau la Templu, în tot Israelul. Ei aveau menirea să învețe pe popor Legea. Solomon putea susține și dezvolta acest proiect. Putea folosi bogățiile sale pentru a plăti salariile învățătorilor Legii și pentru a zidi sinagogi în toate satele și cetățile din Israel. El putea să i-o ia înainte lui Ezra. Dar din păcate, Solomon nu și-a fixat obiective spirituale clare pentru a doua parte a vieții. Și aici învățăm o lecție majoră. Ea are în vedere lucrările specifice la care ne cheamă Domnul. Ascultarea, în general, de poruncile Domnului trebuie conectată cu împlinirea rolului nostru în planul particular pe care Domnul îl are cu viața noastră. Moise a ascultat de Domnul și a scos poporul din Egipt. Iosua a ascultat de Domnul și a cucerit țara Canaanului. David a ascultat de Domnul și recucerit țara. Solomon a ascultat de Domnul și a zidit Templul. Se pare că avem nevoie de proiecte spirituale concrete care să ne focalizeze energiile. Lui Solomon i-au lipsit astfel de proiecte în a doua parte a vieții. Și acest lucru i-a adus pieirea.

Deci a doua parte a capitolului 9 ne oferă o serie de indicii, care anticipează căderea lui Solomon. Observăm cum:

- Solomon este lipsit de proiecte spirituale concrete în a doua parte a vieții
- El se lasă amăgit de starea de bine existentă, lasă garda jos, neglijează pericolele din lupta spirituală și alege o călătorie în care să își urmeze îndemnul inimii (vezi Eclesiastul 2)
- El își focalizează energiile pe proiectele personale
- Inima lui Solomon se alipește de lucrurile materiale, de înavuțire, de dorința de a avea cât mai mult.
- **De dragul proiectelor personale**, el este dispus să facă anumite compromisuri:
  - Este dispus să strice buna relație cu Hiram
  - Îi cruță pe canaaniții din țară și îi folosește ca forță de muncă
  - Acumulează multe bogății și mulți cai, încălcând legea împăratului din Deut.17
  - Dezvoltă legături cu Egiptul și încheie alianță cu acesta prin căsătoria cu fiica lui Faraon.

10:1-13 Vizita împărătesei din Seba

Celebrul tablou al vizitei împărătesei din Seba are un dublu rol. Pe de o parte ne arată credințioșia lui Dumnezeu față de Solomon și Israel și faptul că preoția lui Israel era operantă în istorie, iar pe de altă parte, ne oferă noi indicii care anticipează căderea spirituală a împăratului. Autorul menționează atât în 4:34 cât și în 10:24-25 faptul că oameni din toate împărățiile veneau să asculte înțelepciunea lui Solomon. Autorul consideră că este important să ne relateze o astfel de vizită. Dintre toți vizitatorii, el o alege pe împărăteasa din Seba. Înțelegem din nou de ce Dumnezeu a dat înțelepciune lui Solomon. Domnul știa că înțelepciunea sa va deveni un punct de atracție pentru popoarele din jur. Acestea aveau să vină la Ierusalim să asculte înțelepciunea lui Solomon. Iar rolul acestuia era să le îndrepte privirile spre Dumnezeul lui Israel. Solomon trebuia să pornească de la întrebările și frământările lor. Să le răspundă și apoi să îi direcționeze spre cunoașterea lui Yahwe. Iar când aceștia aveau să îl laude, el trebuia să arate smerit doar spre Domnul. Dar oare a făcut acest lucru Solomon? Existau trei opțiuni:

1. Solomon să dea toată slava Domnului
2. Solomon să fure toată slava Domnului arătând doar spre sine sau
3. Solomon să împartă slava între el și Domnul.

Tabloul cu împărăteasa din Seba ne sugerează că Solomon a ales a treia variantă. Astfel, găsim în pasaj atât elemente care ne arată că Domnul a primit slavă, dar și că Solomon a luat din aceasta. Vom evidenția mai întâi elementele care ne arată că Yahwe a primit glorie. Împărăteasa Seba a auzit de faima lui Solomon în ce privește slava Domnului. Deci oamenii din jur nu auzeau doar de Solomon, ci de Solomon și de slava Domnului. Împărăteasa a văzut arderile de tot care se aduceau în Casa Domnului. Deci, Solomon a dus-o și la Casa Domnului. Împărăteasa este conștientă că Dumnezeu l-a pus pe Solomon pe scaunul de domnie al lui Israel. Ea binecuvintează pe acest Dumnezeu și înțelege că Domnul iubește pe Israel. Observăm că împărăteasa este uimită de casa împăratului. Și aici am putea găsi o circumstanță atenuantă cu privire la zidirea unei case împărătești așa de minunate. Dacă Solomon a proiectat-o inițial ca pe un mijloc de împlinire a preoției, adică să fie un loc care să atragă celelalte popoare și să oglindească înțelepciunea primită de la Domnul, atunci parcă am deveni ceva mai indulgenți față de acest proiect al lui Solomon pe care l-am tot criticat pe parcursul cărții.

Însă, în acest pasaj sunt și elemente care ne sugerează că Solomon fura din slava Domnului, și anume:

- Împărăteasa este uimită mai întâi de casa împăratului și apoi de Casa Domnului.
- Atenția ei este focalizată mai mult asupra casei împăratului decât asupra Casei Domnului (vezi în 10:4-5 – Casa Domnului este menționată la sfârșit și doar o singură dată)
- Ea îl laudă pe Solomon, dar nu laudă și măreția Domnului.
- Ea este conștientă că Domnul l-a pus pe Solomon pe scaunul de domnie, dar nu pare a fi la fel de conștientă că tot acest Dumnezeu i-a dat înțelepciunea pe care o are.

- Ea ferește pe cei din Ierusalim pentru că stau necurmat înaintea lui Solomon și nu pentru că stau necurmat înaintea Domnului!
- Sursa binecuvântării lui Israel pare a fi mai degrabă Solomon decât Domnul!

Alături de aceste elemente adăugăm marea omisiune din acest tablou, și anume: lipsa unui răspuns clar din partea lui Solomon care să direcționeze TOATĂ gloria doar spre Domnul. Oare Solomon nu știa de răspunsul lui Iosif de dinaintea lui Faraon? Pe al lui Daniel de dinaintea lui Nebucadnețar nu îl știa, dar pe al lui Iosif îl știa sigur. Dar de ce nu l-a rostit? Iată la ce mă refer:

15. Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că **tu** tălmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit.”

16. Iosif a răspuns lui Faraon: „**Nu eu! Dumnezeu** este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!” (Gen. 41:15-16)

26. Împăratul a luat cuvântul și a zis lui Daniel, care se numea Beltșatar: „Ești **tu** în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?”

27. Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii **nu sunt în stare** s-o descopere împăratului.

28. **Dar este în ceruri un Dumnezeu**, care descoperă tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. (Daniel 2:26-28)

Solomon ar fi trebuit să răspundă astfel împărătesei din Seba:

- „Nu eu, ci Domnul are înțelepciunea și descopere tainele. Eu sunt doar un simplu om, un biet muritor, un vas umil. El mi-a dat înțelepciunea și de fapt El a răspuns la întrebările tale și a organizat așa de frumos acest regat. Deci, ferece de acești oameni că stau necurmat înaintea Lui!”

Solomon tace. Tăcerea lui Solomon este o tăcere vinovată. El nu cere slavă, nu și-o arogă în mod direct, dar nu o refuză atunci când aceasta se îndreaptă spre el. Solomon primește din slava care se cuvenea doar Domnului. Dar Domnul nu Își împarte slava cu nimeni. **Doar din El, doar prin El și doar pentru El!**

Nu a fost ușor pentru Solomon. Dacă lui Iov i s-a luat TOTUL, lui Solomon i s-a dat TOTUL. Ambele teste sunt deosebit de grele. De fapt, nu știu exact care este mai greu. Când este vorba de teste, ne gândim adesea la Iov, dar nu neapărat la Solomon. Dar Solomon a primit un test foarte greu. Să îți se dea atâta slavă în fiecare zi, și în fiecare zi să alegi să renunți la ea și să arăți doar spre Domnul. Nu a fost deloc ușor. Solomon la un moment dat a obosit, și s-a gândit să primească și el o parte din slavă. Dar acest lucru a fost fatal pentru evoluția sa spirituală. Acesta este deci, un nou indiciu care anticipează căderea sa. Alături de compromisurile făcute în cap.9, Solomon a făcut și compromisul de a se înfrupta din slava care se cuvenea doar Domnului.

Împărăteasa din Seba a adus multe daruri lui Solomon. La fel și toți ceilalți vizitatori. Solomon avea deci enorm doar din darurile aduse de alaiurile ce veneau la Ierusalim. Dar nu i-a fost de ajuns. El și-a trimis și corăbii pe mare, și-a zidit și cetăți, a dezvoltat afaceri cu popoarele din jur. Și acestea erau afacerile personale ale lui Solomon, și nu ale lui Israel. Sunt semnificative și detaliile din v.11-12. Lemnul mirositor a fost folosit pentru Casa Domnului, dar și pentru casa împăratului. La fel a fost și cu slava, a fost și pentru Domnul și pentru Solomon. Cât de diferit a fost David. Acesta a devenit îngrijorat când și-a dat seama că poporul ar putea privi mai mult spre el și mai puțin spre Domnul. Solomon nu a avut asemenea griji. David nu mai putea dormi noaptea din pricina acestor frământări (vezi Ps.132:3-5), însă Solomon a dormit foarte bine și liniștit după ce a plecat împărăteasa din Seba. El era foarte mulțumit și încântat de vizită, la fel cum a fost și Ezechia față de vizita solilor din Babilon (vezi Isaia 39).

10:14-29 – Bogățiile lui Solomon

- a) v.14-15 Venitul anual al lui Solomon: 666 talanți de aur
- b) v.16-17 Scuturile de aur: 200 mari și 300 mici
- c) v.18-20 Scaunul lui Solomon: de fildeș, acoperit de aur și cu 12 lei
- d) v.21-22 Totul era din aur la curtea lui Solomon, iar argintul n-avea trecere în vremea sa
- e) v.23-25 Solomon a întrecut în bogăție și înțelepciune pe toți împărații pământului
- f) v.26-29 Solomon a strâns mulți cai, în special din Egipt

Ultima parte a capitolului 10 evidențiază cu claritate faptul că inima lui Solomon s-a alipit de bogăție și faimă. Tema unificatoare a pasajului pare a fi aurul. Totul era de aur, și argintul nu mai avea nici o trecere în vremea lui Solomon. La Casa Domnului doar interiorul Casei conținea aur. Am comentat atunci că Domnul a folosit foarte multă aramă pentru Casa Lui și pentru uneltele acesteia. Lighenele din Casa Domnului erau de aramă. Dar scuturile din casa lui Solomon erau de aur. Potirele și vasele din Casa Domnului erau de aramă, dar toate paharele și vasele lui Solomon erau de aur. Sfânta Sfințelor, locul unde era scaunul de domnie al Domnului, era aurit, conținea doi heruvimi și un chivot. Dar Solomon și-a făcut un scaun de domnie de fildeș aurit și înconjurat de 12 lei, iar autorul precizează: „așa ceva nu s-a făcut pentru nici o împărăție”.

David a dezvoltat o relație frumoasă cu Hiram și a urmărit mântuirea sufletului său. Solomon a văzut în Hiram partenerul de afaceri ideal și în loc să îi fie un exemplu, l-a stimulat și mai mult pe acesta să caute bogății și glorie. Solomon a întrecut pe toți împărații pământului în bogății și înțelepciune. Aceștia veneau la el să vadă înțelepciunea lui, și nu să-L cunoască pe Dumnezeu lui Solomon, și aceasta măcar că Dumnezeu fusese Cel ce pusese în inima lui Solomon înțelepciunea care-i fermeca pe toți vizitatorii. Autorul nu uită să menționeze din nou de apetitul lui Solomon după comerțul cu cai și despre legăturile comerciale cu Egiptul. Nu doar că a avut mulți cai, nu doar că a cumpărat acești cai din Egipt, dar a și pus monopol pe comerțul cu cai din zonă, el devenind principalul dealer pentru toți împărații hetitilor și pentru împărații Siriei.

Autorul ne relatează că venitul anual al lui Solomon era de 666 talanți de aur, și aceasta în afară de ce scotea de la negustorii cei mari și din negoțul cu mărfuri, de la toți împărații Arabiei și de la dregătorii țării. Și Solomon nu a închinat aceste bogății Domnului, ci și le-a închinat sieși. „**Mai mult, mai mult, mai mult pentru mine!**” Aceasta a fost deviza lui Solomon. Văzând că are așa de mult, el a transformat în aur tot ce avea, și și-a făcut pentru sine lucruri nemaivăzute și nemaiauzite în nici o împărăție. Solomon nu a rezistat testului de a avea totul. Domnul i-a dat totul, pentru a închina acest tot Lui, și pentru ca toți să cunoască că totul este al Domnului. Solomon însă a păstrat ce primise pentru sine. „**Din El, prin El, dar și pentru mine!**” a hotărât el în inima lui.

Nu cred că este întâmplător faptul că Apocalipsa 13 preia numărul 666 ca și număr al fiarei. Venitul de 666 de talanți ai lui Solomon reliefează o inimă care s-a îndepărtat de Domnul și s-a alipit de lucrurile materiale, de dragul cărora a fost dispus să facă grave compromisuri. Numărul 666 evidențiază și belșugul și prosperitatea adusă de Solomon în Israel, dar o prosperitate care ascundea o moarte spirituală generalizată în popor. Starea de pace și bine adusă de Solomon era înșelătoare. În spatele cortinei zăcea moartea și întunericul. Din această perspectivă, Solomon ar putea fi o prefigurare a lui Anticrist, cel care va seduce o lume întreagă cu toate plăcerile fărădelegii (vezi 2 Tes. cap.2). Poate Anticrist va aduce și el o stare de pace, prosperitate înșelătoare. El va întrona confortul și plăcerea, și va detrona valorile și încrederea în Dumnezeu. Numărul 666 ar fi deci, un număr al compromisului, pe care îl primește cel care pune pâinea, confortul, siguranța și plăcerea mai presus de fidelitatea față de valorile morale și față de Dumnezeu Însuși. Anticristul va crea un sistem economic în care vor putea cumpăra și vinde doar cei dispuși să aleagă această cale a compromisului.

Căderea lui Solomon și consecințele acesteia

– 11:1-43 –

Diavolul nu se mulțumește doar să te umple de compromisuri, doar să te defocalizeze, doar să îți răcească inima față de Domnul și să te slăbească din punct de vedere spiritual și să te facă inefficient în lucrare. El vrea să te distrugă, să rupă relația ta cu Domnul, să te facă să Îl lepezi pe Domnul, să Îl blestemi în față (Iov cap.1) și să devii vrăjmașul Lui care lucrează cu putere împotriva Împărăției Domnului. Acest lucru ne încurajează cu privirile la căderile din viața noastră de care ne pocăim. Uneori, le considerăm adevărate tragedii, dar ele nu sunt. Diavolul este bucuros că am făcut compromisuri, dar nu este încă mulțumit și satisfăcut. Atâta vreme cât rămânem copiii lui Dumnezeu, moștenitori ai cerului, el nu va avea liniște și pace. El nu se mulțumește cu victorii mărunte. El vrea să câștige războiul, el vrea o victorie totală. Când a vorbit cu Dumnezeu despre Iov, el nu i-a spus Domnului: „**Lasă-mă să mă ating de el, și vei vedea că se va îndoii, că se va tulbura, sau că va avea și momente de slăbiciune și compromis.**” Ci el a spus: „**Lasă-mă să mă ating de el, și vei vedea că Te va blestema în față!**” Cel rău știe că îndoiala, tulburările, căderile fac parte din viața de credință a oricărui copil al lui Dumnezeu. Ele nu sunt relevante. Ele sunt acoperite de sângele lui Hristos, iar cel credincios revine pe calea ascultării. Relevant este atunci când cineva îi întoarce spatele lui Dumnezeu pe față. Și exact acest lucru a făcut Solomon la sfârșitul vieții sale. El a slujit altor dumnezei. El s-a lepădat pe față și înaintea tuturor de Domnul. Victoria celui rău a fost totală în acest sens. O lecție importantă pentru noi: în ciuda tulburărilor, îndoielilor din inima noastră, în ciuda greșelilor pe care le facem, atâta vreme cât ne întoarcem la Domnul și continuăm să Îl slujim, nu suntem înfrânți. Atâta vreme cât nu îi întoarcem spatele Domnului și Îl blestemăm în față, suntem biruitori. Iov s-a îndoit, s-a frământat și a rostit cuvinte grele împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, a rămas înaintea Lui, și tot de la El a așteptat ajutorul. Domnul îl mustră spunându-i că vorbele sale sunt lipsite de înțelepciune, dar nu îl strivește. Iov este vindecat și reabilitat. El a luat testul. Iov a rămas cu inima îndreptată spre Domnul. Dar mare atenție ca nu cumva să ne aflăm pe traseul căderii lui Solomon. Atunci lepădarea nu era pe față, dar direcția căderii era clară. Vom mai reveni la traseul căderii lui , pentru a-l înțelege mai bine, pentru a-l evita în viața noastră, dar și pentru a nu-l confunda cu șirul de greșeli, de suișuri și coborâșuri normale în viața fiecărui credincios.

După cap.9-10, căderea lui Solomon din cap.11 nu trebuie să fie o surpriză. Căderea sa era previzibilă. Domnul nu mai domnea pe tronul inimii lui Solomon. Inima lui urma calea afirmării de sine, calea faimei și a înavușirii, cale pentru care era dispusă să facă anumite compromisuri și să încalce în mod constant anumite porunci ale Legii, fără a mai reveni în ascultare de Domnul. Solomon se juca cu păcatul și acesta îl conducea spre marea cădere de la finalul vieții. Un păcat nu intră niciodată singur în viața noastră. El aduce cu sine și alte păcate. Un păcat nu se mulțumește niciodată cu puțin. El la început cere puțin spațiu în inima noastră,

dar apoi o robește și pune stăpânire pe ea în întregime. Nu se mulțumește doar să îți afecteze relația cu Domnul, ci urmărește să o distrugă. Solomon s-a lăsat ademenit de putere, faimă, de acumulări materiale. Dar nu a fost totul. De dragul acestora a călcat în mod constant și fără să se pocăiască, poruncile care interziceau: acumularea de mari bogății pentru un împărat, adunarea unui mare număr de cai, relațiile cu Egiptul. Dar Solomon nu s-a oprit aici. Când slăbești spiritual într-un domeniu, ești mai dispus să slăbești și în alte domenii. Când te obișnuiești cu compromisul într-un domeniu, devii mai dispus la compromisuri și în alte domenii. Solomon s-a lăsat condus de îndemnurile inimii, și acestea l-au condus și către femei. Și a încălcat și porunca de a nu avea multe soții. Solomon și-a luat câteva soții, apoi și-a luat mai multe, căci Legea nu specifica ce înseamnă „multe”. Apoi, și-a luat și din alte neamuri față de care nu exista o interdicție directă în ce privește legăturile de căsătorie. Și apoi și-a luat și din neamurile din care nu avea voie să își ia soții. Dumnezeu este împotriva curviei și nu împotriva căsătoriilor. El este împotriva căsătoriilor care ne-ar abate inima către dumnezei străini. Dumnezeu este împotriva răului, și nu împotriva dragostei. Dar Domnul este împotriva iubirilor care ne-ar abate de la El. Plăcerea nu este un rău în sine, căci Dumnezeu a inventat-o. Dar El este împotriva plăcerilor care ne-ar smulge din brațele Lui. Când Dumnezeu a interzis căsătoriile cu fetele din neamurile date spre nimicire, El a explicat de ce: **„Să nu intrați la ele, și nici ele să nu intre la voi; căci v-ar întoarce NEGREȘIT inimile înspre dumnezeii lor.”** (11:2). Observați că Dumnezeu nu spune: „este riscul sau este riscul foarte, foarte mare să vă abateți către alți dumnezei, ci NEGREȘIT v-ar întoarce inima către alți dumnezei.” Domnul cunoaște slăbiciunile inimii bărbatului și validează faptul că o femeie are o influență foarte mare asupra inimii unui bărbat. Având în vedere aceste adevăruri, singura soluție pe care Dumnezeu o are pentru a-l păzi pe bărbat este să îi interzică să se căsătorească cu femei care slujesc altor dumnezei.

La fel și în Deut 17, când Domnul a interzis împăratului să aibă multe bogății, mulți cai și multe neveste, a făcut acest lucru spre binele lui, având în vedere slăbiciunile inimii lui și i-a explicat în mod clar DE CE:

15. „să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău, și anume, să iei un împărat din mijlocul fraților tăi; nu vei putea să pui împărat pe un străin, care să nu fie fratele tău.

16. Dar să n-aibă mulți cai **și să nu întoarcă pe popor în Egipt ca să aibă mulți cai;** căci Domnul v-a zis: „Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.”

17. Să n-aibă un mare număr de neveste, **ca să nu i se abată inima;** și să nu strângă mari grămezi de argint și aur.

18. Când se va așeza pe scaunul de domnie al împărăției lui, să scrie pentru el, într-o carte, o copie a acestei Legi, pe care s-o ia de la preoții din neamul Leviților.

19. Va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, **ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul lui,** să păzească și să împlinească toate cuvintele din Legea aceasta și

toate poruncile acestea,

20. pentru ca inima lui să nu se înalțe mai presus de frații lui și să nu se abată de la poruncile acestea nici la dreapta, nici la stânga și să aibă astfel multe zile în împărăția lui, el și copiii lui, în mijlocul lui Israel.”

(Deut.17:15-20)

Domnul, în bunătatea Lui, ne dă porunci care să ne păzească de propria inimă. Să ai mulți cai, multe bogății sau multe soții, sau să nu citești zilnic din Legea Domnului, nu era în sine ceva imoral, greșit, care să sfideze vreo valoare divină. Cu ce L-ar fi deranjat pe Dumnezeu dacă împăratul avea mulți cai? Dar aceste porunci erau menite să îl păzească pe împărat de propria inimă, și apoi îl ajuta pe împărat să păzească pe popor de propria inimă. Domnul explică clar: „dacă va dori mulți cai, va relua legăturile cu Egiptul, și dacă va face acest lucru, inima poporului se va îndrepta spre idolatria Egiptului”. Și din nou: „dacă va avea multe neveste și multe bogății, inima i se va abate de la Mine”. Și din nou: „dacă nu va citi Legea în fiecare zi, ea se va mândri și se va înălța mai presus de frații lui, și se va abate de la poruncile Mele.” Acest tip de porunci sunt mai ușor de încălcat, căci nu fac parte din cele 10 porunci, și nu reprezintă în sine o sfidare a vreunui principiu moral. Dar încălcarea acestor porunci va așeza inima omului într-un spațiu de ispitire în care aceasta nu va rezista. Da, Domnul ne avertizează că sunt ispite la care nu putem face față, sunt zone pe care nu le putem controla, sunt bătălii spirituale în care vom fi răpuși cu siguranță. Și atunci **SINGURA** soluție este să ne ferim, să fugim, să nu intrăm în acele locuri mortale pentru inima noastră. De fapt, secretul bătăliei este să devii conștient de ea și să accepți slăbiciunile propriei inimi. Cel rău va dori să nu conștientizăm slăbiciunile propriei inimi, și ne va încuraja să ne încredem prea mult în ea, să căpătăm iluzia că slăbiciunile s-au diminuat și că le putem controla, să subestimăm cât de înșelătoare și înclinată la rău este inima noastră. Cartea Deuteronomului aduce mereu și mereu în discuție problema inimii. Purtăm în noi o fiară, o înclinație teribilă spre rău, o realitate nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, și o vom purta până în mormânt. Nașterea din nou, creșterea spirituală și anii de credință nu vor schimba nimic din realitatea firii pământești din noi. Doar vor pune în noi o putere mai mare cu care să o putem înfrunta. Dar, în sine, firea va rămâne la fel de rea până la capăt. Acceptarea acestui adevăr ne va motiva să citim din Legea Domnului în fiecare zi și să urmăm acele porunci care ne feresc de zonele în care inima își dă arama pe față. În psihologie există conceptul de fabulă personală. Ea s-ar traduce astfel: acest lucru s-a întâmplat la foarte mulți oameni, dar nu mi se va întâmpla și mie. De exemplu, un tânăr știe că foarte mulți tineri care au condus cu viteză foarte mare au sfârșit morți în accidente tragice. Cu toate acestea, el conduce cu foarte mare viteză, căci este sigur că deși s-a întâmplat așa ceva altora, lui nu i se poate întâmpla. Fabula personală ne urmărește și în contextul încălcării perimetrului pe care l-a așezat Domnul spre protecția noastră spirituală. Nimeni, când încalcă acest perimetru nu vrea, nu își propune sau nu își imaginează că va ajunge să se lepede de Domnul pe față și să slujească idolilor. Acest

perimetru este încălcat din comoditate, sau din mândrie, sau de dragul unor mici plăceri. Când îl încălcăm, suntem conștienți că alții s-au ars, dar fabula personală ne repetă mereu: „mie nu mi se va întâmpla așa ceva”. Iar rădăcina fabulei personale este tocmai iluzia deținerii controlului propriei inimi și subestimarea puterii acesteia de a ne conduce ea pe noi.

Dar viața lui Solomon ne ajută să spulberăm din noi minciunea fabulei personale. Iată pe cel mai înțelept om al istoriei, pe fiul lui David, pe cel care a avut un început de domnie mai bun ca al lui David, pe cel care a zidit Templul, și care-l iubea pe Domnul cu toată inima, iată ce s-a întâmplat cu el, CÂND a părăsit cadrul de protecție indicat de Dumnezeu: inima i s-a abătut, a fost TĂRÂT de iubire și nevestele i-au îndreptat inima spre alți dumnezei. Ce te face să crezi că tu (care drept vorbind, nu te poți compara cu Solomon), vei sfârși ALTFEL? Este de necrezut cum un om atât de înțelept ca Solomon ajunge să se închine unor pietre, unor obiecte neînsuflețite! Deși Dumnezeu a pus atâta înțelepciune în INIMA lui, când el a părăsit cadrul de protecție arătat de Dumnezeu, inima sa l-a târât în idolatrie. Când inima se dezlănțuie în poftele și dorințele ei, toată înțelepciunea din lume nu îi poate face față. Justificările inimii în ce privește păcatul au trântit la pământ un munte de înțelepciune care îl putea ajuta pe Solomon să conștientizeze că un idol, e tot una cu nimic. Tragedia este nu doar că Solomon a zidit temple dumnezeilor soțiilor sale, ci că el însuși s-a închinat lor. Și nu a făcut-o de complezență, sau doar de ochii soțiilor, ci din convingere. Aici este adevărata înfrângere și umilire a lui Solomon din partea celui rău. Viața lui Solomon începe cu episodul în care Dumnezeu toarnă tone de înțelepciune în INIMA sa, și se încheie cu episodul în care INIMA lui Solomon este plecată de soții către alți dumnezei. Nu este deloc întâmplător acest lucru. Dumnezeu putea spune că a dat înțelepciune lui Solomon sau minții lui. Dar autorul subliniază că înțelepciunea a fost turnată în *inima* sa (vezi 3:12, 10:24). La fel, autorul putea preciza că nevestele l-au îndreptat pe Solomon către alți dumnezei, dar el subliniază că acestea i-au plecat *inima* către alți dumnezei (vezi 11:2-4,9). Tema inimii apare și în avertismentul Domnului din cap.9 (9:4-5), dar și în însuși discursul lui Solomon din cap.8 (vezi 8:58).

O rădăcină fundamentală a căderii lui Solomon a fost schimbarea percepției față de propria inimă. În cap.8, el este conștient că are nevoie de însuși ajutorul Domnului ca inima lui rea să fie îndreptată spre păzirea poruncilor Domnului. Dar, după zidirea Casei Domnului și a propriei case, îmbătat de pace, de bine, de succes, de prosperitate, Solomon își schimbă atitudinea față de propria-i inimă. Cea care trebuie ținută în frâu cu ajutorul Domnului Însuși, devine steaua călăuzitoare spre fericire:

1. „Am zis *inimii mele*: „Haide! Vreau să te încerc cu veselie, și gustă fericirea.” Dar iată că și aceasta este o deșertăciune.
2. Am zis râsului: „Ești o nebunie!”, și veseliei: „Ce te înșeli degeaba?”
3. Am hotărât *în inima mea* să-mi înveslesc trupul cu vin, în timp ce *inima mă va cârmui* cu înțelepciune, și să stărui astfel în nebunie, până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor.
4. Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii,

5. mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori.
6. Mi-am făcut iazuri, ca să ud dumbrava unde cresc copacii.
7. Am cumpărat robi și roabe, și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim.
8. Mi-am strâns argint și aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei.
9. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea.
10. Tot ce **mi-au poftit ochii**, le-am dat; **nu mi-am oprit inima de la nicio veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea**, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea.”

(Eclesiastul 2:1-10)

Și inima l-a călăuzit pe Solomon să părăsească spațiul de protecție impus de Domnul împăratului. Astfel, Solomon și-a luat mulți cai, a reluat legăturile cu Egiptul, a avut multe bogății, și multe neveste, nu a mai perseverat în studiul Legii, și apoi inima i s-a abătut și l-a târât spre idolatrie. Ca și o primă concluzie putem afirma: „**Spune-mi ce crezi despre inima ta, ca să știu cât de aproape (sau departe) este căderea ta!**”

Lovitura finală dată de diavol lui Solomon a fost prin intermediul femeilor străine. El făcuse mai de mult alegeri greșite și se abătuse de la spiritul Legii lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu s-a dat la idolatrie și nici nu a împins poporul în această direcție. Însă femeile străine au reușit să îi aplece inima către dumnezeii lor. Solomon și-a urmat îndemnurile inimii și nu și-a pus limite sau stavile dorințelor inimii. Astfel, în domeniul iubirii și al sexualității, el căutat noi și noi experiențe. Probabil dacă întâlnea o femeie care îi plăcea, o primea imediat în haremul său. Sexualitatea lipsită de autocontrol duce la robie. Dacă cineva vrea să fie liber în ce privește sexualitate, și își dă frâu liber poftelor și își urmează dorințele, alege o cale greșită. Pentru că pe această cale, el va ajunge rob dorințelor sale, va cunoaște alte dorințe, și va ajunge să facă lucruri pe care nu ar vrea să le facă sau nu și-ar fi imaginat că le-ar putea face. Faptul că Solomon și-a urmat dorințele și a avut atâtea experiențe sexuale, nu a însemnat că el a devenit mai puternic, mai stăpân pe situație. Dimpotrivă, el a ajuns să piardă controlul. Autorul ne spune că: „**de aceste neamuri s-a alipit Solomon, TĂRÂT de iubire**”. Este cu adevărat liber cel care deține controlul asupra propriilor dorințe, și nu se lasă târât de acestea spre lucruri pe care le condamnă sau care nu corespund principiilor sale. Este cu adevărat liber cel care își poate împlini dorințele, fără a fi robit de acestea. Solomon nu s-a numărat printre acești oameni. El a căutat împlinirea dorințelor într-un cadru care nu era legitimat de Domnul (Domnul interzicea prin Lege să aibă multe neveste), și a ajuns să fie rob și să sufere și să regrete enorm:

26. „Și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă este o cursă și un laț și ale cărei mâini sunt niște lanțuri; cel plăcut lui Dumnezeu scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea.

27. Iată ce am găsit, zice Ecclesiastul, cercetând lucrurile unul câte unul ca să le pătrund rostul;

28. Iată ce-mi caută și acum sufletul, și n-am găsit. Din o mie am găsit un om: dar o femeie n-am găsit în toate acestea.”

(Ecclesiastul 11:26-28)

Domnul legitimează actul sexual în cadrul căsătoriei. Mulți consideră acest lucru ceva înapoiat, ceva absurd, ceva prea restrictiv. În mod paradoxal însă, cei care caută împlinirea sexuală în alte contexte ajung la dependențe sexuale, la regrete și suferință, la insatisfacție sexuală. Cel care caută împlinirea sexuală doar în căsătorie, pe de o parte exersează adesea înfrânarea și deține astfel controlul asupra dorințelor sale, iar pe de altă parte cunoaște o satisfacție și o împlinire specială la acest capitol. Sexualitatea nu este pentru el doar un mijloc de a procura plăcere, femeia nu este un obiect sexual, iar el nu este un animal hedonic. Sexualitatea este liantul unei relații, dăruire către persoana iubită, unirea cu persoana cu care a ales să își petreacă tot restul vieții. Această împlinire este total străină, celui care își dă frâu dorințele sale, care nu știe să se bucure de plăcere, ci este robit de ea.

Capitolul 11 pune în lumină înaintea noastră două legități fundamentale care vor fi amintite deseori pe parcursul cărții 1&2 Împărați:

- Influența soției/femeii asupra bărbatului
- Influența liderului asupra comunității

Soțiile străine au condus inima împăratului Solomon către idolatrie, și împăratul Solomon a condus inima poporului către aceeași idolatrie. Ținând cont de cele două legități de mai sus, este foarte simplu să intuim strategia clasică folosită de cel rău pentru distrugerea unei comunități:

- Va lovi în inima liderului prin femeie și
- Apoi va lovi în inima comunității prin lider

Oare nu aceasta a fost strategia folosită de diavol și în grădina Edenului? Căderea lui Solomon prin femeile străine ne reamintește de slăbiciunile din inima oamenilor în ce privește relația cu sexul opus. Vechiul Testament ne prezintă mari căderi spirituale, atât la nivel individual, cât și comunitar, când cel rău a profitat de slăbiciunile inimii față de sexul opus. La nivel individual, diavolul a răpus prin femeie:

- Perfecțiunea (Adam)
- Puterea (Samson)
- Omul după inima lui Dumnezeu (David)
- Înțelepciunea (Solomon)

La nivel comunitar, diavolul a răpus prin femeie:

- Comunitatea fiilor lui Dumnezeu de după cădere (vezi Genesa 6)
- Generația lui Israel care a pus stăpânire pe țara Canaanului (vezi Judecători 3:1-6)
- Generația lui Israel care a reintrat în stăpânirea țării după întoarcerea din robia Babiloniană (vezi Ezra cap.9-10 și Maleahi 2:10-16)

În istoria Bisericii, foarte mulți lideri au fost compromiși prin adulter. Și privind doar la istoria Bisericii în care slujesc, în peste 90% din cazuri, motivul pentru părăsirea căii Domnului a fost începerea unei relații cu un partener necredincios. Toate aceste lucruri ne arată că la acest capitol suntem foarte vulnerabili și vom purta o bătălie cruntă până la finalul vieții. Și dacă cineva rămâne curat și credincios căilor Domnului în acest domeniu, nu este puțin lucru, căci dintr-o anumită perspectivă el este mai presus de Adam, Samson, David și Solomon la un loc.

În istoria căderii lui Solomon, autorul nu menționează pe profeții care au venit să îl mustre pe Solomon. Mi se pare ciudat acest lucru. Profetul era un rol foarte important în această carte. Cartea începe cu tabloul în care proorocul Natan îl trezește pe împăratul David. Chiar în cap.11, ni se prezintă cum proorocul Ahia îl înștiințează pe Ieroboam că va deveni împărat peste Israel. Autorul menționează mesajele primite de Solomon din partea Domnului, dar parcă vrea să evite menționarea explicită a proorocilor. Autorul precizează că Dumnezeu i s-a arătat de două ori. Acest lucru înseamnă că atât mesajul primit în cap.6:11-13, cât și cel din 11:11-13, au ajuns la Solomon prin intermediul proorocilor. Deci putem spune, că în căderea lui Solomon există și partea de respingere a mustrărilor Domnului prin gura proorocilor săi. Cu toate acestea autorul parcă vrea să nu îi menționeze direct pe aceștia.

Pasajul din 11:9-13, ne arată că pedeapsa Domnului nu vine înaintea înștiințărilor directe din partea Domnului. Domnul l-a atenționat pe Solomon și înainte de cădere și după cădere. La fel cum promisiunile Sale erau condiționate, la fel și pedepsele sale erau condiționate. Dacă Solomon se pocăia în momentul în care Domnul i-a transmis mesajul din 11:11-13, El și-ar fi retras mânia Sa și o bună parte din pedepsele anunțate. Când Domnul anunță pedeapsa, El o anunță cu scopul de a produce pocăință în cel vinovat, și a anula astfel pedeapsa. În mod cert, nu ar mai fi rupt împărăția și l-ar fi păstrat pe urmașul lui Solomon pe scaunul de domnie al întregului Israel. Dar spre deosebire de David, care a primit mustrarea Domnului, Solomon a respins-o și a refuzat pocăința. Deci pe traseul căderii lui Solomon trebuie să adăugăm și acest

element: respingerea atenționărilor și muștrărilor din partea Domnului. Mai rămâne să răspundem la întrebarea: De ce omite autorul să menționeze că atenționările au venit prin gura proorocilor?

Cel mai probabil această omisiune are un rol pedagogic. Autorul vrea să ne arate că în secțiunea dedicată vieții lui Solomon el nu vrea să insiste pe rolul proorocului, ci pe traseul căderii împăratului. Tema proorocului va fi dezvoltată în alte secțiuni ale cărții. El vrea acum să ne focalizeze atenția pe acele alegeri ale împăratului care l-au dus la cădere.

Păcatul are consecințe. În primul rând, căderea lui Solomon a însemnat un dezastru spiritual pentru Israel. Israel a căzut împreună cu el. Atunci când poporul idolatrizează un lider, el va cădea împreună cu acesta. Poporul a aprobat modul de a fi a lui Solomon și l-a urmat în goana sa după aur și faimă. Solomon nu doar că s-a închinat idolilor, dar a promovat idolatria în tot Israelul. El a zidit temple tuturor dumnezeilor străini ai soțiilor sale (și avea multe soții!). Cel care și-a început domnia zidind Templul Domnului, și-a sfârșit viața zidind temple altor dumnezei. Aici se vede dorința celui rău de a umili pe vitejii Domnului. El dorește să îi mânjească exact în domeniile în care au strălucit. David a strălucit în bunătatea sa față de vrăjmașul său Saul, și a ajuns să își omoare slujitorul său nevinovat și fidel împăratului, și anume pe Urie. David a strălucit prin smerenia sa și prin dorința sa de a zidi o Casă Domnului, și a ajuns să alerge după slavă și să își pună pe cap înaintea tuturor cununa împărătească a cetății Raba. Solomon și-a înfrânat tendințele expansioniste și a renunțat la propriile planuri, pentru a-și dedica prima parte a domniei zidirii Casei Domnului. Dar a ajuns să își dedice bătrânețea zidirii templelor păgâne. Cel rău vrea să îi pângărească pe vitejii Domnului exact în domeniile în care au strălucit, în care au fost tari. El vrea să îi umilească și să se răzbune pe ei pentru binele adus de aceștia prin faptele lor bune.

Israel l-a urmat pe Solomon în calea idolatriei (vezi 11:33). Cartea Eclesiastului este o dovadă a pocăinței lui Solomon la sfârșitul vieții. Dar acesta nu a mai apucat să ditrugă templele păgâne și nici să oprească răul pe care el l-a adus în Israel. Drept pedeapsă, Dumnezeu decide divizarea împărăției.

Tabloul cu cei doi vrăjmași ai lui Solomon: Hadad și Rezon, este extrem de interesant. Autorul subliniază că Domnul a ridicat pe acești vrăjmași lui Solomon (vezi 11:14,23). De ce a ridicat Domnul acești dușmani lui Solomon? Faptul că pasajul cu pricina urmează imediat după tabloul căderii lui Solomon, ne face să credem că Domnul a ridicat acești vrăjmași lui ca pedeapsă pentru păcatele sale. Dar observăm că Domnul dă două lucruri:

- Domnul poartă de grijă acestor doi oameni înainte de căderea lui Solomon, și chiar înainte ca acesta să înceapă să domnească.
- Ura acestora față de Israel este prezentă de la începutul domniei lui Solomon (vezi 11:21 și 11:25), deci înainte de căderea lui Solomon.

Nu știm exact cum i-au făcut ei rău lui Solomon. Nu au purtat războaie cu acesta, dar desigur să găseau diverse metode prin care ei puteau lovi în afacerile lui. Cum explicăm faptul că ei erau vrăjmași lui Solomon și înainte de căderea acestuia? Ar fi două ipoteze:

- Prima ipoteză susține că, deși ei au urât pe Israel în tot timpul vieții lui Solomon, Domnul a îngăduit ca ei să își manifeste ura și să îi facă rău lui Solomon doar după căderea acestuia în păcat.
- A doua ipoteză susține că ei i-au făcut rău lui Solomon de la început și că acest rău doar s-a amplificat după căderea spirituală a lui Solomon.

Ambele variante pot fi adevărate și ascund adevăruri foarte importante. Eu aș opta personal pentru a doua. Versetul 25 precizează destul de clar: „El a fost un vrăjmaș al lui Israel **în tot timpul vieții lui Solomon.**” Și David a avut vrăjmași, chiar când asculta de Domnul. Domnul l-a izbăvit de vrăjmașii lui, dar aceștia au avut un rol esențial în modelarea caracterului său și în pregătirea sa pentru domnie. Și acei vrăjmași, Domnul i-a ridicat în viața lui David, spre binele acestuia. Deci, nu este nimic straniu dacă Domnul a ridicat lui Solomon vrăjmași încă din prima zi a domniei acestuia. Cred că aceștia au avut un rol foarte important în viața lui Solomon. Solomon avea să fie sedus de starea de bine, de pace și liniște din Israel. El avea să subestimeze pericolul și războiul spiritual împotriva sufletului său și a lui Israel. Ura lui Hadad și a lui Rezon aveau menirea să îi tulbure pacea, să îi aducă aminte că există pericole, că există o ură imensă împotriva lui Israel, și că cel rău de-abia așteaptă un pas greșit. Dușmanii ridicați de Domnul în viața lui Solomon reprezentau de fapt, o altă resursă care să îl ajute să învingă ispita confortului și păcii, și să rămână vigilent în războiul spiritual despre a cărui existență Legea îl informa cu claritate. Da, este posibil ca după căderea lui Solomon, să se fi amplificat răul făcut de aceștia. Această ipoteză este susținută de locul unde este așezat acest pasaj în narațiune, precum și de v.26 care precizează: „**Și Ieroboam a ridicat mâna împotriva lui Solomon.**” Din tabloul cu Ieroboam reiese foarte clar că acesta a ridicat mâna împotriva lui Solomon DUPĂ căderea spirituală a acestuia.

Revenim la cei 2 vrăjmași ai lui Solomon. Cel puțin în viața lui Hadad, vedem foarte clar implicarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Domnul îl înalță pe Hadad în Egipt, la fel cum l-a înălțat și pe Iosif. De ce face acest lucru Domnul? Pentru că Hadad avea un rol în viața lui Solomon: înainte de căderea acestuia avea rolul să îl țină vigilent în războiul spiritual, iar după căderea acestuia avea rolul de a-l pedepsi. Ni se prezintă perspectiva unui Dumnezeu atotștiutor, atotînțelept și suveran în istorie. Domnul știa mai dinainte atât de ispitele care aveau să lovească în inima lui Solomon, cât și de căderea acestuia. Domnul pregătește dinainte atât vasele prin care acesta avea să fie atenționat, cât și pedepsit. Chiar înainte ca Solomon să fie născut, deja Domnul pregătise vasul prin care acesta avea să fie atenționat și apoi pedepsit. Fiecare om are un rost în istorie. El poate fi un vas de cinste sau unul de ocară. Dar fiecare are un rost, și Domnul se implică în viața fiecăruia. Cum spune însuși Solomon în cartea Proverbe:

- „Domnul a făcut pe toate pentru o țintă, chiar și pe cel rău pentru ziua nenorocirii.” (Pv.16:4)

Învățăm lecții foarte importante din tabloul cu vrăjmașii lui Solomon:

- Chiar dacă suntem oameni ai păcii, cum a fost Solomon, tot vom avea vrăjmași.
- Domnul Însuși ridică vrăjmași în viața omului neprihănit, și aceasta spre binele lui. Acești vrăjmași sunt unelte prin care Domnul îi modelează caracterul pe de o parte, iar pe de altă parte îl ține treaz, vigilent, și îi aduce aminte că cel rău îl urăște cu o ură de moarte, este pe urmele lui și de-abia așteaptă să calce greșit.
- Vrăjmașii ridicați de Domnul spre modelarea noastră, vor deveni uneltele pedepsei Sale în ziua căderii noastre. Ei devin astfel o resursă și o motivație pentru sfințirea noastră. Cât suntem în ascultare, Domnul este de partea noastră și nu ne dă pe mâna lor. Și tot este greu. Dar ce ar însemna ca Domnul să fie împotriva noastră și El Însuși să ne dea pe mâna lor?
- Domnul pregătește cu grijă aceste vase ale urii, chiar înainte să ne naștem.
- Dacă Domnul pregătește aceste vase ale urii înainte să ne naștem, nu cu atât mai mult va pregăti pentru viața noastră acele vase ale iubirii și ale binelui care să aducă în mod direct și plăcut binecuvântarea în viața noastră?

Domnul nu este în criză niciodată. El are întotdeauna planul B. El este atotștiutor. El știe dinainte ce alegeri vom face. Când Dumnezeu alege pe cineva pentru o lucrare, El știe mai dinainte toate alegerile pe care le va face acel om. Le știe și pe cele bune, și pe cele rele. Dumnezeu nu este luat prin surprindere de căderile noastre. Dumnezeu nu este luat prin surprindere nici de căderea lui Solomon. El deja îl are pe Ieroboam în atenția Sa, pentru a-l așeza pe acesta ca împărat peste Israel. Proorocul Ahia îl înștiințează mai dinainte pe Ieroboam care este planul lui Dumnezeu cu viața sa. Ieroboam mergea singur pe câmp atunci când l-a întâlnit Ahia. Oare îi trecea lui Ieroboam prin minte ce va aduce acea zi în viața lui? În mod cert nu. Ne aducem aminte de Saul care căuta măgărițele tatălui său și de David care era la păscut cu oile. E minunat cum lucrează Domnul și cum intră în banalul existenței noastre cu veștile Lui și chemările Lui care ne vor schimba viața și destinul pentru totdeauna. Ce frumoase sunt aceste zile! Merită așteptate în smerenie și credincioșie. Ieroboam avea nevoie de acest mesaj pentru a înțelege rolul său în planul lui Dumnezeu, precum și raționamentele din spatele deciziilor luate de Dumnezeu în istoria lui Israel.

Ieroboam știa că Domnul alesese pe David și că lui îi promisese o casă trainică ce va domni peste Israel. Dacă nu erai din fiii lui David și aspirai la tron însemna efectiv o revoltă împotriva autorității lui Dumnezeu. Ieroboam avea nevoie să afle că Dumnezeu a intervenit cu o schimbare în planul Său. Domnul îi explică și rațiunea acestei schimbări: casa lui David avea să

fie smerită din pricina păcatului săvârșit de Solomon. Domnul îi promite lui Ieroboam domnia peste întreg Israelul, dar subliniază clar că o seminție va rămâne casei lui David. I se trasează clar limitele domniei sale: peste 11 seminții din Israel, precum și momentul când împărăția va trece în mâinile lui: după moartea lui Solomon. Dumnezeu l-a ales pe Ieroboam pentru că era un tânăr tare și viteaz, dar și pentru că avea o relație cu Domnul. Dumnezeu este preocupat de succesul lui Ieroboam și de relația acestuia cu El. Domnul îi transmite mesajul accentuând importanța păzirii poruncilor Domnului:

- Împărăția va fi luată din mâna lui Solomon pentru că au părăsit pe Domnul și s-au închinat idolilor, pentru că n-au umblat în căile Mele ca să facă ce este drept înaintea Mea, și să păzească legile și poruncile Mele, *cum a făcut David*.
- Dar el va avea o seminție din pricina *robului Meu David*
- Îl voi ține domn în tot timpul vieții lui, *din pricina robului Meu David*, care a păzit poruncile și legile Mele.
- Voi lăsa o seminție fiului său pentru *ca David* să aibă întotdeauna o lumină înaintea Mea
- Pe tine te voi lua și vei domni peste tot ce-ți va dori sufletul, vei fi împăratul lui Israel.
- Dacă vei asculta de tot ce-ți voi porunci, dacă vei umbla în căile Mele, și dacă vei face ce este drept înaintea Mea, păzind legile și poruncile Mele, *cum a făcut robul Meu David*; voi fi cu tine, îți voi zidi o casă trainică, *așa cum am zidit lui David* și-ți voi da ție pe Israel.

Deci Ieroboam primește cu claritate următoarele informații:

- Cauza pedepșirii lui Solomon este neascultarea sa față de Domnul.
- Cauza limitării pedepsei asupra lui Solomon și a urmașilor săi se datorează ascultării lui David.
- Promisiunea lui Dumnezeu pentru Ieroboam (că îi va face o casă ca a lui David!) este condiționată de ascultarea sa față de poruncile Domnului.

Remarcăm cât de des face referire Domnul la David în acest pasaj. De șase ori este menționat numele lui. Ieroboam primește o promisiune incredibilă: „*Eu, Domnul, voi fi cu tine, îți voi zidi o casă trainică cum am zidit lui David, și-ți voi da ție pe Israel.*” Domnul nu este sărac nici în promisiuni, nici în binecuvântări. Ce șansă a avut Ieroboam! Dar promisiunea lui

Dumnezeu este condiționată. Mesajul este clar: „***Vezi că tot planul Meu îl are în centru pe David. Iată că îți dau șansa să fii un nou David în planul Meu. Dar pentru aceasta, trebuie să trăiești ca el!***”

Cu toții ne dorim să primim ce a primit David din partea lui Dumnezeu și să avem semnificația pe care a avut-o el în planul lui Dumnezeu. Dar câți dintre noi suntem dispuși să trecem prin necazurile prin care a trecut el, și câți dintre noi suntem gata să trăim ca David în credințioșie și ascultare de Domnul până la capăt.

Cartea 1&2 Împărați mă ajută să pricep mai bine semnificația și rolul lui David în planul lui Dumnezeu. E adevărat că a avut parte de multe necazuri, că a fost încercat foarte greu. Dar a rămas credincios Domnului. Și Domnul nu uită să răsplătească pe cel care suferă din pricina Numelui Său. Când David era fugărit de Saul și fugea din peșteră în peșteră și nimic nu se schimba în viața lui, parcă Domnul îl uitase și nu făcea nimic pentru răsplătirea lui. Dar nu era așa. Domnul se uita zi și noapte la David și se minuna de credința acestuia în El. Privind la credințioșia lui David, Domnul nu stătea degeaba. El îi pregătea cu bucurie binecuvântările și răsplătirile ce avea să le primească pentru credințioșia sa. David a avut greșeli și căderi, și momente de îndoială. Dar nu l-a părăsit pe Domnul, nu s-a dus să slujească idolilor, nu s-a dat bătut în lupta de a rămâne fidel poruncilor Domnului. Domnul știa că este țărână și nici nu se aștepta ca David să fie fără greșală. Nici măcar marea cădere cu Bat-Șeba nu l-a făcut pe Domnul să își retragă promisiunile și să umbrească semnificația lui David în planurile Sale. David s-a pocăit, s-a smerit și a revenit în ascultare de Domnul acceptând durerosul proces la disciplinării și vindecării. Aceasta este viața lui David. Este minunat însă să vedem prin alte pasaje ale Scripturii și prin istoria de după David, cum a privit Dumnezeu spre această viață și ce a însemnat ea înaintea Lui. Domnul știe să aprecieze și știe să răsplătească. David avea să fie marea iubire a Domnului. El avea să facă mereu referire la David în istoria ce va urma: „***din pricina lui David***”, sau nu a fost/ a fost ***ca David***, vor fi principalele expresii folosite de Domnul în analiza istoriei lui Israel. Iar în Noul Legământ, Domnul ne va vorbi despre Isus, fiul lui David. Până în ultima pagină a Scripturii, Domnul nu va înceta să îl pomenească pe David:

- „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța ***lui David***, Luceafărul strălucitor de dimineață.” (Apoc.22:16)

În ciuda slăbiciunilor și căderilor sale, David a fost om după inima lui Dumnezeu. Ce a văzut Dumnezeu la David de l-a apreciat așa de mult și i-a oferit un asemenea rol în planul Său? Au fost oameni credincioși care nu au avut parte de căderi așa de mari ca cea lui David (adulter și crimă). Cu toate acestea, ei nu au fost numiți oameni după inima Lui, nu au urnit istoria din loc, nu au primit atâtea promisiuni și binecuvântări, nu au avut un asemenea impact și o asemenea semnificație în planul Său. Când studiam cartea 1,2 Samuel ne dădeam seama că

personajul despre care ni se vorbește cel mai mult în Vechiul Testament este David. În cartea 1,2 Samuel avem viața lui, cu toate etapele acesteia. În Psalmi găsim viața sa launtrică. În 1,2 Împărați este pomenit mereu. În profeți de asemenea. În 1 Cronici iar avem tablouri din viața sa. În Biblie, doar despre Isus avem mai multe informații (cele 4 Evanghelii) și apoi toate celelalte cărți ale Noului Testament care fac referire directă la Isus. Cum spuneam, David a avut ceva special. A avut mai mult decât o moralitate deosebită, o ascultare nevanicistă de poruncile Domnului. David l-a iubit pe Domnul, l-a căutat, s-a frământat cu privire la Dumnezeu și planurile Lui, nu s-a mulțumit cu puțin din el, și a încercat să iasă din tipar, să facă ceva deosebit pentru Domnul său. David s-a frământat să trăiască *cu Dumnezeu*.

Și Ieroboam a avut șansa lui David! Dar Ieroboam nu a valorizat-o! Nu e ușor să trăiești ca David! E ușor să îți dorești înălțarea lui, dar mai greu este să plătești prețul credințioșiei. De ce Dumnezeu nu a ales pe cineva despre care știa că va asculta până la capăt, cum a fost Ezechia de exemplu? De ce pe Ieroboam, despre care știa că avea să se abată de la căile Domnului? În primul rând, pentru a arăta că Domnul dă o șansă reală oamenilor. El nu îi alege sau îi cheamă doar pe unii. Domnul este generos în oferte pentru toți. Răspunsul fiecăruia în parte face diferența. În al doilea rând, pentru că istoria lui Israel era istoria revelării de Sine, și în această istorie necredințioșia și neascultarea poporului avea să pună mai bine în lumină îndurarea, răbdarea și dreptatea lui Dumnezeu, și apoi să ofere tiparele și paradigmele mesianice de care era nevoie să fie așezate în Cartea Sfântă. Dar aceasta este o altă poveste. Am dezvoltat-o mai mult când am studiat Romani 9-11.

Să revenim la Ieroboam și la șansa lui. Dar să nu îl criticăm prea aspru. Șansa lui Ieroboam este și șansa noastră. Domnul mai caută și acum oameni după inima Lui și care la fel ca David de altădată, să adune istoria în matca ei finală și să grăbească revenirea Domnului pe nori. Domnul nu este părtinitor. Iată cum l-a muștră Cuvântul Său pe Asa când a făcut legământ cu Siria pentru a birui vrăjmașul și nu s-a încrezut în Domnul:

- „Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale. Etiopienii și Libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, cu o mulțime de care și călăreți? Și totuși Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru că te sprijinisei pe El. ***CĂCI Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui.*** Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie.” (2 Cronici 16:7-9)

Domnul privește și astăzi peste întreg pământul pentru a găsi oameni a căror inimă este întreagă a Lui. Deci șansa lui Ieroboam este și șansa noastră! Problema nu este că încă nu a venit Ahia pe câmp să ne înștiințeze de planurile Domnului pentru noi, ci problema trebuie căutată în inima noastră: este ea în întregime a Domnului?

După ce Ieroboam primește promisiunea, urmează o perioadă mai complicată pentru viața sa. De obicei, așa se întâmplă după ce primim o promisiune din partea lui Dumnezeu (vezi Avraam, Iosif, David...). Nu știm exact cum a aflat Solomon, dar cert este că a vrut să îl omoare pe Ieroboam, iar acesta a fugit în Egipt. Solomon nu a fost de acord cu mustrarea Domnului și schimbarea de plan. La fel cum Saul a devenit prigonitorul lui David, Solomon, fiul lui David, devine prigonitorul lui Ieroboam. Cartea 1,2 Împărați nu ne dă nici un semn de pocăință finală din partea lui Solomon. Ieroboam revine în țară DUPĂ moartea acestuia. Este ironic faptul că și Hadad și Ieroboam și-au găsit adăpost în Egipt. În cele din urmă alianța lui Solomon cu Egiptul nu i-a prea folosit. Așa se întâmplă cu alianțele care nu sunt după voia lui Dumnezeu.

Am finalizat de analizat domnia lui Solomon și am ajuns la momentul concluziilor. Autorul evidențiază două teme principale:

- Tema Templului și apogeului atins de Israel în perioada lui Solomon
- Tema căderii spirituale a lui Solomon

În perioada lui Solomon, Dumnezeu împlinește toate promisiunile făcute lui Israel. Templul este zidit. Israel ajunge cap și nu coadă. Israel este înălțat peste popoare și acestea vin la Ierusalim să Îl cunoască pe Dumnezeul lui Israel. Israel se bucură de pace și prosperitate. Este copleșit cu binecuvântările Domnului. Pe de o parte se demonstrează credințioșia lui Dumnezeu față de Israel, precum și rolul lui David în atingerea acestui apogeu. Pe de altă parte, se creionează o paradigmă profetică. Acest apogeu al lui Israel prefigurează sfârșitul glorios al istoriei, împărăția de pace și prosperitate adusă de Mesia pe pământ. Din această perspectivă, Solomon, fiul lui David, Îl anticipează pe Mesia, fiul lui David. Psalmul 72 este o mărturie a faptului că împărăția lui Solomon anticipa împărăția binelui adusă de Mesia pe pământ. În același timp, autorul dezvoltă și tema căderii lui Solomon. Această a doua temă este mai detaliată și este tema principală a secțiunii. Ideea de cădere spirituală de la mari înălțimi, nu este o noutate. Căderea lui Saul și apoi a lui David ne-au învățat deja acest adevăr. Nu suntem surprinși că a fost posibil ca și Solomon să se abată de la Domnul. Noutatea adusă de această secțiune însă, este aceea că ne explică procesul care a dus la căderea finală a lui Solomon. Acest proces nu este detaliat nici în viața lui Saul, nici în viața lui David, și nici în cartea Numeri cu privire la generația care a comis păcatul cu voia. Dar în cazul lui Solomon, Scriptura ne informează cu privire la alegerile făcute de Solomon cu mulți ani înaintea căderii sale finale, alegeri care anticipează și explică sfârșitul tragic al împăratului. În acest proces al căderii, tema păzirii poruncilor Domnului și tema inimii au o importanță aparte. La aceste două teme, se adaugă și tema înțelepciunii excepționale ale lui Solomon care oferă o perspectivă și mai profundă tragediei căderii sale. Să ne reamintim înlănțuirea tablourilor din text ce compun această secțiune:

- 1:1-2:12 – **David îi predă ștafeta lui Solomon și îi atrage atenția asupra importanței păzirii poruncilor Domnului.** David nu este perfect și este urmărit de propriile slăbiciuni și de consecințele alegerilor sale greșite până la gura mormântului. Dar duce lupta până la capăt, se lasă muștrat și trezit de proorocul Domnului, și face ce trebuie să facă înaintea Domnului în ciuda bătrâneții și a bolii.
- 2:13-46 – **Împărăția se întărește în mâinile tânărului Solomon.** Începutul domniei lui Solomon este foarte bun. Acesta este tare acolo unde David a fost slab, și se arată ferm față de vrăjmașii împărăției, și curăță țara de liderii corupți care-i puteau aduce nenorocirea.
- 3:1-28 – **Solomon cere și primește înțelepciune de la un Dumnezeu generos care îi atrage și atenția asupra importanței păzirii poruncilor Domnului.** Solomon nu a fost dual de la început. El îl iubea sincer pe Domnul și era cu toată inima pentru El. Rugăciunea sa pentru înțelepciune stă mărturie în acest sens. Solomon nu era perfect, avea slăbiciuni, dar îl iubea pe Domnul. Domnului îi place cererea lui, și îi dă multă, multă înțelepciune, dar îi atrage atenția că nu multa înțelepciune, ci păzirea poruncilor reprezintă cheia succesului. Observăm că în acest capitol se menționează căsătoria lui Solomon cu fata lui Faraon și ni se atrage atenția asupra unei slăbiciuni din viața sa. Slăbiciunea aceasta nu este tragică de la început și nu anulează dragostea sa față de Domnul, dar ne ridică un semn de întrebare.
- 4:1-34 – **Credințioșia lui Dumnezeu versus compromisurile lui Solomon.** Pe de o parte se evidențiază credințioșia lui Dumnezeu în a-l binecuvânta pe Solomon și pe Israel cu înțelepciune și prosperitate, dar pe de altă parte se pune în lumină compromisurile lui Solomon: goana după cai, lux, și faimă. Observăm că acest capitol este inserat înaintea de descrierea zidirii Casei Domnului. Autorul subliniază deci, că mai presus de zidirea Casei, el vrea să ne atragă atenția asupra procesului căderii lui Solomon.
- 5:1-7:51 – **Casa Domnului și Casa Împăratului** – Autorul insistă pe credințioșia lui Solomon față de proiectul zidirii Templului. Solomon nu face războaie, nu își folosește puterea pentru extinderea împărăției, ci își dedică înțelepciunea și energia pentru zidirea Casei Domnului. Casa este zidită cu multă măiestrie, după planurile și poruncile Domnului. Autorul inserează însă în mijlocul secțiunii și proiectul zidirii casei împăratului, deși aceasta a fost zidită după finalizarea Casei Domnului. Măreția casei împăratului care face concurență Casei Domnului și inserarea acestui pasaj în mijlocul secțiunii dedicate zidirii Casei Domnului, ne arată intenția autorului de a ne atrage atenția asupra înclinației inimii lui Solomon către slavă și glorie, asupra compromisului de a fura din slava Domnului. Autorul

parcă nu vrea să ne lase să ne bucurăm și să admirăm părțile bune ale lui Solomon. Și acest lucru încă din cap.3, unde o menționează deja pe fata lui Faraon care a fost luată de nevastă în timpul zidirii Templului (deci undeva între anul 4 și anul 11 al domniei sale). În cap.5 se ilustrează credințioșia lui Solomon față de planurile Domnului, dar înainte de aceasta, autorul așează capitolul 4 în care sunt menționate câteva dintre compromisurile lui Solomon. La fel și în secțiunea 6-7: ni se prezintă devotamentul lui Solomon pentru proiectul Templului, însă ni se spune și despre casa împăratului, a cărei măreție făcea concurență Casei Domnului. Alături de faptele bune ale lui Solomon, autorul ne informează și cu privire la anumite decizii controversate ale acestuia care ne ridică cel puțin câteva semne de întrebare.

- 8:1-9:9 – **Sfințirea Casei Domnului și atenționarea lui Solomon cu privire la păzirea poruncilor Domnului.** Templul este confirmat de Dumnezeu Însuși ca și noul loc de închinare din Israel. Solomon se roagă pentru acest lucru și Dumnezeu îi ascultă rugăciunea. Rugăciunea și discursul lui Solomon, reflectă faptul că, deși Templul este un loc al harului și al iertării, acesta nu umbrește condiția fundamentală a binecuvântării: păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Această idee este reluată de Dumnezeu după ce Solomon finalizează și zidirea casei sale. Domnul îl atenționează pe Solomon că păzirea poruncilor Domnului rămâne condiția de nenegociat a binecuvântării lui Dumnezeu, și că această nouă etapă din planul Său, zidirea Templului, măreția sa, și faptul că Dumnezeuul îndurărilor locuiește în el, nu schimbă cu nimic condițiile clare stipulate de legământul sinaitic.
- 9:10-10:29 – **Compromisurile lui Solomon și semnele căderii.** Compromisurile lui Solomon devin din ce în ce mai clare și persistente în viața lui: cruțarea neamurilor date spre nimicire, numărul mare de cai și de bogății, alipirea de lucrurile materiale, goana după lux și faimă, alegerea de a fura din slava care se cuvenea doar Domnului. Acestea nu sunt accidente în viața lui Solomon, ci devin un mod de a fi. Slăbiciunile din inima sa nu sunt nici tratate, nici confruntate. Ele pun stăpânire pe viața și deciziile lui Solomon, devin parte din felul său de a trăi viața.
- 11:1-43 – **Căderea finală a lui Solomon și consecințele acesteia.** Solomon subestimează slăbiciunile propriei inimi și încalcă toate poruncile date de Lege pentru protejarea împăratului de propria-i inimă: alături de mulți cai, de întoarcerea către Egipt, și mult aur, Solomon își ia și multe neveste. Și le ia și din neamurile date spre nimicire. Atenționarea lui Dumnezeu din Lege se dovedește a fi din nou reală: inima lui Solomon i se abate, înțelepciunea sa nu-i folosește la nimic, și târât de iubire, ajunge nu doar să slujească idolilor soțiilor sale, dar și să

umple Israelul cu temple închinat acestora. Domnul îl mustră și-i anunță pedeapsa în speranța pocăinței acestuia. Solomon refuză harul pocăinței și persistă în idolatrie. Atunci Domnul îi lasă pe vrăjmașii lui să îi facă rău, și îi dă împărăția lui Ieroboam.

Istoria tragică a vieții lui Solomon ne readuce aminte anumite lecții fundamentale pe care deja Cartea Sfântă le-a relatat și înainte de Solomon, însă le amprentează cu **nuanțe noi** care derivă din specificul vieții și lucrării lui Solomon:

- Inima omului este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea, și lupta cu slăbiciunile acesteia este principala luptă a vieții, o luptă ce trebuie dusă până la capăt. Ea rămâne vulnerabilă indiferent de anii de credință, de minunatele fapte de credincioșie pe care le facem **și de măreția darurilor și înțelepciunii primite de sus!**
- Inima devine foarte vulnerabilă, în mod paradoxal, **în vremurile de pace, de succes, de bine și prosperitate**. De aceea, pacea și succesul sunt UN TEST și nu doar o binecuvântare, reprezintă o etapă din bătălia spirituală și nu o vacanță de odihnă.
- **Când inima părăsește cadrul de protecție stabilit de Domnul**, ea se dezlănțuie și ne târăște în păcat.
- Principala cauză a căderii noastre, **se află înlăuntrul nostru**, și nu în afara noastră.
- Persistența în **compromisuri mai mici**, va duce mereu la **compromisuri mai mari**.
- Păzirea poruncilor rămâne condiția esențială a binecuvântării și rămânerii în relația cu Dumnezeu, condiție care nu se negociază, nu poate fi înlocuită cu nimic altceva și nimic nu-i poate reduce importanța: **nici chiar zidirea Templului**.
- Dumnezeu este intransigent ca să pedepsească fărădelegea și idolatria. **Nici Templul**, nici bunătatea Sa, nici neprihănirea din trecut, **nici rolul în planul lui Dumnezeu**, nimeni și nimic nu îl ajută în fața mâniei lui Dumnezeu pe cel care persistă în păcat și refuză cu încăpățănare harul pocăinței.

Dar alături de aceste lecții fundamentale, narațiunea dezvoltă o temă nouă, care nu a mai fost așa de detaliată până acum în Cartea Sfântă și anume, procesul căderii și semnele care anticipează o cădere spirituală. Pe parcursul studierii primelor 11 capitole am tot subliniat aceste cauze și semne ale căderii. Am dori acum să le adunăm pe toate și să le avem înaintea ochilor ca să luăm aminte. Nu vom urmări o ordine anume, dar vom oferi o notă mai concretă, mai

aplicativă atenționărilor. Este vital să înțelegem semnele care anticipează o cădere. Dacă le sesizăm în viața noastră și în viața altora și luăm atitudine, mai există speranță. Ideea este să intervenim ÎNAINTE de producerea căderii. Urmărim să prevenim căderea noastră și a altora din jurul nostru. Când vom regăsi unele din semnele de mai jos în viața noastră sau a altora trebuie să tragem un mare semnal de alarmă:

- Subestimăm fiara pe care o purtăm în noi, în firea pământească. Uităm că adevărata bătălie este în lăuntrul nostru, cu noi înșine, și că inima noastră este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea și că dorințele și poftelile acesteia pot izbucni oricând și o forță să ne dezlipească de Domnul. Uităm că slăbiciunile noastre nu se diminuează și că le vom purta în noi până la moarte.
- Părăsim cadrul de protecție fixat de Dumnezeu pentru protecția noastră. Credem că deținem controlul asupra inimii noastre și ne permitem să neglijăm cadrul trasat de Domnul ca să ne ajute să nu ne abatem inima. Ne apropiem de zonele în care inima noastră devine extrem de vulnerabilă, fără să fim conștienți de acest lucru. Ne permitem să încălcăm acele porunci și îndemnuri din Cuvânt care nu reprezintă o valoare morală în sine, dar au rolul să ne ferească de acele zone în care inima se va abate negreșit de la Domnul.
- Tolerăm anumite slăbiciuni din viața noastră. Nu le tratăm cu maximă seriozitate. Le lăsăm teren în viața noastră. Nu ne mai luptăm până la sânge cu ele. Ne obișnuim cu ele, nu ne mai par așa de grave și începem să ne complacem în ele. Nu acceptăm tratamentul de vindecare propus de Dumnezeu. Timpul trece, iar ele, în loc să ne devină mai supuse, capătă mai mult teren în viața noastră.
- Începem să explorăm granițele poruncilor lui Dumnezeu. Nu suntem preocupați de centru, de a fi cât mai departe de graniță. Ne interesează granițele, cât de mult putem înainta în această direcție fără să păcătuim. Începem să negociem granițele. Începem să le lărgim.
- Începem să ne justificăm slăbiciunile și micile compromisuri în care persistăm. Privim spre domeniile în care suntem credincioși, pentru a diminua gravitatea domeniilor în care suntem mai puțin credincioși. Invocăm faptele noastre neprihănite din trecut, anii de credință, confirmările primite de la Domnul în viața noastră, bunătatea Sa, îngăduința sa, promisiunile Sale, disponibilitatea Sa fără margini de a ierta, rolul nostru în lucrarea Sa și în mintea noastră se diminuează intransigența lui Dumnezeu în a ne pedepsi și în a ne lăsa în voia minții noastre din pricina păcatului.
- Suntem lipsiți de obiective spirituale concrete, și nu mai suntem preocupați de creșterea noastră spirituală și de extinderea Împărăției, de următoarele etape ale

planului Său cu noi și Biserica Sa. Nu avem proiecte și cauze spirituale care se focalizeze energiile.

- Starea de bine și de pace, devine un scop în sine și nu un cadru binecuvântat în care ne putem focaliza energiile pentru slujirea lui Dumnezeu și a Bisericii Sale. Ne bucurăm de pace și atât, în loc să ne bucurăm că având pace putem zidi Templul Domnului!
- Planurile noastre, proiectele personale devin prioritare. Ele devin centrul atenției inimii noastre. Suntem mai preocupați de succesul și acumulările noastre pe acest pământ decât slujirea Domnului și relația noastră personală cu El. Căutăm mai întâi celelalte lucruri și credem că Împărăția ni se va da pe deasupra.
- Inima începe să se alipească din ce în ce mai mult de lucrurile materiale, efemere. Le prețuim din ce în ce mai mult, ne gândim din ce în ce mai mult la ele și investim din ce în ce mai multe energii, bani și timp de dragul lor. Ba mai mult, de dragul acestora, suntem dispuși să facem anumite compromisuri pe care nu le făceam înainte.
- Ne luăm în serios reușitele și succesele. Devenim din ce în ce mai sensibili la aprecierile oamenilor. Numele nostru, renumele nostru devine o preocupare centrală a noastră. Ne hrănim sufletele din ce spun oamenii despre noi, devenim îngrijorați de părerea lor în ceea ce ne privește.
- Începem să împărțim slava între noi și Domnul. Nu ne-o luăm direct, dar rămânem pasivi când oamenii ne laudă mai mult decât trebuie, când privirile lor sunt ațintite și asupra noastră și asupra Domnului. Tăcem și nu spunem: „Nu noi, ci doar Domnul!” Lăsăm lucrurile să meargă mai departe și nu ne luptăm ca doar Domnul să fie înălțat!
- Nu ne mai purtăm aspru cu trupul nostru. Ne relaxăm, ne odihnim, lăsăm garda jos și ne lăsăm mai frecvent conduși de dorințele inimii noastre. Mâncăm mai mult, bem mai mult, dormim mai mult, lenevim mai mult, suntem mai puțin dispuși ca înainte să facem și ce nu ne place.
- În relația cu persoanele de sex opus ne permitem să depășim anumite granițe, să nu mai fim așa de vigilenți, să mergem spre zone alunecoase. Nu mai luăm în serios porunca: „Fugiți de curvie!”
- Acceptăm joaca cu păcatul și nu mai suntem așa de fermi în a ne lupta cu el.

- Respingem atenționările și mustrările Cuvântului și ale fraților cu privire la aspectele controversate ale vieții noastre, cu privire la slăbiciunile pe care le tolerăm.

Dezbinarea Împărăției, domnia lui Ieroboam, și domnia lui Roboam

– 12:1-14:31 –

12:1-24 Dezbinarea Împărăției – credințioșii lui Dumnezeu față de Ieroboam

Solomon moare, iar Domnul este credincios Cuvântului rostit prin proorocul Ahia lui Ieroboam. Într-o singură zi, Domnul dă lui Ieroboam pe tot Israelul (fără seminția lui Iuda). Ieroboam parcurge un traseu asemănător cu a lui David. După ce primește promisiunea, trebuie să fugă ca să își scape viața. Spre deosebire de David care rămâne în țară însă, Ieroboam fuge în țara Egiptului. Șederea sa în țara Egiptului ar putea explica inițiativa sa cu cei doi viței de aur, vițelul fiind un simbol al unor importanți zei egipteni (Hator – zeița cu trup de om și cap de bou – vezi Exod 9:1-7). Oricum, după primirea promisiunii, urmează o etapă dificilă pentru el. Ieroboam însă crede promisiunea. După moartea lui Solomon, vine imediat în Israel. Și ce părea imposibil se întâmplă într-o singură ZI! Incredibil! Solomon a lăsat lui Roboam moștenire o împărăție extrem de puternică, o infrastructură de excepție, o organizare administrativă și militară exemplară, o armată de temut în tot bazinul mediteranean, și nenumărate bogății, mulți cai, și multe arme. Părea imposibil ca împărăția să ajungă în mâna lui Ieroboam. Dar nu doar că împărăția ajunge în mâna lui Ieroboam, dar ajunge într-o singură zi, și fără nici o luptă, fără nici o vărsare de sânge. Domnul lucrează în mod ingenios:

- Trezește nemulțumirea în inima poporului
- Poporul își exprimă nemulțumirea față de Roboam
- Roboam se sfătuiește și cu bătrânii și cu tinerii
- Domnul îi apleacă inima spre sfatul tinerilor
- Roboam urmează sfatul acestora și declară înaintea poporului că va fi mai aspru ca Solomon
- Tot poporul părăsește casa lui Iuda și îl așează împărat pe Ieroboam
- Roboam pornește la luptă
- Domnul trimite un prooroc care anunță pe Roboam și oștirea sa că lucrul acesta a venit de la Domnul
- Roboam se întoarce cu armata sa acasă

Este absolut incredibil. Iată ce minunat și simplu, și repede își împlinște Domnul promisiunea ATUNCI când vine momentul sosirii promisiunii. Domnul l-a înștiințat pe Ieroboam că va primi împărăția DUPĂ moartea lui Solomon. Oricât s-ar fi zbatut Ieroboam să pună mâna pe împărăție înainte de moartea lui Solomon, nu ar fi avut sorți de izbândă. Dacă ar fi organizat asasinat, sau alianțe politice, sau dacă l-ar fi instigat pe Faraon împotriva lui Solomon, sau dacă ar fi instigat Edomul și Siria să lupte împotriva lui Israel, toate acestea ar fi fost în van.

Căci Domnul hotărâse și un MOMENT precis pentru împlinirea promisiunii: DUPĂ moartea lui Solomon. Și când a venit acel moment, Ieroboam și-a făcut partea lui: s-a dus în țară, și a fost alături de popor în exprimarea nemulțumirii față de Israel. Dar partea lui a însemnat atât de puțin. Restul l-a făcut Domnul, fără ca Ieroboam să fie nevoit măcar să lupte. Nu atârnă nici de cine aleargă, nici de cine luptă, ci totul atârnă de vremuri și împrejurări. Acum sosise momentul împlinirii promisiunii lui Dumnezeu, și acum împrejurările erau favorabile. Ieroboam nu a trebuit decât să vină în țară și să accepte împărăția. Așa a fost și cu David. După moartea lui Saul, a venit în țară și poporul l-a rugat să fie împărat peste ei. Iar el a acceptat. Ce frumos lucrează Domnul atunci CÂND sosește momentul împlinirii promisiunii Sale. Învățăm deci lecția răbdării. David a trebuit să aibă răbdare, și Ieroboam a trebuit să aibă răbdare. Și Avraam a trebuit să aibă răbdare. Orice încercări de a obține lucrul promis ÎNAINTE de sosirea momentului hotărât de Domnul s-au dovedit a fi deșarte. Ne aducem aminte de inițiativa Sarei cu Agar. A fost încercarea omului de a împlini promisiunea. Dar când a venit momentul împlinirii promisiunii, totul a fost așa de simplu: Sara a rămas însărcinată și ei au avut un fiu. Sunt domenii în viața noastră în care nu se mișcă nimic oricât am încerca, pentru că pur și simplu Domnul a hotărât un moment precis pentru binecuvântarea noastră în acel domeniu. Deci nu trebuie să ne învinovățim pe noi că nu suntem capabili, că nu ne-am făcut partea, sau că am fost pedepsiți de Domnul în acel domeniu. Pur și simplu trebuie să avem răbdare să așteptăm. Și când va sosi și momentul nostru, când Domnul va interveni, vom primi simplu și repede împărăția pe care am așteptat-o și pentru care ne-am zbatut atâta vreme.

Scenariul simplu și eficient din cap.12 stă mărturie că Domnul poate oricând să ne intervină în istorie și în viața noastră și să ne dea împărăția. Cu adevărat, nimic nu este prea greu pentru Domnul. Ce mare înțelepciune are cel care își face partea lui, dar așteaptă cu răbdare momentul hotărât de Domnul pentru primirea împărăției sau a binecuvântărilor Domnului în diferitele domenii ale vieții: facultate, serviciu, carieră, familie, copii, casă, lucrare etc.

Ne întrebăm dacă era îndreptățită nemulțumirea poporului față de jugul greu pus de Solomon, așa cum afirmă el. Până acum ni s-a vorbit despre prosperitatea adusă de Solomon, de faptul că tot poporul mânca și se veselea, de faptul că Solomon a folosit robi străini la muncile grele și evreilor le-a oferit funcții de conducere. La ce să se referă jugul greu despre care vorbește poporul. Poate a fost o nemulțumire exagerată a unui popor învățat cu prea mult bine. Sau poate la finalul domniei, odată cu a sa cădere, Solomon a supus poporul la biruri și munci grele pentru zidirea Templelor păgâne și întreținerea afacerilor și bunurilor sale. Totul este posibil. Ne minunăm și cât de neînțelept a fost Roboam. Deși avea 40 ani când a ajuns împărat, a luat o decizie de copil, și într-o singură zi a risipit o mare parte din tot ce agonisese tatăl său. Ce mare dreptate a avut Solomon în cartea Ecleziastul atunci când a spus:

17. Atunci am urât viața, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt.

18. Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare, muncă pe care o las

omului care vine după mine, ca să se bucure de ea.

19. Și cine știe dacă va fi înțelept sau nebun? Și totuși el va fi stăpân pe toată munca mea pe care am agonisit-o cu trudă și înțelepciune sub soare. Și aceasta este o deșertăciune.

(Ecl.2:17-19)

Roboam nu a fost înțelept, însă decizia sa a venit de la Domnul. Domnul este Cel care îndreaptă inima împăratului încotro vrea. Este interesant că Roboam a ascultat de glasul profetului Șemaia și nu s-a dus la război. În aceeași săptămână Roboam a luat o decizie foarte rea, și apoi o decizie foarte bună. Cum e posibil? Când Domnul este Cel care îndreaptă inima împăratului spre alegerile care sunt conform cu planul Lui, totul este posibil. Domnul este adevăratul Împărat. El împărățește peste lumea oamenilor, și o dă cui îi place. Cartea Daniel înalță suveranitatea lui Dumnezeu în istorie și faptul că El domnește de fapt peste toate împărățiile, și ține totul în control, și totul se întâmplă după minunatul Său plan:

- Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și este pusă la cale înaintea sfinților ca să știe cei vii că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță pe ea pe cel mai jos dintre oameni! (Dan.4:17)
- Am binecuvântat pe Cel Prea Înalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică, și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El va face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-i zică: Ce faci? (Dan.4:34-36)

12:1-24 Cei doi viței de aur – necredințioșia lui Ieroboam față de Dumnezeu

Cap.12 așează în contrast credințioșia lui Dumnezeu cu necredințioșia lui Ieroboam. Ieroboam nu a fost ca David, nu a avut inima lui. El a fost ispitit de cel rău, și a cedat ispitei. După ceva vreme după ce a preluat împărăția, cel rău a venit la Ieroboam și i-a umplut sufletul de groază, de scenarii macabre. I-a turnat în suflet un scenariu clar și simplu după care poporul avea să se întoarcă spre Roboam. Scenariul nu includea doar pierderea împărăției, ci și moartea lui Ieroboam. Și acest scenariu părea atât de credibil, atât de logic, atât de real, atât de previzibil. Și știm că Ispititorul știe să ispitească, să mintă, și să îngrozească, Ieroboam intră în alertă și, deși era domn peste Israel, se teme pentru viața lui. Testul nu a fost ușor, căci în spate era Satana. Dar Ieroboam avea suficiente resurse să învingă ispita. El avea în trecutul său credințioșia lui Dumnezeu față de promisiunea incredibilă primită prin proorocul Ahia. Domnul i-a purtat de grijă, i-a salvat viața din mâinile lui Solomon, și i-a dat împărăția într-o singură zi, fără luptă, și

fără probleme, așa cum îi promisese. Ieroboam știa și de credințioșia lui Dumnezeu față de David în a-l binecuvânta din pricina ascultării sale, dar și față de Solomon în a-l pedepsi din pricina neascultării sale. Avea deci suficiente resurse pentru a se încrede în Domnul și a învinge scenariile mincinoase ale Ispititorului. Miza era imensă: închinarea la Casa Domnului, relația lui Israel cu Domnul. Ispitiroul a știut să lovească direct în relația cu Templul. Acesta era motivul principal pentru care poporul avea să se întoarcă spre Roboam, aceasta era marea problemă: închinarea la Casa Domnului. Era evident că acel gând nu venea de la Domnul. Și era foarte suspect că tocmai Casa Domnului era pusă în jos. Ieroboam ar fi trebuit să fie vigilent și să facă alegerea cea bună. Dar nu a fost așa. Vedem câteva lucruri la Ieroboam:

- I-a păsat mai mult de împărăție decât de relația sa cu Domnul.
- Nu a crezut în promisiunea lui Dumnezeu care-l asigurase că el va deveni și va rămâne împărat peste Israel atâta vreme cât rămîne în ascultare.
- A considerat soluțiile sale nebune și pline de compromis, mai sigure decât rămânerea în ascultare de Domnul.

El a încercat cumva să rămână și în ascultare, în sensul că nu a îndreptat inima poporului spre alți dumnezei, ci doar a făcut un nou sistem de închinare pentru Yahwe. După ce a făcut cei doi viței el a spus lui Israel: ***Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului.*** Dar doar a păstra Numele lui Dumnezeu nu este de ajuns. Templul oglindea adevărurile despre Dumnezeu și calea către El. Nu te poți apropia de Dumnezeu cum vrei tu. De Dumnezeu te apropii doar prin CALEA stabilită de El, și i te închini cu adevărat doar după închinarea stabilită de El. Faptul că îi rostești numele și vrei să i te închini și să te apropii de El, nu e suficient. De Dumnezeul cel viu te poți apropia doar pe calea apropierei stabilită de El. Ce a făcut Ieroboam a fost o nebunie, o mare autoamăgire. Era evident că încalcă Legea:

- Încălca prima din cele 10 porunci
- Făcea ce a făcut poporul cu vițelul de aur după ieșirea din Egipt când Domnul voia să îl pedepsească
- Sfida toate poruncile din Lege cu privire la Cort și jertfe

Menționez și interpretarea care susține că Ieroboam nu a încălcat prima poruncă din Lege în mod direct. Este adevărat că în Egipt, vițelul era un zeu. Dar în alte culturi ale țărilor din bazinul mediteranean vițelul era adesea pedestalul pe care ședea zeul. Această informație ar sugera că în sistemul alternativ de închinare propus de Ieroboam el a păstrat ideea de Dumnezeu nevăzut. Vițeeii erau doar pedestalul pe care ședea Dumnezeul nevăzut al lui Yahwe. Dacă lucrurile stau așa, atunci înseamnă că această confuzie produsă de sistemul alternativ de închinare era și mai mare. Un argument pentru această interpretare ar fi pasajele din 1, 2 Împărați care tratează păcatul idolatriei separat de păcatul înfăptuit de Ieroboam (Vezi 2 Împ.10:28-31).

Totuși în pasajul citat autorul se referă la închinarea la Baal și nu la idolatrie în general. Un alt posibil contraargument îl găsim în 1 Împ. 14:9 când Domnul condamnă pe Ieroboam de idolatrie.

Ieroboam a făcut un mare rău poporului. A adus o confuzie cumplită în Israel. Toți împărații ce vor urma după el în Israel, și toate generațiile de pâna la robia asiriană, aveau să urmeze calea lui Ieroboam și să se închine la cei doi viței de aur. Deși a avut șansa lui David, Ieroboam nu a devenit un reper al binelui pentru generațiile care au urmat, așa cum a fost David. Dimpotrivă, acesta a tratat o cărare strâmbă pe care au umblat toate generațiile ce au urmat în regatul de nord.

13:1-32 – Ieroboam este muștrat de proorocul Domnului

Dumnezeu nu își pierde așa de repede speranța cu Ieroboam, și nici nu aduce imediat pedeapsa asupra lui. Dumnezeu îl trimite pe proorocul său la Ieroboam. În marea Sa bunătate, așa procedează Domnul cu cel ce păcătuiește. El nu aduce imediat pedeapsa, ci îi oferă harul pocăinței. Îi oferă atât timp pentru pocăință, dar și trimite pe proorocul Său cu mesaj clar. Minteaa lui Ieroboam era întunecată și amăgită de propriile justificări. Era confuzie și întuneric în urma neascultării. Era împietrire și răzvrătire. Și aici intervine rolul proorocului Domnului. Proorocul Domnului este trimis cu un mesaj clar care să spulbere confuzia din mintea celui păcătos, și în același timp este însoțit de SEMNE care să confirme veridicitatea mesajului și să sfărâme împietrirea celui vinovat.

Proorocul Domnului are mereu nevoie de curaj, și este trimis în contexte dificile pentru a confrunta oameni care dețin putere și le-ar putea face rău. Omul lui Dumnezeu din Iuda vine la Betel (unde era unul din cei doi viței de aur) într-un moment important al unei ceremonii publice. În cadrul acestei ceremonii, însuși Ieroboam, împăratul, stătea la altar pentru a arde tămâie. Omul lui Dumnezeu rostește în auzul tuturor un mesaj împotriva altarului. Este foarte interesant că mesajul este împotriva altarului și nu împotriva celor ce se închinau la altar. Domnul vrea să le comunice clar că deși Numele Lui este chemat peste acel altar, El nu este de acord cu acest mod de închinare. Deși se spune că acele jertefe I se aduc Lui, El nu le primește, nu le onorează și consideră o urâciune ce se face acolo. De aceea va ridica un împărat din Iuda care va distruge altarul și acest mod de închinare care invocă Numele Lui dar nu este după voia Lui. Omul lui Dumnezeu menționează și numele acestui împărat: Iosia. Profetia este rostită în jurul anului 925 î.H, iar Iosia avea să apară în istorie câteva generații mai târziu, undeva în jurul anului 630 î.H. Dumnezeu anunță deci un eveniment care va avea loc peste 300 de ani, și dă și numele celui care va fi actorul principal al evenimentului.

Dar de unde știm că într-adevăr acesta este un om al lui Dumnezeu și că mesajul lui este adevărat?

- 1) În primul rând pentru că mesajul Său este după Lege.
- 2) În al doilea rând pentru că mesajul Său este întărit de semne și minuni.
- 3) În al treilea rând pentru că mesajul se împlinește în istorie.

Întrebarea de mai sus nu este doar o curiozitate a noastră, ci pare a fi un element central în cap. 13. Și cei din vremea lui s-au întrebat același lucru. Am menționat deja cele trei motive care îl autentifică pe un trimis ca fiind proorocul Domnului. Primul element este și cel mai important. Mesajul proorocului era după Lege, reflecta adevărurile clar revelate în Cuvântul scris al lui Dumnezeu, și anume că reprezentarea lui Dumnezeu era un păcat pe care Dumnezeu îl va pedepsi cu mare mânie. Cuvântul scris nu vorbea despre vreun Iosia care să dărâme un altar străin, aici intervine mesajul specific al profeției. Acest mesaj însă este în deplină armonie cu Legea și izvorăște din Lege. Nu doar că mesajul nu contrazice Legea, dar este în spiritul ei, căci Legea anunța pedeapsa pentru cel care oferea reprezentarea fizică lui Yahwe și propunea un alt loc de închinare decât cel legitimat de Dumnezeu Însuși. Mesajul specific este apoi întărit de semne vizibile imediate. Mesajul conține de fapt profeții și semne imediate și profeții și semne îndepărtate. Miza pusă în joc este legată de adevărul profețiilor și semnelor îndepărtate. Împlinirea celor imediate este o confirmare și o garanție pentru împlinirea celor îndepărtate.

Dumnezeu intervine în prima fază cu 3 semne imediate:

- Altarul se despică și se varsă cenușa de pe el.
- Mâna împăratului ridicată împotriva proorocului Domnului se usucă
- Mâna împăratului se vindecă în urma mijlocirii proorocului

Omul lui Dumnezeu a avut nevoie de multă credință pentru a-l confrunța pe Ieroboam. Ieroboam a vrut să îl prindă pentru a-i face rău probabil, pentru a-și apăra falsul sistem de închinare și pentru a da o lecție oricui ar mai încerca să îl conteste. Domnul Își apară trimisul și mâna lui Ieroboam se usucă pe loc. Omul lui Dumnezeu mijlocește pentru Ieroboam, vrăjmașul care tocmai dorise să îl omoare, oglindind astfel inima plină de îndurare a lui Dumnezeu care este gata să îl ierte pe Ieroboam. Faptul că Dumnezeu îl ascultă și intervine cu o minune vindecându-l pe Ieroboam, îi arată acestuia că vrea să îl ierte și să îl primească înapoi. Împăratul vrea să își arate bunăvoința față de prooroc și îl invită să mănânce în casa sa. Omul lui Dumnezeu refuză, căci primise o poruncă specifică din partea lui Dumnezeu să nu mănânce și să nu bea nimic în regatul de nord. Domnul a dat această poruncă specifică proorocului pentru a întări claritatea mesajului: Domnul nu este de acord cu ce se face acum în regatul de Nord.

Pentru El ce se întâmplă acum înseamnă necurăție și pângărire. De aceea a interzis proorocului Său să mănânce sau să bea ceva din Regatul de Nord. Domnul i-a mai poruncit proorocului și să nu se întoarcă pe drumul pe care venise. Nu știu exact ce mesaj putea transmite acest lucru. Probabil că era legat tot de faptul că închinarea falsă din regat pângărea toată țara iar omul lui Dumnezeu nu trebuia să aibă nici o legătură cu această țară aflată sub mânia lui Dumnezeu: nici să mănânce ceva din ea, nici să bea de acolo, și nici măcar să se familiarizeze cu ceva din împărăție, nici măcar cu vreun drum sau loc. O altă variantă ar fi aceea că proorocul lui Dumnezeu transmitea mesajul Său pe oriunde mergea. Întorcându-se pe alt drum el vestea mesajul la mai mulți oameni.

Până acum, toate bune și frumoase. Însă urmează un tablou ciudat în care omul lui Dumnezeu, care a dat până acum dovadă de atâta curaj și credință, este omorât de un leu în urma unei capcane întinse de un alt prooroc al Domnului. Se pare că proorocul bătrân din Betel a vrut să îl testeze pe acest prooroc. El a fost nedumerit de mesajul acestuia, și a dorit să îl cunoască, să îl analizeze, să îl testeze. Acest lucru ne arată că acest prooroc bătrân nu era într-o relație foarte bună cu Domnul sau chiar se îndepărtase de El. Dacă ar fi fost aproape de Domnul, ar fi înțeles de prima dată că mesajul proorocului din Iuda era după voia lui Dumnezeu. În Lege se preciza clar că ce făcuse Ieroboam în Israel era un mare păcat. Însă proorocul din Betel era bătrân și confuz și, în ciuda semnelor făcute de omul lui Dumnezeu în fața lui Ieroboam, el a dorit să îl cunoască personal. Acum, nu știm exact de ce l-a mințit când i-a spus că i s-a arătat un înger care i-ar fi zis: ***adu-l la tine și dă-i să mănânce***. L-a mințit doar pentru a-l convinge să rămână la el și pentru a avea prilejul să îl cunoască mai bine, sau pentru a-l testa, pentru a vedea dacă ascultă de porunca Domnului sau ce se întâmplă dacă nu ascultă.

Fiind bătrân și cunoscând limbajul proorocilor a reușit să îl amăgească pe proorocul din Iuda și să îl convingă să încalce porunca primită de la Domnul. Domnul a considerat foarte grav acest lucru, și l-a mustrat astfel prin însuși proorocul bătrân, atunci când stăteau la masă; a trimis apoi un leu care l-a omorât pe drum. Dumnezeu a avut pretenția ca acest prooroc din Iuda să îi asculte întru totul cuvintele și să nu se lase amăgit de proorocul mai bătrân, în ciuda dibăciei acestuia. Domnul l-a considerat pe proorocul din Iuda vinovat și responsabil de încălcarea poruncii. Gravitatea încălcării poruncii este reflectată prin promptitudinea și gravitatea pedepsei. Pentru a înțelege această gravitate este nevoie să ne aducem aminte de miza care era în joc. Aceasta avea în vedere destinul spiritual a 10 seminții din Israel. Israel urma un fals sistem de închinare fără să conștientizeze că se abate de la Domnul. Ei nu se dăduseră la idolatrie așa cum făcuseră părinții lor în timpul Judecătorilor, ci doar au făcut o reprezentare lui Yahwe și au propus un sistem alternativ de închinare celui de la Ierusalim. Pentru mântuirea lor și a generațiilor care aveau să urmeze, Domnul a trimis un prooroc care să transmită un mesaj foarte clar din partea Domnului care suna astfel: ***Chiar dacă încă mai chemați Numele Meu, Eu nu sunt DELOC de acord cu sistemul de închinare alternativ propus de Ieroboam***. Pentru a transmite cât mai bine acest lucru, omul lui Dumnezeu nu avea voie nici să mănânce, nici să bea și nici măcar să se familiarizeze cu vreun drum din regatul de nord. Proorocul a informat și pe

Ioerboam și poporul de lângă el cu privire la această poruncă specifică primită de la Domnul. Încălcarea acestei porunci însemna un lucru extrem de grav căci avea următoarele consecințe:

- Se compromitea credibilitatea mesagerului care îi încălca propriile principii și se abătea de la poruncile Domnului.
- Se compromitea mesajul: schimbarea de atitudine a proorocului față de regatul de nord era asociată cu schimbarea de atitudine a Domnului față de regatul de nord.

Consecința era extrem de gravă: era compromis mesajul de care depindea mântuirea a 10 seminții din Israel. Așa se explică intervenția promptă a pedepsei divine. Pentru a reabilita mesajul, pentru a nu-l compromite, Domnul pedepsește în văzul tuturor pe prooroc. Proorocul este omorât într-un mod în care să se răspândească vestea despre moartea sa și cauza morții sale. Faptul că leul era lângă măgar dar nu a atacat nici măgarul, nici pe ceilalți oameni, și nu a mâncat nici trupul mort al proorocului din Iuda, era un semn vizibil pentru toți că era vorba nu de o întâmplare nefericită ci de o pedeapsă din partea Domnului. Iar proorocul bătrân a înțeles și a transmis mai departe cauza pedepsei: acest om a încălcat porunca Domnului și a mâncat și băut în regatul de nord. Concluzia era clară: **mesajul său a fost adevărat, și Domnul nu se joacă! El este drept și sfânt. Și dacă și-a pedepsit propriul prooroc ne va pedepsi și pe noi dacă nu ne pocăim!** Prin moartea proorocului, mesajul compromis de viața acestuia, a fost reabilitat și curățit înaintea poporului.

Să revenim la faptul că proorocul din Iuda s-a lăsat amăgit de iscusitul prooroc mai bătrân. Unde a greșit? Sunt mai multe greșeli pe care le-a făcut proorocul din Iuda:

- S-a lăsat prea ușor convins.
- A tratat cu superficialitate responsabilitatea misiunii sale. Miza era prea mare pentru a se lăsa convins așa de repede.
- De ce nu a întrebat el însuși pe Domnul cu privire la mesajul primit de la proorocul mai bătrân? Doar și el era prooroc.
- De ce nu s-a întrebat, sau de ce nu l-a întrebat pe proorocul mai în vârstă, DE CE S-a schimbat Dumnezeu și de ce și-a retras interdicția? Retragerea interdicției ar fi afectat mesajul și credibilitatea sa. Era o contradicție evidentă. Nu avea sens. Era nevoie de o explicație foarte bună. Cu atât mai mult cu cât este un lucru foarte RAR ca Dumnezeu să își retragă așa de repede vreo poruncă sau vreo interdicție.
- Alături de o explicație foarte bună, era nevoie și de o dovadă foarte clară. Ce credibilitate avea proorocul mai bătrân? El trăia în Betel și nu luase nici o inițiativă împotriva altarului străin. Nu se cunoșteau. L-a crezut doar pentru că i-a spus că este și el un prooroc al Domnului?

- Proorocul din Iuda era cu siguranță flămând și însetat. Drumul nu era chiar scurt și era la întoarcere. El a lăsat ca nevoile biologice să fie mai presus de ascultarea de porunca Domnului. El și-ar fi dorit ca Domnul să își retragă interdicția, și de aceea a fost așa de credul și receptiv la minciuna proorocului bătrân. Dorința era foarte intensă, și aceasta nu a fost așezată sub porunca Domnului. De aceea nici nu a vrut să verifice prea mult. A avut nevoie doar de o justificare pentru a încălca porunca pe care nu o înțelesese și nu o prețuisese suficient. Dacă întâlnim pe cineva pe stradă, pe care nu îl cunoaștem, și se decară proorocul Domnului, și ne spune să mâncăm și să bem, ascultăm de el? Dacă proorocul bătrân i-ar fi zis că Domnul i-a spus să îi transmită proorocului din Iuda că i se poruncește să mai postească o săptămână DUPĂ ce ajunge în Iuda, atunci oare acesta ar mai fi fost atât de credul? În mod cert, nu.
- Proorocul din Iuda se lasă purtat de dorință într-un context extrem de important pentru poporul lui Dumnezeu, și nu cere nici explicații și nici dovezi proorocului bătrân. Îl crede pentru își dorea să îl creadă.

Am înțeles atât miza pusă în joc cât și greșeala imensă a proorocului din Iuda. Observăm că Dumnezeu tratează cu aceeași seriozitate poruncile specifice ca și cele date prin Lege. Alături de poruncile date prin Lege tuturor oamenilor, Domnul poate interveni în viața slujitorilor Săi cu porunci specifice. Acestea au aceeași importanță, iar încălcarea lor înseamnă moartea. Domnul dorește ca noi să păstrăm ceea ce El ne încredințează. Este adevărat că El poate interveni cu schimbări în planul Său. Dar schimbările Sale sunt anunțate de El cu claritate în același mod cu care ne-a descoperit proiectul inițial. Domnul a schimbat Cortul cu Templul. Dar schimbarea a fost anunțată și explicată mai dinainte prin oamenii Săi, care păzeau legea Sa, oameni pe care i-a confirmat în istorie. Schimbarea era de formă și nu de esență și nu era o contradicție cu privire la Dumnezeu și voia Lui. El a confirmat sistemul de închinare de la Templu în mod vizibil. Dar El nu era de acord cu schimbarea propusă de Ieroboam. Această schimbare avea la bază inițiativa omului, era clar în contradicție cu poruncile și spiritul Legii, și nu era nici anunțată mai dinainte de oameni de-ai lui Dumnezeu înălțați de El în poporul lui. Acum înțelegem și mai bine gravitatea încălcării poruncilor de către proorocul din Iuda. El transmite mesajul că Domnul este foarte schimbător: astăzi spune așa, mâine altfel și tot așa... Deci dacă extrapolăm: La un moment dat a vorbit de Cort, apoi a despărțit chivtul de Cort, apoi Solomon a făcut un templu, de ce nu ar propune și un sistem alternativ de închinare pentru regatul de nord prin Ieroboam? Oare Ieroboam, nu era el înălțat de Domnul ca împărat? De ce să nu ascultăm de el, cum am ascultat și de David și am făcut Templul de la Ierusalim?

Domnul intervine cu schimbări în planul Său, dar acestea nu sunt foarte dese, nu sunt bruște și sunt anunțate mai dinainte, sunt bine explicate și clar confirmate. Dar Domnul este statornic în căile Sale și în mesajele transmise copiilor Săi. Pe El îl caracterizează statornicia și

constanța. De cele mai multe ori schimbările Sale au în vedere forma și nu esența și au continuitate și progresivitate. Schimbarea cea mai mare cu care El a intervenit în istorie a fost schimbarea Vechiului Legământ cu schimbarea Noului Legământ. Această schimbare a presupus și schimbarea multor PORUNCI. Dar acest lucru s-a întâmplat după 1400 de ani de istorie, după ce a fost anunțată schimbarea. Iar schimbarea a fost foarte bine justificată și explicată. A presupus continuitate, dar și progresivitate, căci e vorba de un legământ mai bun.

Domnul intervine cu schimbări și în destinul indivizilor. Cel mai adesea schimbările sunt cauzate de neascultarea de poruncile Domnului. Domnul își retrage promisiunile, și înalță pe alții în poporul Lui *din pricina neascultării*. Dar nu prea găsim situații în care Domnul să își retragă interdicțiile. Domnul poate interveni *cu lămuriri noi* (cum a intervenit în viața lui Avraam, și i-a explicat că de fapt nu va primi țara Canaanului în timpul vieții sale, ci o țară mai bună la învierea din morți - vezi Evrei 11). Domnul mai poate *amâna* anumite inițiative bune fie pentru că sunt compromise de neascultare, fie că nu a sosit vremea potrivită. Astfel, ne aducem aminte cum Domnul nu l-a lăsat inițial pe David să aducă chivotul la Ierusalim și l-a omorât pe Uza. David s-a mâniat atunci și nu a înțeles, dar apoi și-a dat seama că, deși inițiativa era bună, procesul era afectat de încălcarea Legii (chivotul era adus nu pe umerii leviților, ci într-un car). Deci uneori Domnul pare că se schimbă, dar El de fapt nu este împotriva inițiativei în sine, ci împotriva procesului care nu-L onorează. Celălalt exemplu este tot din viața lui David. Acesta hotărăște să zidească un Templu Domnului. Domnul este de acord cu inițiativa dar nu și cu momentul. Îl oprește pe David și dă undă verde pentru zidire de-abia în timpul domniei lui Solomon.

Capitolul 13 ne provoacă să reluăm controversata discuție despre călăuzirea specifică. Proorocul din Iuda a fost călăuzit de Domnul și chemat la o misiune aparte într-un context istoric particular. Prin intermediul călăuzirii specifice, Domnul îi dă niște porunci deosebite (pentru o vreme) care nu se regăseau în Legea scrisă a lui Israel. Acest prooroc falimentează tocmai în domeniul călăuzirii specifice deoarece el interpretează mesajul specific al proorocului din Betel ca venind din partea Domnului, și astfel încalcă porunca Domnului. Acest lucru îi aduce moartea. Deci iată că ne aflăm în domeniul călăuzirii specifice iar lucrurile sunt foarte grave. Domnul își omoară propriul prooroc deoarece acesta a încălcat o poruncă primită prin intermediul călăuzirii specifice; el încalcă porunca deoarece interpretează greșit un mesaj din partea călăuzirii specifice. Deoarece acest domeniu este important, controversat și alunecos, vom face o mică paranteză pentru a explora mai mult ce spune Scriptura despre această călăuzire specifică.

Noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu și voia Sa pentru noi pentru că El ne descoperă, ne revelează lucruri despre Sine. El S-a revelat pe Sine și voia Sa în Scriptură, Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acesta creionează un cadru general de relaționare cu Dumnezeu, pe care toți oamenii trebuie să îl respecte. Toți oamenii trebuie să creadă despre Dumnezeu ceea ce revelează El despre Sine; toți oamenii trebuie să păzească toate poruncile Sale revelate direct și explicit în Cuvântul Său. Numesc acest cadru creionat de Cuvântul scris al Domnului, călăuzirea Sa

generală și clară către orice om ce intră în lume. Acesta este principalul nostru reper, acesta este felinarul după care ne ghidăm. În Cuvântul Său scris Domnul Își revelează direct și explicit voia sa cu privire la viața fiecărui om.

Dar tot în acest Cuvânt scris al lui Dumnezeu descoperim că oamenii, deși au primit aceeași și singură Lege, nu au aceleași daruri, aceleași chemări, aceleași roluri în planul lui Dumnezeu, și nu trăiesc în același context istoric. Descoperim că Domnul dă daruri specifice fiecărui credincios (vezi Efeseni 4, 1 Cor.12), daruri primite pentru o lucrare specifică. Biserica este un trup cu multe mădulare. Ele sunt diferite, și au funcții diferite. Metafora trupului se aplică întregii Bisericii. Deci nu doar Biserica locală este asemenea unui trup, ci și cea universală contemporană. Și poate chiar și cea istorică universală. Istoria poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament ne învață același lucru. Deși a trebuit ca toți oamenii lui Dumnezeu să păzească aceeași Lege, ei au trăit în etape diferite ale planului lui Dumnezeu, și au avut lucrări și provocări diferite. Domnul a avut o chemare și un plan specific pentru fiecare din ei. Iar acest lucru nu a fost valabil doar pentru unii din copiii Domnului, ci pentru toți copiii Săi. Domnul nu este părtinitor, ci are aceeași dragoste pentru toți copiii Săi. Ecleziastul cap.3 și Ps.139 ne prezintă un Dumnezeu atotștiutor care se implică în viața fiecărui om, cu atât mai mult în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu. Și aici intervine călăuzirea specifică. Un om se naște în istorie. Se întoarce la Domnul și are acces la Cuvântul Său scris. Aceasta îi descoperă voia generală a lui Dumnezeu. Dar acel om se naște într-un anumit context istoric și Domnul are o chemare și un plan unic pentru acel om. Omul nostru nu cunoaște de la început acest plan. El trebuie să îl descopere și pe măsură ce îl descoperă, el trebuie să facă alegeri care să onoreze acel plan, care să oglindească credințioșia Sa față de chemarea specifică pe care Domnul i-a făcut-o. Domnul vrea să ne dovedim în primul rând credințioșia față de voia Sa generală. Aceasta este temelia. Aceasta este principala bătălie. De pe această temelie putem construi mai departe. Dacă nu luăm testul aici, restul nu mai are valoare sau semnificație. Dar dacă suntem credincioși cu privire la voia Sa generală, putem clădi mai departe, și anume putem primi o lucrare și o chemare particulară, iar Domnul ne cere să fim credincioși și față de aceasta. Așa s-a întâmplat cu oamenii credinței din Scriptură:

- Lui Avraam i s-a poruncit să se ducă în Canaan și acolo să aștepte un prunc.
- Moise a primit porunca să meargă în Egipt și să scoată de acolo poporul.
- Iosua a primit porunca să cucerească țara Canaanului.
- Samson primește porunca să nu se tundă.
- David a primit chemarea să fie împărat peste Israel.
- Solomon a primit porunca să zidească Templul.

- Proorocul din Iuda a primit porunca să condamne public altarul din Betel și să nu mănânce și să bea în acea zonă.
- Isaia, Ieremia, Ezechiel și ceilalți profeti primesc porunci specifice cu privire la mesaje și acțiuni particulare pe care să le înfăptuiască în văzul împăratului și al poporului.
- Iona primește porunca să meargă la Ninive și să anunte judecata lui Dumnezeu.
- Cei 12 ucenici primesc chemarea să fie apostoli.
- Pavel primește porunca să fie apostol al neamurilor.
- Și așa mai departe...

Deci Domnul are un plan și o chemare pentru fiecare. El vrea să ni-l descopere, și așteaptă de la noi ascultare și credincioșie. În mod cert marile alegeri ale vieții, acele alegeri care ne vor afecta destinul pământesc și etern nu trebuie făcute cu superficialitate, și de capul nostru. Este absolut onest să Îl întrebăm pe Domnul, să dorim ca El să ne călăuzească spre planul pe care El l-a pregătit pentru noi. El Se poate implica și în ce privește alegerile mai mici. Ne promite că TOATE lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu. El SE implică în toate lucrurile. Deci e normal să îi cerem călăuzirea și în deciziile mici ale vieții. Marea întrebare este: CUM ne răspunde Domnul? CUM putem ști că răspunsul vine de la El? Cum putem ști că El ne-a călăuzit, și nu dorințele sau imaginația noastră? De fapt aici este partea alunecoasă. „Tuturor” ne vorbește Domnul. „Toți” primesc înștiințări de la Domnul chiar și în alegeri care sunt în mod clar departe de spiritul voii Sale. Sunt ironic. Dar acesta este adevărul. Ce ne spune Scriptura despre MODUL în care Domnul i-a călăuzit pe copiii Săi, și despre MODUL în care promite copiilor Săi să îi călăuzească. Vrem să rămânem la ce este scris. Descoperim că sunt mai multe modalități prin care Dumnezeu călăuzește specific pe copii Săi cu privire la planul și voia Sa specifică pentru ei atunci și acolo.

Prima modalitate vizează o vorbire clară, directă și explicită. Domnul vorbește în mod direct slujitorului Său. Mesajul este un conținut verbal, explicit. Slujitorul Său aude vocea Domnului, fie când este treaz, fie în vis, când doarme. Mesajul este CLAR, explicit, și nu ambiguu sau simbolic. Slujitorul Său are certitudinea că este vocea Domnului. Poate la început este puțin confuz ca Samuel când aude pentru prima dată vocea Domnului, dar apoi apare o certitudine. Este vocea inconfundabilă a Creatorului. Domnul a vorbit astfel lui Moise, Iosua și proorocilor Săi. Atât promisiunile Sale specifice (vezi Gen.12:103) cât și poruncile Sale specifice (vezi Gen,22:1-4), au fost transmise clar. Dumnezeu a folosit cuvinte și propoziții clare și ușor de înțeles. Această vorbire directă este prezentă și în Noul Testament. Cel mai bun exemplu este cel din Fapte 10, când Domnul îi poruncește lui Petru să meargă în casa lui Corneliu în pofida

propriilor convingeri ale lui Petru cu privire la voia lui Dumnezeu în legătură cu apropierea față de Neamuri. Petru nu se îndoiește că i-a vorbit Duhul. El este sigur de acest lucru și urmează porunca Duhului, deși aceasta era foarte grea pentru Petru. Un alt exemplu este cel din Fapte 27 când Domnul îi promite lui Pavel că va scăpa cu viață. Deci atât poruncile specifice cât și promisiunile specifice sunt rostite clar și direct persoanei în cauză. Acestea sunt în armonie cu poruncile și promisiunile Domnului revelate în Cuvântul scris, și sunt rostite de vocea inconfundabilă a Creatorului. Domnul nu transmite în mod vag și ambiguu aceste porunci și promisiuni specifice, ci cât mai clar posibil. Tocmai de aceea are pretenția ca slujitorii Săi să le creadă și să le respecte. Dar ATENȚIE: Domnul nu ne promite această călăuzire tuturor și nici în toate contextele vieții. Această călăuzire a fost folosită la unii din copiii Lui. Deci este posibil să fie folosită și în ce ne privește. Dar nu este cert că va fi așa. De asemenea dacă Domnul va folosi acest canal, El nu ne promite că îl va folosi în toate momentele de cumpănă din viața noastră. Este posibil să nu beneficiem de acest tip de călăuzire niciodată, sau doar de puține ori. De exemplu, Domnul i-a vorbit DIRECT lui Solomon doar de două ori în întreaga Sa viață. Domnul a vorbit cel mai adesea în mod direct proorocilor Săi. De exemplu El vorbea direct mai degrabă proorocului decât împăratului. Aceasta nu înseamnă că împăratul era mai puțin apropiat de Domnul sau avea o problemă. Erau daruri diferite și chemări diferite. La fel și Noul Testament găsim în Fapte prooroci cu mesaje specifice din partea Domnului, dar Pavel ne învață în 1 Cor.12 că nu toți au darul proorociei. Darul proorociei include o dimensiune generală (cea descrisă în 1 Cor.14 și care înseamnă a vorbi spre îmbărbătare și zidire, și poate fi accesat de orice credincios), dar și o dimensiune particulară (primirea unor mesaje specifice și clare din partea Domnului) care nu se aplică tuturor ci doar celor ce au acest dar.

Notă: găsim de câteva ori și mesaje simbolice transmise prin vise, sau chiar direct. Dar acestea sunt transmise unor păgâni și mereu tălmăcite clar de copiii ai lui Dumnezeu cu un dar aparte de a tălmăci visele (vezi visele lui Faraon din Genesa și cele ale lui împăraților Babilonului din cartea Daniel).

A doua modalitate vizează tot o vorbire clară și explicită din partea lui Dumnezeu, dar transmisă celui în cauză prin intermediul proorocului. David primește promisiunea ca va fi împărat de la Samuel. La fel și Saul. În general împărații din Israel primesc promisiuni, avertismente și porunci prin intermediul proorocilor. Mesajele sunt în armonie deplină cu Legea scrisă și proorocii sunt oameni evlavioși credibili pe care Dumnezeu Însuși i-a înălțat și confirmat în mijlocul poporului Său. Apoi, de multe ori întreg poporul primește aceste mesaje prin intermediul proorocilor. Ne amintim că de fapt Israel a primit Legea prin Moise, iar Biserica a învățat Evangheia prin Pavel. Deci acest principiu este valabil atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. În Noul Testament însuși Pavel primește o înștiințare specifică prin intermediul proorocului Agab (Fapte 21:10-11). Același Agab anunță Biserica cu privire la o foamete ce va veni (Fapte 11:27-30). Domnul are pretenția ca cei vizati să primească și să creadă mesajul chiar dacă nu a fost transmis direct. Proorocul care era mesagerul, avea însă credibilitate. El trăia Legea, rostea mesaje în armonie deplină cu Legea, și avea multe profeții

care se împliniseră deja cu precizie. Nu era un oarecare, ci un canal confirmat de Domnul Însuși. Dar atenție! Un mesaj primit chiar de la un astfel de prooroc trebuie respins dacă el contrazice revelația scrisă a lui Dumnezeu. Pavel în **Galateni 1** cere ca în situația în care chiar un înger din cer sau el însuși rostește o altă Evanghelie decât cea deja revelată și confirmată de Dumnezeu, să fie anatema.

Acesta este domeniul vorbirii lui Dumnezeu clare și explicite. Conținutul cuprinde cuvinte și propoziții ușor de înțeles. Dar este și un domeniu al vorbirii lui Dumnezeu care nu folosește neapărat mesaje verbale explicite. Vom păstra numerotarea deja începută, dar specificăm faptul că ne aflăm într-un domeniu diferit.

A treia modalitate vizează o intervenție directă și implacabilă a lui Dumnezeu în viața noastră, intervenție care nu se consultă cu liberul nostru arbitru. Sunt lucruri care se întâmplă pur și simplu, fără ca noi să fim consultați și fără să putem schimba situația prin alegerile noastre. Noi putem doar să alegem să acceptăm situația sau să ne răzvrătim împotriva ei și împotriva lui Dumnezeu. Sunt nenumărate exemple: Iosif este vândut de frații lui ca rob în Egipt, apoi este închis pe nedrept și acuzat ca violator. Iosif nu a putut schimba situația, dar a putut alege să se încreadă în Domnul și să creadă că aceste intervenții fac parte din planul Lui. David este prigonit de Saul fără voia sa. Domnul nu îl lasă să devină împărat înainte de 30 de ani, chiar dacă David și-ar fi dorit sau ar fi vrut acest lucru. Domnul nu transmite un mesaj explicit dar aduce situații clare care ne direcționează destinul fără ca noi să avem puterea să ne opunem. Iov pierde totul într-o singură zi. Apoi își pierde și sănătatea. Proorocii sunt respinși și prigoniți de Israel. Petru este închis în temniță. Lucrurile care nu sunt sub controlul nostru, știm că sunt controlate de Domnul. Trebuie doar să ne smerim și să acceptăm situația. E dificil, dar și simplu. E dificil căci de multe ori nu înțelegem de ce se întâmplă lucrurile într-un anumit mod, iar situația e greu de suportat și acceptat. E simplu căci nu putem schimba situația și știm sigur că vine din mâna Domnului. Țara și perioada în care ne-am născut, părinții și frații, trupul și mintea pe care am primit-o pe cale genetică, legile din patria noastră, stăpânirile pe care le prindem, ușile închise din viața noastră etc., etc., toate sunt sub controlul lui Dumnezeu, și prin ele Domnul ne călăuzește spre planul Său specific cu viața noastră.

Dar mare atenție aici. Ce se întâmplă fără voința noastră este din partea Domnului și sub controlul Domnului, și face parte din direcționarea destinului nostru spre planul Său cu noi, dar adesea suntem chemați să interpretăm aceste întâmplări din viața noastră. Ele se întâmplă fără voia noastră, dar pot purta mesaje distincte. Uneori ele sunt direct controlate de Domnul și mesajul este lesne de înțeles. Alteori, deși se află sub controlul divin, sunt orchestrate de cel rău, și mesajul primar este fals și înșelător. Adesea suntem chemați să interpretăm aceste contexte. Să luăm de exemplu așa zisele coincidențe. Atunci când viața noastră este vizitată de coincidențe izbitoare trebuie să fim atenți. Ele sunt îngăduite de Domnul, și poartă un mesaj. Dar mesajul nu este întotdeauna lesne de înțeles. Mesajul purtat de acest coincidențe poate veni din partea Domnului sau din partea celui rău. De exemplu coincidențele din Genesa 24 l-au călăuzit pe robul lui Avraam spre a alege o soție credincioasă lui Isaac. Nu a fost vorba doar de coincidențe.

Robul s-a rugat, a evidențiat și importanța caracterului, fata acceptă, Isaac acceptă și el. Coincidențele au fost importante, dar nu au purtat singure mesajul. Ele au fost subordonate unor principii importante: importanța caracterului, alegerea liberă a celor în cauză, rugăciune etc. Ne amintim apoi de coincidențele din 1 Sam. 9-10, îl călăuzesc pe Saul la Samuel și îi ajută pe Saul să creadă mesajul lui Samuel. În această situație însă, aceste coincidențe sunt însoțite de un mesaj explicit din partea lui Dumnezeu prin Samuel. Ele sunt interpretate și anunțate mai dinainte de Samuel. În contextul din Iov 1-2 cel care orchestrează toate evenimentele este cel rău. Dumnezeu este sub control și le îngăduie ca Iov să fie testat și să fie chemat într-o etapă nouă a cunoașterii lui Dumnezeu și purtătorul unei revelații despre suferința care va ajuta toate generațiile care vor urma. Mesajul inițial este: **Iov, ești pedepsit și lepădat de Domnul!** Cel rău transmite acest mesaj și prin gura prietenilor lui Iov. Iov știa că ce i s-a întâmplat a venit de la Domnul. Dar întrebarea era de ce, și care era mesajul? Contextul trebuia privit neapărat ca o pedeapsă? Domnul nu îi răspunde imediat lui Iov. Și când îi răspunde prin revelație directă nu îi oferă răspunsuri foarte clare. I se confirmă însă că suferințele nu au fost o pedeapsă pentru păcat. Prin același context au fost transmise două mesaje distincte:

- a) Iov, ești pedepsit și lepădat de Dumnezeu!
- b) Suferința poate veni și în viața celui neprihănit, cu un rol pe care acesta nu îl poate înțelege inițial.

Și prin această discuție ne apropiem de a patra modalitate a călăuzirii divine, și anume cea care se referă la intervenția lui Dumnezeu pentru a confirma și întări un mesaj transmis explicit prin proorocii Săi, sau prin revelația scrisă. Domnul își confirmă mesajele atât în Vechiul, cât și în Noul Legământ prin:

- Coincidențe izbitoare (vezi 2 Samuel 9-10)
- Semne și minuni (cele făcute de Moise, Elisei, Ilie, Mânuiitorul, apostoli)
- Împlinirea unor lucruri prevestite mai dinainte (vezi 2 Samuel 9-10, Marcu 14:12-16)
- Vise (vezi Judecători cap.7)

Subliniez faptul că acestea însoțesc un mesaj explicit rostit de Domnul în mod direct sau prin proorocii Săi. Ele în sine nu poartă un mesaj. Ele au rolul doar de a confirma un mesaj deja rostit în mod clar de Domnul și în armonie cu revelația scrisă.

Menționăm și o a cincea modalitate de călăuzire. Ea are în vedere emoțiile și sentimentele noastre, reacțiile propriului trup și suflet. Senzația de oboseală ne transmite mesajul să ne oprim și să ne odihnim; să avem grijă de trupul nostru. senzația de foame și sete ne indică să ne hrănim. Starea de rău poate indica o boală pe care trebuie să o tratăm. Psalmii ne vorbesc despre trăiri ale oamenilor înaintea lui Dumnezeu prin care Dumnezeu le vorbește. Adesea este

amintit focul interior care macină pe cel care încalcă legea lui Dumnezeu și îl conștientizează de acest lucru, iar apoi îl îndeamnă la pocăință (Vezi Ps.32, Ps.51 etc.). Descoperim și stări de bucurie și pace prin care Domnul confirmă prezența Sa și purtarea Sa de grijă în viața acelor oameni.

Am precizat alături de călăzirea generală a lui Dumnezeu prin Cuvântul Său până acum 5 modalități prin care Dumnezeu călăuzește în mod specific pe copiii Săi:

0. Revelația scrisă – călăzirea generală = temelia
1. Vorbirea directă nemijlocită și explicită
2. Vorbire explicită mijlocită de proorocii Săi
3. Contexte din viața noastră care nu sunt sub controlul nostru
4. Semne, miunui, semne împlinite, vise, coincidențe izbitoare menite să confirme un mesaj
5. Forul nostru lăuntric, reacțiile sufletului și trupului nostru

Sublinem că modalitățile 1 și 2 au în vedere mesaje clare și explicite, iar modalitățile 3, 4 și 5 necesită interpretare. Ele în sine nu reprezintă ceva. Cel mai adesea se subordonează mesajelor explicite 1 și 2 și/sau călăuzirii generale prin revelația scrisă, SAU trebuie interpretate în lumina acestora. Vom mai reveni.

Pentru a întregi tabloul trebuie să precizăm că cel rău este și el prezent încercând să bruiereze sau să imite vorbirea lui Dumnezeu. În primul rând, el poate imita vorbirea directă a lui Dumnezeu. În Vechiul Testament avem exemplul din Iov 4:12-21, când Elifaz primește un mesaj explicit dar care deși pretinde a veni de la Dumnezeu, nu vine de la Dumnezeu, ci de la cel rău. În Noul Testament ni se spune că Satan se poate preface într-un înger de lumină și ne poate transmite o altă Evanghelie (vezi Galateni 1:6-10, 2 Cor.11:14-15). În al doilea rând, el are prooroci falși care primesc mesaje false și le transmite pentru a deruta, amăgi, minți poporul Domnului. Profeții mincinoși sunt prezenți atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. În al treilea rând el poate orchestra evenimente și coincidențe în viața noastră și prin acestea să ne ispitească și/sau să ne transmită mesaje false (am menționat deja exemplul lui Iov, și mai amintim și de ispitirea Mântuitorului din pustie, sau de ispitirea lui Iosif prin soția lui Potifar). În al patrulea rând, el poate face semne și minuni, poate orchestra coincidențe și trimite vise înșelătoare pentru a-și susține mesajele mincinoase (vezi Exod 7, 2 Tes. cap. 2, Apoc.13 etc.). În al cincilea rând, cel rău ne poate amăgi prin propria inimă. Inima este descrisă adesea ca fiind deznădujduit de rea și nespus de înșelătoare. Prin firea pământească (vezi Romani 7, Gal.5), cel rău ne poate induce o mulțime de dorințe și stări care nu sunt după voia lui Dumnezeu.

Pare prea complicat la prima vedere. Dacă cel rău poate accesa aceleași modalități de călăuzire ca și Dumnezeu, cum să mai facem diferența. Menționăm mai întâi că Dumnezeu pune limite celui rău în a ne amăgi, ispiti, minți, în a imita și brucia glasul lui Dumnezeu. Domnul ne spune că nu va îngădui să fim ispitiți peste puterile noastre și că alături de ispită pregătește și mijlocul să o putem răbda. În al doilea rând menționăm că glasul Creatorului transmis prin modalitățile 1 și 2 este incomfundabil și nu poate fi imitat de cel rău. Apoi, menționăm că avem de partea noastră revelația lui Dumnezeu către noi prin revelația scrisă, și apoi prin experiență, conștiință și creație. Această revelație este în mare parte clară și directă. Regula de aur a călăuzirii este: călăuzirea specifică nu trebuie să contrazică călăuzirea generală, ceea ce Dumnezeu a revelat DEJA clar și explicit în viața noastră.

Dar de unde vin erorile, abaterile și confuziile noastre? Cred că erorile și abaterile vin atunci când supralicim modalitățile de comunicare 4, 5 și 6, și le considerăm principale. Atunci când lăsăm ca aceste modalități menite să confirme alte mesaje rostite explicit, sau să fie interpretate în lumina acestora, devin pentru viața noastră mesaje în sine. Ele sunt menite să aibă un rol secundar și să slujească esențelor, și mesajelor explicite, iar noi le oferim rol principal, de esență și de mesaj în sine. Comunicare de tip 4, 5 și 6, în sine și separat nu reprezintă ceva anume. Ele pot fi izvorî direct de la Domnul sau direct de la cel rău, sau pot fi pur și simplu niște frământări normale ale imaginației și sufletului.

Să luăm un context ca cel care s-a abătut asupra lui Iov. Este clar că este orchestrat de cineva, că nu este întâmplare. Dar în sine, el nu înseamnă un mesaj. El trebuie legat de revelația generală a lui Dumnezeu și apoi de întreaga viață a celui care este vizat. În cazul lui Iov, mesajul era: cel rău te ispitește să te răzvrățești, vrea să te convingă că Domnul te urăște, sau că te pedepsește chiar dacă tu nu ai renunțat la El; Domnul nu a provocat acest context dar l-a îngăduit cu un scop spre binele tău. Suferința poate să apară în viața celui neprihănit și să aibe un rol pe care acesta să nu-l înțeleagă. Observăm că mesajul corect este identificat în lumina revelației generale a lui Dumnezeu și în lumina întregii vieți a lui Iov.

Dacă EXACT aceleași lucruri i s-ar fi întâmplat lui Ahab, atunci am fi interpretat că este vorba de pedeapsa dreaptă a lui Dumnezeu care îl cheamă la pocăință. La fel este cu privire la toate celelalte elemente care se găsesc în modalitățile de comunicare 4, 5 și 6. Să dăm mai multe exemple:

- **Minuni** – dacă Anticrist va învia un anume Lazăr după 4 zile de la moartea acestuia, ce ar însemna acest lucru? Că Anticrist deține adevărul? Nu, ci că și cel rău poate face semne și minuni. Semnele și minunile invalidează de data aceasta mesajul lui Anticrist. Ne fac să ne dăm seama că el chiar vine de la cel rău. Vom mai reveni la această ultimă idee.
- **Semne** - dacă proorocul mincinos va aduce foc din cer (și va aduce – vezi Apoc.13 exact cum a adus Ilie – vezi 1 Împ.17-18 și 2 Împ cap.1), acestea ce înseamnă? Că

prin el s-a înfăptuit judecata lui Dumnezeu la fel cum s-a înfăptuit prin Ilie? În mod cert, nu!

- **Vise** – dacă Ahab, înainte de bătălia finală în care a murit, ar fi auzit povestind pe doi oameni despre un vis ca cel auzit de Ghedeon în Judecători 7, atunci ce ar fi însemnat: că Domnul este cu el și îi dă biruința? Dacă înainte de a-l pedepsi pe Ioab o soție de-a lui Solomon, sau mama acestuia, ar fi fost chinuită în vis ca și soția lui Pilat (vezi Matei 27:19), ce ar fi trebuit să facă Solomon? Să nu-l mai pedepsească pe Ioab?
- **Coincidențele** – dacă Saul i-a căzut în mână lui David, trebuie să îl omoare ca pe Goliat sau ca pe leii și urșii pe care Domnul i-a dat în mâna lui spre nimicire?
- **Semnele împlinite** – dacă se împlineau semnele vrăjitorilor din Egipt asta însemna că zeii au cu adevărat putere? (compară Exod. 7 cu Deut.13:1-5).

Și am putea continua. Observăm deci că toate aceste elemente din modalitățile 4, 5 și 6, în sine nu reprezintă nimic. Prezența lor nu înseamnă un mesaj clar. În contexte diferite, aceleași lucruri pot susține mesaje total opuse. Și aici este problema noastră: generalizăm prea repede și ne grăbim să tragem concluzii. Se poate întâmpla ca Dumnezeu să ne călăuzească spre ceva bun printr-un anumit tip de vis. Și atunci vom fi foarte atenți la vise. În loc să analizăm cu atenție și să înțelegem că acel vis a avut un rol secundar într-un anumit context și era în armonie sau suținea un mesaj transmis clar prin modalitățile de comunicare 0, 1 sau 2, noi interpretăm că VISUL în sine este sursa mesajului și are rol determinant în călăuzire. La fel se poate întâmpla cu privire la coincidențe, sentimente, semne împlinite. Dar așa devenim vulnerabili căci aceleași modalități le poate folosi și cel rău, sau pur și simplu pot izvorî din imaginația și frământările sufletului nostru. Dar se poate întâmpla și invers. Cel rău ne amăgește și ne călăuzește spre lucruri rele pentru noi prin vise, sentimente, coincidențe etc. Și atunci nu mai analizăm aceste elemente ci le respingem din prima ca fiind false, sau neimportante. Iarăși este o eroare. Când cel rău ne-a amăgit prin acestea, greșeala a fost că le-am tratat ca mesaje în sine, și nu le-am analizat în lumina întregului revelației lui Dumnezeu din Scriptură și din viața noastră. Când Dumnezeu va încerca să confirme anumite mesaje folosind aceste canale, noi nu le vom acorda importanța cuvenită.

Se cuvine să vorbim și despre rolul bruiajului. De ce îngăduie Domnul bruiajul celui rău care încearcă să imite galsul Creatorului și să ne transmită mesaje false ca venind din partea lui? Bruiajul acesta are mai multe roluri:

- a) Poate avea rolul **de a ne încerca** și de vedea dacă suntem cu toată inima dată Domnului.

1. Dacă se va ridica în mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune,
2. și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: „Haidem după alți dumnezei” – dumnezei pe care tu nu-i cunoști – „și să le slujim!”
3. să n-ascuți cuvintele acelu prooroc sau visător de vise, **căci Domnul Dumnezeul vostru vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.**
4. Voi să mergeți după Domnul Dumnezeul vostru și de El să vă temeți; poruncile Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-l slujiți și de El să vă alipiți.
5. Proorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea, căci a vorbit de răzvrătire împotriva Domnului Dumnezeului vostru care v-a scos din țara Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, și a voit să te abată de la calea în care ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să umbli. Să scoți astfel răul din mijlocul tău.

(Deut.13:1-5)

Când semne, minuni, vise, coincidențe etc. transmit mesaje care contrazic adevărurile revelate în mod explicit de Domnul prin Cuvântul Său și proorocii Săi, Domnul ne testează inima. Vom da crezare evidențelor, sau Cuvântului lui Dumnezeu?

- b) Poate avea rolul **de a ne forma discernământul** și de ne motiva să studiem mai mult mesajele explicite transmise de Domnul în revelația scrisă, și în același timp și să ne ferim de capcana de a considera modalitățile 4, 5 și 6 surse în sine de transmitere a mesajelor divine.
- c) Poate crea **un contrast** care să ne ajute să ne alipim și mai mult de călăuzirea **divină**. Orbul din Ioan 9 a primit două mesaje contrare: unul de la Isus, și unul de la autoritățile religioase ale vremii. Prin Isus îi vorbea Domnul, prin gura fariseilor îi vorbea cel rău. Mesajul fals transmis de cel rău prin Farisei l-a ajutat pe orb să se îndrepte și mai mult spre călăuzirea primită de la Dumnezeu prin Isus.
- d) **Ne atrage atenția că suntem în fața unei decizii importante, că este o mare miză pusă în joc.** Astfel ne crește vigilența și reponsabilitatea cu privire la acea decizie sau acel domeniu. Dacă cel rău se luptă așa de mult ca să aleg sau să nu aleg cutare variantă, înseamnă că este o mare miză pusă în joc.

Legat de punctul d) aș dori să semnalez situația în care sunt prezente elemente specifice canalelor de comunicare 4, 5 și 6, dar NU PUTEM ști de la început SURSA mesajului, sau VERIDICITATEA mesajului, sau adevărata SEMNIFICAȚIE a mesajului. De exemplu în profeții există elemente NECLARE care pot fi identificate în istorie, doar prin RECUNOAȘTERE, DUPĂ împlinirea profeției. La fel sunt semne legate de un anumit eveniment, care de-abia mai târziu (de obicei după eveniment) ies la lumină ca fiind false, mincinoase sau adevărate. Nu avem suficiente informații de la început pentru a înțelge aceste mesaje. Atunci ce este de făcut și care este rolul lor?

Ce este de făcut? Să le lăsam de o parte, să nu ne grăbim să le interpretăm în vreo direcție sau alta și să așteptăm noi informații, sau evenimentul cu pricina, sau pe Domnul ca să clarifice situația. De-abia atunci le vom putea interpreta corect. Când ai o ofertă în fața nu poți ști tot timpul din prima dacă este o capcană sau o oportunitate reală. Timpul și experiența, de obicei clarifică. Ideea este să LUĂM decizii importante bazate pe aceste semne neclare încă neelucidate.

Și atunci care este rolul lor? Ele ne atrag atenția că suntem în fața unei decizii importante. Dacă astfel de semne, coincidențe însoțesc extrem de frecvent o ofertă ce ne apare în drumul vieții, atunci poate fi vorba fie de o mare capcană, fie de o mare oportunitate. Semnele pot fi PRO sau CONTRA. Nu știm care sunt și de unde vin. Dar prezența lor, ne face să fim MULT mai vigilenți, să ne rugăm mai mult Domnului pentru călăuzire, să cerem mai mult sfatul fraților, să studiem mai mult din Cuvânt despre acel domeniu. Uneori poate fi vorba de semne care prevestesc ceva. Noi nu știm sigur dacă acel ceva se va întâmpla. Dar ne punem problema, ne obișnuim cu ideea, și dacă acel lucru se întâmplă îl acceptăm mai ușor, și RETROSPECTIV putem vedea mâna lui Dumnezeu care ȘTIA mai dinainte, care ținea TOTUL sub control și care în marea Sa dragoste ne înștiința dinainte cu privire la acea posibilitate. Mare atenție să evităm EROAREA FUNDAMENTALĂ din domeniul călăuzirii. După ce se împlinește acel eveniment să nu interpretăm că acel tip de SEMN este în sine o sursă de informare credibilă, și data viitoare când apare în viața noastră să îl interpretăm imediat ca fiind adevărat.

Iată niște concluzii interesante despre interpretarea semnelor:

- Un semn poate fi interpretat imediat ca fiind adevărat dacă întărește un mesaj clar și explicit transmis de Domnul prin canalele 0, 1 și 2.
- Un semn poate fi interpretat imediat ca fiind fals dacă acesta contrazice un mesaj clar și explicit transmis de Domnul prin canalele 0, 1 și 2.
- Un semn nu poate fi încă interpretat ca fiind adevărat sau fals dacă el ÎNCĂ nu întărește vreun un mesaj clar și explicit transmis de Domnul prin canalele 0, 1 și 2. El va fi interpretat mai târziu. Singura interpretare corectă este deocamdată: mare

atenție! este o mare miză pusă în joc. Fii mai vigilent, roagă-te mai mult, cere sfaturi de la mai mulți!

Completez ultima din cele trei concluzii cu observația că Dumnezeu are dreptul să tacă și să nu explice de la început anumite lucruri, de multe ori Domnul tace și TREBUIE să avem răbdare să primim răspunsul din partea Lui.

Iată alte concluzii importante:

- Să nu ne însușim promisiuni SPECIFICE sau PORUNCI specifice pe baza semnelor de tip 3, 4 și 5.
- Să rămânem la poruncile și promisiunile GENERALE revelate în Scriptură.
- Să ne însușim (dar cu mare grijă și în plan secundar al vieții noastre, planul principal rămânând cel creionat de Cuvântul scris) DOAR acele promisiuni clare transmise prin canalele 1 și 2 de comunicare.

Aș introduce în această dezbatere și problematica DORINȚEI. Dorințele aprinse ale ființei noastre pot fi speculate de cel rău în domeniul călăuzirii specifice. Când ne dorim foarte mult un anumit lucru, avem tendința să interpretăm pozitive semnele care merg în sensul dorinței. Și acest lucru ne face vulnerabili. Închidem ochii în fața semnelor contrare și atenția noastră selectează doar semnele favorabile. Tindem să devenim foarte creduli față de mesajele favorabile. La fel a fost și cu proorocul din Iuda care a mâncat și a băut interpretând favorabil mesajul primit de la proorocul mai bătrân. Când dorința este foarte intensă suntem foarte vulnerabili la mesajele primite prin intermediul canalelor 4, 5 și 6. Ca să fim în siguranță trebuie să așezăm mai presus de dorință, voia lui Dumnezeu, și mai presus de canalele 4, 5 și 6, canalele 0, 1 și 2. În același timp nu trebuie să ne speriem de dorință, și nici să o negăm. Ea este acolo. Dacă ne dorim foarte mult un lucru, nu înseamnă că nu îl putem și primi în dar de la Dumnezeu. Dorința intensă NU trebuie să ne sperie. Ea este absolut normală în multe situații. Ea trebuie doar așezată în spațiul de protecție, care înseamnă pe de o parte spunerea sinceră a rugii: „Totuși, nu voia mea, ci a Ta!”, iar pe de altă parte subordonarea cu mare grijă a mesajelor de tip 3, 4 și 5, celor de tip 0, 1 și 2.

O mică paranteză: vom denumi mesajele prin canalele 0, 1 și 2 vorbire directă, și mesajele prin canalele 3, 4 și 5 vorbire indirectă. Ideea este să subordonezi vorbirea indirectă celei directe, și să nu consideri niciodată ca vorbire directă pe cea indirectă.

Menționez și faptul că uneori avem tendința să spiritualizăm prea mult propriile trăiri și gânduri. E adevărat că suntem în mijlocul unui război spiritual, și avem și îngeri și demoni în jurul nostru la fiecare pas. Dar unele lucruri izvorăsc din noi, din complexitatea trăirilor sufletului. Trupul și sufletul nostru au anumite reacții în fața unor contexte anume. Nu trebuie acum să decodificăm

tot timpul aceste reacții ca fiind sfinte sau rele, semne bune sau semne false. În fața unei decizii importante, inima se tulbură adesea. Asta nu înseamnă că tulburarea este neapărat un semn rău. De fapt, nu este nici un semn în sine, ea pur și simplu se tulbură. Avem un trecut, avem anumite experiențe. Reacționăm diferit în fața unor contexte. Aceste reacții fac parte din viață. Ele nu trebuie să fie superspiritualizate.

Să revenim la tabloul cu proorocul din Iuda. Ne întrebăm cu privire la destinul său etern. Domnul nu ne oferă detalii cu privire la acest aspect. Pasajul insistă pe faptul că moartea sa a întărit mesajul rostit de Domnul. Iată concluzia proorocului bătrân:

- Căci se va împlini Cuvântul pe care l-a strigat el din partea Domnului împotriva altarului din Betel și împotriva tuturor capiștelor de înălțimi din cetățile Samariei.(13:32)

Accentul cade pe transmiterea cu claritate maximă că Domnul este împotriva altarului din Betel, adică împotriva sistemului alternativ de închinare propus de Ieroboam. Cât privește destinul etern al omului lui Dumnezeu putem pune în calcul ambele variante posibile. Nu știm exact ce s-a întâmplat cu sufletul lui și pasajul nu este interesat de acest lucru. Deși acest prooroc primește înștiințarea pedepsei chiar prin gura proorocului care l-a mințit, nu ni se precizează reacția sa. Oricum nu sunt evidențe că s-ar fi căit.

Observ un detaliu superb care se leagă foarte bine de discuția noastră de mai sus despre călăuzirea personală. Proorocul din Iuda primește două mesaje prin gura proorocului bătrân. Ambele mesaje pretindeau a veni din partea Domnului. Unul îi dă voie să mănânce și să bea. Al doilea mesaj reprezintă o mustrare și anunțarea pedepsei pentru încălcarea poruncii de a nu mânca și de a nu bea. Proorocul din Iuda primește două mesaje opuse: unul este adevărat, și altul fals. Modalitatea prin care i se transmite mesajul **este aceeași**: prin gura proorocului din Betel care pretinde că Domnul i-a vorbit. Deci proorocul din Iuda nu poate discerne veridicitatea mesajelor focalizându-se pe **modalitatea de comunicare, pe canalul de comunicare, pe forma mesajului**. În ambele situații mesajul i-a venit prin același glas al proorocului bătrân care i-a vorbit cu persuasiune de fiecare dată. Deci, același prooroc, aceeași privire a ochilor, același glas persuasiv, aceeași formulare: **Domnul mi-a vorbit**, aceeași temă pusă în discuție: interdicția de a mânca și bea. Singura modalitate prin care proorocul din Iuda putea discerne veridicitatea mesajelor era să interpreteze conținutul mesajului în lumina întregului, în lumina revelației scrise și a călăuzirii personale explicite prin canalele 1 și 2 din viața lui de până în acel moment. El putea interpreta primul mesaj astfel: **Nu neg că ți-a vorbit Domnul, dar nici nu pot fi sigur. Am nevoie de explicații, de confirmări, Trebuie să întreb pe Domnul personal. Miza în joc este prea importantă. Nu văd de ce Domnul ar fi schimbat așa de repede interdicția. Deocamdată nu pot mânca până la înștiințări mai clare, și mai directe.**

Menționăm faptul că proorocul din Betel era și un **nou** posibil canal de comunicare al Domnului față de el. Aceste lucru trebuia să îl facă mai reticent față de mesaj. Este posibil ca proorocul din Iuda să fie receptiv la primul mesaj, și reticent la al doilea. Într-adevăr, era ciudat ca același om să îi transmită din partea Domnului două mesaje opuse și acest lucru într-un scrupulos interval de timp. Ideea esențială despre călăuzire a pasajului este că nu orice zboară se mîncă. Domnul ne cheamă la discernământ. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de canalul de comunicare, de modalitatea transducerii mesajului. Ci trebuie să fim focalizați pe MESAJ, și pe acesta să îl analizăm cu atenție în lumina a ceea ce știm în mod cert prin revelația scrisă și cea personală directă. Proorocul din Iuda știa pe baza revelației scrise că Yahwe nu este un Dumnezeu schimbător. În același timp știa că Yahwe aduce explicații și justificări la acele schimbări de plan care sunt mai degrabă o excepție decât o regulă. El mai știa pe baza călăuzirii personale directe că nu are voie să mînce și să bea. În baza acestor informații trebuia să analizeze cu atenție mesajul. Dar el se lasă sedus de mesager, și nu se focalizează pe analizarea mesajului în lumina a ceea ce știa cu claritate până în acel moment. Faptul că Domnul așteaptă ca el să se focalizeze în primul rând pe analiza mesajului, este dovedit de faptul că Domnul alege să i se transmită proorocul din Iuda, avertismentul că va fi pedepsit chiar prin același mesager care-l mințise. Oare Domnul nu putea folosi un alt mesager? Oare nu era mult mai simplu? Oare nu ar fi fost mult mai clar? I-ar fi putut vorbi direct lui sau măcar prin intermediul unuia din fiii proorocului. Faptul că Domnul alege să îi vorbească prin chiar mesagerul prin care a fost amăgit de Satan este șocant. Dar prin acest lucru Domnul ne dă o lecție fundamentală despre călăuzirea personală. În acest domeniu, trebuie să ne focalizăm mai întâi pe analizarea mesajului în lumina lucrurilor certe pe care deja le știm. Aceste lucruri sunt ceea ce deja știm despre Dumnezeu și despre voia Sa cu viața noastră prin ceea ce ne-a revelat explicit prin Cuvântul Său scris și vorbirea Sa directă față de noi. Mesajul primit în prezent, se armonizează el cu ce ne învață Scriptura despre Dumnezeu și voia Sa? Sau există contradicții? Mesagerul nu este lipsit de importanță, dar cade în plan secund. E important și dacă mesagerul este deja validat de Domnul în viața noastră sau în viața poporului lui Dumnezeu, dar și așa, el rămâne pe plan secundar. Pavel le spune Galatenilor că **chiar dacă el însuși** (cel prin care au primit Evanghelia și apostolul cel mai de seamă, validat și înălțat de Dumnezeu în viața Bisericii) ar veni să vestească o altă Evanghelie (un alt mesaj!), atunci să fie anatema. Observăm că Pavel îi învață aceeași lecție ca în 1 Împ 13: Mesajul este pe plan principal, iar mesagerul este pe plan secundar. Și mesagerul poate fi important. Uneori mesagerul este credibil și ne ajută acest lucru. Dar alte dăți, mesagerul este mai puțin credibil și dă de gol el însuși falsitatea mesajului. Dar sunt și mesaje bune ce pot fi rostite prin mesageri controversați (Balaam, sau măgărița lui Balaam, sau proorocul bătrân din Iuda etc). Tot mesajul trebuie să rămână în centrul atenției noastre. Dar iată ce încearcă să ne facă cel rău. El vrea ca mesagerul/mesagerii să fie în centrul atenției, pe primul plan, iar mesajul în plan secundar. Căci așa putem fi mai ușor înșelați. El vrea să ne focalizeze atenția pe MIJLOCUL de comunicare și nu pe MESAJ. El vrea să ne seducă cu MIJLOCUL de comunicare pentru a înghiți apoi mai ușor un mesaj care, analizat rece, contrazice ceea ce Dumnezeu ne-a revelat până acum despre el. Da. Aici este bătălia în ce privește discernământul. Preocuparea noastră trebuie să fie MESAJUL și

nu canalul și mijlocul de comunicare, sau mesagerul. Mesajul trebuie analizat cu atenție în lumina a ceea ce cunoaștem deja cu certitudine cu privire la Dumnezeu și voia Lui. Și dacă găsim neclarități sau aparente contradicții avem voie să lăsăm mesajul deoparte până la noi lămuriri și explicații. Domnul nu ne cere să credem rapid mesaje care sunt încă neclare pentru noi, chiar dacă aceste mesaje vin de la El. El vrea să dăm dovadă de maturitate, de responsabilitate, de credincioșie față de ceea ce deja ne-a învățat El până în acel moment. Ne aducem aminte în acest sens de îngăduința lui Dumnezeu față de evrei în momentul în care a schimbat legământele. Era vorba de o schimbare majoră de plan și mesaj. Domnul a fost însă îngăduitor cu evreii până au înțeles noul mesaj și au acceptat desființarea definitivă a Vechiului Legământ. Până în anul 70 Domnul le-a mai îngăduit închinarea pe tiparul Vechiului Legământ. Această îngăduință a lui Dumnezeu, ne arată că Domnul înțelege reticența noastră inițială la mesaje noi care par să contrazică ceea ce a spus până în acel moment. Revenim la strategia celui rău. El vrea să ne focalizăm pe mesager, pe canalul și mijlocul de comunicare și nu pe mesaj. El vrea să ne deprindem să acceptăm mesajele călăuzirii personale pe baza mesagerilor sau mijloacelor de comunicare și nu pe baza conținutului mesajului. În această poziție suntem vulnerabili. El nu își mai face probleme că vom sesiza contradicțiile dintre mesajul prezent și ceea ce Domnul ne-a încredințat până în acel moment. El va folosi mesagerul sau mijlocul de comunicare față de care știe că noi suntem sensibili, și știe pe baza lui că vom înghiți și mesaje mai ciudate, mai dubioase. Fie va folosi același mesager sau mijloc de comunicare cărora noi le dăm credit, fie la va imita foarte bine. Oare nu așa s-a întâmplat cu Biserica din Tesalonic? Niște prooroci mincinoși au scris o epistolă falsă, care contrazicea flagrant tot ce învățaseră ei până în acel moment despre venirea Domnului, dar au semnat cu numele Pavel. Fiind prea focalizați pe mesager și prea puțin pe mesaj, tesalonicenii au fost derutați. În epistolă Pavel le vorbește despre lucrarea de amăgire a lui Anticrist. Oare acesta nu va face același lucru? Oare nu va transmite mesaje false folosind mesageri și mijloace de comunicare la care noi suntem sensibili? Oare oamenii nu vor fi sensibili la semnele și miunile sale, dar vor uita să analizeze mesajul său în lumina revelațiilor scrise a lui Dumnezeu? Oare nu din această pricină vor fi amăgiți și mulți din Biserică? Oare Anticrist nu va convinge pe mulți lideri creștini, mesageri credibili ai mesajului Domnului către Biserică, de partea sa, și să-i folosească pentru a convinge prin intermediul autorității lor Biserica de veridicitatea mesajului său? Iar pe cei pe care nu-i va reuși convinge nu va putea el să îi folosească totuși prin imitație ca prooroci care au falsificat o epistolă paulină? Oare anticrist nu va putea face dubluri/clone ale acestor lideri fideli care să apară în mass-media sau la conferințe pentru a-i predica mesajul? Oare nu va putea și el scrie cărți și articole în numele lor?

Oare nu aceasta a fost și greșela semnițiilor din regatul de nord. Ei au acceptat un sistem alternativ de închinare din pricina autorității lui Ieroboam. Într-adevăr, Ieroboam fusese ales de Domnul și validat de Domnul ca împărat. Iar el a propus tot închinarea la Yahwe și nu la alți dumnezei. Dacă Domnul a lucrat și vorbit prin El, până acum, o face și acum cu siguranță. Din nou focalizarea pe mesager și nu pe mesaj. Dar mai presus de mesager și mijloacele de comunicare, este mesajul. Dacă Anticrist va folosi o strategie ca cea descrisă mai sus, oare cum să ne

pregătim pentru acele vremuri? Și oare cum să pregătim Biserica pe care o păstoriți pentru acele timpuri? Și atenție: cu cât ești un vas mai de preț, mai credincios, mai înălțat de Domnul în mijlocul Bisericii, cu mai mare influență și impact, cu atât ești mai căutat de cel rău. Căci fie prin coruperea ta sau prin imitarea ta, el va dori să se folosească de tine și autoritatea ta pentru a conduce spre pierzare turma pe care ai îngrijit-o așa de mult. Deci ce relație trebuie să dezvoltăm între noi și comunitate, și ce mesaje trebuie să transmitem acesteia despre noi înșine? O încredere prea mare a acestora cu privire la noi este periculoasă. Dacă sesizăm acest lucru, ar trebui să ne alertăm și să luăm măsuri concrete. Trebuie să ne expunem propriile greșeli și slăbiciuni ca oamenii să nu aibă mai multă încredere în noi decât este necesar. În același timp, trebuie să îi focalizăm asupra mesajului și analizarea acestuia. Trebuie să îi informăm cu privire la posibilitatea căderii noastre cât și cu privire la posibilitatea imitării noastre de către cel rău.

Cu privire la călăuzirea personală este util să analizăm și alte pasaje din Scriptură care întăresc concluziile de mai sus, sau aduc nuanțe noi:

Genesa 16 – Interpretarea greșită a unui mesaj explicit

Avraam primește promisiunea că va avea un copil din partea lui Dumnezeu. Domnul redeschidea astfel o rană adâncă în familia lui. Avraam și Sara cred promisiunea, dar timpul trece și nu se întâmplă nimic. Este foarte greu pentru ei. Dar nu doar din pricina faptului că își doreau un copil și nu îl aveau. Ei au învins această durere cu ani în urmă și s-au resemnat. Și-au continuat viața liniștit până când Domnul a venit cu promisiunea. Oricum, erau obișnuiți cu situația că nu pot avea copii. Dar acum, alături de această situație se adăugă o povară mai mare: promisiunea neîmplinită a lui Dumnezeu. Este mult mai ușor să Îl slujești pe Domnul când nu ai o promisiune neîmplinită din partea Lui. Dar e foarte greu să continui să Îl slujești când El a rostit o promisiune și timpul trece și promisiunea nu se împlinește. Și timpul trecea, și promisiunea nu se împlinea. Răbdarea ajunge la capătul puterilor. Prima care cedează este Sara. Ea vine cu soluția: Agar! Sara spune: ***Domnul ne-a promis un copil, dar nu a precizat că este din mine! Domnul a făcut o promisiune dar noi nu trebuie să stăm cu mâinile în sân. Agar! Dumnezeu ne dă dar nu ne bagă în traistă. Iată soluția!*** În parte Sara avea dreptate căci Domnul nu precizase în mod direct că din Sara se va naște fiul. Totuși, ei inițial au înțeles că ar fi din Sara. Astfel se explică că au trecut ani buni până să apeleze la Agar. Deși Domnul nu menționase explicit Agar nu putea fi soluția. Căci nu era o soluție care să Îl reprezinte pe Dumnezeu. Iată de ce:

- La soluția aceasta puteau apela CHIAR înainte de a primi promisiunea lui Dumnezeu. Ce fel de promisiune mai este și aceasta care se împlinește apelând la o soluție atât de facilă și la îndemână, la care puteau apela din primul an de căsnicie al lor?
- Promisiunea lui Dumnezeu este făcută pentru a PROVOCA credința lui Avraam. Când Avraam crede promisiunea în Gen.15. el crede că promisiunea se va împlini prin Sara. Căci altfel, de ce ar mai fi fost nevoie de credință, și de ce credința sa din

Gen.15 ar fi așa de laudată, și de ce pe baza ei ar fi socotit neprihănit? Dacă soluția este Agar, unde mai este credința?

- Avraam avea o singură soție. În cultura respectivă poligamia era ceva uzual pe care Însuși Domnul îl îngăduia. Cu toate acestea Avraam a ales să aibă o singură nevestă: Sara. De ce? Probabil că o iubea foarte mult pe Sara, o respecta foarte mult. Cu siguranță că acest lucru era plăcut Domnului. Modelul originar din Genesa era monogamia. Poligamia este propusă de oameni, mai exact de comuniatarea apostată a lui Cain (vezi Gen.4). ea se răspândește foarte repede. Domnul nu o încurajează, dar o tolerează. Dar el călăzușete poporul Lui spre monogamia. În Noul Testament monogamia este din nou înălțată. Deci, în mod cert, Domnul a apreciat decizia lui Avraam de a avea o singură soție: Sara. Nu era un păcat să aibă mai multe neveste, dar era mai frumos înaintea Domnului să aibă doar una. Dacă Agar era soluția Domnului, era ca și cum Domnul l-ar fi încurajat pe Avraam să scadă standardele cu privire la căsătorie și relația sa cu Sara. Acest lucru nu Îl reprezenta pe Domnul. Soluția propusă de El TREBUIE să Îl reprezinte întotdeauna. MODUL în care se împlinește promisiunea Sa îl reprezintă întotdeauna.

Agar naște un fiu. Sara o alungă. Avraam pare detașat. Dar Îngerul Domnului o trimite înapoi cu următorul mesaj:

- a) Întoarce-te la Sara!
- b) Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată.
- c) Iată acum ești însărcinată și vei naște un fiu căruia îi vei pune numele Ismael. Căci Domnul a auzit mahnirea ta. El va fi ca un măgar sălbatic între oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui (vezi Gen.16)

Agar se întoarce cu acest mesaj din partea Îngerului Domnului. Ea este primită înapoi. Avraam crede că Ismael este sămânța promisă. Dovada acestui lucru îl găsim în celebra replică din Gen.17:18: **Să trăiască Ismael înaintea Ta!** Avraam interpretează deci intervenția și mesajul Îngerului din cap.16 ca pe o confirmare a faptului că Ismael reprezintă împlinirea promisiunii din Genesa 15. Așa pare la prima vedere. Dar Avraam greșește deoarece:

- Aduagă la ce este „scris”, la ce rostește explicit Îngerul. Punctul b) al discursului Îngerului SEAMĂNĂ cu promisiunea făcută lui Avraam. DAR Îngerul nu

confirmă explicit că Ismael este sămânța promisă. Avraam adaugă deci la revelația primită.

- Nu este atent la indiciul oferit de punctul c) al discursului Îngerului. Acest lucru nu se prea potrivește cu descrierea promisiunii din Gen.12a. În Gen.12, toate familiile pământului vor fi binecuvântate în Avraam, iar acum sămânța lui va fi ca un măgar sălbatic printre popoare. Punctul c) era un indiciu care să îl ajute pe Avraam să nu cadă în tentația de a interpreta intervenția îngerului ca pe o confirmare a împlinirii promisiunii lui Dumnezeu.

De ce greșește Avraam interpretarea? Pentru că DORINȚA împlinirii promisiunii lui Dumnezeu era foarte mare. Și nu cred că dorința de a avea un copil era atât de mare, cât dorința de a vedea împlinită promisiunea lui Dumnezeu și de a se elibera de povara acuzatorului care îl chinuia adesea cu vorbele: *Vezi, Domnul te duce cu zăhărelul! Unde este împlinirea promisiunii lui Dumnezeu? Cum poți avea încredere în acest Dumnezeu? Uită-te la toți cei din jur. Ei nu au nici o promisiune din partea lui Dumnezeu cu privire la vreun copil, și nici nu au ascultarea și credințioșia ta față de El. Și totuși ei au atâția copii! Unul are doi, altul trei, altul 10, altul 20! Și iată chiar cei mai păcătoși din țară au mulți copii! Dar tu nu ai! Aha, dar tu ai promisiunea lui Dumnezeu! Am înțeles! Mergi pe mâna Lui dar fața trebuie să ți se umple de rușine zilnic, și mereu trebuie să tresari când te întâlnești cu cineva care te întreabă de copiii tăi, sau mereu să te frământă când mai auzi de nașterea vreunui copil! Asta înseamnă să mergi pe mâna lui Dumnezeu? Să fii uitat și dat de rușine? Să ai parte de ocară și batjocura vrăjmașilor, și disprețul chiar celor mai de jos oameni? Aceasta este partea celor care aleg să se încreadă în El? Cum poți iubi un astfel de Dumnezeu? Cum te poți încrede în El?*

Dar Avraam îl iubea sincer pe Domnul, și dorea să facă voia Lui, și dorea să se încreadă în El. Dar îi venea așa de greu să o facă din pricina acestei promisiuni neîmplinite. Și fi fost mult mai ușor dacă nu rostea această promisiune! În cele din urmă putea trăi și fără copii. Dar ce greu era să trăiască cu evidența neîmplinirii promisiunii lui Dumnezeu și cu glasul acuzatorului în ureche. Și timpul trecea, și se apropia clipa morții și nimic nu se întâmpla. Chinul era prea mare, și acest chin afecta însăși relația lui Avraam cu Domnul însuși. Dorința ca promisiunea lui Dumnezeu să se îplinească devenea tot mai mare. Și când dorința e foarte mare, atunci suntem dispuși să scădem standardele, să interpretăm eronat, să adaugăm la vorbirea lui Dumnezeu, doar de dragul de a ne vedea dorința împlinită. Dorința poate fi una bună. Cu toate acestea, atenție la dorințele intense. Înțelegem de ce Avraam și-a confirmat singur că Isaac este sămânța promisă.

Dar iată marea întrebare: de ce Domnul a trimis-o pe Agar înapoi și de ce a trimis-o cu un astfel de mesaj, care putea să îl inducă în eroare pe un Avraam chinuit de o dorință atât de intensă?

Poate a fost un test pentru Avraam. Este interesant că la înțarcarea lui Isaac, același Dumnezeu care a trimis-o pe Agar înapoi, o alungă pe Agar. De ce atunci, și de ce nu de la început? Avem deci două întrebări: de ce este alungată? Și de ce este alungată după nașterea lui Isaac și nu de la început?

Răspunsurile pot avea două dimensiuni: o dimensiune imediată relevantă pentru viața lui Avraam și umblarea lui cu Domnul de atunci și acolo, și o dimensiune paradigmatică teologică relevantă pentru mesajul lui Dumnezeu de peste veacuri. Galateni 4 confirmă a doua dimensiune a mesajului: Fiul femeii slobode nu va moșteni împreună cu fiul femeii roabe. Prin viața lui Avraam, Domnul a ales să creioneze tiparul credinței mântuitoare. Doar Isaac a fost moștenitorul, doar prin el s-a împlinit promisiunea lui Dumnezeu. Domnul validează astfel tiparul unei credințe care se încrede doar în soluția miraculoasă a lui Dumnezeu și care nu este amestecată cu soluțiile și eforturile umane, pământești. Foarte bine! Dar acest tipar nu putea fi elucidat prin izgonirea lui Agar încă din Gen.16? Ce mesaj nou aduce faptul că Agar este trimisă în Gen.16 înapoi de Îngerul Domnului, acceptată o vreme în comunitatea lui Avraam, și apoi îndepărtată tot prin poruncă divină? Poate mesajul era mai clar DUPĂ nașterea lui Isaac. Și într-adevăr este mai clar după nașterea lui Isaac. Dar ar mai putea fi ceva. Pavel asociază pe Agar cu legământul de pe muntele Sinai *care naște pentru robie și este Agar. (Gen.4:24)*.

Dar în Galateni 3:15-29 Pavel ne spune:

- Întâi vine făgăduința, sau primul legământ: cel făcut cu Avraam pe baza credinței.
- După 430 de ani vine Legea (al doilea legământ) care nu poate nici desființa, nici reprezenta o adăugire la primul legământ.
- Deci moștenirea nu poate veni din Lege, căci Domnul prin făgăduință a dat-o lui Avraam.
- Dar legea vine tot de la Dumnezeu, și este dată prin îngeri. De ce este dată totuși, dacă nu vine din ea moștenirea?
- Ea este adăugată DIN PRICINA CĂLCĂRILOR DE LEGE PÂNĂ avea să vină Sămânța.
- Atunci Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu?
- Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.
- DAR Scriptura a închis TOTUL sub păcat pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Hristos.

- Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. ASTFEL, LEGEA ne-a fost un îndrumar spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.
- După ce a venit credința nu mai suntem SUB îndrumătorul acesta.

Asemănarea dintre Lege și Agar este izbitoare:

- Avraam primește făgăduința.
- Apoi, încearcă să obțină împlinirea făgăduinței prin soluții și eforturi omenești, prin AGAR.
- AGAR este trimisă înapoi de ÎNGERUL DOMNULUI (vezi paralela cu Legea dată prin îngeri!!!)
- Dar este trimisă pentru o vreme și cu UN ROST.
- Domnul încă de la început nu trimis-o pe AGAR înapoi ca și o confirmare a împlinirii făgăduinței.
- Domnul îl provoacă mai târziu pe Avraam să creadă că ISAAC din SARA cea înaintată în vârstă este soluția divină, și nu Ismael venit prin Agar.
- Avraam crede, Domnul vine cu o MINUNE și se naște Isaac.
- DUPĂ ce se naște ISAAC, AGAR ȘI ISMAEL sunt alungați de același înger al Domnului.

Agar a avut un rol pentru o vreme. Dar la venirea Sămânței, în momentul împlinirii făgăduinței, AGAR este alungată. Avem următoarele întrebări: ce înțelege Pavel prin termenul de LEGE din Galateni cap.3, și cum anume LEGEA a fost UN ÎNDRUMAR spre credință? Ce rost a avut șederea lui AGAR pentru O VREME în viața lui Avraam? Și poate fi creionată vreo paralelă între rolul ei pedagogic, și rolul pedagogic al Legii?

Să începem cu Lega din Galateni 3. Când Pavel ne vorbește de Lege în Galateni 3, el se pare că are în vedere STRICT revelarea poruncilor divine și asocierea lor cu acest mesaj: dacă le păziți veți avea viața. De ce spun acest lucru? Pentru că Legea a fost dată după izbăvirea din Egipt prin har, prin credință. Legea includea și Cortul întâlnirii, deci și ispășirea prin har, prin credință a călăcărilor de Lege. În acest context umblarea în ascultare de Lege nu însemna perfecțiunea împlinirii Legii, ci o umblare prin har, prin

credință care să aibă ca și dominantă ascultarea de Lege (vezi viața lui David și ce comentează Domnul despre robul Său David care a păzit mereu legile LUI!). Dar Pavel sesizează o contradicție între LEGE și CREDINȚĂ, între LEGE și HAR. Deci el se referă probabil STRICT la revelarea poruncilor divine și la consemnul de a le respecta, și la percepția uzuală a omului despre modalitatea de a obține mântuirea din partea Domnului, și anume: să păzsească prouncile Lui. Iată cum reliefează Pavel acest contrast între cele două concepte:

1. O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi, înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit?
2. Iată numai ce voiesc să știu de la voi: **prin faptele Legii** ați primit voi Duhul ori prin **auzirea credinței**?
3. Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început **prin Duhul**, vreți acum să sfârșiți **prin firea pământească**?
4. În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă în adevăr, e în zadar!
5. Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi le face oare **prin faptele Legii** sau prin **auzirea credinței**?
6. Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.”
7. Înțelegeți și voi, dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință.
8. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.”
9. Așa că **cei ce se bizuie pe credință** sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.
10. Căci toți **cei ce se bizuie pe faptele Legii** sunt sub blestem; pentru că este scris: „**Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.**”
11. Și că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu, **prin Lege**, este învederat, căci „cel neprihănit **prin credință** va trăi.”
12. Însă **Legea** nu se întemeiază pe credință; ci ea zice: „Cine **va face** aceste lucruri va trăi prin ele.”
13. Hristos ne-a răscumpărat din **blestemul Legii**, făcându-Se blestem pentru noi –

fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” –

14. pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, **prin credință**, noi să primim Duhul făgăduit.

(Gal 3:1-14)

Contrastul este între cel care se bizuie pe faptele Legii și cel care se bizuie pe credință în ce privește neprihănirea. Deci conceptul de LEGE/FAPTELE LEGII se referă la calea creionată de Lege către mântuire (dacă păzești poruncile), și care are în vedere ce poate face omul pentru mântuirea sa. Ea aduce doar BLESTEM, căci toți călcăm Legea. Conceptul de credință/făgăduință se referă la calea creionată de credință către mântuire, ce are în vedere încrederea în soluția miraculoasă a lui Dumnezeu și aceasta în ciuda neputinței noastre omenești. Ea aduce mântuire prin Isus Hristos.

Pavel ne explică totuși, că LEGEA are un rost și un rol. ROSTUL ei este să ne conducă la credință, și la Hristos. Ea ne este un pedagog. Cum anume? Ea ne arată standardele lui Dumnezeu, și apoi neputința noastră de a le atinge. Ea ne ajută să ne acceptăm falimentul și faptul că noi, omenește, prin faptele noastre nu putem face nimic pentru mântuirea noastră. Și când ajungem în această stare de conștientizare a neputinței noastre de a fi mântuiți prin eforturile noastre de a împlini Legea, atunci ARE SENS mântuirea prin credință, iar aceasta vine ca unică slavare posibilă, iar noi o primim atât de ușor. Legea devine astfel un îndrumar spre credință și spre Hristos. Dar când vine credința în viața noastră și suntem îmbrăcați sub Hristos, nu mai suntem sub Lege. Legea nu ne mai ține ROBI în neputința noastră spre a ne conduce la Hristos. Noi suntem acum în Hristos, El ne eliberează de sub blestemul, robia și chinul adus de acuzările neiertătoare ale Legii. Hristos ne eliberează de sub robia Legii, de sub vina adusă de ea, de sub incertitudinea adusă de ea, de sub frica pedepsei adusă de ea, și de sub neputința de a o împlini chiar. Hristos ne socotește neprihăniți și ne dă Duhul Lui care ne ajută să creștem în împlinirea Legii. Dar aceasta nu pentru a fi socotiți neprihăniți, căci deja suntem, ci pentru a rodi prin Duhul spre slava lui Dumnezeu și bucuria noastră.

Dar Agar ce rol a avut? A fost ea un pedagog pentru Avraam spre a accepta provocarea cu Isaac? Greu de spus. În perioada dintre nașterea lui Ismael și nașterea lui Isaac, oare ce au reprezentat pentru Avraam Agar și Ismael? Este posibil ca ce s-a întâmplat după (tensiunile dintre Sara și Agar – care poate au continuat – ,întrebările din mintea lui Avraam de genul: dar la soluția asta puteam apela și înainte de primirea promisiunii? Ce fel de promisiune a fost și aceasta?), să îl fi pregătit pe Avraam pentru momentul din Genesa 18 când Domnul i-a spus: **din Sara vei avea un fiu**. Timp de 13 ani, Avraam a avut în fața ochilor soluția sa pământească: Ismael prin Agar. Dar ea nu părea a fi deloc marea împlinire a promisiunii lui Dumnezeu. Și atunci când Domnul spune: din Sara, deși la început Avraam râde, apoi el crede și spune: DA! DIN SARA, și NU DIN AGAR! Poate exagerăm, poate speculăm, doar de dragul de a crea o paralelă între rolul legii și rolul lui Agar. Într-adevăr, pasajul din Genesa nu oferă argumente ca

să susțină scenariul de mai sus. Totuși, este un alt scenariu care ar putea avea sens. Soluția pământească a lui Avraam pentru împlinirea promisiunii lui Dumnezeu a avut consecințe dureroase pentru el: tensiunea dintre Sara și Agar, apoi tensiunea dintre el și Sara, apoi alungarea inițială a lui Agar, apoi reprimirea ei și tensiunile care au continuat, apoi surpriza lui Dumnezeu din Genesa 18: Din Sara!, apoi supărarea Sarei la întărcarea lui Isaac, apoi dorința acesteia să îi alunge pe Agar și Ismael, apoi porunca de a-i alunga însoțită de durerea cumplită a despărțirii de Ismael, apoi tulburarea adusă de sămânța lui Ismael în istorie, și în istoria lui Israel. Toate aceste consecințe dureroase îi puteau arăta lui Avraam EȘECUL soluției omenești și contrastul și INCOMPATIBILITATEA acesteia cu soluția divină, prin credință, prin făgăduință. În acest SENS, Agar a fost un îndurmar spre CREDINȚĂ, la fel cum LEGEA și durerile aduse de ea unui om, sunt un îndrumar spre credință. AGAR a însemnat pentru Avraam EȘEC și DURERE. Bizuirea pe faptele Legii înseamnă eșec și durere. Suntem conduși spre credință tocmai prin această durere a eșecului. Legea este un pedagog bun. Dar este unul aspru. Pedagogia constă tocmai în aprimeea Legii. Agar a fost trimisă înapoi la Avraam pentru ca acesta să fie confruntat cu asprimea consecințelor algerii soluției omenești pentru a împlini Legea lui Dumnezeu. Noi citim foarte liniștiți pasajul cu alungarea lui Ismael în pustie din Genesa 21, dar nu ne gândim la durerea și zbuciumul lui Avraam din acea zi și din zilele, anii care au urmat. Am comentat acest zbucium cu alte ocazii. Dar zbuciumul adus de AGAR(simbolul Legii) l-a învățat pe Avraam să aleagă doar calea credinței.

Dincolo de incursiunea care am făcut-o în Galateni cap.3, prin Genesa 16 învățăm să rămânem la ceea ce Domnul revelează cu claritate, și să evităm ca, purtați de dorință, să adăugăm la revelația Sa.

Genesa 22 – Poruncile specifice și schimbarea acestora

Genesa 22 ilustrează cel mai bine faptul că prin intermediul călăuzirii personale directe Domnul poate interveni cu porunci și direcții specifice pentru viața noastră. Domnul i-a poruncit lui Avraam să îl jertfească pe Isaac. Acest lucru era chiar în opoziție cu acel caracter de Tată bun pe care Avraam Îl descoperise la Domnul. Este interesant să observăm că Avraam nu se îndoiește că Domnul i-a vorbit, deși porunca părea o nebunie. Dar nu era prima dată când Domnul îi vorbea. Și atenție: ne aflăm în contextul unei călăzuri personale directe când Domnul îi vorbea în mod direct prin cuvinte clare. Din Evanghelia după Ioan învățăm că atunci când Domnul vorbește prin LOGOS, prin cuvintele Sale, această voce, este recunoscută de făpturile create de El. În acestea este zidită o capacitate intrinsecă de a recunoaște Logos-ul care descinde de sus. Acest LOGOS poate glăsuși prin Hristos cel întrupat (vezi Ioan 1:1-18), prin Cuvântul scris (vezi Ioan 21:30), sau direct din cer (vezi Ioan 12:28). Acest glas este clar și inconfundabil pentru copiii Săi. De fapt, o bună parte din revelația scrisă (Biblia) este rodul vorbirii directe a lui Dumnezeu către slujitorii Săi (Moise, profeții etc.). Dumnezeu nu îi vorbea prima dată lui Avraam în Gen. 22; și i-a vorbit într-un mod clar (ca mesaj și ca autentificare a Mesagerului), astfel încât Avraam să poată avea CERTITUDINEA că Domnul i-a vorbit. Dacă Avraam nu ar fi avut această certitudine, atunci cum ar fi putut împlini o astfel de poruncă? Atenție însă ca nu

cumva să generalizăm acest principiu. Nu orice voce pe care o auzim (chiar clară cu un mesaj explicit) este vocea Domnului. Și în același timp să avem grijă să nu translatăm principiul glasului inconfundabil al Domnului în sfera vorbirii indirecte prin semne, coincidențe, sentimente. În acest domeniu, Scriptura NU reafirmă acest principiu al unei glăsuirii inconfundabile a Domnului.

În contextul jertfirii lui Isaac Domnul revine asupra poruncii într-o perioadă scurtă – trei zile. Domnul poate reveni asupra poruncilor Sale specifice pentru un anumit individ. Dar înștiințarea anulării poruncii se realizează prin aceeași modalitate CLARĂ și DIRECTĂ prin care a fost transmisă inițial porunca. Iar această întâmplare cu Avraam pare a fi singulară în Scriptură. Avraam era testat de Domnul. Nu îmi aduc aminte ca să fie o altă situație în Scriptură în care Domnul să schimbe porunca Sa într-un timp așa de scurt. Proorocul din Iuda nu putea invoca Gen. 22 ca argument pentru a asculta de glasul proorocului bătrân. Era o mare diferență între contextul din Gen. 22 și cel din 1 Împ. 13:

- În Gen. 22 era un context privat, în care Domnul dorea să îl încerce pe Avraam, pe când în 1 Împ. 13 era un context public și miza era transmiterea unui mesaj către o națiune întreagă.
- În Gen. 22 Domnul schimbă porunca tot prin revelație directă, pe când în 1 Împ. 13 proorocul bătrân îl informează cu așa-zisa schimbare a poruncii.
- Întâmplarea din Gen. 22 este singulară, și pare a fi o excepție. E periculos să îți construiești alegerile pe astfel de excepții. Excepțiile sunt relevante doar în măsura în care și contextul excepției este foarte asemănător cu cel în care ne aflăm noi.

Genesa 24 – călăuzirea și căsătoria

În Genesa 24 robul lui Avraam cere un semn care se împlinește. Însă semnul vizează nu doar o coincidență, ci în primul rând caracterul persoanei care a adăpat și cămilele (un lucru care necesita foarte mult efort ținând cont de marea cantitate de apă pe care o bea o cămilă). Robul a pus un semn aproape imposibil pe care doar o femeie cu un caracter cu totul special îl putea împlini. Semnul pus de rob nu este un semn în sine, ci un real test al caracterului. Iată care au fost factorii care au contribuit la materializarea căsătoriei între Isaac și Rebeca:

- Caracterul Rebecăi
- Faptul că era din familia lui Nahor și nu slujea idolilor
- Rebeca a spus DA!
- Isaac a spus DA!

- Coincidența de la fântână

Coincidența de la fântână nu este factorul determinat, ci toate cele menționate înaintea acesteia. Coincidența de la fântână face doar să evidențieze caracterul minunat al Rebecăi și să îl direcționeze mai repede pe rob spre o fată din familia lui Nahor. Deci când vorbim de călăuzirea pentru căsătorie nu coincidențele în sine, ci cele care evidențiază frumusețea caracterului celuilalt, sunt adevăratele semne.

Iosif și visele

Iosif are când este adolescent două vise care se împlinesc după mai bine de 20 de ani. Nu regăsim în Scriptură așteptarea lui Dumnezeu ca Iosif să creadă acele vise simbolice ca fiind o promisiune clară din partea Domnului pentru viața lui. Ele ar fi putut să joace rolul acelor semne care își găsesc semnificația de-abia DUPĂ împlinirea lor. După împlinirea viselor, Iosif s-ar fi putut minuna de atotștiința și suveranitatea lui Dumnezeu care guverna fiecare detaliu al vieții sale.

Este posibil ca visele să aibă și o altă semnificație pentru Iosif, în sensul în care acesta să le fi primit ca pe o promisiune directă din partea lui Dumnezeu. Putem emite această ipoteză din pricina faptului că Iosif avea darul interpretării viselor. El are două vise când este tânăr. Dar apoi interpretează corect două vise când este în temniță (visul paharnicului și apoi cel al pitarului), și apoi interpretează corect cele două vise ale lui Faraon. Deci este posibil ca din pricina darului său, el să fi putut interpreta corect și visele pe care le-a avut el însuși în adolescența sa. Darul interpretării viselor îl găsim și la Daniel. Acesta interpretează visele simbolice ale împăraților Babilonului. Deci Domnul poate vorbi, sau cel puțin a vorbit și prin vise simbolice. Dar descifrarea mesajului a avut nevoie de un om trimis de El și înzestrat de El cu darul tălmăcirii viselor. Este interesant că în Noul Testament nu găsim menționat în mod explicit darul interpretării viselor printre darurile spirituale. Să fie un dar specific doar vechiului Legământ? Nu știi exact. Rețin însă cu claritate, că visele simbolice despre ne vorbește Biblia au putut fi decodificate doar printr-un trimis al Domnului înzestrat de Acesta cu darul interpretării viselor.

Importanța semnelor și dublul rol al acestora - Exod (Moise), Judecători (Ghedeon), Numeri (Balaam), Ioan (Isus)

În Exod cap. 3-5 Dumnezeu i-a vorbit lui Moise și acesta a vorbit poporului. Mesajul Domnului a fost cât se poate de clar și reprezenta împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam, (vezi Genesa 15). Cu toate acestea când s-a dus înaintea poporului, Moise nu a rostit doar cuvintele Domnului dar a făcut și semnele pe care Domnul i le dăduse să le facă înaintea poporului. Și poporul a crezut. Semnele întăreau un mesaj clar rostit din partea Domnului, deci erau în plan secund. În plan principal rămânea mesajul. Dar semnele au avut importanța lor. În situația în care poporul era marcat de necredință și miza pusă în joc era mare, semnele și-au avut importanța lor pentru a ajuta credința poporului. Credința s-a poziționat pe Cuvânt și nu pe semne în sine, dar semnele și-au avut rolul lor. Trebuie deci nici să supralicităm importanța

semnelor, dar nici să nu o subestimăm. Domnul știe că adesea este nevoie ca al Său Cuvânt să fie întărit de semne pentru ca a noastră credință să fie convinsă. Să ne amintim de Ghedeon și semnele pe care le pune acesta. Domnul îi vorbise direct, clar, explicit. Cu toate acestea el cere semne care să certifice mesajul. Observăm că întâi vine mesajul, și apoi vin semnele. Semnele sunt cerute pentru autentificarea mesajului. Iar Domnul îi dă semnele. Și îi dă și un semn în plus (cel cu visul unuia din tabăra adversă). Ghedeon trăia într-un context de necredință, iar provocarea de a lupta împotriva unei oștiri așa de numeroase nu era mică. De asemenea, se pare că el nu mai avusese astfel de experiențe cu Domnul. Și atunci Domnul îi ajută credința prin semne care autentifică al Său Cuvânt. Are sens. Am tot subliat că semnele nu reprezintă un mesaj în sine, ci doar ne trimit înapoi către un mesaj explicit deja revelat de Domnul. Și am putea spune atunci că al Său Cuvânt ne este de ajuns. Și așa este. Dar problema este la noi, la credința noastră și la înțelegerea Acestui Cuvânt. Și aici intervine rolul semnelor. Ele pe de o parte ne ajută să ne așezăm credința în Cuvântul revelat, dar în același timp ne pot atenționa să cercetăm mai bine acest Cuvânt. Primul rol al semnelor este susținut de foarte multe exemple din Biblie. Am menționat deja semnul cu lâna care a ajutat foarte mult credința lui Ghedeon. Isaia îi spune lui Ahaz să ceară un semn de la Domnul care să îi ajute credința (vezi Isaia 7). Însuși Mântuitorul face o mulțime de semne și minuni care să întărească mesajul Său (Ioan 20:30). În Fapte, lucrarea apostolilor este presărată de tot de felul de semne și minuni. Deci să nu subestimăm importanța acestora. Putem fi în extrema în care să supralicităm importanța lor, dar și în cea în care să o subestimăm. Suntem în prima extremă când separăm semnele de mesaj, și vedem în acestea o călăuzire în sine, și neglijăm înțelegerea mesajelor revelate de Domnul în Cuvânt. Suntem în a doua extremă când devenim total imuni la semnele din jurul nostru. În această extremă s-au situat fariseii care au sfidat toate semnele lui Isus. Oricum ei știau că nu este de la Dumnezeu, și că aceste semne le face de la cel rău. Putem să ajungem în a doua extremă fie pentru că nu am fost atenți la semnele Domnului din viața noastră și nu am înțeles rolul și importanța acestora, fie pentru că am fost în prima extremă și ne-am ars, și acum ne-am repezit instinctiv spre a doua extremă. Primul rol al semnelor este deci să confirme mesajul explicit al lui Dumnezeu revelat prin Cuvântul Său. Al doilea rol al semnelor este să ne atragă atenția cu privire la înțelegerea și interpretarea Cuvântului Său către noi. Într-adevăr sunt situații când înțelegem corect Cuvântul Său și avem nevoie de semne care să confirme acest Cuvânt. Dar sunt și situații în care nu înțelegem corect Cuvântul Său sau suntem ignorați cu privire la El și avem nevoie de semne care să infirme sau să pună la îndoială interpretarea noastră cu privire la Cuvântul Său. Un astfel de exemplu în găsim în Numeri când Domnul îl mustră pe Balaam prin măgărița. Care era problema? Cuvântul Domnului i-a dat voie lui Balaam a doua oară să meargă la Balac, dar a precizat clar: **Să spui doar ce Îți voi porunci** (vezi Numeri cap.22). Balaam a plecat dar cu gândul să îi facă pe plac lui Balac. Atunci Domnul i-a dat semnele cu măgărița care nu mai vroia să meargă și apoi i-a vorbit. Prin aceste semne, Domnul îl atenționa că nu a respectat întru totul Domnului. Domnul nu îi dăduse voie să plece ca să blesteme pe Israel. Domnul îi dăduse voie să plece că să spună doar ce îi va porunci Domnul. Îngerul Domnului nu i se arată de la început și nici măgărița nu îi vorbește la început. Mai întâi măgărița nu vrea să țină

drumul. Acesta era un SEMN care să îl ajute pe Balaam să reanalizeze vorbirea lui Dumnezeu cu privire la plecarea sa, precum și plecarea sa în lumina acestei vorbiri. Observăm că Îngerul nu îl trimite înapoi pe Balalm ci îl lasă să meargă mai departe, dar doar îi precizează din nou: Du-te cu oamenii aceștia, să spui NUMAI cuvintele pe care ți le voi spune Eu. (Num.22:35). Observăm că inițial semnul a constat în faptul că treburile călătoriei nu îi mergeau. Deci când treburile nu ne merg într-un anumit domeniu, ar putea fi un semn. El trebuie însă legat de vorbirea lui Dumnezeu prin Cuvântul Său cu privire la acel domeniu. Atunci când alegem o cale bună și avem împotriviri, acestea sunt încercările celui rău de a ne descuraja. Dar când alegem un drum rău, împotrivirile sunt atenționările lui Dumnezeu, harul său fără margini care nu ne lasă să facem după nebunia noastră. El l-a oprit pe Balaam din drum prin măgăriță, iar pe Iona prin furtună. Se confirmă din nou că nu modalitatea de comunicare este cheia ci contextul și mesajul corect interpretat. Faptul că pe un drum avem împotriviri nu înseamnă nimic în sine: poate fi atenționarea Domnului sau descurajarea din partea celui rău. Dacă pe un drum avem uși deschise, aceasta nu înseamnă nimic în sine. Poate fi confirmarea Domnului sau poate fi capcana celui rău. Scriptura ne cheamă la discernământ și nu la interpretări ieftine, facile.

Cererea semnelor – Ghedeon (judecători cap.6)

Sunt mai multe situații în Biblie când diferiți oameni cer semne pentru a primi o confirmare. Domnul le dă aceste semne, și nu îngăduie celui rău să intervină pentru a opri apariția acestor semne. Și nu mă refer la acele situații când Domnul îi provoacă pe oameni să ceară un semn (ca în Isaia 7), ci când oamenii cer semne din proprie inițiativă. Am menționat deja de situația din Genesa 24. Aici semnul viza caracterul persoanei cu care Isaac urma să se căsătorească. O situație pe care am mai amintit-o este cea a lui Ghedeon. Acesta primește chemarea să izbăvească pe Israel. Dar după ce dărâmă altarul lui Baal, oamenii vor să îl omoare. Tatăl său îl slavează prin celebra afirmație: Apere-se Baal! Dar după rostirea acestei afirmații, o oștire de peste 120.000 de oameni se ridică împotriva lui Israel. Oare nu era acesta răspunsul de apărare a lui Baal? În acest context greu, Ghedeon cere semnele cu lâna. Și Dumnezeu răspunde frământării lui și împlinește semnele întocmai. Ghedeon știa care era voia Domnului și dorea să o împlinească. Era însă curtat de îndoială. Domnul este generos și îi dă semnele de care are nevoie pentru a-i ajuta credința. Ghedeon nu a continuat apoi să ceară semne la fiecare pas. Dar acela a fost un moment extrem de greu. El nu a rămas cu lâna la braț toată viața; a învățat din experiențele cu Domnul. Acea era însă o nouă etapă în viața sa, ceva cu care nu se mai confruntase. Observăm că semnele sunt cerute DUPĂ ce Domnul Își revelează voia Sa și îi face chemarea printr-un mesaj explicit și direct. Observăm și generozitatea lui Dumnezeu în a da semne celor care doresc să facă voia Sa.

Cererea semnelor – Ionatan (1 Sam. cap. 14)

La Ionatan este diferit. Nu avem detalii că Domnul i-ar fi făcut o provocare directă să izbăvească pe Israel așa cum a făcut lui Ghedeon. El ia inițiativa și spune slujitorului său: „Vino și să pătrundem până la straja acestor netăiați împrejur. Poate că Domnul va lucra pentru noi, căci nimic nu împiedică pe Domnul să dea izbăvire printr-un mic număr ca și printr-un mare număr. Cel ce-i ducea armele i-a răspuns: Fă tot ce ai pe inimă, n-asculta decât de simțământul tău și iată-mă cu tine, gata să te urmez oirunde. Ei bine! A zis Ionatan, haidem la oamenii aceștia și să ne arătăm lor. Dacă ne vor zice: Opriți-vă până vom veni la voi! Vom rămânea pe loc și ne vom sui la ei. Dar dacă vor zice: Suiți-vă la noi! Ne vom sui, căci Domnul îi dă în mâinile noastre. Acesta să ne fie semnul.” Și știm ce s-a întâmplat. Domnul s-a implicat, le-a împlinit semnul și le-a dat biruința. Aici Ionatan este cel care îl provoacă pe Domnul. Dar Ionatan face această provocare având în spate experiența lui Ghedeon și adevărurile revelate de Domnul în Lege. Ionatan trăia într-un timp în care implicarea Domnului prin semne era ceva obișnuit. Domnul nu îl lasă pe cel rău să bruieze călăuzirea. Semnul confirma adevărurile revelate în Lege și îi dau lui Ionatan imblodul final să meargă la luptă.

Eroarea lui Samuel – când semnul este luat ca semn în sine (1 Sam.16)

Când marele profet și om al credinței Samuel se lasă călăuzit doar de coincidențe, intuiție și sentimente, greșește. Când este trimis în casa lui Isai să îl ungă pe noul împărat al lui Israel, iată că se întâmplă:

- Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab și-a zis: **NEGREȘIT**, unsul Domnului este aici înaintea Lui. Și Domnul a zis lui Samuel: Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui căci l-am lepădat. Omul se uită la ce izbește ochii; dar Domnul se uită la inimă. (1 Sam.16)

Deși Samuel era marele proroc. Domnul nu dezvoltase cu el un limbaj specific bazat pe sentimente, intuiție și coincidențe. Samuel era atunci în ascultare de Domnul și dornic să facă voia Lui, dar totuși sentimentele sale l-au înșelat și l-au condus spre eroare. Sentimentele și coincidențele nu pot ÎN SINE constitui un limbaj de comunicare sigur între noi și Domnul. Acestea trebuie așezate în ansamblul călăuzirii lui Dumnezeu.

Fără să ceară semne – David și Goliat (1 Sam.17)

David, spre deosebire de Ionatan, nu cere nici-un semn. Atunci, cum l-a călăuzit Domnul să meargă să se lupte cu Goliat? Următoarele lucruri:

- Era o situație de criză în care Numele Domnului era pus în joc.

- David știa din Lege că Domnul este atotputernic și se implică pentru onoarea Numelui Său.
- Nimeni din Israel nu vroia să se lupte cu Goliat. Deci locul era vacant.
- David avea experiențe personale cu Domnul când Acesta S-a implicat pentru a-l ajuta să răpună lei și urși, pentru a salva oile.
- Și David s-a gândit: Oare Domnul care m-a ajutat pentru a slava oile tatălui meu, nu se va implica pentru onoarea turmei Sale, poporul Său, Israel?

David nu cere nici un semn. El face apel la logică și leagă revelația scrisă cu evenimentele trecute din viața sa și nevoia situații prezente, și ajunge la o concluzie clară: Domnul va fi cu mine, pentru slava Numelui Său! Exemplul lui David e foarte bun căci semnele nu mai sunt prezente. Semnele fuseseră deja prezente în viața sa când a luptat cu leul și cu ursul. De asemena primise deja ungerea de împărat de la Samuel. Știa deci că va juca un rol important în istoria lui Israel. Observăm că alături de revelația scrisă a lui Dumnezeu, un rol important în călăuzire îl joacă experiențele noastre anterioare cu Domnul, precum și înțelegerea corectă a situației în cauză. O analiză atentă lucrării lui Dumnezeu din viața sa de până în acel moment, a revelației scrise și a contextului cu pricina, l-au făcut pe David să înțeleagă provocarea Domnului și să o accepte. Deci în fața unei situații în care trebuie să luăm o decizie dificilă, trebuie să analizăm foarte bine atât situația cât și modul în care Domnul a mai lucrat deja în viața noastră în acel domeniu.

Sfidând aparatele semne – David și Saul (1 Sam. cap. 24 și 26)

Saul cade de două ori în mâna lui David. Coincidența era atât de mare încât slujitorii săi au interpretat repede situația: „Nu vezi că Domnul ți-l dă în mână?!” Situația părea un semn clar că Domnul i-l dă în mână pe Saul. Saul era lepădat de Domnul și omorâse preoții Domnului alături de alte multe nelegiuiri. Merita moartea după Lege! David era cel ales de Domnul în locul lui. David era prigonit pe nedrept. Dacă îl omora, devenea împărat și putea scoate pe Israel din întunericul spiritual. Aparent situația favorabilă era susținută atât de revelația scrisă (Lege) cât și de cea directă rostită prin Samuel (care a spus că David va domni peste Israel!). Cu toate acestea, David, fără să considere situația ca fiind un semn, distinge voia lui Dumnezeu și nu se atinge de Unsul Domnului. El dă dovadă de o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și a Legii Sale. O cunoaștere superficială nu l-ar fi putut ajuta pe David în acea situație. David înțelege cine este Unsul Domnului în ochii Domnului, și știe că doar Domnul se poate atinge de el. Apoi, el știe că Domnul i-a promis că-i va da împărăția, și nu i-a poruncit să se lupte pentru a o obține prin vărsare de sânge. El nu se atinge de unsul Domnului, ci așteaptă cu răbdare momentul hotărât de Domnul în care Acesta să îi dea împărăția. Călăuzirea personală în această situație a avut la bază o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și a voii Sale. A fost un test pentru David. Iată deci că

sunt situații favorabile, sau semne favorabile care reprezintă de fapt un test și nu voia Domnului. Avem de învățat de la maturitatea lui David. Semnele sunt importante și Domnul le dă când e nevoie. Dar El ne cheamă la maturitate, la creștere în discernământ. Sunt situații când vrea să luăm decizii fără semne. Revelația Sa este suficientă pentru a ne ajuta să înțelegem situația și a lua decizia cea bună. În spatele semnelor favorabile nu era Domnul ci cel rău care îl ispitea pe David și întindea o capcană pe cinste. David a fost vigilent și nu s-a lăsat sedus de evidența semnelor. David știa că mai presus de semne, este voia lui Dumnezeu pe care o cunoștea în profunzime.

Sentimentele îl înșală și pe Natan (2 Sam. 7)

David vine la Natan cu inițiativa de a face o Casă Domnului. Natan îi răspunde liniștit: ***Du-te și fă TOT ce ai pe inimă, căci Domnul este cu tine!*** Dar Natan greșete. Domnul îl întoarce la David cu un alt mesaj: „Nu tu îmi vei zidi o casă, ci Eu îți voi zidi o casă. Nu tu, ci fiul tău va zidi un Templu Numelui Meu!” Intuiția și sentimentele înțeleptului Natan l-au dus în eroare. Dumnezeu nu a dezvoltat nici cu Natan un canal de comunicare bazat pe sentimente.

Natan versus femeia din Tecoa (2 Sam. 12 și 14)

Prin Natan, Domnul îl convinge pe David de păcatul său, iar prin femeia din Tecoa cel rău îl convinge pe David să îl primească pe Absalom înapoi. Dar este interesant să comparăm discursul lui Natan cu cel al femeii din Tecoa. Vom observa multe asemănări. Ambele discursuri încep cu o prezentarea unei situații față de care David reacționează prompt. Al doilea pas al ambelor discursuri este să se evidențieze că de fapt situația îl are în vedere pe David însuși. Atât Natan cât și femeia din Tecoa, folosesc un limbaj religios. În ambele contexte impactul se fundamentează pe disponibilitatea lui David de a-și asculta supușii și de a primi sfaturi de la ei. Deci avem două situații asemănătoare și în care modalitatea de comunicare este similară. Singurul mod prin care David putea distinge voia lui Dumnezeu, era să analizeze cu foarte mare atenție mesajele în lumina Legii lui Dumnezeu. În a doua situație David eșuează. Autorul menționează că lui David îi era foarte dor de Absalom. Observăm din nou cum intensitatea unei dorinței afectează discernământul spiritual. Atenție deci la dorințele foarte intense, și mai ales la cele care nu sunt după voia lui Dumnezeu.

Dumnezeu vorbește prin contexte. Dar cum identificăm mesajul ? (1 Cronici 13)

David vrea să aducă chivotul la Ierusalim. Este o inițiativă pe care o ia fără să ceară vreun semn. El analizează Legea și contextul prezent, și ajunge la concluzia că scaunul de domnie al Marelui Împărat trebuie să fie aproape de scaunul de domnie al împăratului pământesc. Dar David este luat prin surprindere de intervenția lui Dumnezeu care îl nimicește pe Uza. David se mânie și se întristează. Sărbătoarea este întreruptă, iar proiectul său blocat. Cum să interpreteze această situație? Domnul îi transmite un mesaj lui David printr-o situație. Nu este trimis nici un prooroc. Este clar că Domnul transmite un mesaj prin acea situație. Dar care e mesajul? Prima interpretare care îi vine în minte lui David este: Domnul nu este de acord să vină la Ierusalim.

Dar interpretarea se dovedește a fi greșită. Domnul binecuvântează casa lui Obed-Edom (cea la care a ajuns chivotul), și David își aduce aminte că Legea ne vorbea de prezența lui Dumnezeu care aduce binecuvântare. Atunci ce s-a întâmplat de fapt la uciderea lui Uza? David cercetează Legea pentru a înțelege cu adevărat semnificația acelei situații. Și înțelege că Domnul a spus **NU procesului** transportării chivotului, și nu ideii aducerii chivotului la Ierusalim. Chivotul nu fusese pus pe umerii leviților iar Uza a fost nimicit pentru că a încălcat Legea și s-a raportat la chivot ca la un idol care are nevoie să fie sprijinit. David se îmbărbătează și aduce chivotul la Ierusalim. Domnul acceptă. Bucuria este mare. Cel rău prin Mical încearcă să-i fure lui David bucuria. David rămâne ferm și nu se lasă intimidat de acuzațiile nedrepte ale fiicei lui Saul. Domnul nu a trimis lui David un prooroc pentru a-i explica situația printr-un mesaj explicit. Dar Domnul l-a călăuzit pe David spre Lege, ca prin lentila ei să interpreteze corect situațiile aduse în viața lui. Învățăm deci că:

- Domnul ne vorbește prin contextele pe care le aduce în viața noastră
- Dar să nu ne grăbim să le interpretăm
- Găsirea mesajului corect, necesită cunoașterea Scripturii și înțelegerea situației prin lentila acesteia; Scriptura este translatorul experiențelor aduse de Domnul în viața noastră. Situația în sine nu poate susține de una singură un mesaj.

Gândurile – dar de unde vin? (2 Sam. 7, 1 Cronici 21:1)

În 2 Sam. 7, lui David îi vine gândul să zidească o Casă Domnului și Domnul spune: Bine ai făcut că ai avut acest gând! În 1 Cronici 21, lui David îi vine gândul să numere poporul lui Israel. Pentru acest gând el este aspru pedepsit de Domnul. Se observă că David nu a conștientizat de la început că al său gând este greșit înaintea Domnului. Domnul ne inspiră prin gânduri, dar și cel rău ne insuflă gânduri. Gândul care ne vine chiar în timpul rugăciunii în mijlocul fraților, nu poate fi considerat sigur ca venind din partea Domnului. Gândul este doar un gând. Sursa se identifică prin analizarea CONȚINUTULUI gândului în lumina revelației explicite a lui Dumnezeu.

Porți deschise și totuși și obstacole! (cartea Neemia)

Dorința lui Neemia de a face ceva pentru reconstruirea Ierusalimului este urmată de o poartă deschisă extraordinară: împăratul îl împuternicește să rezidească cetatea și îi dă și acces la resursele împărăției. Dar după ce ajunge în Ierusalim se confruntă cu o mulțime de împotriviri și obstacole: opoziția și amenințările vrăjmașilor, dezbinările din popor, uneltirile împotriva sa. Cu toate acestea Neemia continuă zidirea și o finalizează. Deci ușile deschise sau obstacolul nu înseamnă în sine ceva. Ele trebuie interpretate în lumina ansamblului, în lumina Scripturii și a contextului specific în care ne aflăm. Neemia s-a lăsat încurajat de porțile deschise dar nu s-a lăsat intimidat de diferitele obstacole. Adesea, dacă alegem să mergem undeva și ne merge bine, interpretăm acest lucru ca pe o confirmare din partea lui Dumnezeu. Însă este un mod simplist de

a gândi. Adesea când mergem unde Domnul ne vrea avem parte de necazuri și împotriviri ca și Neemia. Și de multe ori, când ne merge bine, poate fi vorba doar de harul general al lui Dumnezeu care ne urmărește chiar dacă am refuzat un loc care ar fi fost mai bun pentru noi. Încă o dată și încă o dată suntem chemați la maturitate și discernămînt și nu la interpretări ietftine și simpliste ale situațiilor din viața noastră.

Semnele și războiul spirtual (cartea Iov)

Cartea Iov ne dă cortina pentru a vedea realitatea războiului spirtual. Cel rău aduce în viața lui Iov niște coincidențe și semne izbitoare care transmiteau un mesaj clar pentru toți: Iov este lepădat și pedepsit de Domnul. Evidența semnelor era zdrobitoare. Însuși Iov se crede lovit și pedepsit de Domnul. Dar spre desoebire de prietenii săi care pentru a-și confirma teologia și interpretarea situației de față îl acuză pe Iov de păcate pe care acesta nu le comisese, Iov știe că a trăit în neprihănire și că nu are păcate ascunse sau nemărturisite. Situația trebuia însă interpretată nu în lumina semnelor covârșitoare ci în lumina revelației generale a lui Dumnezeu și a întregului vieții celui în cauză. O situație are un mesaj în primul rând pentru cel vizat. Și acesta poate înțelege cel mai bine mesajul pentru că are acces la întregul vieții sale. Deci în interpretare, alături de revelația explicită a Domnului, trebuie să facem apel și la ansamblul vieții celui vizat de acea situație. Cartea Iov ne arată că cel rău poate simula foarte bine și poate opera în mod genial cu semnele și contextele din viața noastră pentru a ne aduce în eroare. Deci încă un semnal de alarmă cu privire la graba de a interpreta anumite situații. Situația favorabilă din viața lui David, când l-a prins pe Saul în peșteră, s-a dovedit o capcană. Situația nefavorabilă din viața lui Iov, ce părea o pedeapsă, s-a dovedit un test și o binecuvântare.

Călăuzirea și sentimentele (cartea Psalmilor)

Cei care nu sunt de acord că Domnul ne călăuzește și prin sentimente, au nevoie să citească cartea Psalmilor. Ele descriu nenumărate trăiri ale psalmiștilor. De multe ori, Domnul îi călăuzește prin aceste sentimente (sentimentul de vinovăție și ardere interioară îl ajută să-și conștientizeze păcatele nemărturisite – vezi Ps. 32, Ps. 38, sentimentul de bucurie confirmă iertarea și prezența lui Dumnezeu, sentimentul de pace confirmă purtarea de grijă a Domnului – vezi Ps. 13). Dar Psalmii ne descriu și situații când psalmiștii se luptă cu propriile sentimente care nu transmit un mesaj corect și nu sunt în armonie cu revelația divină. David se luptă cu temerile sale care contrazic promisiunea lui Dumnezeu care l-a încredințat că îl va apăra și-l va alege împărat peste Israel. Este iarăși celebră întrebarea din Ps. 42:11: ***Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înlăuntrul meu?*** Psalmistul nu se lasă robit de sentimentul de deznădejde care transmitea următorul mesaj: Domnul ne-a lepădat nu mai este nici o speranță!, ci se luptă cu acest sentiment. Aceste sentimente nu sunt considerate anormale, dar psalmiștii le aduc înaintea Domnului și sunt conștienți că ele adesea denaturează realitatea și transmit un mesaj fals. Ei nu se sperie de ele, și nici nu le neagă, dar le aduc înaintea Domnului și se ancorează nu în ele, ci în adevărurile revelate de Domnul în Cuvântul Său. Domnul ne poate călăuzi prin sentimente, dar acestea pot fi și înșelătoare. În sine, ele nu înseamnă ceva. Trebuie mereu interpretate și înțelese

în lumina ansamblului. Sentimentul de îngrijorare poate însemna într-un context o ispită, și în alt context o înștiințare din partea Domnului că am ales fără să conștientizăm, o cale greșită. Dar este o nebunie să te ghidezi după un anumit sentiment DOAR pentru că în trecutul tău ai fost călăuzit de Domnul prin acel tip de sentiment.

Proverbe și Cartea Cântărilor

Cartea Proverbe vorbește despre importanța caracterului în alegerea partenerului (vezi Pv. 31). Cartea Cântărilor ne descrie intensitatea sentimentelor din cadrul unei relații de cuplu. Tabloul este complet dacă avem în atenție ambele principii. Atât cel al caracterului cât și cel al atracției. Prezența unui caracter frumos dar fără o atracție fizică și sentimentală nu cred că înseamnă o cale înțeleaptă spre căsătorie. La fel, o atracție puternică lipsită de prezența unui caracter nobil, este cale neînțeleaptă de asemenea. Dumnezeu ne cheamă la maturitate și discernământ. Deciziile se iau în lumina ansamblului. E important să înțelegi și Proverbe și Cântarea Cântărilor. Dacă te ghidezi doar după una din cele două cărți vei ajunge într-o extremă sau alta, dar în mod cert vei pierde echilibrul adus de călăuzirea divină. Caracterul e esențial, dar nu e totul. Atracția e foarte importantă, dar nici ea nu e totul.

Când evidența dovezilor istorice este copleșitoare, sau glasul lui Rabșache (Isaia 36-38).

Iată din nou un context când cel rău face apel la dovezi aparent incontestabile. Evidențele din discursul lui Rabșache sunt covârșitoare împotriva lui Ezechia. Pe de o parte, Sanherib cucerise toate celelalte cetăți din alte țări. Pe de altă parte, Ezechia păcătuisese, și țara lui Iuda era deja pustiiată. Era clar că Domnul nu fusese de partea Lui până acum. Ce speranțe avea el acum, pe ultima sută de metri, să nădăjduiască în ajutorul lui Dumnezeu?

Cu toate acestea, dacă aceste evidențe erau interpretate în lumina Legii și în lumina vieții lui Ezechia ele transmiteau un mesaj fals. Ezechia respinge mesajul lui Rabșache și se încrede în bunătatea fără margini a Domnului. Domnul aude rugăciunea lui și-i dă una din cele mai frumoase izbăviri din istoria lui Israel. Evidențele și semnele nu înseamnă în sine nimic. Și cel rău poate opera cu ele și poate chiar să ne reinterpreteze propriul trecut și propriile experiențe cu Domnul. În acest context se aduc în discuție fapte istorice și experiențe din viața lui Ezechia. Ele sunt interpretate într-un mod de Rabșache, dar în alt mod de Isaia. Din nou și din nou același principiu: experiențele nu înseamnă ceva în sine. Marea întrebare este: cum le interpretezi și care este mesajul pe care îl poartă? De multe ori mesajul cel mai la îndemână este unul fals. Ne aducem aminte și de vrăjitorii din Egipt care au făcut aceleași semne ca și Moise și Aaron, dar mesajul era total diferit. Deci atenție la sursa semnului, la context și la mesajul pe care îl poartă!

Proorocii – dar cui slujesc aceștia? (cartea Ieremia)

Ieremia se confruntă adesea cu proorocii ce vestesc un mesaj total diferit de al său. Ieremia vestește judecata lui Dumnezeu. Ceilalți prooroci vestesc pacea și refacerea rapidă a țării. Atât Ieremia, cât și ceilalți prooroci folosesc un limbaj religios și pretind că Domnul i-a trimis. Cum ne putem da seama cine are dreptate? Mesajul lui Ieremia este în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu care anunța judecata peste poporul Israel care se închina idolilor și respingea pocăința. Apoi, profețiile lui Ieremia se împlinesc toate cu precizie în istorie. Mesajul celorlalți prooroci contrazice Legea, iar profețiile acestora nu se împlinesc. Deci, și cel rău își are proorocii lui și-i poate inspira. Slujitorii lui se pot da drept slujitori ai neprihănirii. Mesajul lor este primul lucru care îi dă de gol. Al doilea lucru care îi dă de gol este roada lor (vezi matei 7). Mântuitorul ne învață că vom cunoaște după roade pe proorocii mincinoși. Din context reiese că aceste roade au în vedere în primul rând caracterul acelor oameni. Un prooroc al Domnului vestește mesajul Domnului și trăiește după voia Domnului. Un prooroc fals vestește un mesaj fals și duce o viață duală. Ni se atrage atenția că și mesagerul este important. Nu în sensul că trebuie așezat mai presus de mesaj, dar în sensul că lipsa de credibilitate a mesagerului trebuie să ne determine să fim și mai vigilenți la mesajul acestora. Când mesagerul și modalitatea de comunicare nu îl oglindește pe Domnul, trebuie să devenim reticenți și circumspecți și să analizăm foarte atent mesajul acestora.

Mesaje bune rostite prin mesageri controversați (Balaam, Ietro și Caiafa)

Aceasta nu înseamnă că nu sunt excepții când Domnul vorbește printr-un vrăjitor ca Balaam. Dar Domnul îi vorbește astfel lui Balac, care îi oferea credit lui Balaam. Dar când Domnul vorbește poporului Lui regula este că Domnul folosește vase care îi împlinesc voia și Îl reprezintă prin viața lor de ascultare și credincioșie. Și acest lucru mai ales în situații de criză sau în inaugurarea unor noi etape în planul Său și în revelarea Sa de sine. Dar Domnul a vorbit lui Moise și prin socrul său Ietro (Exod 18). Tabloul din Exod 18 ne arată că există o revelație generală a lui Dumnezeu către lume. Sfaturile și înțelepciunea persoanelor necredincioase, cultura unei lumi fără Domnul, nu trebuie respinsă în totalitate. Ea conține adevăruri revelate de Domnul omenirii prin harul Său general. Ele trebuie răscumpărate prin intermediul revelației speciale din Scriptură. Moise a fost receptiv la sfatul lui Ietro în ce privește organizarea poporului, iar apoi acest sistem de organizare este inclus în Lege. Deci calitatea mesagerului este importantă, dar nu exclusivă. Semnele de întrebare trebuie să apară în primul rând când un mesager pretinde că este slujitorul lui Dumnezeu dar are roade care îl trădează. Dar mesajul rămâne prioritar. Domnul ne poate transmite un mesaj bun chiar prin cineva care nu este născut din nou, sau prin elemente dintr-o cultură care nu Îl glorifică pe Domnul. Uneori mesajul este transmis prin vrăjmașii Domnului sau prin persoane inconștiente de mesajul rostit. Un exemplu foarte bun îl găsim în Evanghelia după Ioan în cap.11 când Marele Preot rostește celebra afirmație: este mai bine să moară un om decât tot norodul. El a proorocit fără să știe. Faptul că mesagerul poate fi un vas lipsit de credibilitate întărește ideea că mesajul este mai presus de mesager, căci nu doar un mesaj fals poate fi rostit printr-un mesager bun, dar și un mesaj bun

poate fi transmis printr-un mesager controversat. Reținem și ideea că Domnul vorbește contextual, fragmentar și ocazional prin mesageri îndoielnici, și că El vorbește constant și coerent prin mesageri care Îl reprezintă prin viața lor.

Daniel în groapa cu lei – sau cum răspunde Domnul la rugăciuni

Amos 3:7

NOUL LEGĂMÂNT

Până acum am analizat în special pasaje din Vechiul Testament. Dar noi trăim în perioada Noului Legământ. A adus Noul Legământ schimbări esențiale în domeniul călăuzirii personale? Principiile enunțate prin prisma Vechiului Legământ cu privire la călăuzirea personală rămân ele valabile și în Noul Legământ?

Evangeliiile

Confirmarea identității lui Mesia și rolul semnelor

Lucrarea lui Isus abundă de semne, minuni, profeții împlinite (rostite de Isus), exorcizări, călăuziri speciale, coincidențe șocante, situații simbolice (ungerea picioarelor lui Isus de către Maria – Ioan 12). Dumnezeu pare a folosi toate mijloacele călăuzirii personale descrise în Vechiul Testament pentru a confirma identitatea Fiului Său. Cu toate acestea, descoperim același principiu: mesajul este mai presus de semne, iar mesajul trebuie analizat în lumina revelației scrise a lui Dumnezeu. Semnele lui Isus întăresc mesajul Acestuia. Iar mesajul Acestuia este în deplină armonie cu Legea. El Însuși spune: ***Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. (Ioan 10:37)***. Isus însuși, în pofida semnelor făcute de El, în pofida unei vieți perfecte și a identității sale de Fiu al lui Dumnezeu, le cere evreilor să nu Îl creadă pe cuvânt ci să îl cerceteze și verifice în lumina revelației scrise.

Oile Mele ascultă glasul Meu (Evangelia după Ioan)

Când am studiat Evangelia după Ioan am tot observat și comentat acest principiu cheie pe care evangelistul nu încetează să îl înalțe pe parcursul cărții, și anume că omul, și apoi copilul lui Dumnezeu, are capacitatea intrinsecă de a recunoaște Logosul, glasul Creatorului Său. În comentariul Evangheliei se pot găsi multe pagini scrise pe acest subiect. Și mai ales când am studiat cap.9-10 am acordat o atenție specială acestui principiu formulat prin celebra afirmație: Oile Mele ascultă glasul Meu (10:27). Ce nu am clarificat atunci este că glasul Păstorului avea în vedere un mesaj explicit. Eroarea din acel comentariu era că a existat tendința generalizării acestui principiu valabil DOAR în contextul revelației directe explicite prin Logos, și apoi s-a translatat acest principiu și în contextul vorbirii indirecte prin semne, sentimente, contexte. Am afirmat greșit că Domnul dezvoltă cu fiecare din noi un limbaj specific de comunicare în domeniul vorbirii indirecte și că astfel vorbirea Sa specifică pentru noi devine inconfundabilă. Poate fi adevărat că Domnul dezvoltă cu fiecare din noi canale specifice de comunicare la nivelul

vorbirii indirecte. Dar acele canale pot fi folosite și de cel rău. Deci nu TIPUL DE LIMBAJ face mesajul Domnului inconfundabil, ci CONȚINUTUL mesajului. Am acordat o atenție prea mare TIPULUI de LIMBAJ. În Scriptură găsim argumente care să susțină faptul că Domnul dezvoltă cu fiecare din noi (sau măcar cu cineva!) un limbaj specific de comunicare la nivelul vorbirii indirecte (semne, coincidențe, vise simbolice, sentimente, gânduri). Dar găsim argumente că la nivelul vorbirii directe prin LOGOS, Domnul face ca al Său glas să fie inconfundabil. Avraam, Moise și toți proorocii din vechime nu s-au îndoit că glasul Domnului le-a vorbit. La fel nu s-au îndoit nici apostolii. Vorbirea prin LOGOS înseamnă că vorbirea este explicită, și conține un mesaj compus din cuvinte și propoziții cognoscibile.

Cele 40 de zile de ispitire

Cele 40 de zile de ispitire din viața Mântuitorului ne îndeamnă să devenim vigilenți în ce privește domeniul călăuzirii personale. Cel rău îl duce pe Isus pe Templu și apoi pe un munte înalt. Deci cel rău creează contexte în viața lui Isus pentru a-l ispiti. Deci în spatele situațiilor și coincidențelor poate fi adesea cel rău. Mare atenție deci. O coincidență poate ascunde o binecuvântare, dar și o capcană. Cel rău citează și din Scriptură când Îl ispitește pe Isus. Observăm deci că cel rău va încerca să bruiereze și să imite chiar vorbirea lui Dumnezeu explicită. Aceasta e formată din revelația scrisă, auzirea vocii Domnului de către un prooroc al Domnului (ca Samuel), primirea unui mesaj explicit printr-un prooroc al Domnului (David află de la Samuel că Domnul l-a ales ca împărat). Vorbirea explicită presupune claritate. Vorbirea indirectă include situații, coincidențe, vise simbolice, sfaturi primite din partea semenilor, gânduri, sentimente etc. Aici ne aflăm pe tărâmul alunecos, neclar, foarte interpretabil. Observăm însă că cel rău atacă chiar domeniul vorbirii directe, explicite și clare:

- El citează din Scriptură.
- El trimite mesaje explicite proorocilor săi.
- El trimite pe proorocii săi cu mesaje false către poporul Domnului.

Cu toate acestea, terenul bătăliei este în sfera vorbirii explicite. O bună cunoaștere a acestei vorbiri și ANSAMBLULUI acestuia ajută să biruim atacurile celui rău. Isus citează mereu din Scriptură când este ispitit. Când cel rău citează și el Scriptura, Isus citează din nou alte pasaje care evidențiază răstălmăcirea adusă de cel rău Scripturii. Cunoașterea ÎNTREGULUI ne ajută să depistăm răstălmăcirea detaliilor. Nu este întâmplător deloc ca la toate cele trei ispite prezentate în Evanghelii, Isus răspunde citând din Scriptură. Spațiul de siguranță a fost pentru Isus Însuși spațiul clar al revelației scrise. Așa a biruit. A confruntat mesajele ispitelor cu mesajul Scripturii. Ispitirea Mântuitorului ne oferă câteva lecții fundamentale:

- Dacă că în fața celui rău noi suntem vulnerabili chiar în sfera vorbirii directe și explicite, oare cât de vulnerabili suntem în sfera vorbirii indirecte? Dacă cel rău a încercat să folosească vorbirea directă a Domnului pentru a împinge pe slujitorul

lui Dumnezeu spre păcat, oare va ezita să folosească limbajul vorbirii indirecte spre același obiectiv?

- Suntem vulnerabili și în spațiul vorbirii directe, dar aici spațiul este mai clar și mai avem o șansă; cunoașterea ANSAMBLULUI; ÎNTREGULUI; ÎNTREGII VORBIRI A DOMNULUI.
- Dar dacă lupta se dă în spațiul vorbirii indirecte, nu avem nici o șansă. Iată de ce cel rău încearcă să ne facă să oferim un credit prea mare vorbirii indirecte. Aici este terenul său favorit de luptă. Aici noi suntem atât de vulnerabili.
- Cunoașterea Scripturii este cheia înțelegerii călăuzirii personale. Deși călăuzirea personală operează și cu alte canale de comunicare decât Scriptura, Scriptura rămâne cheia. Vrei să auzi călăuzirea personală a Domnului pentru viața ta. În primul rând, studiază, studiază, studiază Scriptura și cucerește ANSAMBLUL, ÎNTREGUL.

Faptele apostolilor – călăuzirea personală operantă și în Noul Legământ

Dacă evenimentele din Evanghelii au loc într-o perioadă în care Noul Legământ bate la ușa istoriei, în Fapte suntem deja în perioada Noului Legământ, în așa numita perioadă a Bisericii. Și nu suntem surprinși că, deși suntem în Noul Legământ, Domnul continuă să vorbească nu doar prin Scriptură, ci și prin alte canale de comunicare specifice călăuzirii personale. De fapt, majoritatea canalelor de comunicare folosite de Domnul în Vechiul Legământ, sunt folosite de Acesta și în Noul Legământ:

- Vorbirea prin Scriptură (Fapte 1:20)
- Vorbirea explicită directă și nemijlocită (Fapte 8:26, 9:4-5, 10:19-20)
- Vorbirea explicită directă și mijlocită prin prooroci (Fapte 12:27-30, 21:10-11)
- Vise, vedenii (Fapte 10:9-16, 16:9-10, 23:11)
- Situații, contexte (12:22-24, 16:22-34, 18:1-2, 19:12-20,
- Semne și minuni (Fapte 5:12-16, 19:11-12)
- Gânduri (15:28, 36)
- Sentimente (Rom.9:1-2, 2 Cor.2:13)

Deci Fapte confirmă că există călăuzire personală și în Noul Legământ și că Domnul confirmă că există și alte canale de comunicare decât Scriptura pe care El le folosește în conducerea Bisericii Sale. Scriptura rămâne însă canalul principal, toate celelalte subordonându-se acestuia.

Sunt unii care se întreabă dacă aceste experiențe de călăuzire personală au fost valabile doar pentru secolul 1 și nu mai sunt valabile după aceea. În Fapte sau în alte pasaje ale Noului Testament nu găsim nici un pasaj care să susțină această variantă. Mai mult cei de atunci se așteptau să prindă în viață revenirea Domnului. Deci ce se relata în fapte era pentru descrierea normalității modului prin care Domnul lucrează prin Biserica Sa. Putem sesiza că Domnul nu folosește tot timpul aceste experiențe speciale de călăuzire, ci doar în anumite situații. Deci ele nu trebuie cerute sau căutate ca scop în sine. Domnul le va folosi când va considera El că este nevoie. Biserica trebuie să asculte de Cuvânt și să împlinească marea Trimitere. La momentul potrivit Domnul va interveni cu mesaje și direcții specifice folosind diferite mijloace de comunicare.

Epistolele

Epistolele confirmă concluziile de mai sus. Confirmarea este adusă și prin pasajele despre darurile spirituale. Domnul umple de daruri Biserica Sa. Unele din aceste daruri sunt strâns legate de călăuzirea personală, de exemplu: puterea să facă minuni, darul tămăduirilor, proorocia, deosebirea duhurilor, tălmăcirea limbilor. Dar nu toți au aceleași daruri, și nu trebuie să umblăm în mod idolatru după anumite daruri. Duhul Sfânt ne călăuzește prin Cuvânt. Aceasta rămâne temelie. Dar El poate să ne călăuzească și prin diferite experiențe. Nu trebuie să fugim după aceste experiențe, dar trebuie să fim deschiși, și atenți când Duhul le va folosi pentru a ne călăuzi. Aceasta este și normalitatea din fapte. Apostolii și ceilalți lideri nu fugeau după vise, vedenii sau călăuziri speciale. Ei se ghidau după Cuvânt. Dar când Domnul îi călăuzea prin experiență, ei erau sensibili, distingeau vocea Duhului și îi urmau călăuzirea. Aici este echilibru. Acest echilibru este ilustrat prin renumitul pasaj: Nu disprețuiți proorociile, ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun, (1 Tes.5:20-21). Când am studiat tesaloniceni am comentat în detaliu acest pasaj. Pavel ne cheamă deopotrivă la deschidere și discernământ. Poți fi fie în extrema în care să fii reticent și să disprețuiești proorociile și diferitele experiențe, fie în extrema să fii prea deschis și să te ghidezi după ele fără să le filtrezi, fără discernământ. Pavel este modelul tuturor credincioșilor. El le spune: Călcați pe urmele mele, căci și eu calc pe urmele lui Hristos. Viața sa este un model pentru noi. Epistolele ne vorbesc foarte mult despre Pavel, și despre trăirile sale cu Domnul. Domnul îl călăuzea prin experiențe. Pavel nu prezintă acest lucru ca fiind specific doar lui, ci ca pe o normalitate a vieții fiecărui credincios. Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce îl iubesc pe Domnul. Deci toate experiențele din viața noastră au un rost, și sunt îngăduite de Domnul pentru a ne învăța ceva. E o mare pierdere să nu fii atent la experiențele îngăduite de Domnul în viața ta. Da, trebuie să ai grijă CUM le interpretezi, dar să nu le bagi în seamă și să nu le interpretezi înseamnă să risipești o imensă trudă a lui Dumnezeu de orchestrat fiecare detaliu al vieții tale pentru transformarea asemenea chipului lui Hristos.

Întrebarea: cum poate lucra acest context din viața mea spre transformarea mea și gloria lui Dumnezeu? ar trebuie să fie o întrebare ce să ne stea zilnic pe buze.

Deci, în Noul Legământ, deși ne aflăm într-o etapă superioară a revelației, iar revelația scrisă este încheiată, Domnul continuă să folosească acele canale de comunicare specifice călăuzirii personale. Ba mai mult, pasajul din Fapte 2:15-21 ne sugerează că chiar există o amplificare și nu o diminuare a călăuzirii personale în Noul Legământ. Ele nu sunt valabile doar pentru primul secol și nu doar pentru oameni cu totul speciali. Ele sunt însă folosite când Domnul dorește, și nu când dorim noi. Scriptura rămâne temelia de neschimbat a călăuzirii divine, dar călăuzirea prin experiențe nu trebuie neglijată. Suntem chemați la maturitate și discernământ, dar și la sensibilitate și deschidere față de experiențe. Suntem chemați la echilibru. Imaginea ansamblului ne oferă echilibru. Călăuzirea personală nu este tema centrală a cărților Noului testament, dar este un subiect aparte în tematica acestora. El nu este esențial, dar este important. Acest subiect trebuie așezat cu grijă acolo unde îi este locul, fără să i se ofere o importanță nici mai mare, dar nici mai mică decât cea atribuită de Duhul Sfânt în Scriptură.

Noul Legământ și războiul spiritual

În Noul Legământ războiul spiritual se amplifică, iar puterea amăgirii crește. Deci nu ne mirăm că diavolul va continua ceea ce făcea în Vechiul Legământ, și anume să apeleze la mijloace de comunicare folosite de Domnul pentru a transmite mesaje false copiilor Domnului. Și într-adevăr el poate face semne și minuni, poate să se transforme într-un înger de lumină și slujitorii lui se pot da drept slujitori ai neprihăririi, poate inspira scrierea unor epistole însoțite de o semnătură falsă a lui Pavel, are proorocii săi pe care îi infiltrează în Biserică, poate cita Scriptura pentru a ne amăgi. Deci puterea amăgirii exercitată de acesta nu se diminuează în Noul Legământ ci se amplifică. Poate din această pricină ne putem gândi că este logic ca și călăuzirea divină să se amplifice și nu să se diminueze în Noul Legământ. Acest lucru este sugerat de renumitele pasaje din Fapte 2 și Evrei 8. Duhul Sfânt locuiește acum în noi, și locuiește în fiecare credincios. Fiecare are Duhul lui Hristos și îl poate cunoaște pe Domnul. Iar o funcție principală a Duhului este cea a călăuzirii (vezi Ioan 16:13)

13:33-14:19 – Neascultarea lui Ieroboam și anunțarea pedepsei Domnului

În pofida mărturiei lui Dumnezeu prin proorocul din Iuda, Ieroboam persistă în neascultarea sa. El continuă să dezvolte și să promoveze sistemul său alternativ de închinare. Apoi, fiul său se îmbolnăvește și Domnul anunță pedeapsa Sa. Acesta este un tipar fundamental în cartea 1,2 Împărați. Pedeapsa Domnului nu vine imediat după săvârșirea fărâdelegii, ci DUPĂ ce fărâdelegea a fost confruntată de proorocul Domnului. De-abia DUPĂ respingerea mesajului proorocului pedeapsa se revarsă asupra celui vinovat. Acest lucru reflectă harul fără margini a lui Dumnezeu. Intervenția proorocului este un adaos al harului. În legământ nu se preciza: **dacă nu veți asculta și dacă veți respinge pe proorocii Mei, vă voi pedepsi**, ci doar: **dacă nu veți asculta, vă voi pedepsi**. Deci conform legământului sinaitic/deuteronomic, neascultarea trebuia pedepsită imediat fără acel timp de har în care proorocul Domnului să vină și să confrunte fărâdelegea. Legea anunța doar pedeapsa progresivă a lui Dumnezeu (vezi Deut.cap.28). Dar din pricina bunătății Sale, Domnul nu aduce pedeapsa asupra poporului Său mai înainte ca să trimită pe proorocii Săi. Așa se întâmplă și în cazul lui Ieroboam. După respingerea mesajului proorocului din Iuda, pedeapsa se revarsă asupra casei lui Ieroboam.

Domnul pedepsește pe Ieroboam atingându-se de copilul său. Ieroboam înțelege că este pedeapsa Domnului. Tocmai de aceea, o trimite pe soția sa la Ahia, proorocul Domnului. Ieroboam știa că Ahia îi va spune adevărul. Deci Ieroboam îl valida pe Ahia ca și prooroc al Domnului. El știa că ce făcuse cu cei doi viței NU ESTE după voia lui Dumnezeu. Dar pur și simplu iubea prea mult împărăția și poziția sa și nu avea încredere că Domnul i-o putea păstra fără să interzică închinarea la Casa Domnului din Ierusalim. Era gata să renunțe conștient la Domnul de dragul împărăției. Știind că se abătuse de la cuvintele Domnului, el o sfătuiește pe soția lui să-și ascundă identitatea. Ieroboam se simțea cu musca pe căciulă, El vroia să afle viitorul, dar fără a fi confruntat cu privire la faptele sale rele. Domnul se folosește de acest lucru tocmai pentru a întări mesajul său. Ahia era orb și soția lui Ieroboam s-a dat drept altcineva. Cu toate acestea, Ahia, înștiințat de Domnul, a recunoscut-o doar la auzul pașilor ei. Ieroboam a fost un laș. Nu s-a dus el însuși la Ahia. Și-a trimis soția. Soția sa nu s-a dovedit un ajutor potrivit. L-a urmat fără să-l confrunte pentru fărâdelegile sale. Ea aprobă compromisurile lui Ieroboam. Ea ascultă de soțul ei fără să-l confrunte. Această ascultare sau formă de supunere nu are valoare înaintea Domnului. Nu este ascultarea sau supunerea pe care o dorește El din partea unei soții credincioase.

Faptul că Ahia a recunoscut-o doar la auzul pașilor ei și chiar dacă era orb, iar ea se dădea drept altcineva, și faptul că prima parte a profeției se împlinește cu precizie după cuvintele lui Ahia, și copilul moare exact când soția lui Ieroboam atinge pragul casei, toate aceste lucruri erau menite să întărească proorocia lui Ahia care anunța pedeapsa asupra întregii case a lui Ieroboam și să îl trezească pe acesta din somn. Legat de călăuzirea personală: aceste semne întăresc un mesaj explicit care este în perfectă armonie cu Legea Domnului. Semnele în sine nu spun mare lucru. Dar ele au semnificație pentru că sprijină un mesaj clar care respectă întru totul Legea Domnului, revelația scrisă, revelația ce specifică cu foarte mare claritate că o neascultare

ca a lui Ieroboam este urmată de o aspră pedeapsă din partea Domnului. Esența mesajului nu constă în faptul că Ahia a recunoscut-o pe soția lui Ieroboam și că al ei copil a murit după proorocia acestuia. Esența mesajului constă în faptul că Ieroboam este confruntat după Lege pentru un păcat evident.

În acest mesaj, Domnul îi aduce aminte în primul rând CINE l-a ridicat ca împărat. Ieroboam a ajuns împărat prin voia Domnului, voie anunțată mai dinainte de proorocul Ahia. Ieroboam cred că nici nu visa că ar putea ajunge vreodată împărat. Și totuși Domnul l-a întâlnit pe câmp prin Ahia și a vestit că îi va da o mare parte din împărăția lui David. Apoi, Domnul s-a ținut de cuvânt, i-a păzit viața de mânia lui Solomon, și IMEDIAT după moartea acestuia, i-a dat împărăția, așa cum promisese. Deci împărăția pentru care Ieroboam se lupta, era a Domnului și o primise cu mână largă de la acesta. Ba mai mult, Domnul i-a explicat de ce este smerită casa lui David: din pricina păcatelor lui Solomon. De asemenea i-a subliniat și condiția pe care trebuie să o împlinească pentru a primi protecție și binecuvântare din partea Domnului: să trăiască după modelul lui David. Cu toate acestea Ieroboam a cedat ispitei idolatriei. Și prin Ahia Domnul ÎN CONFRUNTĂ pentru păcatul lui și îi spune cu tristețe: nu ai fost ca David! Nostalgia Domnului pentru David este fascinantă. Domnul tot așteaptă pe cineva în istorie cu o inimă ca a lui David. Ieroboam primește șansa lui David, dar ce repede o risipește. În lumina falimentului celorlalți împărați înțelegem cât de special a fost David prin devotamentul său. Nu este așa de ușor să primești împărăția și să nu îți se alipească inima de ea. Nu este ușor să ai succes și să nu uiți de Domnul. Nu este ușor deloc să fii Unsul Domnului și să te afli în linia întâi a războiului spiritual. Și Ieroboam a renunțat atât de repede la provocarea de a fi ca David. Doar după câțiva ani de succes și domnie are curajul să propună un sistem alternativ de închinare în Israel. Cât de ușor a cedat Ieroboam. Cât de greu este să pășești pe urmele lui David. Deci Ahia îi aduce aminte CINE l-a ridicat ca împărat, și apoi ÎL CONFRUNTĂ cu păcatul său. Iar în final ANUNȚĂ pedeapsa Domnului: fiul lui Ieroboam va muri, casa sa va fi nimicită iar Israel va fi dus în robie. Dar Domnul anunță pedeapsa tocmai ca ea să nu aibă niciodată loc! Aceasta e inima plină de îndurare a Domnului! Dar Ieroboam respinge mesajul proorocului și continuă pe calea neascultării. El iubește împărăția primită de la Domnul mai mult decât pe Domnul, și se încrede în înțelepciunea sa și în manevrele sale de a-și proteja împărăția mai mult decât în promisiunea lui Dumnezeu. Ieroboam falimentează tragic și ratează imensa șansă de a fi ca David. Dar el nu doar că ratează șansa de a fi ca David, dar ajunge la polul opus. Domnul îi spune că din pricina lui Israelul va fi ca o trestie clătinată pe ape și va fi smuls din țară și dus dincolo de Râu în robie. Deși Israel va fi dus în robie peste 200 de ani, Domnul îl consideră pe Ieroboam principalul vinovat. Și într-adevăr, toți împărații din Nord care urmează după el aleg calea falsă de închinare propusă de Ieroboam. Poporul rămâne în confuzie și în minciună de asemenea. Nici măcar intervenția unor prooroci de seamă ca Ilie și Elisei nu reușesc să oprească bulgărele rostogolite de păcatul lui Ieroboam. În contrast cu David, care rămâne un model pentru toți împărații lui Iuda, și o pricină de binecuvântare și amânare a pedepsei în istoria regatului de sud, Ieroboam trasează o cărare strâmbă pentru toți împărații din Israel și devine principala pricină a blestemului și a aducerii pedepsei în Israel. Atunci când ratezi șansa lui David, ajungi la polul opus. Nu poți rămâne

neutru. Dacă refuzi să devii un vas al binecuvântării planetei, vei deveni un vas al blestemării aceleiași planete. Dacă viața lui David ne stă ca mărturie al impactului în bine pe care îl poate avea viața unui om asupra unei națiuni, Ieroboam este o dovadă grăitoare a dezastrului iremediabil pe care îl poate aduce viața unui conducător peste țara sa. Alegerile au consecințe. Iar aceste consecințe străbat istoria.

Din păcate, viața lui Ieroboam ne dă această tristă lecție. În același timp ea reliefează îndurarea lui Dumnezeu manifestată prin proorocii Lui. Am observat că în timpul vieții lui Solomon, autorul în mod premeditat evită să aducă în discuție intervenția proorocilor. Acum însă, în prezentarea domniei lui Ieroboam, intervenția proorocilor ocupă o temă centrală. Mai întâi Domnul îl trimite pe omul Său din Iuda să confrunte sistemul alternativ de închinare. Pentru Domnul este atât de important ca mesajul Său să ajungă în toată claritatea la inima poporului încât este gata să își pedepsească cu moartea propriul slujitor pentru această cauză. Mesajul compromis de neascultarea omului lui Dumnezeu din Iuda, este reabilitat prin pedepsirea acestuia de către un leu. Și intervenția lui Dumnezeu are un asemenea impact încât însuși proorocul bătrân este convins că mesajul omului din Iuda împotriva altarului se va împlini. Ba mai mult peste mai bine de 300 de ani, când Iosia împlinește profeția împotriva altarului, oamenii îi arată mormântul omului lui Dumnezeu ucis de leu. Deci întâmplarea cu leul a circulat în tot regatul și a străbătut istoria. Cel rău a încercat să compromită mesajul prin neascultarea omului lui Dumnezeu. Dar Domnul a făcut ca în cele din urmă să crească impactul mesajului. Însă prețul a fost moartea slujitorului lui. Învățăm că Domnul își va împlini planul cu sau fără noi, cu sau fără ascultarea noastră de El. Singura întrebare este dacă noi vom rămâne sau nu în acest plan sau ce poziție vom ocupa: înălțați sau uciși de un leu. Harul lui Dumnezeu pentru Ieroboam și Israel nu se încheie aici. Ahia îi anunță lui Ieroboam pedeapsa, iar degustarea pedepsei reprezentată de moartea copilului său. Apoi, nimicirea de sub ceruri a casei lui Ieroboam este un mesaj transmis către popor că Domnul nu este de acord cu închinarea promovată de Ieroboam. Atât Ieroboam, cât și poporul resping harul Domnului transmis prin proorocii Lui. Este interesant că moartea copilului înseamnă o pedeapsă pentru Ieroboam, dar nu și pentru copil. Pentru copil pare a fi o protejare față de răul care se va abate în curând asupra casei lui Ieroboam: ***Tot Israelul îl va plânge și-l vor îngropa, căci este singurul din casa lui Ieroboam care va fi pus într-un mormânt, pentru că este singurul din casa lui Ieroboam în care s-a găsit ceva bun înaintea Domnului.*** Deci toată casa lui Ieroboam alesese calea lui Ieroboam. Doar unul singur avea ceva bun. Domnul vede lucrul acesta și nu îl lasă să fie ucis și lipsit de înmormântare. Domnul îl ia din împărăția celor vii ÎNAINTEA revărsării pedepsei și îi face parte de o înmormântare vrednică de un împărat. Domnul transmite un mesaj și către popor. Contrastul între sfârșitul acestui copil și sfârșitul lui Ieroboam putea fi un mesaj și pentru popor. Aceasta fie prin intermediul proorociei lui Ahia, fie prin mărturia acestui copil, bineînțeles dacă ea era cunoscută de Israel. Nu știm nici vârsta lui, și nici dacă acel lucru bun din el era cunoscut lui Israel. Oricum Domnul transmite un mesaj peste veacuri. Judecata lui Dumnezeu este dreaptă și el ține cont de tot ce este în inima omului. Dacă vede măcar ceva bun, Domnul ia aminte. Deci Domnul care pedepsește, este un Domn al îndurării care de-abia așteaptă să găsească ceva bun în

cel acuzat pentru a-și amâna, diminuea sau retrage pedeapsa. Judecata eternă a lui Dumnezeu va fi după adevăr și dreptate. Nu toți vor fi pedepsiți la fel. Domnul va ține cont de toate alegerile și ascunzișurile inimii oamenilor și în pedeapsă, și în răsplătire.

13:21-31 – Domnia lui Roboam

Dacă în Israel, Ieroboam târăște pe popor în idolatrie, nici din Iuda nu avem vești mai bune. De fapt, ne așteptam ca din Iuda să nu primim vești bune. Solomon a zidit templele idolatre în mod special în Ierusalim și Iuda, aproape de casele în care locuiau nevestele sale. De fapt, Domnul a dat lui Ieroboam 10 seminții pentru a le păzi de idolatria pe care Solomon o lăsase moștenire poporului. Ieroboam putea conduce cele 10 seminții spre ascultarea de Domnul, iar acestea prin râvna lor și binecuvântarea vizibilă primită de la Domnul puteau stârni gelozia lui Iuda. Ieroboam însă nu a urmat strategia lui Dumnezeu pentru resuscitarea și salvarea națiunii. El propune un sistem alternativ de închinare și rupe pe Israel de Casa Domnului și de rădăcinile sale spirituale.

Roboam urmează calea idolatră a tatălui său. În Iuda idolatria era fățișă. Idolatria se răspândește în tot regatul de sud. Prin idolatrie poporul este târât în imoralitate și se dedau la urâciunile săvârșite de canaanii. Imoralitatea sexuală e un semn clar al decăderii națiunii. Pedeapsa Domnului nu întârzie să vină. Epoca de pace și de mare prosperitate a lui Solomon s-a sfârșit. Începe din nou războiul, și odată cu el pustiirile. Sunt încercări care vin de la Domnul și tulbură pe cel neprihănit. Dar de multe ori, noi prin neascultarea noastră stârnim vrăjmașul și dăm teren legitim să ne tulbure, să ne fure pacea și să ne pustiească. Așa a făcut Roboam. Doar după 5 ani de domnie, Șişac, cel care îl protejase pe Ieroboam și care reprezenta o altă dinastie decât cea cu care făcuse alianță Solomon prin căsătorie, vine împotriva Ierusalimului și goleşte visteriile Casei Domnului și Casei Împăratului. Nu este deloc întâmplător că pustiirea și războiul vin din Egipt. Domnul poruncise lui Israel să nu se mai întoarcă pe acel drum. Solomon face alianțe și afaceri cu Egiptul. El face acest lucru pentru prosperitatea și protejarea regatului său. Dar prin neascultarea sa, stârnește lumile spirituale ale Egiptului împotriva sa. Dinastia se schimbă, și toate alianțele sale cu Egiptul bazate pe compromis se duc într-o clipă pe apa sâmbetei. Ba mai mult, noul faraon urăște pe Israel, și face imediat război împotriva lui Iuda. Doar după 5 ani de la moartea lui Solomon, toate bogățiile adunate de acesta sunt duse în Egipt. Dar și Casa Domnului are de suferit. Toate visteriile Casei ajung în mâna lui Faraon. Ce trist. Cât de repede se risipește prin neascultare ceea ce se adună atât de greu prin ascultare. Cât de greu s-a reîndreptat prin David inima poporului spre Domnul. Cât de ușor s-a îndreptat spre idoli prin Solomon. După multe lupte și multă credincioșie Templul a fost zidit și Israel înălțat printre popoare. Dar doar după puțin timp de idolatrie și neascultare, bogățiile lui Israel au fost risipite. Acestea sunt legitățile războiului spiritual. Ce se construiește greu și cu mari sacrificii, se dărâmă atât ușor. Creșterea spirituală se produce lent, dar căderea spirituală cu o viteză

incredibilă. Ce se adună în 40 de ani se poate risipi în câteva luni. Mare atenție la căile în care ne trăim viața. Într-un fel pare crud și nedrept. Dar aceasta este realitatea dinamicii spirituale.

Pasajul semnalează că Roboam se mai ducea la Casa Domnului. Vom observa că în cadrul descrierii domniei împăraților lui Iuda cronicarul ne oferă de obicei și amănunte despre raportarea acestora la Casa Domnului. Comparând domnia lui Roboam cu cea a lui Ieroboam, am fi tentați să spunem că în Iuda decăderea spirituală a fost mai mare. Și aparent așa este: ei s-au închinat la mulți idoli și s-au datat la păcatele canaanților. În Israel, ei se închinau la doi viței și pe înălțimi, dar aveau în vedere tot închinarea la Yahwe. Dar privind la mersul istoriei ne dăm seama că dezastrul spiritual a fost mai mare în Israel. În Iuda, deși era decădere, mai exista Casa Domnului și legătură cu casa lui David. Legătura cu trecutul spiritual al națiunii nu fusese distrusă. Ei mergeau foarte rău, dar mai existau încă reperatele trasate de Casa Domnului și modelul lăsat de David. Și vom vedea că din această pricină, Iuda are mai multe momente de renaștere spirituală. Dar în Israel nu vom găsi nici măcar o singură renaștere spirituală autentică în toată istoria ce va urma. Ei sunt lipsiți de reperate și legătura cu trecutul spiritual a fost frânt. Maleficul autor al acestor lucruri a fost Ieroboam. Lipsiți de orice reper, ei s-au cufundat tot mai mult în păcat și nu au mai avut momente de revenire.

Cronicarul subliniază de două ori că mama lui Ieroboam era Naama, Amonita. Influența mamei asupra împăratului este o temă importantă pentru cronicar. Solomon a murit, dar soțiile sale încă își exercită influența asupra împărăției. Roboam avea 41 de ani când a devenit împărat, iar Solomon a domnit 40 de ani. Acest lucru înseamnă că Solomon s-a căsătorit cu Naama, Amonita de tânăr, chiar de la începutul domniei. Această slăbiciune l-a urmărit deci pe Solomon de la început. Naama, amonita ne aduce aminte de Naama (*cea frumoasă*), sora lui Tubal-Cain. Comunitatea lui Cain a fost cea care a idolatrizat cultura și frumusețea fizică. Fiii lui Dumnezeu (cei din comunitatea lui Set) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și și-au luat neveste dintre acestea. Apoi, pământul s-a umplut de silnicie și Domnul a adus potopul (vezi Geneza 6:1-7). Istoria din Geneza 6 se repetă în viața lui Solomon. Diavolul se folosește din nou de frumusețea fizică a femeii și de slăbiciunea inimii bărbatului pentru a corupe comunitatea sfinților. Se pare că aceasta este o strategie favorită și foarte eficientă a celui rău.

Domniile lui Abiam și Asa în Iuda, și a lui Nadab, Baeșa, Ela, Zimri și Omri în Israel

– 15:1-16:34 –

IUDA

Domnia lui Abiam

Este interesant că atunci când descrie domnia lui Abiam autorul ne vorbește mai mult despre David decât despre Abiam. Despre Abiam ni se spune doar că:

- A domnit 3 ani
- Mama sa se numea Maaca, fata lui Abisalom
- S-a dat la toate păcatele tatălui său
- A avut războaie cu Ieroboam
- A murit

Moștenirea spirituală malefică lăsată de Solomon își pune amprenta și asupra lui Roboam și asupra lui Abiam. Iar Solomon nu este un reper ca David, ci dimpotrivă!

Dar în ciuda dezastrului spiritual din Iuda, în inima Domnului parcă mai este speranță. Abiam se cufundă în neascultare, dar Domnul își aduce aminte de David, și privește la David. Privind la David, atât cronicarul cât și Domnul mai găsesc speranță. Este foarte subtil autorul: începe să vorbească despre cât de rău a fost Abiam, apoi precizează că nu a fost ca David, și apoi rămâne cu atenția asupra lui David, și ne vorbește despre David, și din nou despre David. Și într-un târziu parcă își aduce aminte că el totuși descria domnia lui Abiam, și revine la acesta menționând scurt: Abiam a adormit cu părinții lui, dar ....parcă nu se poate abține și revine din nou la David adăugând: ***și l-au îngropat în cetatea lui David.***

Din pricina lui David, în Iuda mai este speranță. Dar în Israel lipsește reperul, modelul! Citim printre rânduri nostalgia Domnului față de viața lui David. Parcă autorul oftează (și Domnul împreună cu el) spunând:

- Inima lui nu a fost întregă a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David.

David este etalonul după care sunt judecați și evaluați toți împărații care vin după el. David, a fost om după inima Domnului. Și Domnul speră că pe câmpia deșertăciunii se va mai ridica un om ca David, în care sufletul Său să își găsească plăcerea și odihna. Dar Domnul nu doar că mai este nostalgic din pricina lui David, dar mai binecuvântează din pricina lui David:

- **Dar din pricina lui David**, Domnul Dumnezeu lui i-a dat o lumină la Ierusalim, punând pe fiul lui după el și lăsând Ierusalimul în picioare.

Din pricina credințioșiei lui David, și a promisiunilor făcute Domnului pentru el, Domnul se îndură de generațiile următoare. Domnul nu a mințit când a spus: care Își ține îndurarea până în mii de neamuri de oameni (Exod 34:7). Ce a văzut Dumnezeu în David, dacă din pricina lui cruță Ierusalimul în generațiile următoare, și în ciuda păcatelor acestora. Chiar când Dumnezeu iartă Ierusalimul și îl cruță pe timpul lui Ezechia (deci după 370 de ani după moartea lui David), Domnul și atunci subliniază că a iertat Ierusalimul **din pricina lui David**.

Autorul explică de ce din pricina lui David:

- Căci David făcuse ce este plăcut înaintea Domnului și nu se abătuse de la nici una din poruncile Lui în tot timpul vieții lui, afară de întâmplarea cu Urie, Hetitul.

Deci motivul este reprezentat de credințioșia și ascultarea lui David Față de Domnul. Deci dacă Domnul găsește un om să asculte de El din toată inima Sa, acest lucru este cu totul special pentru Domnul, și din pricina lui, El este gata să binecuvânteze tot pământul și să se îndure de generațiile viitoare chiar până în al miilea an. Dar oare de ce? Ce legătură să fie între ascultarea unui om și binecuvântarea întregului pământ, între credințioșia sa și îndurarea Domnului pentru generațiile viitoare? În cazul lui David, Domnul a făcut un legământ cu David și i-a rostit minunate promisiuni. Aceste promisiuni aveau în vedere Ierusalimul și urmașii lui de după el. Deci binecuvântarea celorlalți ar fi în virtutea promisiunilor primite de cel ce trăise în ascultare. Dar este mai mult de atât. Domnul este gata să cruțe Sodoma din pricina mijlocirii unui singur om, sau dacă s-ar fi găsit 10 oameni neprihăniți în cetate. Ne aducem aminte de celebrul pasaj din Ieremia:

- Cutreierați ulițele Ierusalimului, uitați-vă, întrebați și căutați în piețe, dacă se găsește **un om**, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se țină de adevăr, și VOI IERTA **Ierusalimul!** (Ieremia 5:1)

Sau de pasajul din Ezechiel:

- Caut printre ei **UN OM** care să înalțe un zid, și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru **țară** ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul! (Ezechiel 22:30).

Deci din pricina unui singur om, Domnul se poate îndura de toți ceilalți. Cum vine acest lucru?

- Acel om poate fi un mijlocitor. Un om neprihănit poate mijloci pentru iertarea celor nelegiuți. Domnul este sensibil la mijlocirea copiilor lui. Dacă cineva dintre oameni mijlocește pentru oameni, Domnul nu poate trece cu vederea. Dacă Domnul vede că în

inima unui om se găsește îndurare pentru semenii lui, atunci Domnul se întreabă probabil: dar oare Eu nu sunt îndurare?

- Domnul a ales să conlucreze cu oamenii. El este pentru binecuvântare și nu pentru blestem. Dar El a ales ca să reverse binecuvântarea Sa peste oameni tot prin oameni. Și deci dacă Domnul găsește un vas printre oameni care să fie curat și neîntinat, prin acesta revarsă fără zgârcenie, și cât se poate de multă binecuvântare pentru tot pământul.
- Când Domnul vede că măcar unul dintre oameni se întoarce către El, parcă inima Sa capătă speranță și pentru ceilalți: dacă acesta s-a întors la Mine, poate se vor întoarce și ceilalți!

Ce caută Dumnezeu la un om, ca acesta să poată fi un mijlocitor, ca din pricina lui să poată binecuvânta o întreagă națiune? Despre David se spune:

- Căci David făcuse ce este plăcut înaintea Domnului **și nu se abătuse de la nici una din poruncile Lui în tot timpul vieții lui**, afară de întâmplarea cu Urie, Hetitul.

Deci dacă decupăm din viața lui David episodul cu Urie, Hetitul, Domnul vede o viață în care David nu s-a abătut de la nici una din poruncile Lui. Dar oare David a trăit fără păcat? Oare nu a făcut și alte greșeli în afară de păcatul cu Urie? 1,2 Samuel și 1 Împărați 1-2 ne arată că David a comis și alte greșeli. Chiar pe patul de moarte este cuprins de slăbiciune și culege rodul greșelilor din viața sa. De ce spune Domnul despre David că nu s-a abătut de la nici una din poruncile Lui tot timpul vieții lui? Ce înseamnă din perspectiva lui Dumnezeu să te abați de la una din poruncile Sale? Înseamnă să nu o încalci niciodată? În mod cert nu, căci David a încălcat mai multe porunci în timpul vieții sale. Am putea emite ipoteza că a te abate de la o poruncă a Domnului ar însemna călcarea sistematică a acelei porunci fără pocăință și fără revenirea în ascultare.

Dominanta vieții lui David a fost ascultarea de Domnul. Când a greșit s-a pocăit grabnic și a revenit în ascultare (vezi 2 Samuel cap.24). El a vegheat asupra tuturor domeniilor din viața sa întreaga viață și nu și-a permis complacerea în vreun păcat. S-a luptat până la capăt, Când a greșit s-a lăsat confruntat de Domnul și a acceptat repede schimbarea. Iar ascultarea din viața lui David s-a reflectat nu doar în a nu încălca ce era interzis dar și de a împlini ce era poruncit. El nu doar s-a ferit de rău, dar s-a luptat pentru planurile și gloria lui Dumnezeu. El nu a fost doar un conducător moral, dar a iubit pe Domnul din toată inima sa, L-a căutat din toată inima sa, I-a slujit din tot sufletul lui, și a trăit efectiv cu Domnul, și pentru Domnul toate zilele vieții sale, El nu a slujit nici măcar o zi idolilor, și nu a lăsat ca împărăția sau orice altceva să devină scop în sine și să concureze cu Domnul care a rămas mereu pe primul loc în inima sa. El a fost fidel Domnului și în momente de succes dar și în momente de cumplită încercare. El a luat testul prigonirii, dar și testul succesului. Când a fost prigonit nu a hulit pe Domnul, iar când a avut succes nu a uitat pe Domnul. Da, a făcut greșeli, dar s-a pocăit imediat și a revenit în ascultare, ascultare pentru care a plătit adesea un preț imens (de exemplu 10 ani de viață fugărit și hăituit pe nedrept de Saul). El a rezistat presiunii. Nu a ascultat de Domnul doar când i-a fost ușor să o facă, ci și când i-a fost aproape imposibil. Viața sa nu fost doar o simplă viață morală. Viața sa a

fost o aventură a credinței, un imn continuu de laudă, o părtășie vie și profundă cu Creatorul, o uimire pentru îngeri și o delectare pentru cer.

David a fost cântărețul plăcut al lui Israel, cel care a cântat și în încercări și în biruințe laudă Domnului, cel care a trăit pentru gloria Creatorului și nu a furat deloc din aceasta. Și nu i-a fost ușor, căci nu a fost un supra-om. Cartea psalmilor sunt o dovadă a zbuciumului și frământărilor interioare ale sale. A fost cuprins de teamă, îndoială, disperare, dar nu s-a lăsat biruit de ele, ci a strigat către Domnul. David a fost un campion al încrederii în Dumnezeu. Încrederea în Domnul a fost marea constantă a vieții lui. Fie că era fugărit pe nedrept de Saul, fie că era în glorie, fie că era căzut în păcat, fie că era pedepsit pentru păcatul lui, în toate acestea situații David a căutat ajutorul la Domnul, a strigat către Domnul, s-a încrezut în Domnul și nu în sine, în alți oameni sau în alți dumnezei. Încrederea sa fost doar în Domnul. Din această pricină el nu s-a abătut de la nici una din poruncile Lui toată viața sa. E foarte importantă constanța și sfârșitul alergării. Mulți au început bine, dar puțini au fost constanți pe termen lung, și încă și mai puțini au fost constanți până la sfârșitul vieții. Saul a început în glorie dar a căzut așa de repede. Ieroboam i-a urmat traseul. Solomon a avut un început strălucitor, și o vreme a rămas pentru Domnul. Dar finalul vieții a fost o tragedie.

Domnul notează și marea excepție din viața lui David: *în afară de întâmplarea cu Urie, Hetitul*. Dar aceasta nu a fost tot o greșală de care David s-a pocăit? Da, dar a fost o greșală mai mare și pocăința nu a survenit imediat. Adesea spunem că toate păcatele sunt păcate, și deci la fel. Dintr-o anumită perspectivă așa este: înaintea sfințeniei divine orice păcat aduce moartea. Dar această este doar o fațetă a problemei. Legea ne învață cât se poate de clar că păcatele se diferențiază prin gravitatea lor și astfel stipulează pedepse distincte (și jertfe distincte) pentru păcate distincte. Nu putem pune pe același taler o mânia cu adulterul și crima. David deci comite în acea situație două păcate extrem de grave: adulterul și crima. Cele două păcate sunt pedepsite de Lege cu moartea. Nu se precizează direct că ar exista jertfe pentru astfel de păcate. Consecințele celor două păcate sunt devastatoare (vezi consecințele acestora în viața lui David). Și David nu s-a pocăit imediat. El a persistat în rătăcire și greșală.

Dacă imediat după ce a comis adulterul, s-ar fi pocăit și și-ar fi asumat greșeala, lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi fost foarte grav oricum, dar în mod cert ar fi fost mult mai puțin grav față de ceea ce a urmat. David a vrut să își ascundă păcatul, și apoi când nu a reușit, a comis crimă pentru a atinge acest obiectiv. Apoi, el a fost confruntat de Natan după ce copilul era deja născut, deci trecuse cel puțin un an de rătăcire și împietrire și minciună în care trăise David. Pocăința nu mai fost imediată ca în celelalte situații. Adulter, crimă, abateri extrem de grave, plus amânarea îndelungată a pocăinței: iată de ce această cădere a li David este tratată distinctă și reprezintă marea excepție din viața sa de la ascultarea de Domnul.

Dar ce este de-a dreptul uimitor este faptul că în ciuda acestei căderi, David rămâne o pricină de binecuvântare pentru pământ. Domnul nu anulează legământul davidic și nici nu își schimbă părerea despre David și viața sa. El rămâne modelul preferat, etalonul, și o pricină imensă de binecuvântare pentru Israel. Deci, când Dumnezeu iartă, El chiar iartă. Când cineva revine la Domnul, Domnul îl primește. Micile căderi îl fac pe Domnul să ne lepede sau să ne

uite, să își retragă promisiunile Sale de la noi. Dar nu este așa. Atât timp cât revenim cu toată inima, Domnul ne primește înapoi. El nu șterge cu buretele tot ce a fost bun din viața noastră și noua șansă dată de El este cât se poate de reală. Dacă acest lucru a fost valabil pentru o cădere așa de mare ca a lui David, cu atât mai mult va fi valabilă cu privire la greșelile pe care le comitem și de care ne pocăim imediat. Și chiar dacă sunt căderi mai mari, nu înseamnă că totul s-a sfârșit. Da, ne vom confrunta cu consecințele căderii și nu ne va fi ușor, după cum lui David nu i-a fost ușor. Dar suntem încă în cursă. Viața noastră nu este nici ratată, nici lepădată. Să revenim deci cu toată inima și încă suntem candidați pentru poziția caracterizată prin frumoasa expresie: **din pricina lui voi binecuvânta pământul!**

Și nu cred că este întâmplător că autorul notează această excepție din viața lui David chiar acum în cap.15. În 1 împărați se mai face referire la viața model de ascultare a lui David fără a fi menționată excepția cu Urie. De ce este menționată tocmai acum. Cred că este menționată pentru că în discuție este Abiam cel care și-a început domnia în neascultare. Viața lui David îi arăta foarte clar că domnia sa nu era ratată pentru că primise o anumită educație idolatră și începuse cu stângul. El putea reveni la Domnul, putea primi har și îndurare și putea fi un nou David. Începuturile greșite și căderile mari nu sunt o scuză pentru a nu candida pentru poziția denumită **ca David**. Harul Domnului și îndurările Sale sunt suficient de mari pentru a ne da o șansă reală la premiul alergării de acolo de unde suntem. Doar să îl căutăm și să Îl iubim din toată inima în fiecare zi din cele care vor urma.

Oare Pavel nu este un exemplu grăitor? Prima parte a vieții a trăit-o pentru sine și s-a făcut vrăjmaș al crucii și prigonitor al Bisericii. Și cu toate acestea, el a devenit apostolul cel mai de seamă, cel ce a pus temelia Bisericii, cel ce ne-a lăsat moștenire Noul Testament, cel care ce a rămas o pildă pentru toți credincioșii din istorie. Acum înțeleg de ce David și Pavel sunt cele două repere, modele pe care ni le dă Scriptura. Vechiul Testament ne provoacă în primul rând să fim ca David și nu ca Moise, Iosua, Avraam, Ieremia sau Daniel. Iar Noul Testament ne provoacă în primul rând să călcăm pe urmele lui Pavel, și nu pe a lui Petru, Ioan, Iacov sau Ioan Botezătorul. De ce? Pentru că David este cel care a păcătuit cu Urie, iar Pavel cel ce a fost prigonitorul Bisericii. Pentru că Domnul știa că ne va chema din păcate grele, și că în viața noastră vor fi adesea căderi, unele mai mari și altele mai mici, și nu a vrut să ne pierdem speranța sau nădejdea. A vrut să știm dinainte cât de mare este harul Său, ca să nu credem minciuna că greșelile noastre din trecut pot anula marea șansă de a alerga spre premiul alergării cerești (Filipeni 3), spre a fi ca David sau ca Pavel. Dacă în locul lui David ar fi fost Iosif sau Daniel, și dacă în locul lui Pavel ar fi fost Ioan, am fi mai văzut noi cu aceeași claritate harul lui Dumnezeu care este de partea noastră? Cu siguranță nu! Cu siguranță ne-am fi gândit că devreme ce nu am urmat calea de mici copii sau de vreme ce am comis deja păcate mai grave, nu mai avem o șansă reală în ce privește răsplătirea și privilegiul de a ocupa o poziție specială în planul lui Dumnezeu și de a fi o pricină de binecuvântare pentru întreg pământul. Dar slavă Domnului că el ne focalizează privirile spre David și Pavel pentru a înțelege lipsa totală a meritelor și harul Său fără margini care este pentru noi oriunde ne-am afla. Doar noi să credem și să îl chemăm din toată inima în viața noastră.

Și acum îmi dau seama că am greșit când în comentariul primelor capitole ale cărții am pus întrebarea: de ce un prooroc ca Moise și nu ca David? Răspunsul corect este: pentru că Moise a fost prooroc iar David împărat. Căci Isus a fost un împărat ca David. David este și el un profil mesianic minunat și despre el se vorbește mai mult decât despre Moise. Isus este Isus, fiul lui David și nu al lui Moise. Și Moise a făcut greșeli și chiar înainte de moarte nu a sfințit Numele Domnului înaintea poporului și nu a mai fost primit de Domnul în țara promisă. David rămâne modelul de credincioșie preferat de Domnul. Și dacă Domnul vorbește astfel despre viața lui, noi nu putem vorbi altfel. Dar putem înțelege abundența de har de care avem parte și învățăm să nu descurajăm chiar dacă nu suntem perfecți.

Cred că este timpul să comentăm și domnia lui Asa. Domnia sa ne va ajuta să completăm profilul davidic sau răspunsul la întrebarea: ce înseamnă *ca David*?

Domnia lui Asa

Deși se pare că avut aceeași mamă idolatră, spre deosebire de Abiam, Asa alege de mic calea Domnului. Nu se poate da vina deci pe familia avută sau educația primită. Ea are un efect important. Dar harul și lumina Sa ne cheamă de oriunde am fi, și noi putem răspunde. Domnul l-a chemat pe Asa din întunericul unei familii și împărăției idolatre și decăzute. Și Asa a răspuns și a urmat modelul lui David. Deci chiar dacă este întuneric peste întreaga țară, modele din trecut pot să mai aibă impact. Atâta vreme cât în memoria națiunii mai există repere, modele, mai există speranță. Poate după Solomon, Roboam și Abiam ne-am fi așteptat la o cufundare și mai adâncă în păcat. Dar surpriză: Asa îndepartează idolatria din țară și urmează 41 de ani fără idolatrie în Israel. Cum de a fost posibil?

În Iuda nu au fost tăiate legăturile cu trecutul spiritual al țării. Această legătură făcea posibilă renașterile spirituale. Acestea erau inițiate de împărați. Cheia era deci trezirea spirituală a împăratului. Împăratul putea fi trezit/inspirat de trecutul lui Israel, respectiv modelul marelui împărat și strămoș David. De asemenea, din pricina lui David, Domnul mai ridică și împărați credincioși în Iuda. Despre Asa ni se spune câteva lucruri extraordinare:

- Asa a făcut ce este plăcut înaintea Domnului CA TATĂL SĂU DAVID.
- Măcar că inima lui Asa a fost în totul a Domnului în tot timpul vieții lui.

Deci viața lui Asa, ne ajută să înțelegem și mai bine ce înseamnă să fii ca David. Deci ce a făcut Asa? Asa a curățat țara de idoli, și nu a slujit idolilor deloc. Până la sfârșitul vieții el a fost credincios sistemului de închinare validat de Domnul: cel de la Casa Domnului.

Este foarte interesant că autorul insistă totuși pe o greșeală pe care a făcut-o Asa. Această greșeală este și mai detaliată în 2 Cronici. Într-un context de reală amenințare din partea lui Baeșă, regele lui Israel, Asa nu se încrede în Domnul ci face o alianță cu Siria. Prețul alianței este foarte mare:

- Asa a luat tot argintul și tot aurul care rămăsese în visteriile casei Domnului și visteriile casei împăratului....

Autorul pare a fi interesat de raportarea lui Asa la Casa Domnului. Mai întâi ni se spune că Asa a curățat țara de idoli, și a înălțat în Iuda numai sistemul de închinare validat de Domnul. El pune în Casa Domnului lucrurile hărăzite de tatăl său și de el însuși: argint, aur și vase (vezi 15:15). În inițiativa sa el lucrează cu toată inima. Nu face nici un compromis și este vertical chiar cu cei mai apropiați. El nu o mai lasă pe mama sa să fie împărăteasă deoarece aceasta zidise un idol Astarteei.

Dar apoi autorul insistă pe situația în care Asa nu s-a încrezut în Domnul și a făcut o alianță cu un împărat idolatru. Pentru această alianță el nu întreabă pe Domnul, dar ia aurul din Casa Domnului. Asa se comportă ca și cum el ar fi fost stăpânul, proprietarul lui Iuda și al Casei Domnului. Dacă cineva ar veni la tine acasă și ți-ar lua toți banii ca să își plătească el datoriile tu cum te-ai simți? Oare cum s-a simțit Domnul când Asa a dat buzna în Casa Sa și aluat toate bogățiile pentru a putea face o alianță care oricum nu era după voia Domnului.

Aparent inițiativa lui Asa dă succes. Baeșa întărea Rama. Acesta era un punct strategic la granița dintre cele două regate. Se afla în Benjamin și era mai aproape de Ierusalim decât Betelul care se afla la granița dintre Benjamin și semințiile din Nord. Știm că Benjamin ținea de Iuda. Prin întărirea Ramei, Baeșa își extindea granițele spre sud și ocupa o poziția strategică prin care putea amenința în mod constant Ierusalimul, capitala lui Iuda. Situația era cu adevărat gravă, iar amenințarea reală. Observăm cum Baeșa calcă pe urmele lui Ieroboam și adâncește prăpastia între Israel și Iuda. Asa intervine foarte abil. El cumpără aliatul pe care se baza Baeșa: Siria. Baeșa este nevoie să plece de la Rama ca să lupte cu Siria. Asa ia toate materialele de la Rama și își întărește propriile puncte strategice. Și aceasta fără să se lupte cu Baeșa, fără să piardă un soldat. Manevra sa a fost genială și a dat un succes de 100%. Dar acest lucru doar aparent. Din Cronici știm că Asa este muștrat de Domnul și i se spune: ai lucrat ca un nebun; de acum vei avea războaie! Succesul său de pe pământ a fost considerat un eșec din perspectiva cerului. Este mai trist faptul că Asa nu primește muștrarea Domnului și nu se smerește, așa cum a făcut David chiar în situații mai dificile. Domnul intervine mai târziu cu o boală de picioare, iar Asa nu cere ajutorul Domnului. De aceea autorul precizează: totuși la bătrânețe a fost bolnav de picioare.

Prezentarea greșelii lui Asa nu ne surprinde. Și David a comis greșeli. A fi ca David nu înseamnă să fii perfect. Asa a curățat țara de idoli, dar nu a îndepărtat înălțimile. El nu s-a închinat pe înălțimi, căci inima sa a fost în totul a Domnului tot timpul vieții sale, dar poporul tot se mai închina și pe înălțimi. De ce nu le-a îndepărtat? Nu știm exact: poate nu a conștientizat gravitatea lor, sau poate obiceiul era prea încetățenit și a considerat că poporul îi va opune rezistență și că nu va reuși acest lucru. De asemenea, în contextul conflictului cu Baeșa el are o criză spirituală profundă: nu se încrede în Domnul, jefuiește Casa Domnului, și nici nu primește muștrarea Domnului. La bătrânețe este bolnav de picioare, și nu cere ajutorul Domnului. Deși greșelile sale nu se sperie, căci și David a avut greșeli, ni se întărește adevărul că a fi ca David nu înseamnă să fii perfect. Dar înseamnă că dominantă a vieții tale să fie ascultarea și aceasta până la finalul vieții. Înseamnă să nu slujești deloc idolilor, ci doar Domnului. Ne întrebăm de ce totuși autorul ne prezintă și greșelile lui Asa, și de ce insistă mai mult pe ele decât pe ascultarea sa de Domnul?

Asa a domnit 41 de ani și a făcut multe lucruri în această domnie. De ce se insistă pe greșelile sale (mai puține decât pe lucrurile bune pe care le-a făcut în 41 de ani)? Ce urmărește autorul să ne transmită? Întrebarea este foarte importantă căci acest tipar de abordare se va repeta și cu privire la ceilalți împărați buni ce vor urma. Autorul va aduce mereu aminte și greșelile lor și va insista uneori mai mult pe acestea decât pe partea pozitivă, chiar dacă această pare că a reprezentat dominanta vieții lor. Sunt mai multe posibilități de răspuns:

- Așa cum am precizat autorul vrea să accentueze că a fi ca David nu înseamnă să fii perfect.
- Greșelile menționate ne arată de ce acel împărat care a trăit ca David, nu a fost totuși ca David.
- Se pune în lumină harul și îndurarea fără margini a lui Dumnezeu care s-a revărsat peste toată istoria lui Iuda.
- Se evidențiază cumplitul război spiritual care se dă asupra Unsului Domnului.

Primele două variante propuse par să se contrazică. Într-adevăr, nu este logic ca același lucru să arate un fapt, precum și opusul lui. Vom alege prima variantă, căci autorul ne spune explicit că Asa a fost ca David. Punem însă în calcul și ideea propusă de a doua variantă. Dar argumentul ideii nu trebuie căutat neapărat în greșelile prezentate de autor. Deci emitem ipoteza că un împărat bun poate fi ca David, și în același timp că nu fie ca David. Un împărat poate fi în anumite aspecte ca David, iar în altele nu. Ce ne demonstrează că Asa a fost ca David? Faptul că a slujit Domnului și nu idolilor până la sfârșitul vieții lui. Dominata vieții sale a fost ascultarea și credințioșia față de Domnul. Aceste elemente se regăsește în viața lui David și reprezintă un element fundamental din profilul davidic. Dar este posibil că în alte aspecte Asa să nu fi fost ca David. Dar aceste aspecte nu se leagă neapărat de greșelile făcute. Căci în cele din urmă adulterul și crima lui David pot fi considerate de departe ceva mai grav decât alianța lui Asa cu Siria. Dar dacă nu ne legăm de greșeli atunci de ce să ne legăm?

Ne-am putea lega de următorul aspect: dacă Asa a fost ca David de ce nu aduce el un izvor de binecuvântare și un reper istoric ca cel al lui David? Pare o argumentare interesantă. Dar oare construim pe drumul cel bun? Căci dacă am aplica același tratament lui Daniel, lui Ezra și lui Neemia, oare nu i-am pune în umbră pe nedrept pe aceștia? Deși Daniel, Ezra și Neemia au fost niște oameni foarte credincioși, totuși Domnul nu încheie cu ei un legământ de tip davidic, totuși Domnul nu vorbește despre ei așa de mult în Scriptură, și nici nu folosește vreodată expresia: din pricina lui Daniel, Ezra sau Neemia. Deci poate construim pe o pistă falsă. David a fost ales de Domnul să trăiască într-un anumit context și să fie beneficiarul legământului davidic. După ce Domnul a încheiat legământul davidic, nu mai putea încheia unul asemenea lui cu altcineva. De vreme ce Domnul a hotărât ca Mesia să se nască din David, nu mai putea hotărî mai târziu să se nască din altcineva care nu venea din David. Și poate în viața lui Ezra, Neemia, Daniel și chiar Asa sunt multe fapte de credință asemănătoare cu cele din viața lui David. Ei însă au avut un alt rol în planul Domnului, și David a fost ales să devină reper peste veacuri și astfel s-a scris așa de mult despre el în cartea Sfântă. În mod cert, David nu a fost ales la întâmplare pentru acest rol, dar nu înseamnă că ceilalți credincioși ai Vechiului Testament au fost mai prejos

doar pentru că nu au jucat un rol asemănător. Izvorul de binecuvântare deschis de David în istorie este într-adevăr clar și vizibil. Dar poate și ceilalți credincioși menționați mai sus au deschis un izvor de binecuvântare similar, doar că nu este la fel de vizibil. Deci dacă rămânem la ce este scris *Asa a fost ca David*, iar prezentarea greșelilor sale insistă pe marele adevăr că a fi ca David nu înseamnă să fii perfect sau să nu ai și căderi, unele din ele chiar foarte mari și grave. Strălucește astfel harul fără margini al Domnului. El este singurul înălțat. Fără harul și îndurarea Sa nimeni nu poate rămâne în picioare.

Reținem însă din viața lui David, că a fi ca David nu înseamnă doar să ai o formă de moralitate acceptabilă. Mulți credincioși nu au comis nici crimă, nici adulter ca David. Totuși, din acești mulți, puțini sunt ca David, și puțini au făcut ce a făcut el, și au devenit ca el o binecuvântare pentru tot pământul și pentru întreaga istorie. Vom mai reveni la modelul davidic. Și aici nu greșim, căci ne uităm chiar în viața lui David. Dacă Asa a fost ca David, înseamnă că acele lucruri cheie din viața lui David se găsesc și în viața lui Asa chiar dacă nu sunt menționate. Vom mai reveni al acest aspect.

Dacă am mers pe o pistă corectă și Asa a fost cu adevărat ca David, iar afirmația *ca David și totuși nu ca David* este falsă, atunci insistența repetitivă a autorului pe greșelile celor care au fost ca David accentuează din nou și din nou adevărul menționat mai sus: a fi ca David nu înseamnă perfecțiune sau lipsa greșelilor sau căderilor. Dacă Scriptura insistă pe acest adevăr așa de mult atunci înseamnă că noi oamenii avem o mare problemă în a-l înțelege. Și e adevărat, înțelegerea harului este una din cele mai dificile provocări pentru mintea umană în timpul acestei vieți de sub soare. Chiar greșeala făcută de mine în comentariul pe primele capitole când am propus afirmația *de ce un prooroc ca Moise și nu ca David* reliefează greutatea cu care înțeleg harul divin. Suntem deci atenționați cât de puternic este glasul lui Rabșache (vezi Isaia 36), și cât de vulnerabili suntem noi în fața lui. Viața noastră este presărată de multe greșeli. Dacă la fiecare greșeală ne vom opri din drum câteva zile pentru a ne plânge de milă, pentru a ne lăsa cuprinși de dezamăgirea de sine, și pentru a ne convinge că mai este har pentru noi și că merită să mergem înainte, oare nu vom parcurge așa de puțin din lungul drum pe care Domnul l-a așezat înaintea noastră? Ferice de cel care nu se lasă amăgit de glasul acuzatorului, ci se ridică repede și se încrede cu toată inima în harul fără margini a lui Dumnezeu!

Pentru a nuanța totuși discuția putem emite ipoteza că deși Asa a fost ca David nu este obligatoriu ca să se fi ridicat 100% la înălțimea lui David și nici să nu primească aceeași răsplată ca a lui David. Prin expresia ca David, Domnul are în vedere un profil, și nu o copie 100% a personajului David. Acest profil are în vedere o inimă care este întreagă a Domnului până la sfârșitul vieții, o viață în care dominantă este ascultarea, în care se revine din fiecare greșeală la Domnul, în care idolii nu au ce căuta, și în care Domnul rămâne pe primul loc. Un astfel de om trăiește cu adevărat cu Domnul și pentru Domnul. Deci nu este vorba de cineva moral care trăiește de fapt pentru sine. Viața lui Solomon ne ajută să pricepem mai bine modelul davidic. Solomon înainte de marea sa cădere nu a slujit pe față idolilor, dar a trăit pentru sine și planurile sale. Această idolatrie ascunsă a devenit vizibilă la finalul vieții sale. A fi ca David înseamnă a trăi cu adevărat pentru Domnul și gloria sa. Dar în cadrul aceluiași profil davidic cineva poate fi

mai aproape sau mai departe de Domnul. Atunci când ni se vorbește despre David se subliniază: cu excepția situației cu Urie. Deci căderile mari nu fac parte din profilul davidic. Se poate și fără ele, dar ele nu anulează totul. Poți fi constant fără căderi mari și fără perioade prelungite de rătăcire. Și atunci ești și mai aproape de ceea ce Dumnezeu dorește să fii. Pavel ne cheamă să alergăm spre premiul alegării cerești (Filipeni 3). Răsplătirea e diferențiată. Chiar între cei care au fost ca David, vor fi diferențe în ce privește răsplătirea.

Am amintit și ideea conștientizării războiului spiritual care se dă asupra Unsului Domnului. Într-adevăr, cred că nu găsim nici un împărat care să nu fie lovit cu putere de cel rău. Mulți au fost amăgiți încă de la început. Mulți au fost răpuși pe drum (Saul, Solomon, Ioas etc.), iar dintre pușinii care au rămas în ascultare până la capăt au fost măcar o dată trântiți la pământ de o înfrângere majoră. David a comis adulter și crimă, Asa a făcut alianță cu Siria și nu s-a smerit (cel puțin de la început) în fața mustrării Domnului. Ezechia face alianța cu Egiptul și toată țara este pustiită din pricina lui. Iosofat face alinață cu Ahab. Ozia intră în Templu să ardă tămâie. Iosia se luptă cu împăratul Egiptului fără ca Domnul să-l fi chemat la această bătălie și moare pe câmpul de luptă. Dincolo de evidențierea adevărului că toți suntem supuși greșelii, dar este har să fim iertați, se accentuează și perspectiva unui război spiritual cumplit care să dă împotriva Unsului Domnului. Diavolul știe că Unsul Domnului joacă un rol fundamental în mântuirea întregii națiuni. Dacă reușește să câștige inima Unsului Domnului atunci îi va fi așa de ușor să amăgească și întreaga națiune. Și atunci artileria grea a războiului spiritual este orientată către împărat. Scriptura spune în altă parte: *Voi bate Păstorul și se vor risipi oile!* Și cât de bine cunoaște cel rău acest principiu. Și având în vedere adevărurile menționate mai sus descoperim 4 cauze principale ale căderilor spirituale ale împăraților:

1. **Femeia** care atrage împăratul spre adulter, sau care, în calitate de soție, îi pleacă inima spre dumnezei străini.
2. Faima și succesul care stimulează **mândria** și încrederea exagerată în sine.
3. Faima și succesul care face ca **inima să se alipească de dar** (împărăție) mai mult decât de Dătător (Dumnezeu).
4. **Situațiile de presiune și criză** când inima nu se mai încrede în Domnul ci face compromisuri și alianțe care nu sunt după voia lui Dumnezeu.

Mare atenție deci la ispita Evei, situațiile de succes și la situațiile de criză! **Toți** împărații din Israel au fost răpuși într-unul din aceste trei domenii. Oare învățând din greșelile lor, vom fi înțelepți și să veghem în fiecare zi asupra inimii noastre pentru a nu fi umiliți de căderi mari? Încurajarea este că se poate. Greșelile lor ne arată pe de o parte că va fi har și pentru greșelile noastre. Dar aceleași greșeli ale lor ne sunt descrise cu scopul de a învăța să nu le repetăm. Ferice de inima înțeleaptă a împăratului care ia aminte la lecțiile învățate de împărații de dinaintea sa.

Este adevărat că din împărații care au avut parte de căderi mari mulți s-au întors și au fost primiți de Domnul și au revenit pe drumul ascultării continuând să fie o binecuvântare pentru ceilalți. Dar căderea mare de care au avut parte a avut consecințe. Slujirea lor a fost afectată pe o perioadă lungă de timp și binecuvântarea adusă de ei peste poporul Domnului a fost mai mică

decât ar fi fost dacă nu ar fi avut parte de acele căderi mari. Chiar și viața lor a avut mai multă suferință decât dacă ar fi rămas în ascultare. Ne aducem aminte de David, și de blestemul pe care el l-a adus peste familia și împărăția sa din pricina neascultării sale. Și apoi de suferințele de care a avut parte ca și consecință a păcatelor sale. Procesul vindecării sale a fost unul lent și extrem de dureros și în mod cert i-a afectat slujirea sa față de Domnul. Privim și la Asa. Ar fi putut să evite multe războaie dacă nu făcea alianța cu Siria și ar fi putut să nu fie bolnav de picioare dacă măcar s-ar fi smerit înaintea Domnului după greșelile comise. Cel rău urmărește pe împărat pentru a-l distruge de tot. Dar dacă nu reușește acest lucru, măcar să îl umilească, să îi fure câțiva ani din slujire, să îi taie avântul, să îi pună greutatea care să îl încetinească în slujire și să îi fure din energiile ce trebuie să dăruie slujirii poporului lui Dumnezeu. Furia sa împotriva Unsului Domnului este inimaginabilă, iar abilitatea de a-l urmări și de a-l prinde la cotitură este atât de mare.

ISRAEL

Asa domnește peste Iuda 41 de ani aducând 40 de ani de lumină și binecuvântare spirituală peste Iuda. În acest timp de har din Iuda, în Israel domnește întunericul și păcatul. În timpul domniei lui Asa avem următorii împărați în regatul de Nord:

Nr.	Numele	Anii de domnie	Raportarea la Domnul	Intervenția proorocului	Sfârșitul său
1	Nadab, fiul lui Ieroboam	2 ani, la Tirța	Urmează calea lui Ieroboam, și face pe Israel să păcătuiască. Război cu Asa în tot timpul domniei	-	Ucis de Baeșa (când Israel împresura Ghibetonul Filistenilor) împreună cu toată casa lui Ieroboam ca împlinire a proorociei Domnului prin Ahia. Nu are parte de îngropăciune.
2	Baeșa	24 de ani	Urmează calea lui Ieroboam și face pe Israel să păcătuiască.	Iehu, fiul lui Hanani anunță nimicirea întregii casei a lui Baeșa pentru că a ajuns ca și casa lui Ieroboam și pentru că lovise casa lui	Adoarme cu părinții săi și este îngropat la Tirța

				Ieroboam	
3	Ela, fiul lui Baeșa	2 ani la Tirța	Urmează calea lui Baeșa (și deci a lui Ieroboam) și a idolatriei, și face pe Israel să păcătuiască.	-	Ucis de Zimri (la Tirța în timpul petrecerii) împreună cu toată casa lui Baeșa ca împlinire a cuvântului Domnului rostit prin Iehu, fiul lui Hanani. Nu are parte de înmormântare.
4	Zimri	7 zile la Tirța	Urmează calea lui Ieroboam și face pe Israel să păcătuiască.	-	Încolțit de Omri dă foc casei împăratului și moare la Tirța.
5	Omri	6 ani la Tirța și 6 ani la Samaria	Ajunge împărat după ce îi omoară pe Zimri și Tibna. Umblă în toată calea lui Ieroboam și târăște pe Israel în păcat. El lucrează mai rău decât TOȚI cei dinaintea lui. Mută capitala la Samaria.	-	Adoarme cu părinții lui și este îngropat la Samaria.
6	Ahab, fiul lui Omri (începe domnia în al 38-lea an al lui Asa)	22 de ani la Samaria	A făcut ce este rău mai mult decât TOȚI cei dinaintea lui. Se dedă la calea lui Ieroboam, și apoi prin soția sa sidonită Izabela instaurează în Israel închinarea la Baal și Astartea.	<ul style="list-style-type: none"> • Măreța lucrare a lui ILIE 	Moare ucis pe câmpul de luptă.

			Pe vremea sa se rezidește Ierihonul		
--	--	--	-------------------------------------	--	--

Acest tabel ne ajută să facem mai multe observații:

- Toți (fără excepție!!!) împărații din această perioadă din Israel au fost răi și au urmat calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat, târând și pe Israel în păcat. Lipsiți de un trecut spiritual și privați de reperul davidic, toți împărații din Israel merg pe calea fărădelegii.
- Dacă David a deschis un izvor de binecuvântare în istorie, Ieroboam deschide un izvor de blestem în aceeași istorie. David trasează o cărare dreaptă. Ieroboam una strâmbă. În Sud curge binecuvântare din pricina lui David. În Nord curge rătăcire și blestem din pricina lui Ieroboam. Ieroboam nu doar că ratează șansa lui David, dar devine opusul lui David. David este un exemplu pozitiv al impactului ascultării peste generații, iar Ieroboam un exemplu negativ al impactului neascultării peste generații. Alegerile noastre au consecințe mult mai mari decât ne imaginăm. Ele nu ne vizează doar pe noi, ci și pe cei din jurul nostru. Ele nu au în vedere doar pe cei contemporani nouă, dar și generațiile care vor urma după noi. Și nu doar alegerile bune au consecințe mari, ci și cele rele. Iar alegeri neutre nu există. Ori urmăm calea lui David, ori pe cea a lui Ieroboam. Ori devenim un izvor de binecuvântare pentru planetă și istorie, fie unul de blestem pentru aceeași istorie și același pământ. Fiecare muritor va deschide un anumit de izvor în istorie. El va fi de blestem sau de binecuvântare. A treia cale nu există. El va fi mai mare sau mic în funcție de mărimea credințioșiei sau a necredințioșiei care îi caracterizează viața.
- Autorul deci ne oferă o DUBLĂ motivație să urmăm calea ascultării de Domnul. Prin aducerea aminte a lui David și a roadelor ascultării el ne oferă motivația pozitivă pentru credințioșia față de Domnul. Prin aducerea aminte a lui Ieroboam și a roadelor neascultării el ne oferă motivația negativă pentru credințioșia față de Domnul. **Ascultă de Domnul ca să ajungi ca David și să nu ajungi ca Ieroboam!!!**, pare a fi ideea principală pe care vrea să o transmită autorul prin aceste capitole ale cărții.
- Regalitatea din Israel nu oglindește slava Domnului. Dorința de a sluji pe Domnul nu mai există. Dorința pentru putere reprezintă totul. Au loc uneltiri peste uneltiri, asasinat, peste asasinat. Nu există continuitate între regi, nu se instaurează nici o dinastie puternică ce să confere stabilitate țării. Totul este incert și supus schimbărilor și uneltirilor. În contrast cu acest tablou, în Iuda domnesc doar fiii lui David, cel ales de Domnul ca împărat.
- Domnul își revarsă însă în continuare îndurarea peste Israel. Israel este numit **poporul Său**, iar El trimite pe proorocii lui pentru a-i muștra pe împărați. El împlinește cuvântul rostit prin proorocii lui și nimicește casa lui Ieroboam și pe cea a lui Baesa, în speranța că ceilalți împărați și poporul vor lua aminte.

- Israel se cufundă din ce în ce mai mult rău. Absența renașterilor spirituale face ca starea poporului să devină din ce în ce mai rea. Odată avalanșa răului pornită prin Ieroboam, starea spirituală lamentabilă a poporului nu poate stagna. Ea merge din rău în mai rău. Omri face mai mult rău înaintea Domnului decât toți cei dinaintea lui, iar Ahab fiul lui Omri îl întrece și pe Omri. Alături de calea lui Ieroboam el umple țara de închinarea la Baal și la Astarteea.
- Răspunsul lui Dumnezeu la decăderea constantă a lui Israel este să reverse și mai mult har. Acest lucru se realizează prin minunată lucrare a celor doi prooroci celebri: Ilie și Elisei.

Pregătirea lui Ilie pentru lucrarea publică de pe muntele Carmel

– 17:1-24 –

Din pricina lui Ieroboam, Israel se cufundă din ce în ce mai mult în păcat și fărădelege. Omri face mai rău decât toți cei dinaintea lui, iar Ahab, fiul acestuia, îl întrece chiar și pe el. Cultul lui Baal și al Astarteei este instituit prin soția sa Izabela, în tot Israelul. În timpul lui Ahab, Ierihonul este reconstruit. Blestemul lui Iosua asupra celui care rezidește cetatea se împlinește. Însă rezidirea cetății înseamnă o sfidare totală a Dumnezeului lui Israel, care poruncise ca cetatea să nu se mai rezidească niciodată și care intenționase ca mormanul de ruine al Ierihonului să rămână un semn de aducere aminte al judecății divine față de cei care trăiesc în păcat. Care va fi răspunsul lui Dumnezeu la această situație tragică din Israel? Dumnezeu ar fi fost 100% îndreptățit să aducă judecata sa finală asupra celor 10 seminții. Dar răspunsul lui Dumnezeu în fața înmulțirii fărădelegii este surprinzător: el înmulțește și mai mult harul față de Israel. Și astfel, trimite în regatul de Nord cu o lucrare specială, doi dintre cei mai marcanți profeți din istoria lui Israel: Ilie și Elisei. Nu doar că sunt oameni speciali, dar au și lucrări speciale în Israel. Domnul face semne și minuni prin acești 2 oameni pe care doar Isus îi mai depășește. Au loc primele (și singurele) învieri din morți din Vechiul Testament, iar Ilie este răpit la cer! Și multe alte semne și vindecări. Mărimea îndurării lui Dumnezeu întrece orice imaginație. Cufundarea în păcat al lui israel nu îl face încă pe Domnul să își retragă harul, ci deocamdată să își mărească manifestarea lui.

Ilie îl anunță pe Ahab că în următorii ani nu va mai fi ploaie în Israel decât după cuvântul lui. Nu știm dacă aceasta a fost inițiativa lui Ilie, sau dacă Domnul i-a poruncit în mod direct să transmită acest mesaj lui Ahab. Ar fi foarte interesant dacă Ilie a fost cel care a luat inițiativa. Ambele posibilități pot fi valabile. În Scriptură avem exemple de curaj al credinței când oamenii i-au inițiativa fără să primească o poruncă directă din partea cerului. O inițiativă celebră este cu siguranță cea a lui Iosua de a opri soarele pe cer (vezi Iosua cap.10). Și chiar în cap.17 din 1 Împărați descoperim cum Ilie ia inițiativa să se roage pentru învierea fiului văduvei din Sarepta fără ca Domnul să-l fi îndemnat în mod direct și explicit să facă acest lucru. Este un act de mare maturitate și credință să iei astfel de inițiative pe care apoi Dumnezeu le onorează. Îți trebuie maturitate pentru a discerne faptul că Domnul poate și vrea să se implice în acel context anume. Îți trebuie și desigur credință în puterea și dragostea acestui Dumnezeu.

Ilie acționează în spiritul Legii. Legea anunța că Domnul va pedepsi pe Israel prin secetă dacă acesta se va deda la idolatrie (vezi Deut. Cap.28). Pedepsa avea menirea să îi trezească la pocăință și să anuleze judecata finală și definitivă care bătea la ușă. Deci, însăși revărsare progresivă a pedepsei era o manifestare a îndurării lui Dumnezeu care chema la pocăință pe poporul Său. Prin inițiativa sa, Ilie își riscă viața. Pe de o parte, Ahab se înfurie pe el și îl caută până la marginile pământului ca să-l omoare. Pe de altă parte, seceta din Israel îl afectează și pe Ilie. El cere peste Israel o pedeapsă care îl afectează și pe sine. Ilie, avea și el nevoie de hrană și apă ca să supraviețuiască secetei. Deci atunci când ia această inițiativă, el trebuie să se încreadă

nu doar în puterea lui Dumnezeu de a închide cerul, dar și în puterea și credințioșia Acestuia de a-l păzi și de a-i purta de grijă în timpul secetei. Și Domnul este credincios și intervine. El nu intervine transformându-l pe Ilie într-un supraom ce nu are nevoie de apă și hrană. Ci El intervine procurându-i în mod miraculos acestea. Proorocul însuși este într-un proces de formare și pregătire. Dumnezeu îl trece pe Ilie prin anumite experiențe formative care să îl pregătească pentru evenimentele ce vor urma. Apogeul lucrării publice a lui Ilie este confruntarea cu proorocul lui Baal și ai Astarteei de pe muntele Carmel. Se pare că experiențele prin care îl trece Domnul și care sunt descrise în cap.17 au menirea de a-l pregăti pe Ilie pentru lucrarea publică din cap.18. În cap.17 sunt trei experiențe formative:

- Ilie hrănit de corbi
- Ilie hrănit de văduva din Sarepta
- Învierea fiului văduvei

Vom analiza pe rând cele 3 experiențe formative.

Ilie hrănit de corbi

Domnul îl călăuzește pe Ilie spre pârâul Cherit. Părea logic din pricina sursei de apă pe care o reprezenta pârâul. Dar mai puțin logic erau următoarele:

- Pârâul Cherit nu era foarte departe de Samaria, capitala împăratului care vroia să îi ia viața.
- Hrana avea să îi fie adusă de corbi.

Ilie este provocat să creadă că Domnul îl poate păzi de Ahab chiar dacă rămâne pe teritoriul lui Israel și chiar dacă este undeva destul de aproape de Samaria. După secetă Ilie va fi trimis înaintea lui Ahab. Cu atât mai mult atunci avea nevoie de credință că Domnul îi va proteja viața. Ilie învață această lecție înainte să fie trimis la Ahab. El învață că Domnul este credincios și îi protejează viața. El descoperă prin experiență că viața sa este scumpă înaintea Domnului. El locuiește în apropierea Samariei și este hrănit în mod miraculos de corbi. Ilie acceptă provocarea Domnului de a se ascunde lângă pârâul Cherit. O acceptă prin credință. Răsplata este că a sa credință este întărită în urma acestei experiențe. Cu fiecare zi ce trecea, în mintea lui Ilie se întipărea acest adevăr: „viața mea este scumpă înaintea Domnului și în credințioșia Lui, El mă protejează cu puterea Sa”. A fost un test pentru Ilie să se ascundă la pârâul Cherit. Ideea ca să fie hrănit de corbi a fost și ea o provocare. Cred că era prima experiență de acest tip al lui Ilie, sau poate a vreunui om de pe planetă. Nu mai găsim în Scriptură o altă situație în care un om să fie hrănit de animale. Iar Domnul nu alege porumbei, ci corbi. Părea imposibil ca într-o perioadă de cumplită secetă și foamete, corbii să aducă hrana unui om. Și totuși Ilie crede. Domnul este credincios, și corbii îl hrănesc, iar credința lui Ilie crește! Dacă alegem să credem, vom fi răsplățiți în primul rând prin întărirea credinței noastre. Corbii respectau chiar un program strict:

Îi aduceau carne și pâine dimineața și seara. Cu fiecare zi ce trecea, în inima lui Ilie se întipărea și acest adevăr: Dumnezeuul lui Israel este Stăpânul creației. Atunci când el se va ruga pentru foc din cer, și apoi pentru ploaie, tocmai de încrederea în acest adevăr va avea nevoie. Experiența de la pârâul Cherit nu a fost ușoară. Ilie era un om ca și noi, cuprins de aceleași slăbiciuni. În mod cert, a fost și el încercat de îndoială, de teama de Ahab, de teama că va muri de foame. Nici faptul de a se ascunde și de a fi singur în pustietate nu a fost un lucru ușor. După ce Ilie ia inițiativa și oprește ploaia, Domnul nu îl duce la un hotel de cinci stele până când trece seceta. Ilie locuiește singur în pustietate. Domnul face lucrul acesta pentru binele lui Ilie. Domnul aduce în viața lui experiențele de care acesta are nevoie pentru a fi pregătit pentru marea lucrare de pe muntele Carmel. Experiențele formative sunt adesea dureroase și grele. Și singurătatea a avut un rol. Singurătatea cu Domnul ne ajută să ne apropiem și să depindem mai mult de El și mai puțin de oameni. Relația cu Dumnezeuul nevăzut devine mai vie decât relația cu oamenii vizibili de lângă noi. Timpul prelungit petrecut în rugăciune în singurătate face parte din formarea slujitorului lui Dumnezeu. Nu știm dacă Ilie avea soție și copii. Se prea poate să fi avut. Despărțirea de cei dragi nu a fost ușoară. Dar suferința avea un scop. Atunci când Domnul aduce singurătate în viața noastră, deși este greu, este spre binele nostru. Dar aceasta este singura cale a formării. Deci în urma experienței de la pârâul Cherit, credința lui Ilie se ancorează cu și mai multă putere în următoarele adevăruri:

- Domnul este credincios să Își împlinească Cuvântul.
- Domnul are putere să Își împlinească Cuvântul.
- Viața proorocului Său este scumpă înaintea Sa și El o va proteja.
- Domnul este Stăpânul întregii creații.
- Relația cu Domnul te ajută să învingi singurătatea, iar dependența de semeni se subordonează dependenței de Domnul. Și oare nu de acest lucru va avea nevoie Ilie atunci când va sta singur în fața întregului Israel pe muntele Carmel?

După câțiva vreme, pârâul de la Cherit seacă. Și ne întrebăm: oare Domnul nu putea să aducă din nou apă în pârâul Cherit? Sau nu putea porunci corbilor să îi aducă și apă? Oare nu era El stăpânul Creației? Ba da! Dar Ilie trebuie să învețe și alte lecții. El este trimis la Sarepta nu pentru că pârâul a secat, ci pentru că a învățat lecțiile pe care trebuia să le învețe. Pârâul Cherit a secat pentru că Ilie învățase deja ce trebuia să învețe acolo. Secarea pârâului era semnul că Ilie trebuia să pornească spre un alt context formativ. Următorul context formativ avea să includă mai mult confort:

- Ilie avea să părăsească teritoriul lui Israel și să fie mai departe de Samaria.
- Ilie avea să locuiască într-o casă.

- Ilie avea să locuiască într-o familie și să nu mai fie singur.

Observăm deci că procesul formării cuprinde și contexte formative mai ușoare. Greutățile și suferințele din viața proorocului nu sunt un scop în sine. Ci ele au un scop foarte precis. Sunt contexte formative care includ multă suferință. Altfel, nu se poate. Dar sunt și contexte formative cu mai puțină suferință. Nu suferința este scopul, ci formarea. Suferința este o unealtă. Ea însă este bine cântărită de Domnul. Da, fiecare strop este cântărit. Domnul aduce suferința DOAR cu un scop formativ. Când ea își pierde funcția formativă ea este îndepărtată din viața noastră. Ba mai mult, când putem fi în anumite domenii formați și fără suferință, Domnul o ține departe. Următorul context formativ al lui Ilie include mai puțină suferință. Dar este și el foarte important.

Ilie hrănit de văduva din Sarepta

Ilie este pregătit 3 ani și jumătate pentru o singură zi: cea de pe muntele Carmelului. Testul de pe Carmel nu a fost ușor. Când vom studia acest capitol vom sublinia cât de greu a fost ca un singur om să stea în fața a 900 de prooroci idolatri, în fața unei curți împărătești ostile, și a unei națiuni împietrite. Iar confruntarea are loc în contextul unui război spiritual cumplit, pe viață și pe moarte. Cruzimea acestui război ne este cunoscută din cap.13. Ne aducem aminte cum omul lui Dumnezeu din Iuda este urmărit de cel rău și amăgit să încalce porunca divină. Drept urmare este omorât de un leu. Secțiunea cu Ilie poate fi și un răspuns la anumite întrebări din cap.13. În acel capitol autorul ne descrie o situație asemănătoare cu cea de pe muntele Carmel: un singur om confruntă o împărăție. Domnul intervine cu semne pentru a confirma mesajul Său. Dar în cap.13 omul lui Dumnezeu sfârșește prin a fi omorât de un leu. Și ne întrebăm dacă Dumnezeu nu a fost prea aspru, iar testul prea greu? În secțiunea cu Ilie, descoperim un adevăr minunat care ne ajută să răspundem la întrebarea de mai sus, și anume:

- Domnul pregătește cu cea mai mare grijă pe proorocul Său pentru ziua încercării, pentru confruntarea publică a națiunii. Într-adevăr, Dumnezeu îl pregătește pe Ilie 3 ani și jumătate pentru acea singură zi de pe muntele Carmel. Și în mod cert și viața lui Ilie de dinainte de acești 3,5 ani reprezintă tot un antrenament spiritual. Autorul ne detaliază de fapt doar ultimii 3 ani și jumătate din tot acest antrenament. Dumnezeu vrea ca Ilie să fie 100% pregătit pentru ziua cea grea. Și Ilie este antrenat cât se poate de bine și pregătit pentru fiecare bătălie spirituală ce va urma. Și Dumnezeu știe cât de repede uită inima omului, dar și cât de mare va fi bătălia. Ne întrebăm: Oare 3 săptămâni la pârâul Cherit nu erau suficiente pentru ca Ilie să învețe în profunzime că Domnul este Stăpânul Creației? Domnul consideră însă că Ilie are nevoie de câteva luni pentru ca acest adevăr să se întipărească în inima lui. În fiecare dimineață și seară când soseau corbii, se întipărea și mai adânc adevărul: **Dumnezeu este Stăpânul Creației!** Mai adânc, și mai adânc până când Dumnezeu a considerat că este suficient. Și dacă Dumnezeu l-a pregătit așa de bine pe Ilie, oare nu l-a pregătit la fel și pe omul Său din Iuda, din cap.13? Cu siguranță că da. Dumnezeu nu este părtinitor. El nu trimite pe nimeni în lucrare fără să-i

fi oferit mai înainte posibilitatea de a se echipa cât mai bine pentru a face față provocărilor lucrării respective. Dumnezeu prețuiește viața și sufletul slujitorilor Săi. El nu îi consideră carne de tun și nu îi sacrifică pentru a-Și împlini lucrarea. Domnul arată tot timpul o deosebită grijă pentru vasul prin care El va lucra spre binele poporului Său. Înainte de a lucra prin el, El vrea să se asigure că acesta este pregătit. Și iată cât de bine îl pregătește pe Ilie. Întrebarea care rămâne este: Domnul își face partea și oferă contextele formative de care are nevoie slujitorul Său, dar acesta va avea tot timpul mintea deschisă pentru a învăța lecțiile pe care Domnul vrea să i le dea?

Deci Domnul îl duce pe Ilie la văduva din Sarepta. De ce? Ce lecții noi are Ilie de învățat aici? Baal reprezenta zeul furtunilor, iar Astarteea, zeița fertilității. Deci nu este întâmplător că Ilie alege să închidă cerul și să nu fie ploaie. El arată poporului că deși se închină la cele două zeități, nu le folosește la nimic, și că de fapt, Dumnezeul lui Israel este stăpânul ploii și al recoltelor bogate. Zona Tirului și a Sidonului era dominată de cultul lui Baal. Acolo era, dacă vreți, casa lui Baal. Deci nu este întâmplător că Ilie este trimis în zona Sidonului. Iată că nici aici nu este ploaie, și chiar acasă la Baal, tot Yahwe este Stăpân. El îi poartă de grijă lui Ilie, înmulțește făina și undelemnul și îl înviază pe fiul văduvei. Dacă Domnul Își manifestă puterea și slava pe teritoriul lui Baal, nu cu mult mai mult va face același lucru pe teritoriul lui Israel? Deci prin această experiență, lui Ilie i se confirmă că Baal nu are de fapt nici o putere și că Yahwe este singurul Dumnezeu. Ilie este astfel pregătit pentru contextul de pe muntele Carmel când pe de o parte nu trebuie să se teamă că proorocii lui Baal vor reuși să aducă foc din cer, și nici că Yahwe va întârzia să facă acel lucru. La Sarepta de asemenea, Ilie se poate obișnui mai bine cu ritualurile și incantațiile specifice cultului lui Baal. Astfel, el nu se va lăsa surprins sau impresionat de ceremonia fastuoasă de pe muntele Carmel organizată de cei 450 de prooroci ai lui Baal. Izabela era din Sidon. Ea adusesese cultul lui Baal de acolo. Domnul îl trimite pe Ilie chiar în Sidon, acasă la Baal pentru a-l vindeca pe acesta de orice posibilă teamă de această zeităte falsă.

O altă lecție are în vedere cunoașterea ființei umane și a dreptului acesteia de a alege. Iată cum învață Ilie această lecție:

Nr.	Porunca	Răspunsul la poruncă
1	Ascunde-te lângă pârâul Cherit. Vei bea apă din pârâu și am poruncit corbilor să te hrănească acolo. (17:3-4)	Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara (17:6). Corbii împlinesc porunca Domnului fără să comenteze sau să negocieze și fără să dispere.
2	Du-te la Sarepta, căci am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească. (17:9)	Văduva negociază, ezită, se raportează cu disperare față de

		împlinirea poruncii (17:12). Apoi, trebuie să aleagă să creadă pentru a putea împlini porunca dată de Dumnezeu.
--	--	---

Marea lecție pe care o învață Ilie sună astfel: „Corbii nu sunt oameni!”, sau mai bine zis: **Oamenii nu sunt corbi!** Este un contrast evident între corbi și femeia din Sarepta. Corbii împlinesc porunca fără cea mai mică ezitare. Dar văduva inițial pare că se opune. Ea nu este așa deschisă să îi dea lui Ilie ultima ei porție de mâncare pe care o pregătea pentru ea și fiul ei. Corbul nu se gândea: „Dacă dau bucăți de carne lui Ilie, atunci eu ce voi mai mânca?” Și corbul nici nu putea să se opună poruncii divine. Dar omul, pe de o parte, analizează în profunzime implicația ascultării unei porunci, iar pe de altă parte, deține puterea să se opună poruncii divine. Omul nu poate împlini automat porunca divină. Și mai ales când porunca este greu de împlinit. Omul se frământă, ezită, și pune în calcul varianta credinței. El își dă seama că împlinirea poruncii are sens doar pe calea credinței. Și aici intervine marea alegere: să creadă sau să nu creadă Cuvântul Domnului. Și omul poate să nu creadă Cuvântul și deci, poate să nu împlinească porunca. Când Domnul a spus: „Căci am poruncit corbilor să te hrănească”, noi nu punem în calcul că acești corbi s-ar putea răzvrăți și ar putea să nu-l mai hrănească pe Ilie. Însă când Domnul spune: „Căci am poruncit unei văduve din Sarepta să te hrănească”, atunci ne putem aștepta și la varianta ca văduva să se răzgândească. Omul nu este corb. El are nevoie de un timp de înțelegere a poruncii și apoi de un timp de luare a deciziei. Oamenii nu vor fi niciodată roboți. Să avem deci răbdare. Fiecare oai are vremea ei, adică acea vreme când primește o lumină de sus și ia deciziile cele bune pe care păstorul i le-a sugerat de mult. Omul nu este corb. El nu va asculta întotdeauna de porunca lui Dumnezeu. Ori cât de mari ar fi dovezile în favoarea Domnului, omul tot poate alege calea necredinței și răzvrătirii.

Această lecție este extrem de importantă pentru Ilie. El pare că privește oamenii mai mult ca pe niște corbi. Se așteaptă ca aceștia să reacționeze repede la mărturia divină și tinde să își piardă răbdarea cu ei. În cap.18, Ilie provoacă pe Ahab și întregul Israel la o decizie. Ilie se așteaptă ca în urma dovezilor copleșitoare ale dumnezeirii lui Yahwe, Ahab și poporul să renunțe pentru totdeauna la idolatrie. De ce afirmăm că Ilie are aceste așteptări? În cap. 19, când Ahab, care a asistat la mărturia de pe Carmel și apoi la venirea ploii **după nimicirea proorocilor lui Baal**, se lasă din nou condus de Izabela și o lasă pe aceasta să îl urmărească pe Ilie pentru a-i lua viața. În fața acestui lucru, Ilie intră într-o depresie profundă și își dorește moartea. Revenirea atât de rapidă a lui Ahab pe calea soției sale a reprezentat o lovitură neașteptată pentru Ilie. El și-a dat seama că toată truda sa de 3 ani și jumătate a fost în van, în sensul că, Ahab, elementul cheie ce trebuie fie schimbat, a rămas exact la fel. Și atunci Ilie este dezamăgit și cade într-o depresie profundă. Deci el se aștepta ca după o mărturie de 3,5 ani care a culminat cu minunile de pe Carmel, Ahab să se întoarcă la Domnul și inima poporului la fel. Dar Ahab rămâne sub influența Izabelei, iar poporul sub influența lui Ahab. Deci, unde a greșit Ilie? El s-a așteptat prea

mult ca Ahab să se pocăiască. Nu a luat aminte așa cum ar fi trebuit la adevărul: Oamenii nu sunt corbi! Deci, lecția cu văduva din Sarepta, deși la prima vedere pare și simplă și ușor de învățat, a fost o lecție pe care Ilie nu a priceput-o în profunzime. Iar urmarea firească a fost dezamăgirea și depresia din cap.19. Dacă într-adevăr așa stau lucrurile atunci implicațiile acestui fapt au o importanță deosebită:

- Dacă Ilie nu a învățat pe deplin această lecție, înseamnă că nu este o lecție așa ușoară și înseamnă că și noi o vom învăța greu. Lecția s-ar rezuma în următoarele cuvinte: Așteptările față de oameni. Oare nu adesea avem așteptări prea mari de la ceilalți, iar apoi trăim profunde dezamăgiri? Oare adesea nu ne încredem prea mult în semenii noștri și apoi suportăm dureroasele consecințe? Oare nu de multe ori așteptăm (cu mare naivitate!) ca după ce am explicat un lucru clar și l-am argumentat foarte bine, semenul nostru să ne creadă și să ne asculte? Dar oamenii nu sunt corbi, și de aceea adesea sunt imprevizibili. Ilie a slujit și s-a implicat în lucrare cu mari așteptări față de oameni. De aceea a ajuns în starea de depresie. Experiența sa ne învață să avem așteptări ponderate în slujire, să slujim fără așteptări prea mari, să slujim de dragul Domnului și să lăsăm recolta în mâna Lui. Vom mai reveni al acest aspect când vom analiza depresia lui Ilie din cap.19. Este cert că lecția: Oamenii nu sunt corbi! are o importanță deosebită. Ilie nu a cedat presiunii fricii sau îndoielii că nu va veni foc din cer sau că nu va mai reveni ploaia. Ilie a luat toate celelalte teste (care par mai mari!) de pe muntele Carmel, dar a uitat un singur lucru: **oamenii nu sunt corbi**, și acest lucru l-a condus la depresie.
- Dacă Ilie nu a fost pe deplin atent la procesul formării sale pentru o lucrare mai mare, înseamnă că și noi putem să repetăm greșeala sa. Domnul este credincios și îl va trece pe slujitorul Său prin toate contextele formative de care acesta are nevoie. Domnul îl va așeza în toate acele contexte care îl vom pregăti deplin pentru lucrare. Dar mare atenție: nici slujitorul Domnului nu este un corb! El poate fi mai mult sau mai puțin atent la lecțiile predate de Domnul în procesul formării sale. Adesea slujitorul se va grăbi să spună: „Am înțeles!” Sau: „Sunt pregătit!”. El va avea tentința să fie superficial în anumite domenii și să nu dea importanță unor lecții care par simple, sau care sunt din domenii pe care el are impresia că le stăpânește. Dar mare, mare atenție: Domnul ne cunoaște inima cu adevărat! El știe cât de profund sau mai puțin profund am învățat un adevăr. El știe cât de mari vor fi presiunile viitoare și bătăliile spirituale din lucrarea ce ne stă înaintea, și tot El știe și cum va reacționa inima noastră în acele noi contexte. El știe de cât timp avem nevoie să stăm într-un context anume până învățăm în profunzime lecția. Să mergem pe mâna Lui. Dacă un anumit tip de încercare se tot repetă în viața noastră, dacă un context potrivit se tot prelungește, să nu disperăm! Să mergem pe mâna Domnului. Să ne smerim și să ne rugăm să ne deschidă ochii pentru a învăța în profunzime lecția ce trebuie învățată. Să nu fim prunci spirituali și să ne dorim doar ca încercarea să se termine, ci să fim maturi și să înțelegem că perioada respectivă este un antrenament. Să ne analizăm inima noastră, să cercetăm Cuvântul Domnului și să

petrecem timp în rugăciune pentru a înțelege lecția. Și să o învățăm în profunzime. Să nu ne grăbim să spunem: „Doamne, dar eu știu lucrurile acestea!” Domnul vrea să învățăm adevărurile sale în profunzime. El știe cât de superficiali suntem și cât de repede le uităm. El vrea să înrădăcineze adânc în sufletul nostru adevărurile Sale care ne vor mântui în mijlocul necazurilor și care ne vor da putere să rămânem tari în mijlocul furtunii. Ilie părea pregătit încă de la începutul cap.17. Dar el nu era pregătit pentru Carmel. Domnul îl pregătește cu grijă 3,5 ani. Și Ilie era pregătit, dar nu 100%. El era pregătit pentru confruntarea cu Ahab și întreaga națiune, pentru competiția cu proorocii lui Baal, pentru stăruința în rugăciune, dar era mai puțin pregătit pentru reacția lui Ahab și a poporului după Carmel. Aici a fost fisura din inima lui Ilie. Iar furtuna încercării nu l-a iertat. L-a izbit exact unde era el vulnerabil. Ilie, marele Ilie, a fost trântit la pământ, a fost doborât în țărână. Desigur, Domnul l-a ridicat și reabilitat, dar pentru fisura din inima sa a plătit un preț scump. Deci, mare, mare, mare grijă la contextele prin care te trece Domnul. Fii smerit, nu fi superficial, roagă-te, postește, caută pe Domnul, ca să înțelegi în profunzime lecția pe care El vrea să ți-o predea. El vrea și te poate pregăti pe deplin pentru muntele Carmel din viața ta. Unele contexte vor fi mai dificile, iar altele mai puțin dificile. Ilie a învățat lecțiile din contextele dificile, dar a învățat mai puțin lecțiile din contextele mai puțin dificile. E adevărat că suferința e pedagogul desăvârșit. Și e adevărat că fără suferință nu vom învăța niciodată anumite lucruri. Suferința ridică din adânc marile întrebări ale vieții, și întipărește adânc în noi marile răspunsuri ale vieții. Oare Iov nu observase mai dinainte de încercarea că adesea celui rău îi merge bine, iar celui neprihănit îi merge rău? Însă, nu s-a frământat cu aceste întrebări decât de-abia după ce el însuși a fost în suferință. Din păcate, așa suntem noi. Ne punem întrebări când ne merge rău și nu când ne merge bine. Dar dacă este un om și lui îi merge bine, nu ar trebui oare să se întrebe: „De ce, ce îmi merge bine? De ce îmi merge bine chiar dacă am făcut atâtea greșeli? Dar când ne merge bine ratăm și întrebarea și în mod evident și răspunsul. Când ne merge rău avem întrebările, dar putem încă rata răspunsurile. Dar avem întrebările! Deci avem o șansă! Sunt însă lecții pe care le putem învăța doar prin contexte favorabile, prin manifestarea directă și vizibilă a bunătății lui Dumnezeu pentru noi. Mare atenție să nu ratăm aceste lecții. Dumnezeu nu ne pregătește doar prin contextele potrivnice, ci și prin cele favorabile. Ilie a ratat lecția din contextul mai puțin potrivit. Atunci când contextul este favorabil, există capcana să ne fure peisajul. Ne bucurăm de binecuvântarea primită (ceea ce nu e greșit!!!), dar ne bucurăm și atât. Ar trebui însă să avem mintea foarte receptivă la CE VREA să ne învețe Domnul prin acel context favorabil sau mai puțin potrivit. Scriptura ne îndeamnă ca în ziua fericirii, să fim fericiți. Dar să fim niște fericiți care învață mereu. Să nu uităm să ne punem întrebările pe care Domnul vrea să ni le punem și să nu uităm să căutăm răspunsurile cu aceeași ardoare ca atunci când suntem în suferință. Cred că tocmai am descoperit un adevăr de aur, care ar suna astfel:

- Atunci când îți merge bine, bucură-te, dar vezi să nu te fure peisajul. Fii fericit, dar nu uita că ești în perioada de formare și pregătire pentru Carmelul vieții tale! Savurează din plin momentul, dar fii cu mintea deschisă ca să înveți ce Domnul vrea să te învețe. Învață nu doar la greu, ci și la bine!!!!

Ce mai putea învăța Ilie din șederea sa la văduva din Sarepta? El poate vedea din nou purtarea de grijă miraculoasă a lui Dumnezeu. Domnul îi poartă de grijă și îi protejează viața fizică. Cel care îi poartă de grijă chiar în bârlogul lui Baal (Sidonul) este Stăpânul creației. Dacă în experiența cu corbii, El s-a manifestat ca și Stăpân al materiei însuflețite (animalelor), acum operează ca și Stăpân al materiei neînsuflețite, înmulțind untdelemnul și făina. Atunci când Ilie va aduce foc din cer, el va trebui să creadă că Yahwe stăpânește peste toată creația, atât peste cea însuflețită cât mai ales peste cea neînsuflețită (focul nu este însuflețit din câte știm noi). Ilie experimentează din nou credințioșia lui Dumnezeu față de Cuvântul Său. Cuvintele Domnului rostite lui Ilie și prin el se împlinesc cu precizie. În experiența cu corbii, Domnul rostește un cuvânt lui Ilie. În a doua experiență, Ilie rostește mai departe Cuvântul Domnului către văduvă. În prima situație se împlinește Cuvântul Domnului, iar în a doua situație se împlinește Cuvântul Domnului rostit prin Ilie (17:16). Toate aceste lucruri îi confirmă acestuia că el nu s-a dus de capul său în această lucrare. El conlucrează cu Domnul și Domnul împlinește cuvintele Sale rostite către și prin Ilie. Se întărește credința lui Ilie în identitatea sa de proroc al Domnului, prin care Domnul lucrează cu adevărat.

Ilie mai putea învăța și lucrarea tainică a lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ilie nu a fost trimis la o văduvă din Israel și nu pentru că în Israel nu s-ar fi găsit o văduvă credincioasă, care să îl ascundă riscându-și viața și să fie disponibilă să se încreadă în atotputernicia lui Yahwe (vezi Luca 4). Dar spre surpriza lui Ilie, acesta găsește o văduvă credincioasă (sau cel puțin dispusă să meargă pe calea credinței) la Neamuri, chiar în țara lui Baal. În contrast cu necredința din Israel, credința văduvei din Sarepta strălucește enorm și se dovedește a fi o surpriză foarte plăcută pentru Ilie. El nu știa de văduva din Sarepta și nici nu îi trecea că chiar în Sidon să existe o asemenea credință. Ilie poate învăța că deși popoarele se abat de la Domnul, Domnul își are o rămășiță credincioasă. Ea este foarte prețioasă înaintea Sa și El lucrează cu putere pentru mântuirea ei. La fel, Ilie nu știa de rămășița celor 7000 din Israel (vezi cap.19). El parcă opera prea mult la nivel global, de națiune, și nu prețuia suficient lucrarea tainică și prețioasă a lui Dumnezeu de mântuire a indivizilor, persoanelor din mijlocul unei națiuni împietrite. Israel nu avea să se întoarcă niciodată ca națiune către Domnul. Cu toate acestea, Domnul avea să aibă tot timpul o rămășiță credincioasă în Israel. De dragul acelei rămășițe prețioase, se merita toată lucrarea și slujirea lui Ilie. Ilie se pare că nu învață în profunzime nici această lecție. În cap.19, el se vede singur și total inutil în planurile Domnului. Dar orice suflet este prețios înaintea Domnului. Și dacă națiunile nu se întorc la El, El caută indivizii, și are în fiecare neam „văduvele” și „leproșii” (vezi Naaman) care Îl caută. Chiar dacă

În Israel nu ar fi nici acea rămășiță de 7000 tot s-ar găsi o rămășiță credincioasă printre Neamuri. Toate aceste observații din aceste capitole anticipează perioada de criză spirituală maximă a lui Israel când Mesia avea să fie respins, în Israel avea să fie doar o mică rămășiță credincioasă, dar harul Său avea să fie primit de către Neamuri (vezi Romani 11). Ilie putea pune în calcul că mai sunt și alte persoane necunoscute, dar credincioase ca văduva din Sarepta. În cele din urmă, Domnul intervine printr-o minune nu doar de dragul lui Ilie, ci de dragul văduvei. Dumnezeu putea înmulți făina și untdelemnul doar pentru Ilie. El o face și pentru văduvă și familia ei și în văzul acesteia. Domnul vrea să crească credința văduvei în El și să o mântuiască. Iar pentru acest obiectiv va fi dispus să facă ceva nou sub soare: o înviere din morți! Deci alături de lecția ***Oamenii nu sunt corbi!***, o altă lecție pe care Ilie nu o învață în profunzime, are în vedere ***lucrarea tainică a lui Dumnezeu de mântuire a indivizilor din mijlocul unei națiuni împietrite și valoarea inestimabilă a fiecărui suflet înaintea Sa.***

Domnul i-ar fi spus:

„Ilie, o lucrare mare nu înseamnă neapărat un număr mare de oameni. O lucrare mare înseamnă și conlucrarea cu Mine pentru mântuirea unui singur suflet. Chiar dacă toată națiunea Îmi întoarce spatele, dar unul singur Se întoarce la Mine, bucuria Mea este nespusă și pot spune cu toată inima: a meritat! Ilie, deschide-ți bine mintea și învață adânc aceste lucruri căci vei avea așa de mare nevoie de ele peste puțină vreme! Tu nu vei trăi tot restul vieții tale acele momente din trecut când tot popotul se întorcea la Mine. Tu îmi vei sluji într-o perioadă de apostazie. În ciuda minunilor și semnelor mărețe, poporul Meu Îmi va întoarce spatele. Dar este o rămășiță!!! Și pentru ea merită să luptăm până la capăt!!! A fi parte dintr-o lucrare mare nu înseamnă să fii neapărat contemporan unei treziri spirituale de proporții. Acest lucru nu depinde în cea mai mare parte de tine, ci de vremurile în care tu trăiești. Lucrarea cea mai mare este să conlucrezi cu Mine în ascuns pentru mântuirea unei văduve! Ilie învață, te rog, acest lucru ca nu cumva dezamăgirea și sentimentul de inutilitate să te doboare în ziua cea rea!”

Observăm că în ce privește puterea lui Dumnezeu de a stăpâni asupra creației, Ilie are parte 3 ani și jumătate în fiecare zi de o minune care să confirme acest lucru. Vreo 6 luni îl hrănesc corbii și vreo 3 ani asistă zilnic la minunea înmulțirii untdelemnului și făinii. 3 ani și jumătate are parte zilnic de același tip de minune ca în ziua de pe Carmel să nu se îndoiască de atotputernicia lui Yahwe și de faptul că El poate aduce atât foc din cer cât și ploaie. Ne gândim deci, cât de mare a fost presiunea de pe muntele Carmel, dacă Ilie a avut parte de o asemenea pregătire.

Dragostea Domnului față de Ilie strălucește în mod deosebit. Domnul îl pregătește pe acesta în amănunt pentru confruntarea de pe muntele Carmel. Domnul se gândește la toate aspectele și face tot ce ține de El ca Ilie să fie 100% pregătit. Dar nici Ilie nu este corb. Anumite lecții din antrenament el nu le învață așa de bine. Și va plăti acest lucru printr-o cumplită depresie.

Ilie îl bate pe Baal acasă la acesta cu vreo 5-0. Astfel, Ilie poate fi deplin încredințat că va câștiga confruntarea cu Baal și acasă la el, pe teritoriul lui Israel. Iată golurile pe care le marchează Ilie acasă la Baal cu ajutorul lui Yahwe:

- Ploaia este oprită și în Sidon
- Domnul îi poartă de grijă și în Sidon
- Domnul înmulțește făina și untdelemnul în Sidon
- Domnul înviază pe fiul văduvei în Sidon
- Văduva din Sidon se convertește la credința în Yahwe

După această înfrângere rușinoasă acasă la Baal, înțelegem de ce Ilie este așa de sigur pe situație acasă la el, atunci când ironizează pe proorocii lui Baal. Domnul îl pregătește pe Ilie cât se poate de bine.

Ilie înviază pe fiul văduvei

Fiul văduvei moare. Văduva își aduce aminte de păcatele ei și se simte pedepsită de Domnul din pricina prezenței omului Său în casa ei. Tabloul este tragic. Credința văduvei este pusă la grea încercare. Ea și-a riscat viața adăpostindu-l pe Ilie în casa ei. Ea a dat dovadă de o mare credință. Iar acum fiul ei moare. Ea deja știe că Yahwe este adevăratul Dumnezeu care stăpânește peste toate lucrurile. Astfel, știe că moartea fiului ei nu fost o întâmplare, nu a reprezentat o răzbunare a lui Baal, ci că ea s-a întâmplat cu voia lui Yahwe. Femeia a cunoscut puterea lui Yahwe? Dar oare a cunoscut suficient de mult și bunătatea Acestuia? Femeia a văzut purtarea de grijă a Domnului față de Ilie, și apoi cum și familia ei a beneficiat de generozitatea lui Yahwe. Dar femeia avea să cunoască mai mult: atât despre puterea lui Yahwe cât și despre bunătatea Lui.

Da, văduva avea păcate. Ea a înțeles că Yahwe este sfânt. Dar ce va face Yahwe cu păcatele ei? Le va pedepsi fără milă, sau va putea găsi la El iertare și îndurare? Când fiul ei moare, credința ei intră în criză. Dar când fiul ei înviază, credința sa se întărește și mai mult. Ea îi spune lui Ilie: „Cunosc ACUM că ești un om al lui Dumnezeu și cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!”

Dar experiența nu este doar pentru văduvă, ci și pentru Ilie. Credința lui Ilie în acest pasaj este amețitoare. Până acum nu mai avusese loc nici o înviere din morți în toată istoria Vechiului Testament sau a omenirii. Nici măcar marele Moise nu făcuse vreo înviere din morți. Credința în învierea morților exista. În Genesa 22, Avraam a crezut că Domnul îl va învia din morți pe Isaac. Dar Isaac nu a mai murit, și deci nici învierea nu a mai avut loc. Iar în contextul de față, Domnul nu îl îndeamnă direct pe Ilie să se roage pentru învierea fiului văduvei. Ilie este cel care ia inițiativa. El cunoștea atât puterea lui Dumnezeu cât și îndurarea Lui. El știa că păcatele femeii

sunt iertate și că mare este îndurarea lui Yahwe. Dar oare cât de mare? Cunoașterea inimii lui Dumnezeu de către Ilie, și toate experiențele prin care acesta trecuse până în acel moment îl împing pe Ilie să ia inițiativa. Ilie se ancorează în puterea fără margini a lui Dumnezeu și în îndurarea Sa eternă, și ia inițiativa pentru a face un lucru nemaiauzit până atunci de către oameni, și anume: prima înviere din morți din istorie! Ilie se duce în cameră și se roagă Domnului. Se întinde prima dată peste copil, dar nu se întâmplă nimic. Și ar fi putut zice: ***Ce-i cu mine? Cum să înviez un mort? Așa ceva nu s-a mai făcut!*** Dar Ilie nu se lasă bătut. El se mai întinde o dată peste copil. Nu se întâmplă nici de data aceasta nimic. Ilie se întinde și a treia oară. Credința sa reiese și din perseverența sa. Într-adevăr în Iacov 5 credința lui Ilie este demonstrată nu doar prin cererile sale îndrăznețe, ci mai ales prin stăruința sa în rugăciune. Și **Iacov 5** ne sugerează că a fost inițiativa lui Ilie să se roage pentru oprirea ploii, la fel cum a fost inițiativa lui de a se ruga pentru învierea fiului văduvei. Ilie stăruie în rugăciune. El intuiește voia lui Dumnezeu, într-o frecvență cu planurile Acestuia, și stăruiește înaintea Domnului, și nu se lasă bătut până când nu îl ascultă. Acesta este Ilie! Iată de ce Ioan Botezătorul, cel mai mare om născut din femeie a fost un proroc ca Ilie! Ilie a fost un campion al credinței. El cere o înviere din morți de dragul unei văduve. El înțelege îndurarea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Și Domnul îl ascultă și fiul înviază din morți. Ce învață Ilie?

- Se întărește credința sa în puterea lui Dumnezeu! Dumnezeu este și Stăpânul morții și al vieții. Și cine stăpânește moartea și viața, este Stăpânul absolut. Miturile îl prezintă pe Baal ca stăpân al naturii și în conflict cu **moartea**, infertilitatea și apele potopului, conflict din care iese biruitor ca rege al zeilor. Ilie învață prin experiență că miturile mint. Acasă la Baal (zeul care pretinde că învinge moartea), Dumnezeul lui Ilie operează prima înviere din morți din istorie! Domnul care a înviat pe fiul văduvei, oare nu va putea aduce El foc din cer și ploaie pe pământ? Dacă moartea a fost învinsă, atunci **ORICE** este posibil!
- Se întărește credința lui Ilie în îndurarea lui Dumnezeu! Dacă Domnul a înviat un om din morți de dragul unei văduve dintre Neamri, oare nu va aduce foc din cer și va aduce ploaie de dragul unui popor întreg, poporul Său! Dacă Domnul a făcut o minune așa de mare în ascuns (învierea fiului văduvei), oare nu va face o minune mai mică în văzul tuturor (foc din cer)?
- Se întărește credința lui Ilie în valoarea fiecărui suflet! Cât de prețioasă a fost mântuirea văduvei în ochii Domnului, dacă Acesta îl ține pe Ilie 3 ani la ea, face o minune zilnică în această perioadă doar în văzul ei, și apoi face o înviere din morți la care doar ea asistă!? Parcă Domnul face risipă de har de dragul văduvei! Oare minunea cu untdelemnul și făina care a durat 3 ani nu putea fi făcută în văzul întregului popor? Oare măcar învierea din morți nu putea fi făcută pe muntele Carmel? Domnul o face doar în văzul văduvei. ***Ilie, iată ce prețios este un singur suflet înaintea Mea! Nu fi dezamăgit când tot poporul nu se va întoarce, dar bucură-te de rămășița credincioasă!***

Ilie experimentează în ascuns o putere mai mare decât cea de care avea nevoie în văzul lumii pe Carmel. Domnul își pregătește slujitorii Săi în ascuns. Oare nu așa a fost și cu David? Doar el și Domnul asistaseră la izbânda sa asupra ursului și leului! Și de aceea David s-a putut avânta în văzul întregului Israel împotriva lui Goliat. Domnul ne formează în ascuns ca să nu greșim în public. Atunci când greșim în ascuns, impactul nu este atât de mare ca atunci când greșim pe muntele Carmel. În timpul antrenamentului sunt admise greșelile. Învățăm din ele. Dar la olimpiadă, la examenul final, în finală, acestea pot fi fatale. Ele vor aduce înfrângerea, așa cum a fost și cu proorocul din Iuda din cap.13. El nu mai este la antrenament, ci în finală. Greșeala i-a fost fatală. Domnul ne oferă suficiente bătălii în ascuns ca să ne formăm și ca să învățăm din greșeli. Suntem doar noi și Domnul. Dar când mergem în Numele Lui pe Carmel în fața unei națiuni, atunci lucrurile se schimbă. Acolo greșeala afectează mărturia lui Dumnezeu față de un popor întreg. Pe Carmel nu se ezită, nu se greșește. Pe Carmel prestația proorocului trebuie să fie impecabilă. De multe ori încercările la care vom fi supuși în ascuns vor fi **mult mai mari** decât cele la care vom fi supuși în văzul lumii. Aceasta pentru ca să ne vină mai ușor pe muntele Carmel, și să putem lua nota 10. Oare nu așa fac și cei ce câștigă olimpiadele sau se pregătesc pentru război? Se pregătesc în condiții mai grele decât cele de la Olimpiadă, ca la Olimpiadă, efortul să pară mai ușor. În ascuns se dau adevăratele bătălii. Ispitirea Mântuitorului în pustie în cele 40 de zile a fost mai grea, mai intensă și mai dificilă decât confruntările cu fariseii de pe arena publică a lui Israel. Isus Însuși a fost pregătit în ascuns pentru a fi biruitor în arenă. Iar cele 40 de zile au fost un apogeu al bătăliilor purtate în ascuns timp de 30 de ani.

Confruntarea de pe muntele Carmel

– 18:1-46 –

În al treilea an Dumnezeu îi spune lui Ilie să se înfățișeze înaintea lui Ahab pentru a da ploaie pe pământ. Pasajele din Noul Testament care comentează acest tablou (vezi Luca 4, Iacov 5) precizează că cerul a fost închis pentru 3 ani și 6 luni. Durata secetei nu este întâmplătoare. Ea ne aduce aminte de cei 3,5 ani ai stăpânirii lui Antioh Epifanes IV asupra Ierusalimului și de cei 3,5 ani ai stăpânirii fiarei din Apocalipsa. Să fie vreo legătură între cei 3,5 ani din 1 Împ.17-18 și cei 3,5 ani din Apocalipsa? Vom reveni mai târziu asupra acestei întrebări.

Ilie nu se înfățișează direct înaintea lui Ahab. Domnul îl intersectează mai întâi cu Obadia. De ce? În primul rând poate pentru că era dificil să se înfățișeze de prima dată în fața unui împărat mânios. Și în al doilea rând pentru că Domnul, în bunătatea Sa și grija Sa față de Ilie, dorea să îi dea acestuia încă o încurajare înainte de testul de pe Carmel. Într-adevăr cititorul are o plăcută și neașteptată surpriză să afle că mai marele casei lui Ahab se teme mult de Domnul. Într-adevăr cine s-ar fi așteptat ca în această perioadă întunecată de apostazie, în care Ahab a făcut mai mult rău decât toți ceilalți împărați de dinaintea lui, tocmai mai marele casei sale, Obadia, îl slujește pe Domnul. Obadia și-a dovedit devotamentul față de Yahwe ascunzând și hrănind 100 de prooroci ai Domnului. Izabela nu doar că a adus cultul lui Baal, dar a dorit să omoare pe toți proorocii Domnului. Ea fost purtată de spiritul anticristic care vrea să nimicească cu desăvârșire de pe pământ pe toți slujitorii adevăratului Dumnezeu. Obadia a riscat enorm ascunzând și hrănind 100 de prooroci ai Domnului. Dacă ar fi fost prins, cu siguranță ar fi fost omorât de Izabela. Obadia și-a asumat riscul. El nu a stat cu mâinile în sân privind cum proorocii Domnului sunt omorâți. El s-a gândit că poate tocmai pentru o vreme ca aceea Domnul l-a pus în acea funcție (vezi cartea Estera), și a luat inițiativa. Să ascunzi și să hrănești un singur om este mai ușor. Dar să faci lucrul acesta pentru o 100 este foarte greu. Foarte ușor poți fi prins. Cantitatea de mâncare de care trebuie să faci rost este mare, iar transportarea ei este iarăși o problemă. Trebuie să implici și alte persoane. Secretul nu trebuie ținut doar de tine, ci și de toți cei implicați. Și dacă i-a salvat chiar în timpul foametei, atunci operațiunea era și mai complicată. De unde să procuri hrană pe ascuns pentru 100 de oameni în timpul unei foamete cumplite? Obadia a riscat enorm. Dar a riscat din teamă de Domnul. Este un mister cum de Obadia a ajuns să devină mai marele casei lui Ahab și și-a păstrat acea funcție. Domnul a făcut să capete trecere și Domnul l-a protejat. Probabil era și foarte iscusit în meseria lui și era foarte valoros la curtea împăratului. În dragostea Sa față de Ahab, Domnul îl face să beneficieze zilnic de mărturia unui slujitor de-al Său.

Dar pasajul de față reliefează mai întâi dragostea Domnului față de Ilie. Nu știm ce știa Ilie despre Obadia, dar cu siguranță că întâlnirea cu Obadia a fost o reală încurajare pentru Ilie. Iată de ce întâlnirea cu Obadia l-a îmbărbătat pe Ilie înaintea de confruntarea de pe Carmel:

- Înainte de confruntare tocmai mai marele casei lui Ahab îi face cu ochiul și îi ține pumnii spunându-i că este de partea lui.
- Ilie află că nu este chiar singur. Domnul mai are o rămășiță. Obadia se temea MULT de Domnul. Obadia nu era doar un tăciune care fumea. El era foarte devotat Domnului și era gata să plătească cu viața credințioșia sa față de Yahwe. Dar poate Obadia nu era singurul care se mai temea de Domnul din Israel. Poate mai erau și alții asemenea lui.
- Ilie află și de 100 de prooroci ai Domnului care au preferat mai degrabă să moară decât să slujească lui Baal. Ilie nu era chiar singur. E important să știi că măcar încă un singur om este de partea ta. Ilie află că mai sunt măcar 101 care sunt de partea lui. Și acești 101 nu sunt niște prunci spirituali, ci niște adevărați luptători ai credinței.
- Ilie vede că Obadia este pe deplin încredințat că Domnul îl va proteja pe Ilie și nu îl va lăsa să fie omorât de Ahab: **Și apoi când voi pleca de la tine, Duhul Domnului te va duce nu știi unde.** (18:12). Obadia este sigur că Domnul este de partea lui Ilie și că îl va scăpa de Ahab. În mod cert credința lui Obadia încurajează credința lui Ilie în aceeași protecție din partea lui Yahwe.

Cât de mare este grija și dragostea lui Dumnezeu față de Ilie. Deși l-a pregătit și îmbărbătat 3,5 ani, Domnul îl îmbărbătează chiar și pe ultima sută de metri, cu câteva zile înainte de marea confruntare. Atunci când suntem înaintea unui test și emoțiile, teama și tensiunea ne încolțește sufletul, un cuvânt de îmbărbătare venit din senin și neașteptat este ca o rouă aducătoare de viață. Și Domnul îl pregătește pe Ilie atât pentru confruntare, cât și pentru testul de după confruntare și anume: alegerea lui Ahab de a rămâne în neascultare de Domnul. Ilie putea lua testul de după confruntare valorizând asemenea Domnului rămășița credincioasă din Israel. Prin Obadia Domnul îi aduce aminte lui Ilie că rămășița există și că nu este singur!!! Dar în cap.19 Ilie spune de două ori: **am rămas numai eu singur!** (19:10,14). Domnul însă îi aduce din nou aminte că nu este singur (19:18).

Obadia este cel care-l înștiințează pe Ahab că Ilie vrea să vorbească cu el. În mod cert, Obadia a transmis această informație într-o manieră în care Ahab a fost încurajat să accepte dialogul. Și într-adevăr, Ahab nu se repede să îl omoare pe Ilie, ci stă de vorbă cu Ilie. La început, el îl acuză pe Ilie ca fiind cel care nenorocește pe Israel. Ilie nu se lasă intimidat de această acuzație, ci îi spune că adevărata cauză a nenorocirilor este reprezentată de închinarea poporului la Baal. Ahab nu neagă acest lucru și acceptă provocarea lui Ilie de a aduna pe toți proorocii lui Baal și pe tot poporul la Carmel. De ce acceptă Ahab această provocare? Situația în care erau era o situație limită. Criza era maximă. Cap.18 începe cu tabloul în care Ahab și Obadia se duc să cuture țara pentru a căuta iarbă și a nu fi nevoiți să omoare caii și vitele. Ahab crede că Ilie este de vină că nu mai este ploaie. Deci recunoaște faptul că nu întâmplarea, ci

că Ilie a închis cerul. Soluția deci se găsea la Ilie. Iar nevoia de ploaie era disperată. Această strâmtorare îl face pe Ahab să accepte provocarea lui Ilie. Și poporul acceptă provocarea. Poporul se afla într-o situație și mai disperată ca Ahab. De bine de rău, Ahab mai avea ce mânca și ce bea. Dar cel mai afectat de foame a fost poporul de rând. Iar provocarea lui Ilie avea sens. În v.21 poporul nu-i răspunde nimic. Faptul că poporul nu strigă în cor: Baal este Dumnezeu! este un semn bun. În urma celor 3,5 ani de secetă poporul începe să se îndoiască de puterea lui Baal. Într-adevăr, ei se închinau lui Baal, zeul tunetului și al ploii, și Astarteei, zeița fertilității, și tocmai de ploaie și fertilitate nu aveau parte. Și trecuseră 3,5 ani de când Baal nu își manifestase puterea, pe când cuvântul Domnului rostit prin Ilie s-a împlinit întocmai. Evidențele erau copleșitoare împotriva lui Baal. Atât Ahab, cât și poporul acceptă provocarea lui Ilie. Astfel se adună cu toții pe muntele Carmel.

În mod cert nu i-a fost ușor lui Ilie să stea în fața împăratului, în fața a 850 de prooroci păgâni, și în fața unui popor înfometat și disperat. Iar miza era enormă. Pe de o parte era în joc Numele Domnului și mântuirea unui popor întreg, iar pe de altă parte viața lui Ilie. Dacă Ilie ezita, greșea și nu ieșea biruitor de pe Carmel, atunci consecințele ar fi fost tragice: Numele Domnului ar fi fost batjocorit de tot poporul, iar el nu ar mai fi rămas în viață. Iar mărturia lui Ilie are loc în mijlocul unui război spiritual. Baal nu era nimic, dar în proorocii lui Baal erau slujitorii lui Satan, iar poporul care trăia în neascultare era sub autoritatea duhurilor întunericului. Cel rău știe să arunce îndoială în inima unui om. Nu știm exact ce război a dus Ilie în inima sa, dar ținând cont de pregătirea intensă la care a fost supus, ne imaginăm că nu a fost deloc ușor. Ispititorul ar fi putut să îi aducă în mod permanent în inima gândurile îndoielii:

- Ahab te va omorî pe loc! E așa furios pe tine încât nu va accepta provocarea de a aduna tot poporul pe Carmel. De cum te va vedea, va poruncii oștenilor tăi să te taie bucățele!
- Când poporul se va aduna pe Carmel, nu vei avea timp să faci minunea. Poporul este așa de furios pe tine, căci mulți sunt bolnavi, iar unii au pierdut pe cei dragi din pricina foametei. Unele mame și-au pierdut copii, iar unii copii părinții. Și aceasta din pricina secetei pe care tu ai adus-o! Cel fel de om ești tu? Te vor sfâșia în bucăți, și pe drept cuvânt!
- Proorocii lui Baal sigur vor reuși să aducă foc pe pământ. Baal este zeul tunetului! Și ei sunt 850 și iată ce ritualuri și incantații complexe fac! Sigur Baal le va răspunde! Oare vrăjitorii Egiptului nu au reușit și ei să facă aceleași urgii ca Moise și Aaron? Deci zeii au o putere a lor. Și proorocii lui Baal vor aduce foc din cer!
- Și dacă totuși nu va veni foc din cer când te vei ruga? Dacă tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar o întâmplare? Sau dacă Domnul s-a răzgândit? Dacă din

pricina păcatelor poporului El a plecat de mult de pe muntele Carmelului? Oare chiar se va coborî foc din cer la cuvântul tău?

Și cel rău știe să arunce teama și îndoiala în sufletul unui om. Printr-o singură întrebare: Oare a zis Dumnezeu?... (vezi Genesa 3) a răsturnat credința vice-regilor lui Dumnezeu din grădina Edenului. Ilie este însă pregătit de Domnul pentru această zi de pe Carmel. El stă în picioare și nu se lasă intimidat de mulțime, de incantațiile proorocilor și nici de vocile îndoielii din lăuntru al său. El rămâne tare în credință. Experiențele adunate cu Domnul și stâlpii de aducere aminte din viața sa, îi dau putere să își păstreze credința neclintită în Cuvântul Domnului și promisiunile Lui. El nu s-a dus acolo de capul său, ci la porunca Domnului. Și el credea din toată inima că Domnul va fi credincios promisiunilor Sale.

Este interesant că proorocii lui Baal acceptă provocarea lui Ilie. Baal era zeul tunetului, deci în mod cert ar fi trebuit să aibă puterea să aducă foc din cer. Ilie nu alege la întâmplare să oprească ploaia și să se facă provocarea de a se aduce foc din cer. Baal era zeul ploii și al tunetului. Adesea era înfățișat cu fulgerul în mână. Ilie alege exact elementele revendicate de zeul Baal. În același timp este posibil ca proorocii lui Baal să fi intrat adesea în contact cu lumile spirituale și să fi avut parte de anumite experiențe spirituale sau chiar să fi operat anumite minuni ca vrăjitorii lui Faraon din Egipt (vezi Exod 7). Ei știau că există o forță spirituală în spatele lui Baal. Deci acceptă provocarea și acceptă să fie chiar pe muntele Carmel. De ce alege Ilie muntele Carmel? Sunt mai multe explicații?

- Carmelul se afla în Nord la granița cu Sidonul, deci cu teritoriul lui Baal. Ilie nu alege o locație în Sud la granița cu Iuda. O alege în Nord cât mai aproape de teritoriul lui Baal. Lui Ilie îi place să îl bată pe Baal acasă la el, sau cât mai aproape de casa acestuia.
- Vestea minunii se putea transmite cu ușurință și în Tir și Sidon. Domnul are în vedere și mărturia față de Neamuri.
- La Carmel fusese o înălțime a Domnului (vezi 18:30). Se pare că Izabela, cea care a omorât proorocii Domnului, a distrus și altarele Domnului, iar în locul acestora a așezat altarele lui Baal. Deci Carmelul putea fi un centru spiritual cu renume. Pe de o parte acolo fusese un altar al Domnului, pe de altă parte poate era un punct important de proslăvire a lui Baal.

Ilie alege locația și semnul doveditor astfel încât proorocii lui Baal să accepte cu ușurință provocarea, competiția. Competiția de pe muntele Carmel ne aduce aminte de competiția din Egipt între Yahwe și zeii Egiptului. Dumnezeu folosește un limbaj cultural al vremii pentru a dovedi cât se poate de clar că Domnul este Dumnezeu.

Proorocii lui Baal încearcă în van să aducă foc din cer. Cel rău ar fi putut interveni cu un semn, dar Dumnezeu nu îi dă voie. Cel rău poate opera cu semne și minuni, dar nu tot timpul, ci DOAR când Domnul îi dă voie și doar în limita clară trasată de Domnul. Ilie nu se lasă intimidat de ritualurile impresionante ale mulțimi de prooroci, ba chiar îi ironizează. Lui Ilie nu îi tremură piciorul. Credința sa este de neclintit în Domnul. Chiar dacă îndoiala îi bate la ușa inimii cu putere, el nu o lasă să intre înăuntru. El nu negociază deloc cu ea, ci rămâne ancorat cu tot sufletul în promisiunile divine.

Urmează apoi rândul lui Ilie. Ilie drege altarul Domnului care fusese dărâmat. Apoi ia 12 pietre după numărul semințiilor lui Israel. Dumnezeu lui Israel își avea Casa în Iuda. Ilie le aduce aminte că Yahwe este Dumnezeul tuturor celor 12 seminții, și că locuința Sa este în Iuda. Prin aceste simboluri, Ilie încearcă să le aducă aminte evreilor de trecutul lor religios și de adevărata identitate a lui Yahwe. Deși Regatul de Nord era mereu în conflict cu cel de Sud, Ilie zidește cu 12 pietre altarul Domnului. El încă crede în refacerea unității în Israel, unitate ce putea fi dată de Yahwe, singurul Domnul al tuturor celor 12 seminții. Apoi, Ilie le cere să verse mari cantități de apă peste altar, lemne și jertfă. El știe cât de împietrită și plină de îndoială este inima poporului și vrea ca demonstrația să fie cât mai clară! El urmărește ca demonstrația să fie atât de clară încât și cel mai împietrit sau fără minte să poată striga la final: Yahwe este Dumnezeu!

Dumnezeu răspunde la frumoasa rugăciune a lui Ilie. Conținutul rugăciunii oglindește râvna lui Ilie pentru poporul Domnului. Ilie nu dorea ca să i se dea dreptate lui, ci dorea ca poporul să cunoască pe adevăratul Dumnezeu și inima lui se fie îndreptată spre bine! Ilie își dorea cu ardoare ca tot poporul să se întoarcă la Domnul. În Iuda, în Sud, avuseseră treziri spirituale. De ce nu ar fi putut avea și în Nord? Domnul răspunde imediat rugăciunii lui Ilie. Ilie nu trebuie să insiste ca proorocii lui Baal. Domnul răspunde prompt, și nu răspunde printr-un mic foc, ci printr-un foc aprins care mistuie într-o clipă arderea de tot, lemnele, pietrele, pământul și face să dispară și toată apa din șanț. Ilie nu putea fi acuzat de scamatorie sau înșelătorie. Minunea era cât se poate de clară și nu putea fi contestată. Poporul reacționează. Cade cu fața la pământ și spune: Domnul este adevăratul Dumnezeu! Proorocii lui Baal sunt uciși. Ilie se apropie de succesul mult așteptat. Domnul a răspuns rugăciunii sale. Jertfa a fost mistuită de mânia lui Dumnezeu ca poporul să poată fi iertat. Dumnezeu răspunde în clipa când în templul de la Ierusalim din Iuda se aduce jertfa de seară. Acesta este un alt indiciu care îi arată poporului că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul al cărui locuință este în Iuda. Ilie nu prezintă un Dumnezeu al lui Israel diferit de Cel din Iuda. Ilie insistă că este Unul și același Dumnezeu.

Poporul îl recunoaște pe Domnul și începe curățirea țării de idolatrie. Ideea unei treziri spirituale în Israel este pe cale să se împlinească. Ilie își spune că a meritat toată truda de până acum. El este însă conștient că bătălia nu s-a terminat. Trebuie să mai vină ploaia, și trebuie să se asigure că Ahab, cheia trezirii va recunoaște și el că Domnul este adevăratul Dumnezeu. Ilie este conștient că nu proorocul, ci împăratul este cheia unei reforme religioase. Ilie îl înștiințează pe Ahab că se aude vuiet de ploaie. Și acesta este trimis să mănânce și să bea. Deși Ahab era adevăratul vinovat pentru seceta care a ruinat țara, acesta se duce să mănânce, iar proorocul

Domnului la sfârșitul unei zile istovitoare trebuie să mai ducă un război pe genunchi. Cel vinovat și păcătos este menajat, iar greul luptei cade tot pe cel neprihănit care s-a jertfit de dragul poporului. Este foarte interesant cum lucrează Domnul. Dar mai fericite de cel care dă, decât de cel care primește. Ziua răsplătirii va arăta cu claritate acest lucru. Tot Ilie pare cel sacrificat, dar de fapt el este cel onorat să împlinească slujba Domnului pentru mântuirea poporului Domnului. A alege calea neprihănirii înseamnă adesea a suferi mai mult decât cel păcătos. Dar suferința este pentru Domnul și este răsplătită înmiit.

Ilie știe că războiul nu s-a terminat. El se duce pe munte să se roage pentru venirea ploii. El știe că bătălia se duce pe genunchi. El s-a rugat cu stăruință ca ploaia să nu vină pe pământ. Probabil se așteaptă că va trebui să stăruie din nou ca ploaia să vină pe pământ. El nu se așteaptă ca ploaia să vină pur și simplu. El știe că trebuie să se roage și nu se lasă descurajat când răspunsul nu vine imediat. Era un moment foarte bun ca ploaia să vină. 3, 5 ani poporul s-a închinat la Baal, zeul ploii, și nu a curs nici o picătură din cer. Acum poporul ucide pe proorocii lui Baal, și Îl recunoaște pe Domnul ca Dumnezeu. Venirea ploii în aceeași zi era o nouă confirmare a faptului că Domnul este adevăratul Dumnezeu. Și Ilie se roagă cu credință. Iar credința sa este dovedită prin stăruința lui:

- *Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit. Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară 3 ani și 6 luni. Apoi, s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul. (Iacov 5:16b-18)*

Dar de ce a fost nevoie de stăruință? Și de unde a știut Ilie că trebuie să stăruie în rugăciune? De ce când s-a rugat pentru foc din cer rugăciunea i-a fost ascultată în următoarea secundă, și de ce când se roagă pentru ploaie, el trebuie să insiste în rugăciune? Pentru a răspunde la această întrebare vom analiza și alte pasaje din Scriptură în care stăruința este prezentă sau nu.

Împlinirea unor promisiuni divine fără stăruință în rugăciune

Dumnezeu îi promite lui Avraam un fiu. Dar Domnul pare să întârzie împlinirea promisiunii. Nu găsim în Genesa nici un detaliu care să ne arate că stăruința în rugăciune a fost cheia împlinirii promisiunii și că Avraam ar fi putut prin rugăciune să grăbească împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Înțelegem că Dumnezeu în mod suveran premeditează ca promisiunea să se împlinească foarte târziu tocmai ca credința lui Avraam să fie pusă la încercare. Ori cât s-ar fi rugat Avraam pentru un fiu, lucrurile erau bătute în cuie deja în planul lui Dumnezeu. Dumnezeu deja hotărâse ca Isaac să se nască când Avraam și Sara aveau să fie foarte bătrâni. Așa se cuvenea pentru ca a lor credință să fie testată și apoi să strălucească spre încurajarea milioaneilor de credincioși care vor urma în istorie. Avraam a trebuit să creadă, dar nu i s-a cerut să mijlocească și să stăruie în rugăciune pentru a avea un fiu. Același tipar îl găsim la

Iosif și la David. Domnul îi promite lui Iosif că el va deveni noul patriarh al familiei, iar lui David că va deveni împărat peste Israel. Ei nu stăruie în rugăciune pentru împlinirea promisiunii. Dar rămân în ascultare și așteaptă cu răbdare împlinirea promisiunii divine. Atât Iosif cât și David intră într-un proces de modelare și pregătire pentru lucrarea ce le va fi încredințată. Iosif este înălțat la curtea lui Faraon la 30 de ani și la 37 de ani deja se apropie momentul când intră în contact din nou cu frații lui. Domnul îl înalță pe Iosif când acesta este pregătit pentru lucrare și îl intersectează cu frații lui când aceștia sunt dispuși să se pocăiască. David este înălțat la 30 de ani ca împărat al lui Iuda iar la 37 de ani ca împărat al întregului Israel. Nu avem nici un indiciu că David a fost pus împărat pentru că a stăruit în rugăciune pentru acest lucru. El a trebuit să rămână în ascultare, să aștepte cu răbdare și să accepte procesul dificil de pregătire pentru lucrare. Când a sosit momentul hotărât de Domnul, când David a fost pregătit, iar Saul a risipit în totalitate harul ce i-a fost oferit, atunci Domnul Și-a împlinit promisiunea într-o singură zi. Saul a murit, iar Iuda a venit la David și l-a rugat să devină împărat. David nu s-a luptat să câștige împărăția. El a primit-o din partea Domnului. Nici Avraam nu s-a zbatut să aibă un copil. El l-a primit într-un mod miraculos și neașteptat de la Domnul. Ne aducem aminte și de Ana care și-a vărsat sufletul înaintea Domnului pentru că nu avea un fiu. Domnul a ascultat rugăciunea ei la vremea potrivită fără ca această să continue să stăruie cu disperare în rugăciune după un fiu. Și Domnul nu-i făcuse nici o promisiune. Deci sunt situații când Domnul intervine cu anumite minuni în viața copiilor săi fără să fie nevoie de o stăruință în rugăciune pentru acele minuni. Copiii săi trebuie să rămână în ascultare și să aștepte cu răbdare împlinirea promisiunilor Sale. Domnul Își împlinește promisiunea printr-o minune sau intervenție decisivă fără ca beneficiarul promisiunii să fie nevoit să se zbată pentru aceasta. Sunt situații în care Domnul vrea să arate copiilor Său puterea Sa și harul Său, iar împlinirea promisiunii să fie percepută cu claritate ca pe un dar venit de sus prin voia Domnului și nu prin strădania omenească.

Revărsarea îndurării divine peste cel vinovat în urma stăruinței în rugăciune a mijlocitorului

Există și alte situații când poporul Domnului trăiește în neascultare. De obicei în acest context pentru iertarea și trezirea spirituală este nevoie de multă stăruință în rugăciune. Avraam stăruie în mijlocire pentru Sodoma, dar nu este chemat să stăruiască în rugăciune pentru propriul fiu. Moise este exemplul cel mai bun. El mijlocește 40 de zile și 40 de nopți ca poporul să fie iertat. De ce este nevoie ca Moise să insiste așa de mult înaintea Domnului ca Domnul să amâne pedeapsa îndreptată poporului care se închina vițelului de aur? În cele din urmă, Domnul dorea să ierte poporul și El îi sugerează lui Moise să mijlocească atunci când îi spune: ***Lasă-Mă să nimicesc acest popor...*** Oare nu îndurarea Domnului l-a inspirat pe Moise să mijlocească? Am înțeles rolul mijlocitorului: Domnul a ales să conlucreze cu oamenii și să Își reverse îndurarea Sa pe pământ prin vasele îndurării. Dar de ce să fie nevoie de o mijlocire de 40 de zile și de nopți în fața unui Dumnezeu atât de îndurător pentru ca Acesta să fie de acord să ierte un popor idolatru? Poate că pentru revărsarea unei mari îndurări este nevoie de un vas mai mare prin care să curgă

această îndurare. Stăruința mijlocitorului îl califică pe acesta să fie un vas prin care îndurarea să curgă. Stăruința sa oglindește credința Sa în Domnul. Stăruința mijlocitorului nu se justifică prin faptul că Domnul este puțin îndurător și are nevoie să fie convins să se îndure, ci mai degrabă prin faptul că mijlocitorul trebuie să fie pe măsura îndurării care este gata să coboare din cer. Când este vorba de revărsarea judecății, de obicei nu este nevoie de stăruință în rugăciune. Dar când e vorba de revărsarea îndurării față de cei păcătoși, prezența stăruinței mijlocitorului pare să fie obligatorie. Avem nenumărate exemple în acest sens. Dar cu privire la judecată avem exemplul celebru din Luca 18. Copiii Domnului sunt chemați să stăruie în rugăciune ca Domnul să vină și să le facă dreptate. Dar pasajul are în vedere revenirea Domnului și judecata finală, și nu judecățile lui Dumnezeu din istorie care par să se reverse după niște criterii clar stabilite și fără să fie nevoie de stăruința în rugăciune a mijlocitorului. Atunci când paharul fărădelegii se umple, atunci când Domnul vrea să Își reveleze slava prin judecata Sa, aceasta vine fără greutate pe pământ. Dar când este vorba de revărsarea îndurării sale față de cei păcătoși e nevoie de multă stăruință în rugăciune. Ilie este într-un context în care poporul Domnului este în neascultare. Atât închiderea cerului, cât și deschiderea lui au de fapt în vedere revărsarea îndurării lui Dumnezeu. Stăruința în rugăciune a sfinților din vechime are loc de regulă într-un context în care poporul trăiește în neascultare și are nevoie de îndurare și iertarea divină (vezi mijlocirile celebre ale lui Moise, Samuel, Isaia, Ezra, Neemia, Daniel...). Îndurarea revărsată peste popor este pe măsura credinței mijlocitorului. Iar măsura credinței mijlocitorului se oglindește și în stăruința acestuia în rugăciune. Atunci când poporul trăiește în ascultare, revărsarea îndurării nu pare a fi condiționată de o stăruință deosebită în rugăciune. Când poporul trăiește în ascultare este nevoie de rugăciune (vezi 1 Împ. Cap.8: 44-45). Dar rugăciunea este în acest context un semn al încrederii în Dumnezeu din partea poporului. În contextul chemării judecății finale este nevoie însă de multă stăruință în rugăciune (vezi Luca 18). Dar chemarea judecății finale este strâns legată de revărsarea îndurării lui Dumnezeu. În 2 Petru cap.3 descoperim că cei credincioși pot grăbi venirea zilei Domnului mărinz viteza procesului de mântuire a tuturor celor aleși. Rugăciunea pentru venirea zilei Domnului înseamnă de fapt rugăciunea pentru mântuirea tuturor celor aleși. Venirea zilei Domnului înseamnă eradicarea răului de pe pământ și răscumpărarea la cer a poporului lui Dumnezeu de pe tot pământul. Revărsarea judecății finale este pentru pământ și Biserică o imensă revărsare a îndurării lui Dumnezeu. De aceea, în Apocalipsa judecata finală este întâmpinată cu laude și strigăte de bucurie de către lumile cerești și pământești.

Stăruința în rugăciune și realitatea războiului spiritual

Am văzut mai sus că stăruința în rugăciune este legitimată de necesitatea prezenței mijlocitorului ca îndurarea Domnului să se reverse pe pământ. Măsura îndurării este proporțională cu măsura credinței mijlocitorului, iar testul principal al credinței acestuia este perseverența. Așa cum ne spune Mântuitorul în Luca 18: să ne rugăm fără să ne lăsăm bătuti! Dacă Moise ar fi cedat după 39 de zile de mijlocire? Dacă ar fi spus: *am mijlocit 39 de zile, și Domnul tot nu și-a schimbat de decizia de nimicire a poporului! Este clar că voia Sa este alta.*

Trebuie să mă opresc din mijlocire. Dar Dumnezeu l-a ascultat 39 de zile fără să îi spună: *nu mai mijloci pentru acest popor!* Faptul că Domnul i-a spus (*lasă-Mă să nimicesc acest popor!* – vezi Exod 32), faptul că nu l-a oprit din mijlocire 39 de zile, faptul că exact înainte de răzvrătirea poporului Domnul i-a revelat realitatea Cortului Întâlnirii (care vorbea despre îndurarea Sa și dorința Sa de a locui în mijlocul poporului Său!), toate acestea l-au încurajat pe Moise să persevereze în mijlocire. Menționăm că sunt și situații când Domnul îi spune mijlocitorului să nu mai mijlocească pentru anumite lucruri (vezi Ieremia 14:11-12, Ieremia 15:1-5).

Scriptura ne prezintă și situații în care stăruința în rugăciune este legitimată de realitatea războiului spiritual și de împotrivirea Satanei. În vechiul Testament, Daniel cap. 10 este cel mai grăitor în acest sens. Deși rugăciunea îi este ascultată din prima zi, descoperirea dumnezeiască ajunge la Daniel de-abia după 21 de zile de rugăciune. Mesagerul, Însuși Fiul lui Dumnezeu, fusese împiedicat să ajungă mai repede de căpeteniile Persiei. Deci există o împotrivire a Satanei ca descoperirile dumnezeiești să nu ajungă la copiii Săi. E adevărat, că deși evenimentele au loc în anul al treilea a lui Cir (deci după pocăința poporului Israel și întoarcerea lui în țară), poporul ca întreg nu trăia în ascultare. Doar o rămășiță s-a întors din Babilon în țara promisă. Poate și neascultarea poporului a dat putere căpeteniei Persiei să se împotrivescă. Sau poate pur și simplu s-a împotrivit, iar Daniel trebuie să fie testat înaintea să primească o asemenea descoperire. Cel rău cere adesea să fim cernuți. Uneori cernerea înseamnă întârzierea venirii răspunsului din partea Domnului. Și atunci ce vom face? Ne vom pierde nădejdea sau vom persevera în rugăciune ca Daniel? În 2 Tes. cap. 2 ni se descrie o împotrivire a Satanei chiar dacă Pavel și tesalonicenii se aflau în ascultare de Domnul. Satana l-a împiedicat de două ori pe Pavel să ajungă înapoi la Tesaloniceni. Drept răspuns, Pavel perseverează în rugăciune: se roagă zi și noapte ca să le poată vedea fața tesalonicenilor (1 Tes.3:10). Deci împotrivirea celui rău este operantă chiar dacă slujitorii Domnului trăiesc în ascultare. Efeseni 6 ne deschide perspectiva unui război spiritual permanent. Atacul este permanent. De aceea, în fața acestei realități permanente a atacului spiritual, Pavel ne îndeamnă să ne rugăm întotdeauna pentru frații noștri (vezi Efeseni 6:18-20). În contextul războiului spiritual, stăruința în rugăciune poate fi canalizată spre cereri particulare, punctuale, contextuale (Daniel se ruga pentru un răspuns, iar Pavel se ruga pentru a se putea reîntâlni cu creștinii din Tesalonic), sau poate avea în vedere cereri generale (rugăciunea pentru protecția fraților, pentru deschiderea de uși pentru Cuvânt, pentru mântuirea oamenilor). Din pricina războiului spiritual trebuie să stăruim în rugăciune pentru frați și pentru mântuirea tuturor oamenilor. Împotrivirea celui rău realizează o cernere, iar prin această cernere credința slujitorului Domnului este testată. Am observat că și în contextul mijlocirii pentru iertarea celui păcătos, cheia înțelegerii stăruinței avea în vedere tot testarea credinței mijlocitorului. Trebuie să menționăm că cele două contexte (cel al revărsării îndurării Domnului în urma stăruinței în rugăciune și cel al stăruinței în rugăciune din pricina războiului spiritual) nu se exclud reciproc. Ele pot opera și independent, dar și simultan. Am precizat deja că în Daniel 10 este posibil ca ambele contexte să fie operante și să legitimeze stăruința în rugăciune. Elementul comun și unificator pare să rămână testarea credinței slujitorului Domnului.

Stăruința în rugăciune și testarea mijlocitorului

Am subliniat deja că un element comun al celor două contexte prezentate mai sus este testarea mijlocitorului. Dumnezeu încearcă credința slujitorilor lui (vezi Genesa 22). Chiar dacă diavolul nu cere ca slujitorului Domnului să fie cernut, chiar dacă nu este un context în care revărsarea îndurării Domnului necesită o mijlocire specială, Dumnezeu tot va avea în vedere testarea mijlocitorului. Dumnezeu vrea să vadă dacă avem cu adevărat deplină încredere în El. În același timp fiecare test al credinței lucrează spre binele celui în cauză și îi curățește și întărește credința – și aceasta dacă acesta ia testul cu pricina.

Astfel, faptul că ploaia nu a venit imediat putea fi un test din partea Domnului pentru Ilie. Și acest test a fost cu siguranță spre binele lui. Probabil menirea testului a avut în vedere păzirea inimii lui Ilie de mândrie. Nu este puțin lucru ca înaintea întregului popor să coboare foc din cer la cuvântul tău. Ilie avea o fire pământească ca fiecare noi. Această experiență i se putea urca la cap. Dar testul cu stăruința pentru ploaie îi aduce aminte că el este doar făptură, și că puterea o are doar Creatorul. Creatorul nu stă la dispoziția lui, ci Ilie trebuie să stea la dispoziția Creatorului. El se află în totală dependență de Creator și trebuie să se smerească înaintea Acestuia. Ilie stă cu capul plecat pe genunchi și se roagă Domnului pentru ploaie. În mod cert experiența a fost benefică pentru Ilie și l-a ajutat să rămână smerit și în totală dependență față de Domnul. Domnul, în dragostea Sa față de Ilie, se îngrijește de acesta nu doar înainte de Carmel, ci și după Carmel. Carmelul reprezintă un război crunt, dar acest război nu se încheie pe Carmel, nici chiar dacă acolo biruința este maximă. Războiul continuă și după Carmel. Domnul dorește ca Ilie să biruiască și după Carmel. Prin testul cu venirea ploii îl ajută să rămână smerit și să învingă ispita mândriei. În același timp îl ajută să rămână vigilent în lupta spirituală. După o biruință foarte mare, avem tendința să lăsăm garda jos și să devenim vulnerabili în lupta spirituală. Oare nu acest lucru l-a greșit omul lui Dumnezeu din Iuda din cap. 13 care a sfârșit mâncat de leu? Bătălia spirituală avea o surpriză neplăcută pentru Ilie în cap.19: Ahab rămâne sub papucul Izabelei. Testul cu stăruința pentru ploaie îi șoptește: rămâi vigilent, lupta nu s-a încheiat!

Stăruința în rugăciune și împlinirea nevoilor pământești

Rugăciunea ***Tatăl nostru!*** ne învață să ne rugăm constant pentru pâinea cea de toate zilele. Avem și alte exemple în Scriptură când oamenii s-au rugat pentru împlinirea unei nevoi pământești și Domnul i-a ascultat. Domnul ne îndeamnă deci să ne rugăm pentru împlinirea nevoilor pământești. Ea oglindește încrederea noastră în Domnul și dependența noastră de El pentru împlinirea nevoilor noastre pământești, ea ne liniștește înaintea Lui inimile noastre îngrijorate, ea îi dă posibilitatea Domnului să ne dea binecuvântările Lui (unii nu au pentru că nu cer! – vezi Iacov 4:2-3). Cu toate acestea și rugăciunile noastre trebuie să se supună legității: căutați mai întâi Împărăția, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra! Rugăciunea Tatăl nostru

începe cu Sfințirea Numelui lui Dumnezeu și împlinirea voii Sale pe pământ (prin noi în primul rând!), și apoi continuă cu cererea pentru pâine. Domnul ne îndeamnă să ne rugăm constant pentru împlinirea nevoilor pământești, dar mai întâi de toate trebuie să ne rugăm pentru obiectivele Împărăției. Ideea de stăruință în rugăciune este cel mai adesea pusă în discuție în contextul obiectivelor Împărăției lui Dumnezeu (revenirea Domnului, protecția fraților, mântuirea oamenilor, iertarea celor păcătoși, primirea unor descoperiri dumnezeiești). Mai rar găsim exemple când să fim îndemnați să ne rugăm cu aceeași disperare și același timp de stăruință pentru împlinirea nevoilor noastre pământești. În cele din urmă Domnul ne-a promis că dacă vom căuta mai întâi Împărăția, ne va da pe deasupra toate lucrurile de care avem nevoie. Stăruința în rugăciune idolatră nu este după voia lui Dumnezeu. Dacă cerem pentru risipă și de dragul poftelor noastre, Domnul nu ne va asculta (Iacov 4:2-3). Ana și-a vărsat inima înaintea Domnului și s-a rugat cu ardoare pentru un fiu. Dar apoi fața i s-a înveselit și s-a dus liniștită acasă. Nu găesc exemple în Scriptură care să ne îndemne să ne rugăm zi și noapte cu disperare pentru pâinea cea de toate zilele, pentru un serviciu, pentru sănătate, pentru un copil, pentru o familie etc. Scriptura ne revelează un Dumnezeu generos care ne promite că va purta de grijă de toate nevoile noastre dacă ne vom încrede în El. El ne va purta de grijă după planul Lui și Își va onora promisiunile la vremea Lui. Însă Avraam nu primește un fiu pentru că s-a rugat zi și noapte pentru acest lucru. David nu primește împărăția pentru că a postit 10 ani pentru acest obiectiv. Ana nu primește un copil pentru că s-a rugat neîncetat pentru acest lucru. Ilie nu este hrănit de corbi pentru că mijlocea în mod permanent pentru acest lucru. Și putem continua. De fapt nu îmi vine în minte nici un exemplu din Scriptură în care împlinirea unei nevoi pământești să fie determinată de o stăruință cu ardoare de luni sau ani de zile înaintea Domnului. În schimb toate exemplele și îndemnurile pentru stăruința în rugăciune au în vedere obiectivele Împărăției. De aceea, cred că nu greșim dacă formulăm următorul îndemn: ***Stăruiește în rugăciune pentru Împărăție, și roagă-te pentru pâinea cea de toate zilele!***

Stăruința în rugăciune și voia lui Dumnezeu

Stăruința în rugăciune este legitimată de faptul că cererea este în acord cu voia lui Dumnezeu. Ilie știa că voia Domnului era să vină ploaia pe pământ (vezi 1 Împ. 18:1). De aceea a stăruit până a venit ploaia. Uneori Domnul își revelează în mod explicit voia Sa (ca în cazul lui Ilie). Dar alteori slujitorul Domnului trebuie să intuiască această voie, să își dea singur seama de ea. Ilie s-a rugat pentru învierea fiului văduvei fără să primească un îndemn direct din partea lui Dumnezeu să facă acest lucru. Moise a mijlocit 40 de zile pentru popor fără ca Domnul să îi spună să facă acest lucru. Stăruința în rugăciune nu are sens dacă ea este contrară voii lui Dumnezeu. E adevărat că trebuie să fim atenți cum definim voia lui Dumnezeu. În cazul lui Moise din Exod 32, Dumnezeu pe de o parte dorea să nimicească poporul, dar pe de altă parte dorea să se îndure de El. Moise a trebuit să cunoască bine VOIA lui Dumnezeu pentru a mijloci în ciuda faptului că a văzut mânia aprinsă a Domnului și s-a îngrozit de ea. Mai sunt situații când Domnul poate fi convins să își schimbe planul (vezi Isaia 38 și vindecarea lui Ezechia). Acest

lucru se întâmplă în situații în care Dumnezeu este dispus să își schimbe planul. Dar sunt situații când Domnul nu are această dispoziție, și atunci stăruința nu are sens. Moise s-a rugat Domnului să îl lase totuși să treacă Iordanul. Dar răspunsul Domnului este cât se poate de prompt:

- Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta! (Deut 3:26).

Ieremia mijlocea într-un anume fel pentru popor și avea în vedere amânarea pedepsei. Dar Domnul îi spune să nu mai mijlocească în felul acesta pentru popor. Vremea harului când pedeapsa putea fi amânată prin mijlocirea proorocului trecuse. Acum doar pocăința poporului mai putea amâna pedeapsa (Vezi Ieremia 14:11-12, 15:1-5).

Dumnezeu îi spune lui Samuel să nu îl mai plângă pe Saul (1 Sam. 16:1-2). Probabil Samuel se ruga ca Saul să fie reprimat de Domnul ca împărat al poporului Domnului. Domnul îi spune că este inutil să se roage pentru acest lucru: Saul fusese lepădat pentru totdeauna și Domnul alesese pe altcineva în locul lui.

Pavel a mijlocit de trei ori ca Domnul să îi îndepărteze din trup țepușul care îl pălmuia, solul Satanei. Observăm că Pavel nu a făcut o obsesie în a se ruga pentru propria vindecare. În același timp, deși Pavel era cel care vindeca pe alții, nu se putea vindeca pe sine. Este atât de clar că Domnul nu promite copiilor Săi vindecarea de toate bolile trupești. Sunt situații în care Domnul premeditează o boală, infirmitate în trupul nostru și aceasta spre binele nostru:

- *Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască și să nu mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns: căci puterea Mea în slăbiciune este desăvârșită. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor.12:7-10)*

Dumnezeu ne promite că ne va da tot ce vom cere, dar aceasta dacă vom cere în Numele Său. Un lucru cerut în Numele Său este în armonie cu voia Sa! De multe ori nu știm exact pentru ce să ne rugăm și Duhul mijlocește pentru noi după voia Domnului (Rom. 8:26-27). Dar Domnul ne descoperă voia sa generală care ne oferă direcții certe pentru rugăciune. Rugăciunea pentru:

- mântuirea oamenilor,
- protejarea și întărirea fraților,
- deschiderea de porți pentru Cuvânt,
- puterea să împlinim voia Sa,

- luminează să cunoaștem pe Domnul și căile Sale
- revenirea Domnului în slavă
- unitatea Bisericii.....

este întotdeauna binevenită și ascultată de Domnul.

Am putea trage următoarele concluzii despre stăruința în rugăciune:

1. **Stăruința** în rugăciune are în vedere **obiectivele Împărăției** și nu împlinirea nevoilor noastre pământești.
2. Stăruința în rugăciune este legitimată în primul rând de **testarea mijlocitorului**, indiferent de contextul mijlocirii.
3. Stăruința în rugăciune este legitimată adesea de legitatea următoare: **Îndurarea Domnului se revărsă pe pământ prin vasele îndurării Sale**, iar măsura îndurării revărsate este proporțională cu măsura credinței vasului ce mijlocește (și știm că măsura credinței este dovedită prin perseverența mijlocirii).
4. Stăruința în rugăciune este adesea legitimată de **realitatea războiului spiritual și de împotrivirile diavolului**.
5. Stăruința în rugăciune este legitimă când este **în acord cu voia lui Dumnezeu**

Dacă ne întoarcem la Ilie, oare ce a legitimat stăruința sa în rugăciune pentru venirea ploii? Fiind vorba de revărsarea îndurării lui Dumnezeu, poate măsura vasului trebuia să fie pe măsura îndurării, sau/și poate cel rău s-a împotrivit din pricina păcatelor poporului, sau/și a cerut să fie cernută credința lui Ilie. Toate acestea pot fi posibile, dar nu știm exact. Pasajul nu ne oferă aici indicii foarte clare despre specificul contextului care legitimează stăruința în rugăciune (așa cum ne oferă de exemplu Exod 32 sau Daniel 1). **Dar putem fi siguri însă că acesta a fost un test pentru Ilie**. Ilie știa însă că Domnul vroia să dea ploaie pe pământ (1 Împ.18:1). Deci era deplin încredințat că aceasta era voia lui Dumnezeu. De aceea el a stăruit până când Domnul a dat ploaie. Un element cheie care legitimează stăruința în rugăciune este faptul că aceasta este după voia lui Dumnezeu. Uneori această voie Domnul Și-o descoperă explicit (cum este cazul aici când Domnul îi spune: Ilie vreau să dau ploaie pe pământ!), sau alteori Domnul așteaptă ca noi să o cunoaștem (cum este cazul lui Moise din Exod 32), sau alteori să o intuim (cum este cazul învierii fiului văduvei din Sarepta).

“Sfânta neascultare” a lui Ilie

– 19:1-19 –

Domnul l-a ascultat pe Ilie și a dat ploaie. Ilie l-a informat pe Ahab să pornească la drum ca să nu-l oprească ploaia. Ahab a plecat spre Izreel. Izabela se afla la Izreel. Mâna Domnului a venit peste Ilie și acesta a alergat înaintea carului lui Ahab până la Izreel. Domnul a mai intervenit cu o minune în ochii poporului și înaintea lui Ahab. De la Carmel până la Izreel erau în jur de 25-30 km. Ahab era grăbit și caii mânau repede. Dar Ilie alerga înaintea carului. Prin această nouă minune inima lui Ahab era pregătită pentru confruntarea cu Izabela. Ahab trebuia să ia o decizie față de Izabela și să i se opună în dorința ei de a instaura cultul lui Baal și de a omorî proorocii Domnului. Dar acest lucru nu era simplu pentru Ahab. Izabela avea o fire puternică, era un vas al celui rău plin de lumile întunericului, și avea o influență puternică asupra lui Ahab. Faptul că Ilie alerga înaintea carului lui Ahab transmitea și un mesaj către popor. În multe procesiuni din vechime, zeii erau purtați de preoți înaintea carului împăratului. Probabil că atunci când Ahab s-a dus către Carmel proorocii lui Baal se aflau înaintea carului său. Dar acum Ilie alerga înaintea carului. Mesajul era clar: Ahab și-a schimbat Dumnezeul: a renunțat la Baal și s-a alipit de Yahwe. Ilie era lângă Ahab pentru a-l susține în confruntarea cu Izabela. Ilie se aștepta ca Ahab să facă cu Izabela așa cum a făcut Asa cu mama sa idolatră.

Dar Ilie va avea parte de o surpriză neplăcută și de o lovitură neașteptată. Izabela nu se lasă impresionată de demonstrația făcută de Ilie înaintea întregului popor. Ea sfidează toate minunile de pe Carmel precum și venirea ploii. Cred că după Carmel, Ahab a avut o deschidere mare către Yahwe și s-a dus să îi spună Izabelei acest lucru. Dar ea nici nu a vrut să audă. Iar Ahab nu reacționează. O lasă pe Izabela să își facă voia. Ahab rămâne sub papucul Izabelei. Cred că Ilie nu se aștepta la acest lucru, și acest fapt explică depresia în care el intră. Ilie este luat prin surprindere de pasivitatea lui Ahab și de atacul direct al Izabelei asupra propriei sale vieti. Ilie se aștepta ca de la Izreel să înceapă o trezire spirituală și o curățire a întregii țări de idolatrie. Dar surpriză: de la Izreel începe o nouă prigoană. Și Ilie știa bine că poporul va urma inima împăratului. Dacă Ahab nu este câștigat pentru Domnul, atunci nici poporul nu va căuta pe Domnul. Și într-adevăr, nimeni nu reacționează față de ostilitatea total nejustificată și absurdă a Izabelei față de Ilie. Lovitura aceasta este neașteptată și lovește ca un fulger ființa lui Ilie. Ilie își dă seamă că toată lucrarea sa de 3,5 ani (pregătită de restul vieții sale de dinainte), toată truda de pe Carmel, toate luptele câștigate de până acum au fost în van. Ahab a rămas tot sub autoritatea Izabelei. Poporul a rămas tot în întuneric. Ilie nu a făcut minuni de dragul minunii sau urmărind o slavă deșartă. Motivația sa a fost clară și curată:

- Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, **pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu**, și să le întorci inima spre bine! (18:37).

Ilie și-a dorit din toată inima mântuirea poporului și a crezut în ea. Însă nu a pus prea mult în calcul faptul că oamenii nu sunt corbi și că Ahab și poporul pot rămâne în împietrire în pofida unor semne, minuni, evidente și demonstrații cât se poate de clare. Bătălia nu se încheie pe Carmel. La fel cum în cap.13 bătălia nu s-a încheiat la Betel înaintea poporului unde omul lui Dumnezeu l-a confruntat pe Ieroboam și a făcut semne și minuni, la fel și în cazul lui Ilie, bătălia continuă după succesul de pe munte. Omul lui Dumnezeu din cap.13 încalcă porunca lui Dumnezeu și sfârșește a fi mâncat de leu. În cap.19, Ilie nu se abate de la porunca Domnului, dar cade în depresie.

În mod evident, Ilie este dezamăgit și copleșit de descurajare, inutilitate și neputință. El nu se răzvrătește împotriva Domnului și nici nu cârtește împotriva acestuia. El interpretează situația ca pe un eșec personal:

- El s-a dus în pustie, unde după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper și dorea să moară zicând: *Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul căci nu sunt mai bun decât părinții mei.*

Un om ca Ilie să își dorească să moară nu e puțin lucru. Înseamnă că fiorii depresiei și valurile întunecate ale acesteia au fost imense în sufletul lui. Ilie era epuizat spiritual, fizic și psihic. Ilie obosise. Ilie dorea să meargă acasă, la Domnul. El nu își mai vedea rostul pe pământ de vreme ce tot ce încercase fusese fără rezultat, fără rod. Ilie nu mai avea nici o speranță pentru viitor, pentru o schimbare în bine. Din punctul său de vedere se făcuse tot ce se putea face pentru Israel. Iar Israel dăduse cu piciorul la un imens har. Ilie nu dă vina nici pe Domnul, și nici pe poporul Domnului. Ilie își asumă situația: „Nu sunt mai bun decât părinții mei!” Norii negrii ai depresiei îl fac să se autoculpabilizeze și să se devalorizeze excesiv, și să își asume responsabilitatea pentru lucruri care nu țineau de el.

Unii exegeți consideră că traversarea acestei perioade de către Ilie nu putea fi prevenită. Ea făcea pur și simplu parte din lupta spirituală. Era o nouă încercare de fapt. Ei afirmă că este normal ca slujitorii lui Dumnezeu să treacă prin depresie în anumite perioade ale vieții. Cu toții avem limite și trăim momente de epuizare și dezamăgire profundă. Și Domnul este înțelegător cu noi, așa cum a fost cu Ilie. Sunt de acord cu acești exegeți, dar nu în totalitate. Da, sunt total de acord că toți slujitorii Domnului se vor confrunta cu momente de epuizare, descurajare și cu stări depresive profunde. Psalmii ne descoperă normalitatea trăilor sufletești ale copiilor Domnului. Psalmiștii trec adesea prin momente de teamă, disperare, descurajare. Este deci normal să ne confruntăm cu astfel de trăiri. Ele fac parte din viața de credință, din încercarea credinței în cele din urmă. Cu toate acestea, Ilie nu doar că se confruntă cu aceste stări, dar este copleșit de ele, și aceasta până acolo încât își dorește să moară, și îi cere acest lucru Domnului. Cred că dacă Ilie ar fi fost mai atent la cursul de pregătire din cei 3,5 ani, tot ar fi trecut prin aceste stări, dar nu s-ar fi lăsat copleșit de ele. Dacă Ilie ar fi pus serios în calcul că poporul poate rămâne în neascultare și după minunile de pe Carmel, atunci el nu ar fi fost ATÂT de surprins de pasivitatea lui Ahab și noua prigoană inițiată de Izabela. Oare la ce se gândea Ilie când alerga spre Izreel înaintea carului lui Ahab? Dacă el deja vizualiza

trezirea spirituală și se gândea la curățirea națiunii și la reorganizarea sistemului de închinare în Israel, la reluarea legăturii cu Iuda și Casa Domnului de la Ierusalim, și se gândea doar la acest lucru, atunci înseamnă că a lăsat garda jos și s-a bucurat prea devreme de victorie. Ilie străbătuse la fel ca proorocul din cap.13, 99% din drumul către victorie. Dar mai era de străbătut ultima sută de metri. Când mai ai zece metri către linia de sosire, după ce ai parcurs deja un drum așa de lung și greu, oare nu e normal să te relexezi puțin și să te bucuri deja de victorie spunând: „*Ce a fost mai greu a trecut! De acum urmează sărbătoarea și odihna!*” Poate acest lucru este admis într-un maraton, dar cu siguranță nu este admis în lupta spirituală. Ilie se pare că lasă și el garda puțin jos. Lasă o fisură în inima sa: așteptări prea mari de la Ahab și popor. Și diavolul îl lovește exact în această fisură. Ilie este doborât efectiv la pământ de această lovitură neașteptată. Domnul îl ridică și îl reabilitează, dar trânta la pământ a fost reală! Și cred că această trântă putea fi evitată. Lupta cu depresia nu putea fi evitată, dar copleșirea de către depresie da.

Ilie era un om cu aceleași slăbiciuni ca și noi. Nu era perfect, și nu a fost un ucenic perfect în procesul de pregătire. Și-a permis să aibă așteptări prea mari și a plătit pentru acest lucru. Dar Domnul a fost înțelegător cu slăbiciunile lui. Domnul știa inima lui Ilie pentru popor și râvna sa pentru Domnul. Ilie avea mare preț înaintea Lui. Domnul nu îl muștră, nu îl acuză, nu îi rostește nici un cuvânt de blamă. Domnul se apropie cu gingășie alături de el, îi înțelege limita și depresia, și îl ajută să o depășească. Domnul nu se așteaptă ca slujitorii lui să fie supra-oameni sau perfecți. El știe că sunt din țărână, și plini de slăbiciuni, că au limite și greșesc adesea. Dar El privește spre inima lor și spre lupta lor sinceră cu propriile slăbiciuni.

Domnul nu se grăbește să îi țină predici lui Ilie. Ilie era epuizat din punct de vedere emoțional. El avea în primul rând nevoie de suport, de sprijin și nu de sfaturi ietftine și simpliste. Primul lucru pe care îl face Domnul este să aibă grijă de nevoile fizice ale lui Ilie. Ilie doarme. Somnul e foarte important în astfel de perioade. Domnul are grijă și de alimentația lui Ilie. După care îl pune să facă un drum lung de 40 de zile și 40 de nopți fără oprire. Domnul intervine cu o minune și întărește trupul lui Ilie, și îi cere să facă mișcare fizică în mijlocul naturii. Mișcarea este recomandată în tratarea depresiei. După ce se atinge de trupul său, Domnul se va atinge și de sufletul său. Ilie deși este depresiv nu se răzvrătește și nu se împotrivesc poruncii divine care îl cheamă la Horeb. Drumul de 40 de zile nu soluționează depresia lui Ilie, dar cred totuși că o diminuează. Șocul cel mare a fost în primele zile. 40 de zile, Ilie a avut timp să accepte cruda realitate și să se obișnuiască cu gândul că Israel a rămas sub stăpânirea întunericului. Depresia nu a trecut, dar cred că drumul de 40 de zile i-a prins bine lui Ilie. Depresia avea să fie îndepărtată în urma dialogului cu Domnul.

Domnul dorește ca acest dialog să aibă loc la Horeb, și nu dorește să aibă loc imediat. Duhul Domnului îl putea răpi pe Ilie și îl putea duce la Horeb în câteva secunde. Dar Domnul știe că Ilie are nevoie de timp și de mișcare înainte de acest dialog. Domnul îi oferă acest

timp lui Ilie. Ilie rămâne depresiv, dar cred că depășește șocul emoțional inițial și mintea sa nu mai e așa de întunecată ca în prima zi. La Horeb, Ilie nu mai cere Domnului să îi ia viața. Și cred că acest lucru este un pas foarte important pe care îl face Ilie în dificilul proces de ieșire din depresie.

După cum vom vedea, nu este întâmplător că Dumnezeu i se descoperă lui Ilie la Horeb. Domnul îl întâmpină pe Ilie cu o întrebare:

- Ce faci tu aici, Ilie?

De ce îi pune Dumnezeu această întrebare lui Ilie? Cred că prin această întrebare Domnul vrea să îl ajute pe Ilie să se detașeze de propriile frământări și să fie receptiv la mesajul Domnului. Deși primește această întrebare al cărui răspuns ar fi trebuit fi:

- Sunt aici pentru că Tu m-ai chemat. Sunt aici pentru a auzi Cuvântul Tău.

Ilie rămâne însă centrat pe propriile frământări. El nu își mai dorește moartea, dar rămâne blocat pe aparentul eșec al lucrării sale și pe starea spirituală dezastruoasă a lui Israel. Chiar dacă Ilie a fost plin de râvnă pentru Domnul, Israel a rupt legământul, a dărâmat altarele și a omorât pe proorocii Domnului. Ilie se simte în continuare inutil și lipsit de speranță pentru Israel. Și într-adevăr Ilie traversa o perioadă de apostazie. Israel nu doar că urma calea lui Ieroboam, dar se alipise de Baal și Astartea. Dar nu doar atât. Prin Izabela începuse un proces de distrugere a închinării către Yahwe: altarele Domnului au fost dărâmate și proorocii Domnului omorâți. În contextul politeist al lumii de atunci era puțin obișnuit ca cineva să inițieze o prigoană religioasă. Exista de regulă, teama de zei. Profanarea unui templu sau uciderea unor preoți putea stârni mânia zeului. În Egipt au mai existat situații când anumiți preoți au fost uciși și prigoniți. Motivul era însă politic și nu religios. Prin îndepărtarea preoților, noul Faraon își consolida puterea politică. Izabela însă inițiază o prigoană religioasă. Ea vrea îndepărtarea închinării la Yahwe cu desăvârșire. Perioada pe care o traversează Ilie este specială din acest punct de vedere. Este o situație rară, dacă nu unică în istoria lui Israel, ca chiar pe teritoriul lui Israel să se desfășoare un proces de distrugere a credinței și închinării față de Yahwe. Într-adevăr, în Iuda idolatria a coexistat mereu cu închinarea la Templu. Templul a fost neglijat sau pângărit, dar nu distrus de către împărații lui Iuda. Înainte de robia babiloniană, poporul idolatru își punea încrederea în Templul Domnului, că îi va proteja de mânia lui Nebucadnețar (vezi Ieremia 7). În Israel doar în perioada lui Ahab descoperim o prigoană națională împotriva tuturor proorocilor Domnului și a oricărei forme de închinare față de Yahwe. Deci Ilie avea de ce să fie disperat și descurajat cu privire la starea spirituală a propriului popor. El greșește însă când se vede singurul prooroc/credincios care a mai rămas în Israel. Cu câteva zile în urmă se întâlnește cu Obadia care se temea mult de Domnul și care îl informase despre existența a încă 100 de prooroci ai Domnului. Ilie însă are mintea întunecată de norii depresiei și nu mai ține cont de aceste informații. Domnul Însuși îi va aduce la cunoștință că mai sunt 7000 de oameni

credincioși în Israel. Ilie nu mai era singur. Domnul își mai avea o rămășiță credincioasă. Domnul îi pune de două ori întrebarea: *Ce, faci tu aici, Ilie?* Ilie oferă același răspuns. El pare să rămână centrat pe sine și pe problemă. Domnul vrea să îl desprindă de sine și să îl ajute să se centreze pe Domnul, pe slava Acestuia, pe perspectiva Sa cerească. Depresia ne centrează pe noi înșine și pe obstacolele dinaintea noastră. Ieșirea din depresie presupune centrarea pe Domnul și acceptarea perspectivei Lui asupra problemelor cu care ne confruntăm.

Domnul îi spune lui Ilie să iasă și să stea pe munte înaintea Domnului. Domnul a mai făcut acest lucru cu Moise în Exod 33-34 tot la Horeb. Și atunci I s-a arătat slava Domnului lui Moise. Moise încerca să înțeleagă ce era în inima Domnului: în ce măsură dorea să ierte poporul și în ce măsură dorea să îl nimicească? Domnul era și îndurare și dreptate, dar ce anume Îl caracteriza mai mult? Și care era relația între îndurarea Sa și dreptatea Sa? În Exod 34 Moise află răspunsul. Domnul este în primul rând ÎNDURARE. Dar îndurarea Sa, deși este mai mare decât dorința de a face dreptate și de a Se răzbuna, ea nu contrazice și nu anulează intransigența Sa față de păcat. Oare nu de acest lucru avea nevoie Ilie acum? Și anume să vadă slava îndurării lui Dumnezeu față de Israel, pentru a mai prinde speranță pentru popor. Și într-adevăr, înainte să se arate Domnul, a trecut pe lângă peșteră un vânt tare și puternic care despica munții și sfărâma stâncile, apoi un cutremur de pământ și apoi un foc. Dar Domnul nu era în nici una din ele. În cultura vremii respective zeii își exprimau adesea mânia prin foc, vânt puternic sau cutremur. Acestea erau semnele care arătau răzbunarea și mânia zeului. Yahwe însuși folosește adesea acest tip de semne pentru a-și arăta mânia (vezi exemplu din 1 Samuel 12:18 etc.). Din punctul de vedere al lui Ilie se făcuse tot ce se putea pentru Israel, iar Israel dăduse cu piciorul la harul arătat. Din punctul de vedere al lui Ilie nu se mai putea face nimic pentru Israel. În mod logic urma judecata. Totuși, Domnul nu se manifestă nici prin foc, nici prin tunet, nici prin cutremur. Domnul îi vorbește printr-un susur blând. Domnul îi arată astfel că din perspectiva Lui vremea judecății încă nu a venit. Din perspectiva Sa mai este îndurare și speranță pentru Israel. Acesta pare a fi mesajul pe care Domnul vrea să i-l transmită prin contrastul între vânt, cutremur, foc și susurul blând. Cu toate acestea mesajul Domnului nu pare a fi un mesaj al îndurării, ci unul al judecății. După ce îi spune să un gă pe Hazael, Iehu și Elisei, Domnul adaugă:

- „Și se va întâmpla că pe cel care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omori Iehu; și pe cel care va scăpa de sabia lui Iehu, îl va omori Elisei.”

Domnul îi cere lui Ilie să mandateze pe agenții judecății Sale pentru revărsarea mâniei peste casa lui Ahab și peste poporul Israel. Cum se armonizează acest mesaj al judecății cu îndurarea sugerată de susurul blând?

Răspunsul îl găsim în modul în care răspunde Ilie la cererea Domnului de a aduce în scenă agenții judecății Sale. În mod surprinzător, Ilie nu se duce să un gă nici pe Hazael și nici pe Iehu. El se duce să un gă pe Elisei pe care îl transformă într-un minunat agent al îndurării pentru

Israel. Cineva a numit foarte inspirat reacția profetului *ca sfânta neascultare a lui Ilie*. Să nu uităm că totul se petrece la Horeb. Tot pe Horeb Domnul i-a spus lui Moise după păcatul cu vițelul de aur: ***Lasă-Mă să nimicesc acest popor!*** Moise ***nu ascultă*** de Domnul, ci mijlocește și nu Îl lasă pe Acesta să nimicească poporul. Și Domnul nu nimicește poporul. Cred că acum cu Ilie, Domnul reeditează testul pe care i l-a dat lui Moise când i-a zis: ***Lasă-Mă să nimicesc poporul acesta și voi face din tine un popor mare***. Acum Domnul pare să îi spună lui Ilie: „*Dacă tu renunți la funcția de mijlocitor, atunci nu poate urma decât judecata. Dacă tu vrei să renunți la funcția de agent al îndurării, atunci du-te și cheamă pe scenă agenții judecății!*”

Într-adevăr, Dumnezeu nu doar îl anunță pe Ilie că va veni judecata, ci îl mandatează chiar pe el să cheme în scenă agenții judecății. Domnul vrea să îl conștientizeze astfel pe Ilie de implicațiile deciziei sale de a renunța să mai fie un mijlocitor, de a renunța să mai lupte alături de Domnul pentru mântuirea poporului. Și Domnul nici nu a glumit, și nici nu s-a jucat cu cuvintele. Când Domnul a spus lui Moise: ***Lasă-Mă să-i nimicesc!***, a fost cât se poate de serios. Iată ce mărturisește Moise în Deut.9:18-19:

- „M-am aruncat cu fașa la pământ înaintea Domnului ca mai înainte, 40 de zile și 40 de nopți, fără să mănânc și fără să beau apă, din pricina tuturor păcatelor pe care le săvârșiserăți, făcând ce este rău înaintea Domnului, ca să-L mâniați. ***Căci mă îngrozisem la vederea mâniei și urgiei de care era cuprins Domnul împotriva voastră până acolo încât voia să vă nimicească***. Dar Domnul m-a ascultat și de data aceasta.”

Știu că mai de mult m-am întrebat: Ce s-ar fi întâmplat dacă Moise nu ar fi mijlocit sau dacă ar fi obosit să mijlocească și s-ar fi oprit în ziua 39? Răspunsul pe care l-am propus atunci a fost că Domnul ar fi găsit un alt mijlocitor, pe Iosua de exemplu, și tot ar fi iertat poporul. Domnul nu putea face rabat de la legitatea care are în vedere necesitatea mijlocitorului, dar nu ar fi fost în criză dacă mijlocitorul Moise ar fi abandonat slujba. Însă acum, nu mai sunt atât de convins de varianta propusă. Este adevărat că Domnul nu este niciodată în criză și că nu depinde de un anume mijlocitor. El și din pietre poate să facă fii ai lui Avraam. Cu toate acestea, în Genesa 18 avem un exemplu când mijlocitorul Avraam se oprește la cifra de 10 oameni. Dacă ar fi mers la cifra de un om, Domnul ar fi iertat cetatea. Avraam se oprește la cifra 10 și Domnul scapă din Sodoma doar pe Lot. Mijlocitorul nu este muștrat, iar judecata Domnului se împlinește. Domnul poate să ridice un alt mijlocitor sau El prevede mai dinainte alegerile mijlocitorului. Astfel, El niciodată nu este în criză. În contextul mijlocirii lui Moise mă îndoiesc că altcineva decât Moise putea mijloci 40 de zile și 40 de nopți pentru iertarea poporului. Iosua era de-abia la începutul formării sale spirituale, iar mijlocirea care a topit mânia aprinsă a Domnului trebuia să aibă o anumită dimensiune și profunzime pe care cred că doar Moise o avea atunci în Israel. Același lucru îl descoperim și aici în contextul din 1 Împ.18. Mai erau măcar 100 de proroci în Israel și 7000 de oameni care nu s-au închinat lui Baal. Cu toate acestea, ei nu puteau opri mânia Domnului așa cum o oprea Ilie. Ei puteau prin credința lor doar să își salveze propria lor viață, dar nu puteau amâna mânia Domnului față de Israel peste măsură de vinovat. De ce? Revenim la

legitatea complementară legității fundamentale a mijlocitorului. Legitatea fundamentală a mijlocirii precizează că:

- Îndurarea Domnului se poate coborî pe un pământ păcătos doar prin prezența unui mijlocitor de pe pământ.

Legitatea complementară precizează:

- Măsura îndurării care coboară pe pământ prin medierea mijlocitorului depinde de/este proporțională cu măsura credinței mijlocitorului.

Cei 100 de prooroci mijloceau îndurarea Domnului. Dar credința lor nu era suficientă pentru a opri în loc mânia aprinsă a Dumnezeului celui viu. Ei nu aveau nici inima lui Ilie, nici râvna acestuia, nici credința acestuia, nici stăruința în rugăciune a acestuia. Ilie era vasul pentru care Domnul nu cobora foc din cer peste întreg Israelul. Cât de important era Ilie în planul lui Dumnezeu! Și ce lecție primește în acest sens Ilie. Diavolul îl face pe Ilie să se simtă neputincios și inutil în planul Domnului. Argumentul celui rău: *„Iată ce mult te-ai trudit și poporul a rămas tot în împietrire! Deci nu ești mai bun decât părinții tăi, slujirea ta nu are nici noimă, nici putere în Israel! De ce să mai lupți? De ce să mai mijlocești?”*

Dar iată răspunul Domnului: *„OK. Ilie, am înțeles, ai obosit și vrei să renunți. Atunci, dacă tu renunți la funcția de mijlocitor, iată ce va urma: mânia Mea va nimici aproape tot Israelul!”* Și deodată Ilie pricepe cât de important este în planul Domnului și cât de importantă este mijlocirea sa. El se vedea inutil, dar el oprea mânia aprinsă a Domnului peste Israel. El se vedea neputincios, dar prin credința Sa îl oprea pe Însuși Dumnezeu să distrugă pe Israel. Atunci când rămânem pe naricadele mijlocirii, deznădujduim pentru că nu vedem multe rezultate. Dar atunci când, ca Ilie, ne retragem puțin și înțelegem ce s-ar întâmpla dacă ne-am retrage de tot, pricepem cât de important este să rămânem pe baricada mijlocirii. Atunci când rezultatele perseverenței nu se văd, să ne gândim la consecințele renunțării. Consecințele renunțării se văd de regulă mai repede și ne ajută să ne redescoperim importanța noastră în planul Domnului în pofida faptului că nu vedem cine știe ce rezultate în jurul nostru. Domnul îl cheamă pe Ilie să trăiască prin credință până la capăt. El îi deschide perspectiva cerului asupra rezultatelor mijlocirii sale. Din perspectivă pământească, mijlocirea pare să nu aibă rezultate: poporul nu s-a întors din toată inima la Domnul și Ahab a rămas la fel de împietrit. Dar perspectiva cerească este alta:

- Ilie, tu oprești mânia lui Dumnezeu gata să se reverse peste Israel. Tu ești cel datorită căruia Domnul mai dă har lui Israel. Și această amânare a mâniei dă posibilitatea și altora din popor să intre în rămășița mântuirii!

Pentru a-l încuraja pe Ilie să nu renunțe la lupta mijlocirii și se respingă minciuna că este inutil în planul Domnului, Domnul pe de o parte îi arată ce s-ar întâmpla dacă el ar înceta să mijlocească, iar pe de altă parte îi focalizează atenția asupra rămășiței. Ilie traversa o vreme a apostaziei în care Domnul nu mântuia prin treziri spirituale, ci bob cu bob. Și oare un singur

suflet nu este așa de prețios înaintea Sa? Oare nu acest lucru trebuia să îl învețe Ilie la văduva din Sarepta? Și în Israel mai erau 7000 de suflete care erau de partea Domnului, care erau rodul mijlocirii lui Ilie și care mai aveau nevoie de îmbărbătarea dată de Ilie. Domnul i-ar fi zis: *„Pentru Mine, Ilie, rămășița este extrem de prețioasă. Oare pentru tine nu este? Oare nu merită să lupți măcar de dragul ei? Și continuând să mijlocești vei amâna mânia Mea și vei oferi oportunitatea celor împietriți în popor să se alăture rămășiței! Și dacă unul singur s-ar mai alătura, oare ar fi acest lucru fără însemnătate înaintea Mea!? Ilie, nu renunța! Ilie, trezește-te! Revino-ți! Nu crede minciuna celui rău! Nu interpreta Carmelul ca pe un eșec personal! Departe de tine minciuna că rolul tău este nesemnificativ în planul Meu! Ilie, Eu nu Mi-am încheiat lupta pentru mântuirea lui Israel. Nu Mă lăsa singur în această luptă! Ilie, Eu am nevoie de tine! Căci nu am pe nimeni care să mijlocească ca tine, cu credința ta. Cu pasiunea ta, cu lacrimile tale! Nu Mă lăsa să nimesc poporul Meu cel drag! Oprește-Mă în loc! Fă-o cum a făcut Moise altădată, tu noul Moise al poporului Meu! Nu trăi prin vedere, ci prin credință! Nu te ghida după rezultatele ce se văd, ci privește cu ochii credinței! Renunță la perspectiva pământească și acceptă pe cea cerească! Nu privi nici la popor, și nici la tine! Privește doar la Mine, la îndurarea Mea fără margini, la inima Mea pentru fiecare din poporul Meu! Doar așa vei putea birui! Doar așa vei putea mijloci până la capăt!”*

Ilie prinde mesajul și acceptă provocarea! El revine la funcția de mijlocitor și și-o îndeplinește cu perseverență până la sfârșitul vieții, chiar dacă Ahab nu se întoarce, chiar dacă nu are loc nici o trezire, chiar dacă Israel se cufundă în împietrire. Și Ilie mai face ceva. Se duce direct la Elisei, dar nu ca să îl ungă ca și agent al judecății, ci ca să facă din el un vas al mijlocirii care să continue mijlocirea în Israel și după plecarea sa de pe acest pământ. Ilie nu doar că mijlocește până la sfârșitul vieții sale! Dar, după ce înțelege importanța mijlocitorului în planul Domnului, atunci el își dedică viața formării unui om care să amâne mânia Domnului și după plecarea sa. Ilie înțelege că mijlocitorul care poate opri mânia Domnului trebuie să fie pe pământ. Odată plecat la ceruri, el nu mai poate împlini această funcție. Moise, marele mijlocitor doar se află lângă Domnul în ceruri. Cu toate acestea, marele Moise nu putea face nimic din ceruri. Ilie, cel care se afla pe pământ, putea fi cel care să oprească din nou mânia aprinsă a Domnului! Înțelegând acest principiu, Ilie își dedică ultima parte din viață pentru a forma un nou mijlocitor care să oprească mânia Domnului și după moartea sa (ca unul care nu știa ce surpriză i-a rezervat Domnul cu privire la trecerea dincolo!)

Este mare lucru să ajungi să ai depresia lui Ilie. El a avut această depresie pentru că și-a dorit nespuse de mult mântuirea lui Israel și pentru că a sperat și a luptat atât de mult pentru această cauză. Cei mai mulți vor sta departe de depresia lui Ilie pentru că se frământă atât de puțin pentru mântuirea celor din jurul lor. Ilie a intrat și în bătălii mari, și de aceea a și fost lovit așa de puternic. Cei mai mulți nu se vor confrunta cu asemenea lupte și încercări pentru că vor sta departe de adevăratele războaie și vor alerga după lucruri de nimic. Când stai de o parte, e ușor să nu faci greșeli și să te confrunți cu depresia și dezamăgirea, și bineînțeles să critici greșelile celor care măcar încearcă să facă ceva. Ilie nu a stat cuminte și nici nu a fost leneș. El a luat

inițiativa și s-a avântat în linia întâi în războaiele Domnului. Acolo lupta spirituală este foarte intensă, iar loviturile sunt extrem de dureroase și puternice. Decât să fim noi înșine și să nu facem greșelile lui Ilie, mai degrabă să fim ca Ilie și să facem greșelile lui. Decât să nu cădem în depresie și să stăm departe de luptele Domnului, mai bine să fim în luptele Lui și să avem parte și de depresie. Iată de ce Domnul este aproape de Ilie. Da, Ilie și-a lăsat o fisură în inima sa și nu a învățat în toată profunzimea lecțiile pe care Domnul a vrut să i le predea. Și a fost lovit exact în acea fisură și a fost trântit la pământ. Domnul nu îi rostește nici un singur cuvânt de mustrare sau de dojană. Domnul este alături de El ca să îl întărească și să îl ridice de la pământ. Domnul trimite pe îngerul Său, îl hrănește, îi dă putere să meargă 40 de zile și 40 de nopți, îi face o invitație specială la Horeb pentru a-i descoperi slava Sa, îi arată cât de important este el în planul Său, și ce s-ar întâmpla dacă ar renunța la funcția de mijlocitor. Îi vorbește despre rămășița credincioasă din Israel, îl încurajează să continue slujirea. Dacă ești implicat în luptele Domnului, nu înseamnă că nu vei face greșeli sau că nu vei fi trântit la pământ. Ba poate tocmai din această pricină vei face multe greșeli, și vei fi trântit de mai multe ori la pământ. Dar pentru că ești implicat în luptele Sale, El va fi alături de tine să te ridice și va trimite pe îngerii Săi să te păzească. Chiar dacă suntem responsabili și vinovași pentru greșelile făcute, pentru nevegherile din războiul spiritual, pentru fisurile inimii noastre, pentru neatenția în procesul formării, Domnul nu ne va strivi cu mustrarea Sa. El va veni însă lângă noi să ne încurajeze și să ne îmbărbăteze. El nu ne va vorbi nici prin foc, nici prin vânt și nici prin cutremur, ci va fi un susur blând. El nu ne va vorbi pe frecvența agitației din sufletul nostru și nu o va amplifica prin muștrări aspre, ci ne va vorbi pe frecvența blândeții și îndurării Sale pentru a ne încuraja. Focul, vântul și cutremurul din sufletul lui Ilie nu erau vorbirea Domnului către el. Nu Domnul îl învinovăța că nu este mai bun decât părinții lui, ci minciuna celui rău. Atunci când suntem în bătăliile Domnului și suntem trântiți la pământ, Domnul ne va vorbi printr-un susur blând. El nu va fi nici foc, nici tunet, nici cutremur. Însă glasul celui rău și vorbirea lui Rabșache (vezi Isaia 36) va fi foc și tunet și va aduce acuze, întunerice, dezamăgire, uciderea speranței, agitație și tulburare. Noi însă acum vom ști că nu Domnul este în aceste tunete și cutremure. Vom lăsa să treacă tunetele mincinoase și vom aștepta susurul blând prin care Domnul ne va vorbi.

Domnul va ști cum să ne vorbească pentru a înțelege mesajul Lui. Pe Ilie l-a adus la Horeb pentru a-i aduce aminte de Moise. Pe de o parte i-a adus aminte de importanța funcției de mijlocitor pe care Moise și-a împlinit-o chiar dacă Domnul era mânios pe popor și i-a spus: „Lasă-Mă să nimicesc acest popor!” (vezi Exod 32). Pe de altă parte i-a adus aminte de faptul că la Horeb Domnul i-a descoperit lui Moise slava Sa care stă în îndurarea Sa (vezi Exod 33-34). Și nu în ultimul rând, i-a adus aminte de faptul că Moise și-a împlinit funcția de mijlocitor până la sfârșitul vieții chiar dacă poporul s-a răzvrătit din nou și 38 de ani în pustie a rămas în moarte spirituală, Moise a luptat pentru rămășița credincioasă și pentru următoarea generație. Și în acest sens l-a pregătit pe Iosua să preia ștafeta. Ilie urmează exemplul lui Moise. El continuă să mijlocească pentru popor până la final, și îl formează pe Elisei pentru a-i preda ștafeta mijlocirii. Ilie se vedea inutil și un nimeni în planurile Domnului. La Horeb, Domnul îi face o surpriză. Ilie înțelege că el este un nou Moise pentru popor! Noi ne raportăm acum și la Moise și la Ilie ca

niște eroi consacrați ai credinței. Dar Ilie se raporta așa doar la Moise și nu și la sine. Ilie nu știa ce rol juca în revelația lui Dumnezeu și că el îl prefigura deopotrivă pe Ioan Botezătorul și pe Mesia. Ilie nu știa ce răsplătiri și ce surprize avea Dumnezeu să îi rezerve. Și mai ales acum când era doborât de depresie. Ce încurajare pentru Ilie să afle că el este un nou Moise și că este provocat să calce pe urmele celui mai mare prooroc din vechime! Ilie se lasă încurajat și vindecat de Domnul. Acest lucru dovedește încă odată inima sa pentru Domnul. Ilie nu se răzvrătește și nici nu vrea să rămână în capcana autovictimizării. El se lasă încurajat și se lasă corectat de perspectiva cerească asupra situației. Ilie biruiește depresia și poate să învețe și pe alții despre această capcană. Elisei, ucenicul său, nu cade sub povara dezamăgirii în pofida faptului că apostazia lui Israel va continua până la sfârșitul vieții lui.

Asemănările dintre Ilie și Moise sunt izbitoare.

- Prin semnele făcute de Moise, Yahwe este cât se poate de clar înălțat deasupra zeilor Egiptului. Prin semnele și minunile făcute de Ilie, Yahwe este cât se poate de clar înălțat deasupra zeilor Canaanului. Faraon însă se împietrește și caută să îi ia viața. Ahab și Izabela se împietresc și ei și caută să îl omoare pe Ilie.
- Minunile făcute de cei doi sunt unice în istorie. Amândoi au parte de călăuzire specială din partea Domnului, și Domnul le vorbește gură către gură.
- Moise se întâlnește cu slava Domnului la Horeb și mijlocește pentru popor, chiar dacă Domnul îi cere să Îl lase să aducă judecata peste popor. Ilie se întâlnește cu aceeași slavă a Domnului tot la Horeb, și tot aici nu ascultă de chemarea Domnului de a aduce în scenă agenții judecării Sale, ci continuă să mijlocească.
- Moise își îndeplinește funcția de mijlocitor până la sfârșitul vieții, chiar dacă în acest timp Israel este răzvrătit și necredincios. Ilie rămâne proorocul Domnului până la plecarea sa la cer chiar dacă Israel rămâne în apostazie.
- Atât Moise cât și Ilie sunt respinși de Israel și adesea acesta încearcă să le ia viața.
- Moise îl formează pe Iosua, iar Ilie pe Elisei – preocuparea pentru următoarea generație.
- Moise moare la porunca Domnului pe munte și trupul nu i se găsește. Ilie este răpit la cer.
- Pe de o parte: Mesia este un prooroc ca Moise. Ilie prefigurează pe Mesia.
- Pe de altă parte: Iosua, ucenicul lui Moise îl prefigurează pe Mesia, și Elisei, ucenicul lui Ilie, îl prefigurează pe Mesia. Moise și Ilie anticipează atât pe Mesia, cât și pe antemergătorii Acestuia.

Din această perspectivă, strategia și răspunsul lui Dumnezeu la apostazia fără precedent din Israel este nu să cheme judecata, ci să le dea un nou Moise!!! Câtă îndurare! Cât har!

Cu siguranță sunt și sunt diferențe. Principală diferență se referă la faptul că Moise a făcut marile sale semne în Egipt înaintea lui Faraon, prigonitorul copiilor lui Israel. Ilie a făcut marile sale minuni în Israel, înaintea lui Ahab, soțul pasiv al prigonitoarei proorocilor Domnului în propria lor patrie. Moise se izbește de împietrirea lui Faraon, iar Ilie de cea a lui Ahab.

Autorul premeditează această paralelă între Moise și Ilie. Acest fapt este confirmat de Noul Legământ. Pe muntele Schimbării la Față, Moise și Ilie îl încurajează pe Domnul. În Apocalipsa 11 cei doi prooroci ne aduc aminte de Moise și Ilie. De ce alătură Domnul acești doi prooroci, de ce ne așează înaintea noastră imaginea: Moise **și** Ilie?

Moise și Ilie se arată împreună pe muntele Schimbării la Față vorbind cu Mântuitorul despre sfârșitul Său din Ierusalim. Moise și Ilie sunt trimiși de Domnul să încurajeze pe Mântuitorul. Deși trecuseră de mult dincolo, Domnul îi trimite din nou pe pământ pentru o lucrare cu totul specială: să îl îmbărbăteze pe Însuși Fiul lui Dumnezeu înainte de răstignire. Atât Moise cât și Ilie, experimentaseră respingerea din partea lui Israel, suferința pentru Numele Domnului. Acum însă erau în slavă în prezența lui Dumnezeu. Respingerea de către Israel nu fusese finalul poveștii lor. Finalul era slava. Isus avea să fie și El respins de ai Săi și să moară pe cruce. Dar nu crucea era finalul, ci slava. Dacă Moise și Ilie au acceptat suferința de dragul Domnului, oare Fiul lui Dumnezeu nu va face același lucru? Ce surpriză le-a rezervat Domnul celor doi. Când Ilie era cuprins de depresie nici nu visa că va trăi peste timp asemenea clipe. Când Moise ajunsese la capătul răbdării cu poporul Domnului, nu-i trecea prin minte că Domnul îi pregătea o asemenea răsplată și un asemenea privilegiu. Și această este doar o mică fațeta din eterna răsplătire pe care Domnul a pregătit-o pentru cei doi. Domnul nu rămâne niciodată dator. Dacă te jertfești mult de dragul Lui, vei primi atât de mult înapoi, încât tu să te simți cel îndatorat Domnului și niciodată invers. Cei doi apar pe muntele schimbării la față la sfârșitul celor 3,5 ani de lucrare publică a Mântuitorului. Ilie s-a confruntat cu depresia dezamăgirii tot la sfârșitul celor 3,5 ani când și-a dat seama că Israel a rămas tot în moarte spirituală. Moise s-a confruntat cu o situație asemănătoare cam tot la 3 ani după ce a început lucrarea publică din Egipt. Se estimează că în jur de 1 an au durat cele 10 urgii, și că apoi evreii s-au răzvrătit și au săvârșit păcatul cu voia (Numeri 14) după doi ani de zile de la ieșirea din Egipt. După 3 ani de lucrare, presărată de minuni și semne, Israel respinge pe Domnul pentru totdeauna și vrea să îl omoare pe Moise. Atât Ilie cât și Moise depășesc momentul și continuă slujirea lui Israel. Mântuitorul le urmează traseul: după 3,5 ani de predici, minuni și semne, Israel îl repinge omorându-l. Mântuitorul înviază și continuă slujirea lui Israel mijlocind din cer și lucrând cu putere prin Biserica Sa pe pământ. Moise a demonstrat falsitatea zeilor Egiptului, iar Ilie falsitatea zeilor Canaanului. Isus demonstrează falsitatea religiozității evreilor, falsitatea Dumnezeului și drumului prezentat de Farisei, și le revelează pe adevăratul Dumnezeu și adevărata Cale către Acesta.

Doi martori ca Moise și Ilie proorocesc 3,5 ani la sfârșitul vremurilor:

- „Voi da celor 2 martori ai Mei să proorocească îmbrăcați în saci, 1260 de zile. Aceștia sunt cei 2 măslini și cele 2 sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă răi, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă ceruș, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie ori de câte ori vor voi. Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțelese duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor. Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta 3 zile și jumătate, și vor privi la trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești 2 prooroci chinuieră pe locuitorii pământului. Dar după cele 3 zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare care le zicea: „Suiți-vă aici!”. Și s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.” (Apoc.11:3-12)

Cei 2 martori îndeplinesc o slujbă asemănătoare cu cea a lui Moise și Ilie. Ei fac semne și minuni și lovesc pământul cu tot felul de urgii pentru a-l înălța pe adevăratul Dumnezeu. Deși mulți doresc să le ia viața, ei beneficiază, ca și Moise și Ilie și Mântuitorul, de o protecție specială pentru cei 3,5 ani. La sfârșitul celor 3,5 ani sunt omorâși, și asemenea Mântuitorului înviază după 3 zile și sunt ridicați la cer în fața vrăjmașilor lor. Ei au parte de o moarte specială, la fel cum Moise, Ilie și Mântuitorul și-au sfârșit alergarea lor pe acest pământ cu totul deosebit. Mesajul lor este respins. Ei proorocesc într-o perioadă de apostazie, când domnește fiara. Se pare că urgiile din cap.16 care se revarsă asupra împărăției fiarei sunt chemate chiar de acești doi prooroci. În Apocalipsa 11:6 se menționează oprirea ploii și transformarea apei în sânge. În 16 găsim ambele urgii (vezi 16: 4, 9). Proorocia lor are în vedere tot pământul: atât lumea, cât și pe Israel, cât și Biserica. Este o mărturie globală. Faptul că trupurile lor moarte vor zăcea acolo unde a fost răstignit și Domnul lor, ne sugerează că mărturia lor ar putea fi direcționată la un moment dat spre Israel și Ierusalim. După mărturia lor, pământul rămâne împietrit (11:9-10), dar o rămășiță din cetate dă slavă lui Dumnezeu (11:13). Rămășița credincioasă (a lui Israel) apare și în contextul lucrării lui Moise, Ilie sau a Mântuitorului. Deși aceștia depun o mărturie excepțională și unică în istorie, rezultatele vizibile sunt foarte mici. Majoritatea beneficiarilor mărturiei rămân în împietrire și doar o rămășiță rămâne/ajunge la credință. În timpul celor 3,5 ani, când cei 2 prooroci sunt protejați, mulți alți credincioși sunt omorâți de fiară (vezi Apoc.13:7-10, 15). Moise și Ilie reliefează, anticipează două fațete distincte ale lucrării celor 2

prooroci. Moise anticipează o mărturie globală, înaintea Neamurilor, și confruntarea cu Anticrist, noul Faraon al sfârșitului istoriei. Ilie anticipează mărturia față de Israel și inclusiv față de o Biserică apostată care cunoaște doar o rămășiță credincioasă. Ilie anticipează apostazia din Isreal și din Biserică, precum și prigonirea rămășiței credincioase, martirajul sfinților. Se pare că Domnul îi alătură pe cei doi, pentru a ne ajuta să înțelegem ce se va întâmpla în vremea sfârșitului. Pe scena istoriei va avea loc o ultimă confruntare, o ultimă demonstrație, ca cea făcută de Moise, Ilie sau Mântuitorul. De data aceasta, cei 2 prooroci se vor confrunta cu fiara și proorocul mincinos în fața întregului pământ, în fața lui Israel și în fața Bisericii. Confruntarea va dura 3,5 ani. Domnul va face din nou ca altădată, semne și minuni care să dovedească că El, și nu fiara, este adevăratul Dumnezeu. În această vreme, cei mai mulți vor rămâne împietriți. Doar o rămășiță va rezona cu mărturia proorocilor. La sfârșit, cei 2 prooroci vor suferi o aparentă înfrângere care va umple pământul de bucurie: ei vor fi omorâți de fiară. Dar asemenea Mântuitorului, vor învia după 3 zile. Dar de data aceasta în văzul tuturor. Ei vor repeta înaintea întregului pământ lucrarea lui Isus de pe pământ: credințioșia, predicile, minunile și semnele, protecția primită 3.5 ani, batjocorirea și moartea, învierea și înălțarea la cer. Ei vor trăi în fața mulțimii exact mesajul pe care îl vor înălța: moartea și învierea lui Isus. Pământul va putea să VADĂ în viața lor adevărurile predicate de ei despre Isus. O ultimă demonstrație, și atât de clar, ca și claritatea demonstrației lui Moise în Egipt sau a lui Ilie pe Carmel. Cu toate acestea, doar o rămășiță va fi mântuită. Cartea lui Daniel întărește această perspectivă asupra sfârșitului. El ne vorbește tot de 3.5 ani de apostazie, de așezare a urâciunii de către fiară în locul sfânt, de prigonire a rămășiței credincioase și de nimicirea fiarei după cei 3,5 ani când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot. La Moise avem aproximativ 3,5 ani între chemarea și tragedia din Numeri 14, la Ilie avem fix 3,5 ani, stăpânirea lui Antioh Epifanes IV peste Ierusalim (prima fază a împlinirii profeției lui Daniel) a durat fix 3,5 ani, iar lucrarea publică a Mântuitorului aproximativ 3,5 ani. Iar Apoc.11 ne vorbește despre o mărturie a 2 prooroci de 1260 de zile, mărturie care ne aduce aminte de Moise, Ilie, profețiile din Daniel și lucrarea Mântuitorului. Unii exegeți susțin că cei 2.5 ani din Apocalipsa au în vedere perioada Bisericii, și reprezintă o perioadă simbolică, flexibilă ca și întindere în timp. Dar toate cele 4 rădăcini ale acestei perioade se referă la o perioadă scurtă și foarte bine delimitată în timp și în istorie. După părerea mea, dacă autorul apocalipsei ar fi vrut să sugereze o perioadă flexibilă în timp, ar fi trebuit să aleagă orice altă formulare decât cea de 3,5 ani. Dar faptul că o alege tocmai pe aceasta, poate reprezenta un argument că el se referă la ultimii 3,5 ani din istorie și nu la altceva. Dacă lucrurile stau așa, atunci cine sunt cei 2 prooroci? Ar putea să fie doi oameni, fie o mică parte din Biserică. Poporul sfinților este ucis de fiară în timpul celor 3,5 ani (vezi Apoc.13), dar cei 2 prooroci sunt protejați în această perioadă. Cei 2 prooroci nu se confundă deci cu tot poporul sfinților. Imaginile din Apoc.11 ne-ar sugera că sunt doi oameni. Ei ne aduc aminte de Moise și Ilie, și de asemenea de Iosua și Zorobabel (vezi Apocalipsa 11:4 și Zaharia cap.3 și 4). Iosua și Zorobabel au rezidit Templul în vremuri grele în contextul întoarcerii lui Israel din robia babiloniană, context care prefigurează finalul istoriei și pocăința de pe urmă a lui Israel.

Ilie ne învață să slujim fără așteptări imediate prea mari și fără să privim prea mult la rezultatele care se văd. Ilie ne învață cum să traversăm o perioadă de apostazie. El ne pregătește pentru ultima perioadă din istorie cunoscută sub numele de perioada apostaziei (vezi 2 Tes cap.2a – lepădarea de credință sau apostazia). Nu orice perioadă istorică va cunoaște treziri spirituale și nu orice mărturie foarte puternică va da naștere la treziri spirituale. În perioada apostaziei, nu vor fi mari treziri spirituale, ci va fi apostazie în ciuda mărturiei excepționale a Domnului prin proorocii Săi. Slujirea va fi animată nu de o mântuire a nașiunilor, ci de o mântuire bob cu bob a indivizilor ce compun tainica rămășiță. Slujirea va fi animată de credințioșia față de Dumnezeu și de privilegiul de a-L reprezenta indiferent de răspunsul oamenilor. Slujirea va fi animată de grăbirea venirii Domnului și pocăinței finale a lui Israel. Nu vom avea așteptările lui Ilie și vom evita depresia sa. Mântuitorul știa că mărturia Sa va fi respinsă. La fel vom ști și noi. Vom ști că oamenii nu sunt corbi și că în ciuda minunilor fără număr și fără precedent în istorie, oamenii nu vor înceta să hulească pe Domnul (Apoc.9:20-21, 11:9-10, 16:9,21). Împreună vom reedita Carmelul. Unii din noi vor fi poate cei 2 prooroci, alții proorocii uciși, alții cei ascunși în peșteri, alții Obadia care vor scăpa și încuraja pe slujitorii Domnului. Împreună vom lupta pentru a depune ultima mărturie din istorie, pentru a urca pe Carmelul final, pe ultimul Carmel. Fiecare va avea partea lui, și împreună vom birui. Iar marea biruință nu va consta în pocăința popoarelor, ci în convingerea Mântuitorului să revină pe nori și să înnoiască toate lucrurile.

Cap.17-19 reprezintă o secvență nouă a revelației. Ce ne aduce nou aceasta?

- Ne vorbește despre o perioadă unică de apostazie din Israel când proorocii Domnului sunt omorâți în propria lor țară și se organizează un genocid spiritual național împotriva credinței în Yahwe.
- Ni se aduce înaintea noastră un nou Moise care face prin mari semne și minuni o nouă demonstrație a supremației lui Yahwe asupra zeilor păgâni.
- Noul Moise nu apare la începutul istoriei lui Israel, ci aproape de finalul acesteia, înainte de robia Asiriană, după sute de ani de răzvrătiri și necredință. Harul este la fel de mare și la final, și acum strălucește chiar și mai mult!
- Apogeul demonstrației înseamnă o zi, o zi de confruntare publică pe muntele Carmel.
- Ni se explică procesul formării proorocului pentru bătălia spirituală de pe Carmel.
- Ni se descrie depresia lui Ilie, care este cea mai profundă depresie din Scriptură a dezamăgirii unui prooroc al Domnului.
- De asemenea, ni se prezintă reabilitarea lui Ilie și se reafirmă din nou indispensabilitatea mijlocitorului în planul lui Dumnezeu.

Ar fi o pagubă imensă dacă ar lipsi aceste capitole din revelația progresivă a lui Dumnezeu prin Scripturi. Ni se descoperă un nou tip de încercare pentru sfinții Domnului: martirajul. Sfinții Domnului sunt prigionieri și omorâți în propria țară, iar la prigoană participă însăși poporul lui Dumnezeu. Cartea Daniel va evidenția un tip de încercare asemănător, însă acolo prigoana este operată de împărați păgâni și are loc inițial în afara granițelor lui Israel (vezi Daniel cap.1-6). Prin ridicarea unuia ca Moise, harul lui Dumnezeu strălucește într-un mod unic, căci acest nou Moise (Ilie) se ridică într-o perioadă de apostazie și după sute de ani de răzvrătiri din partea poporului. Harul nu este disponibil doar la început de drum (scoaterea lui Israel din Egipt), ci și la sfârșit de drum în cea mai cruntă apostazie. Domnul îl păstrează pe noul Moise pentru vremuri ca cele din perioada lui Ahab, unde împietrirea crește, și harul se înmulțește. Dumnezeu îl dăruiește pe Ilie celei mai împietrite generații din Israel de până atunci. Harul lui Dumnezeu este absolut fascinant și surprinzător. Domnul își trimite vasele Sale tocmai în perioadele dificile ale istoriei. Harul Său nu se manifestă doar în anumite perioade din istorie într-un anumit fel. Dacă El s-a manifestat cu nespusă putere prin Moise, înseamnă că o poate face din nou. E nevoie însă de un vas ca el. Când Domnul găsește în istorie acest vas (pe Ilie), El face din nou lucrări mărețe așa cum a făcut prin Moise.

Lucrarea lui Ilie are deosebit faptul că apogeul lucrării sale are în vedere o confruntare publică și o singură zi. Aceasta e adevărata însemnătate a Carmelului. Ea nu se referă doar la o încercare mare, ci se referă la o perioadă scurtă în care omul lui Dumnezeu trebuie să înalțe public Numele lui Dumnezeu într-un context foarte dificil. Acest tip de încercare nu îl găsim așa de detaliat în Scriptură până acum. Muntele Moria înseamnă pentru Avraam un apogeu al testării credinței, o perioadă scurtă, dar acolo se află doar Avraam cu Isaac și cu Domnul (vezi Gen.22). Muntele Carmel este un munte Moria scos în văzul tuturor în care miza este Numele lui Dumnezeu în fața unei întregi națiuni. Istoria lui Ilie ne învață că unii dintre noi vor fi pregătiți pentru un Carmel, pentru o zi cheie prin care destinul istoriei poate fi schimbat. Domnul detaliază de asemenea, pregătirea și formarea lui Ilie pentru ziua Carmelului. Acest lucru este special. Până acum, Scriptura ne-a prezentat mai detaliat procesul formării lui Iosif și apoi cel al formării lui David. Amândoi au fost formați, pregătiți pentru o perioadă de înălțare și succes. Iosif a fost înălțat ca mare dregător într-o țară păgână, iar David ca împărat în poporul Domnului. Ei au fost pregătiți pentru o slujbă publică, pentru deținerea puterii, pentru a perioadă lungă de înălțare. Ilie este pregătit pentru o zi de confruntare cu ostilitatea și împietrirea unui întreg popor, iar Ilie este prooroc, nu mare dregător, și nici împărat. Într-adevăr, Scriptura nu ne detaliază procesul formării lui Iosua, sau a lui Samuel, sau a lui Saul, sau a lui Moise. Însă insistă pe formarea lui Iosif, formarea lui David, și acum pe formarea lui Ilie. Procesul formării lui Ilie aduce elemente noi:

- Este procesul formării *unui prooroc*.
- Formarea nu este pentru înălțare și succes, ci pentru *o confruntare cu ostilitatea și împietrirea unei întregi națiuni*.

- Formarea este în primul rând **pentru o lucrare cheie de o zi**, și nu pentru o lucrare de lungă durată.

Și observ un anumit tipar. În 1,2 Samuel, în ce privește împăratul, întâi îl avem pe Saul și apoi pe David. Saul este cel care eșuează, dar fără să ni se descrie procesul modelării sale pentru lucrare. David biruiește, iar în cazul lui se insistă foarte mult pe procesul formării sale. În 1,2 Împărați, în ce privește proorocii Domnului ni se prezintă mai întâi omul lui Dumnezeu din Iuda din cap.13. Acesta sfârșește a fi mâncat de leu, însă autorul nu insistă deloc pe procesul pregătirii sale. Apoi, facem cunoștință cu Ilie care biruiește, iar procesul formării sale este o preocupare importantă a autorului. Învățăm deci, că Domnul ne pregătește diferit pentru lucrări diferite. Sunt principii ale formării valabile pentru toate tipurile de formare. Dar în funcție de lucrarea pe care Dumnezeu ne-a pregătit-o, El ne formează în chip de diferit. Una este să fii mare dregător în Egipt, alta să fii împărat peste poporul Domnului și alta să fii prooroc în timpul domniei lui Ahab. Reținem cele două funcții diferite: cea de împărat, și cea de prooroc. Ele sunt funcții cheie în Israel, și reprezintă două tipare pentru slujbe distincte în cadrul poporului Domnului. Dacă 1,2 Samuel a insistat pe funcția de împărat și pe procesul formării împăratului, în 1,2 Împărați autorul insistă pe funcția proorocului și pe procesul formării acestuia. Acesta este un element de noutate în revelația progresivă a Vechiului Testament.

Prin descrierea depresiei lui Ilie, Domnul ne învață despre un nou tip de încercare. Până acum, Domnul nu ne-a descoperit în revelația Sa încercarea cruntă izvorâtă din dezamăgirea generată de împietrirea poporului Domnului. Am făcut cunoștință cu acest tip de încercare în viața lui Moise (vezi Numeri 11), dar dezamăgirea lui Moise nu a atins intensitatea depresiei lui Ilie. Domnul ne explică:

- În ce a constat încercarea.
- Care a fost fisura datorită căreia Ilie a fost trântit la pământ de încercare (de ce dezamăgirea s-a transformat în depresie).
- Procesul reabilitării lui Ilie din depresie.
- De ce Ilie nu mai se lasă înfrânt în acest domeniu tot restul vieții.

Nu vom mai relua aceste lucruri, dar doar subliniem că ele creionează un element de noutate în revelația progresivă a lui Dumnezeu. Studiind acest pasaj, învățăm ce să facem ca să nu ajungem să fim doborâți de dezamăgire în procesul slujirii, și ne învățăm cum să ajutăm pe cei care au ajuns să fie doborâți de descurajare. Este o resursă vitală pentru cei care, ca și Ilie, se află în linia întâi a războiului spiritual, și se implică din toată inima și cu toată pasiunea pentru mântuirea poporului lui Dumnezeu.

Și nu în ultimul rând, lucrarea lui Ilie creionează un nou tipar profetic. Acest tipar profetic se referă mai întâi la prima venire a Domnului, și apoi la a doua Sa venire. Ilie, acest prooroc ca Moise, prefigurează lucrarea publică de 3,5 ani a Mântuitorului. Lucrarea Mântuitorului de 3,5 ani este și ea presărată de semne și minuni. Ea este înfăptuită tot într-o perioadă de cruntă împietrire și apostazie în Israel. Lucrarea de 3,5 ani culminează cu publica confruntare de la Ierusalim, între Isus și mai marii lui Israel. Isus iese birutor, și are succes și este adorat de mulțime. Dar victoria este aparentă. Mai marii lui Israel rămân împietriți, masele sunt manipulate, și se plănuiește omorârea lui Isus. Acesta moare și apoi înviază. Putem spune că într-un fel, după succesul public de pe Carmel, Ilie moare (doborât de depresie), și apoi înviază la Horeb (este reabilitat de Domnul și retrimis în lucrare)! Este un nou tipar mesianic care creionează atât de exact lucrarea publică a lui Mesia.

Apoc.11 ne învață că lucrarea lui Ilie prefigurează și o lucrare specială tot de 3,5 ani care va avea loc la finalul istoriei. Confruntarea va fi cu Anticrist însuși și proorocul său mincinos, iar spectatorii vor fi toate națiunile pământului. Moise anticipează o fațetă a acestei lucrări finale, iar Ilie cealaltă fațetă. Iată de ce Moise și Ilie formează o pereche reală la muntele Schimbării la Față, și o pereche simbolică în Apoc.11. Cât de mare trebuie să fie lucrarea de la finalul istoriei dacă nici Moise separat, nici Ilie separat nu au putut să o prefigureze? Doar Ilie și Moise **împreună** o pot prefigura. Și doar în parte, căci ea este prefigurată și de Iosua și de Zorobabel, și apoi și de lucrarea publică a Mântuitorului Însuși.

Harul lui Dumnezeu respins din nou de Ahab. Moartea lui Ahab

– 20:1-22:53 –

20:1-43 Biruințele lui Ahab asupra Sirienilor

Capitolul 20 confirmă că am interpretat corect cap. 19. În cap. 20 suntem surprinși de o nouă revărsare de har față de împietritul Ahab. Este evident că îndurarea Domnului față de el nu se sfârșise în cap. 19. Pentru că Ilie alege să rămână mijlocitor în Israel, Domnul amână judecata și curtează din nou inima lui Ahab. Harul Său este fără margini. După ce Ahab respinge marea mărțurie de pe Carmel, Domnul orchestrează un nou asalt al harului și cercetării peste viața lui. Și Domnul o face, aparent sfidând căile Sale față de Israel fixate în legea lui Moise. Acolo el specificase că atunci când Israel va trăi în neascultare, El îi va da în mâna vrăjmașilor. Ahab nu doar că trăia în neascultare – el era campionul neascultării; de asemenea el călcuse în picioare și mărturia excepțională a lui Dumnezeu prin Ilie. Armata mult mai numeroasă și mai puternică a sirienilor se ridică împotriva lui. Ne așteptăm ca sirienii să pârjolească tot Israelul. Dar surpriză: Domnul intervine și îi dă lui Ahab o mare victorie!!! Suntem cu totul derutați. Răspunsul la deruta noastră se găsește în harul de neînțeles al unui Dumnezeu a cărui îndurare ține în veac! Vrăjmașul lui Ahab este chiar împăratul Siriei. În cap. 19 Domnul anunțase că din Siria va veni judecata. Și totuși sirienii sunt învinși. Și aceasta pentru că Ilie a continuat să mijlocească și astfel a ținut în loc judecata Domnului față de Israel. Ilie nu apare în cap. 20, dar el este cheia victoriei lui Israel.

Împăratul Sirei împresoară Samaria. El este conștient de superioritatea armatei sale. Și astfel speră la o victorie fără luptă și fără pierderi. Ahab nu prea știe ce să facă. El este dispus să renunțe la bogățiile sale și la familia sa. Este evident că armata Siriei este mult mai puternică și că el nu are nici o șansă. Este interesant că Ben-Hadad cere ca tribut și pe nevestele lui Ahab. Acum Izabela este în mare pericol. Dar harul se manifestă și față de Ahab și față de Izabela. Dacă Ahab accepta oferta, Izabela era luată de Ben-Hadad. Oare nu era acest lucru ceva foarte bun pentru Israel? Oare privind la ce urmează în cap. 21 și la răul generat de Izabela în Israel nu era mai bine ca Domnul să nu se fi implicat și Ahab să fi acceptat oferta inițială a lui Ben-Hadad. Prin intervenția Sa însă, Domnul o mai ține pe Izabela în Israel. De ce? Pentru că Domnul avea în vedere și mântuirea Izabelei și face și pentru ea o nouă demonstrație a harului Său. Expresia lui Ben-Hadad din 20:10, și mesajele acestuia trimise prin SOLI către Ahab ne aduce aminte de episodul din 19:2 când Izabela trimitea un sol către Ilie amenințându-l cu o formulă similară cu cea folosită de Ben-Hadad. Era foarte ușor să îți dai seama că Izabelei i se întâmpla acum ceea ce ea făcuse lui Ilie. Era evident că răul generat de ea față de Ilie se întorcea acum împotriva ei.

Cap. 19	Cap. 20
Izabela și Ahab au de partea lor armata. Ei se află în superioritate numerică față de Ilie.	Ben-Hadad împresoară Samaria și este în superioritate numerică față de Ahab și Izabela.
Izabela trimite soli cu mesaje de amenințare către Ilie.	Ben-Hadad trimite mesaje de amenințare către Ahab și Izabela.
Viața lui Ilie este în pericol.	Viața lui Ahab și a Izabelei este în pericol.
Izabela invocă pedeapsa zeilor pentru a întări mesajul de amenințare împotriva lui Ilie.	Ben-Hadad invocă pedeapsa zeilor pentru a întări mesajul de amenințare împotriva lui Ahab.
Formula temporală folosită de Izabela în dialogul cu Ilie: <i>mâine la ceasul acesta...</i> (19:2)	Formula temporală folosită de Ben-Hadad în dialogul cu Ahab: <i>mâine la ceasul acesta...</i> (20:6)

Pare că Domnul se implică pentru a pedepsi pe Ahab și Izabela pentru răul generat de aceștia față de Ilie. Și cred că în acele momente în care Samaria era împresurată, Domnul le-a adus aminte, spre cercetarea lor, de ceea ce făcuseră ei față de Ilie. Ahab pare dispus să accepte oferta lui Ben-Hadad. Ahab pare fără coloană vertebrală. El pare un om slab condus de împrejurări și de cei din jurul lui. Ben-Hadad face însă o greșală. La oferta inițială el mai adaugă o cerință. Astfel, a doua oară el plusează și cere nu doar jefuirea casei lui Ahab ci și a caselor slujitorilor acestuia. De aceea slujitorii lui Ahab îl sfătuiesc să nu accepte oferta. Ahab îi spune lui Ben-Hadad că acceptă prima ofertă (jefuirea propriei case), dar că nu este de acord cu ce ceruse a doua oară, și anume și cu jefuirea slujitorilor lui.

Prima cerință a lui Ben-Hadad	A doua cerință a acestuia
Argintul și aurul tău sunt ale mele, nevestele și cei mai frumoși copii ai tăi sunt tot ai mei. (20:3)	Să-mi dai argintul și aurul tău, nevestele și copiii tăi. De aceea voi trimite mâine la ceasul acesta pe slujitorii mei la tine. Ei <i>îți vor scormoni</i> casa ta <i>și casele slujitorilor tăi</i> , vor pune mâna pe tot ce este mai scump și vor lua. (20:5-6)

Răspunsul lui Ahab:

- Voi face tot ce ai trimis să ceri robului tău întâia dată; dar *lucrul acesta* nu-l pot face. (20:9)

Care este *lucrul acesta* la care se referă Ahab? Ce avea în plus a doua cerință? Sunt două variante de interpretare. Prima am menționat-o deja. Ea are în vedere faptul că Ben-Hadad ar fi cerut a doua oară și bogățiile slujitorilor săi. Astfel, economia Samariei ar fi fost foarte afectată. Ahab mai putea recupera din bogății de la slujitorii săi. Dar dacă Ben-Hadad prăda totul, puterea

financiară a lui Israel era profund afectată. A doua are în vedere ideea de scormonire a casei lui Ahab de către slujitorii lui Ben-Hadad. Prima variantă presupunea ca Ahab să îi trimită lui Ben-Hadad bogățiile, și nu ca slujitorii acestuia să vină să îi scormonească în casă. Astfel, Ahab își mai putea păstra din bogății. Dacă veneau însă slujitorii lui Ben-Hadad în casa lui, pe de o parte ar fi luat mai mult, iar pe de altă parte umilința era mult mai mare. Poate că ambele variante au fost adevărate. Oricum, este clar că Ben-Hadad, văzându-se stăpân pe situație, se lăcomește și se înfumurează și plusează în cererea sa. Dar slujitorii împăratului se revoltă și-l sfătuiesc pe pasivul Ahab să nu accepte oferta. Umlința și pierderile ar fi fost prea mari. Observăm că nu Ahab reacționează la a doua cerere plină de neobrăzare, ci slujitorii săi sunt cei care iau atitudine și-l conving să nu se învoiască cu Ben-Hadad. Dacă nu am ști finalul întâmplării, am fi tentați să spunem că în spate era mâna Domnului care voia să îl dea pe Ahab în mâna sirienilor. Ne aducem aminte repede de cap. 12 când Roboam ascultă de sfatul greșit al tinerilor și pierde într-o singură zi zece seminții, dar și de comentariul autorului care menționează: „dar lucrul acesta venea de la Domnul”. Este evident că și acum lucrul acesta (decizia lui Ahab să facă război cu Ben-Hadad) venea de la Domnul. Și am adăugă noi: *Bineînțeles, cu scopul pedepsirii lui Ahab, prin Siria, instrumentul judecății divine anunțat în 19:15.*

Autorul este genial. El contruiește tabloul din 20:1-12 astfel încât cititorul să fie înclinat să spună: *Acum va urma judecarea lui Ahab și a Izabelei pentru respingerea mărturiei de pe Carmel și pentru răul pe care l-au inițiat față de Ilie!*

Dar versetul 13 tulbură acest scenariu al cititorului. V.13 începe chiar cu conjuncția adversativă: DAR. Când ne așteptăm ca să se reverse dreapta judecată a lui Dumnezeu, autorul ne surprinde din nou: *Dar iată că un prooroc s-a apropiat de Ahab.... Dar-ul* folosit de autor deja anticipează că nu acum va avea loc dreapta judecată a lui Dumnezeu. Mesajul Domnului către Ahab este șocant, iar noua ofertă a harului Său este revoltător de mare:

- Vezi toată această mulțime mare? O voi da astăzi în mâinile tale ca să cunoști că Eu sunt Domnul! (20:13).

Domnul nu introduce nici o mustrare, nici o condiționare. Nu îi spune: dacă vei renunța la Izabela și la idoli, îți voi da izbânda. Este adevărat că Ahab știa că Domnul vrea să îi arate că El este Dumnezeu, ca acesta să renunțe la Baal. Dar Domnul nu introduce această condiție. Apare totuși un element de condiționare în care Ahab ascultă, și anume cel legat de cine să înceapă bătălia. De fapt, Ahab pune această întrebare: *Prin cine?* Este interesant de ce pune această întrebare Ahab. Dovedește pe de o parte că este dispus să creadă în oferta lui Dumnezeu. Pe de altă parte, pare să își amintească din trecutul religios al lui Israel că Domnul obișnuia să dea victoria prin anumiți viteji. Ahab pare să nu se considere vrednic ca victoria să se dea prin el. Poate și acesta ar fi un motiv al întrebării: *Prin cine?* Domnul îi răspunde la întrebare, iar Ahab ascultă. Apoi, Ahab ascultă din nou când Domnul îi spune ca el să înceapă lupta. Domnul îl ia de unde este, iar acesta dovedește o fărâma de ascultare și credință față de Yahwe. Și Domnul îi dă o mare biruință în fața unei oștiri mult mai numeroase și mai puternice.

Și după această biruință, proorocul nu vine să îi spună: *Vezi, acum trebuie să te pocăiești.* Ci prin acel prooroc Domnul îl înștiințează să se pregătească pentru un nou război și îi anunță mai dinainte că în anul următor împăratul Siriei îl va ataca din nou. Sirienii înțeleg implicarea divină în bătălie. Ei atribuie victoria Dumnezeului evreilor, dar limitează puterea acestuia în zona muntelui. Ei propun o nouă bătălie în câmpie. Dar Dumnezeul lui Israel este singurul Dumnezeu, Stăpânul întregii creații; iar El vrea ca și Sirienii și evreii să înțeleagă acest lucru. Deși armata Sirienilor este de peste 127.000, iar cea a lui Israel în jur de 7000-10000, Israel câștigă din nou bătălia. Ahab dă dovadă de credință atunci când se îndreaptă cu un așa număr mic de oșteni împotriva unei armate așa de mari. Domnul îi anunță mai dinainte atât victoria cât și scopul acestia: *și veți ști că Eu sunt Domnul.* Domnul nu îi confirmă lui Ahab prin aceste victorii raportarea Sa la Domnul, ci vrea să i Se decopere din nou ca acesta să cunoască pe Domnul. Dacă ploaia a adus chin și durere în popor, și a oglindit aspra pedeapsă a Domnului, aceste două victorii reliefează îndurarea și bunătatea Sa fără margini. Ahab trebuie să înțeleagă și sfințenia lui Dumnezeu dar și bunătatea Sa eternă. Din pricina fărădelegilor Sale Domnul mai întâi apasă asupra lui prin pedeapsa Sa (3.5 ani), pentru a înțelege că Domnul este mânios pe El. Dar apoi îl îmbie cu îndurarea Sa pentru a-i arăta că este gata oricând să îl primească în relație. Dragostea este arma care poate dezpietri o inimă păcătoasă. Domnul îl copleșește pe Ahab cu dragostea și îndurarea Sa surprinzătoare și așteaptă ca el să se pocăiască și să se așeze sub autoritatea Sa. Ahab se bucură de victoriile primite de la Domnul dar vrea să rămână în afara autorității divine. Astfel, deși Domnul îl dă pe Ben-Hadad în mâinile sale, Ahab îl iartă prea repede și decide să facă un legământ cu el fără să întrebe pe Domnul, fără să se consulte cu Cel care a obținut victoria și a dat pe Ben-Hadad în mâinile sale. Ahab își însușește repede victoria și ia decizii de unul singur ca și cum el, și nu Domnul, era cel care a obținut victoria. De ce erau împărații lui Israel așa mihoși? Nu știu exact, dar acest lucru era cunoscut de vrăjmașii lor. Și se dovedește adevărat. Deși Ben-Hadad a vrut să îl umilească pe Ahab și i-a făcut război de două ori, Ahab se simte flatat de gestul de smerire al acestuia și decide imediat iertarea lui. Ba mai mult, face legământ cu Ben-Hadad, cu toate că împărații lui Israel erau chemați să se încreadă în Domnul și să nu facă alianțe compromițătoare cu împărații și dumnezeii neamurilor. Ahab vrea să arate cât de generos este el, sau vede o oportunitate financiară și politică în alianța cu Siria. Oricum el ia decizia fără să întrebe pe Domnul. El suie pe vrăjmașul Domnului în carul lui și îl numește fratele lui. Și Domnul era cel care îl dăduse în mâinile sale. Ba mai mult Ahab nu este conștient de imensa greșală pe care o comite înaintea Domnului. Și atunci Domnul îi mai trimite un prooroc. Ahab nu trebuie să înțeleagă doar îndurarea și puterea Domnului, dar și așteptările Acestuia. Ahab trebuie să înțeleagă că Domnul așteaptă să se așeze sub autoritatea Lui și să păzească toate poruncile Lui. Domnul așteaptă ca Ahab să recunoască că El este adevăratul Împărat și să își asume poziția de rob al Acestuia. Pentru a fi sigur că Ahab va pricepe mesajul, Domnul creează un context în care Ahab să dea singur verdictul, însă fără a ști că acel verdict îl vizează pe el însuși. Este și metoda pe care Natan a folosit-o atunci când l-a confruntat pe David pentru păcatul său cu Urie Hetitul. Atunci când e vorba de noi tindem să fim foarte îngăduitori și să nu identificăm greșelile, dar când e vorba de altul, deși face aceleași lucruri ca și noi, suntem

foarte lucizi în a condamna păcatele. Și tocmai acest lucru ne condamnă pe noi înșine, căci dovedește că știm ce e bine și ce e rău și că alegem totuși să facem răul. Pentru ca situația să fie cât mai reală, Domnul îi cere unui prooroc să accepte să fie rănit de tovarășul său de slujbă. Însă acesta refuză să își rănească prietenul. Proorocul îi anunță pedeapsa: va fi omorât de un leu. Și se întâmplă exact așa. Și bineînțeles că ne aducem aminte de evenimentele din cap. 13. Și revenim la aceleași întrebări: De unde putea ști tovarășul proorocului că Domnul îi porunca să își rănească prietenul? Și de ce pedeapsa Domnului a fost atât de promptă și aspră?

Proorocul îi spune tovarășului său (care era și el un prooroc probabil) că Domnul i-a poruncit să își rănească prietenul. Acesta știa că prietenul său este un slujitor al Domnului și că Domnul vorbea adesea prin el. Mesajul părea ciudat. Acesta putea să întrebe: *de ce?* Sau să întrebe el însuși pe Domnul cu privire la acel lucru. Dar se pare că el respinge de la început ideea că porunca ar putea veni din partea Domnului. Se pare că el respinge chemarea, nu pentru că era convins că porunca nu venea de la Domnul, ci pentru că nu era dispus să își rănească prietenul. Nu discernământul, ci lipsa de disponibilitate în a asculta a fost motivul refuzului său. Domnul îi mai dă o șansă și îi anunță pedeapsa: *când vei pleca de la mine, te va omorî un leu*. Domnul anunță pedeapsa pentru ca aceasta să nu se împlinească. Dacă nu pleca de la prietenul său, sau dacă împlinea porunca atunci, scăpa de pedeapsă. Dar el pleacă de la prietenul său și este omorât de leu. Se pare că marea greșeală a tovarășului proorocului a fost că acesta A DISPREȚUIT proorocia, nu a vrut să o cerceteze, nu a fost dispus să asculte, a respins din start ideea. Trebuie să recunoaștem că, deși îl știa pe acel prooroc, porunca nu era ușor de împlinit. Domnul ne cere să fim sensibili la proorocii pe care El îi confirmă și prin care vorbește adesea. Astfel, David este receptiv la mesajele primite prin Samuel, și însuși Ahab rezonează uneori la mesajele primite de la Ilie. Dar am mai învățat că, mai presus de mesager, este mesajul. Mesajul trebuie să fie analizat cu mare atenție. Cum putea fi analizat un mesaj de tipul: *Lovește-mă, te rog, după porunca Domnului!* Cel care rostea mesajul pare să nu aibă nici un interes sau plan ascuns, de vreme ce cere propria sa vătămare. De ce ar cere cineva de la sine putere să fie vătămat? Ar face lucrul acesta doar dacă i-ar cere cineva. Și având în vedere că era un prooroc al Domnului cunoscut în zonă, era foarte probabil că Domnul i-a cerut lucrul acesta. Mai mult, Domnul nu îi ceruse explicit tovarășului să nu își rănească prietenul. Adică, nu ne aflăm în situația din cap. 13 când mesajul proorocului bătrân contrazice un alt mesaj primit direct din partea Domnului (***nu mânca și nu bea în acest ținut!***). Am putea totuși să precizăm că mesajul: *Lovește-mă, te rog!* Pare să contrazică mesajul Legii care cerea să îți iubești semenii respectându-le *trupul*, bunurile, demnitatea și libertatea. Și totuși Domnul se așteaptă că acesta să înțeleagă că mesajul este din partea Dăătorului Legii și să îl respecte fără ezitări. Și deși nu este miza unui mesaj public, ca în cap. 13, Domnul intervine la fel de prompt și aspru: un leu este trimis și omoară pe cel care nu a ascultat porunca Domnului. Sincer, la prima vedere, Domnul îmi pare prea aspru. În cap. 13 contextul era diferit: era o miză a unui mesaj public și mesajul fals contrazicea un mesaj clar transmis de Domnul, direct aceluși prooroc din Iuda (***să nu mănânci și să nu bei în acest ținut!***). Acum mesajul din partea Domnului pare să contrazică Legea Acestuia și nici nu este pusă în joc miza unui mesaj rostit în fața unei întregi națiuni. Și totuși Domnul pedepsește în același fel. De

ce? Oare vina proorocului din cap. 13 este la fel de mare ca cea a prietenului proorocului din cap. 20? La prima vedere pare că nu. Iată diferențele majore dintre greșeala omului lui Dumnezeu din cap. 13 și greșeala tovarășului proorocului din cap. 20:

Nr.	Criteriu	<i>Omul lui Dumnezeu din cap. 13</i>	<i>Tovarășul proorocului din cap. 20</i>
1	Funcția	Prooroc cu siguranță!	Tovarăș al unui prooroc, probabil prooroc și el.
2	Primirea unei porunci/unui mesaj clar din partea lui Dumnezeu	Primește direct de la Domnul porunca să nu mănânce și să nu bea în țintul lui Israel.	Nu primește în mod direct vreo poruncă de genul: lovește-ți prietenul!
3	Încălcarea unei porunci revelate în mod direct/indirect	Încalcă porunca primită în mod direct de la Domnul și mănâncă și bea.	Încalcă porunca Domnului revelată în mod indirect prin intermediul prietenului său prooroc.
4	Miza unui mesaj public	Încălcarea poruncii afectează în mod negativ un mesaj rostit în fața unei întregi națiuni și de care depindea mântuirea națiunii.	Încălcarea poruncii nu afectează vreun mesaj public. Totul are loc în spațiu privat între prooroc și tovarășul său.
5	Contextul unei misiuni	Încalcă porunca în contextul unei misiuni foarte importante.	Încalcă porunca fără să fie în timpul vreunei misiuni deosebite.
6	Analiza mesajului indirect	Mesajul venit prin intermediul proorocului bătrân contrazice în mod clar mesajul primit în mod direct de la Domnul. Era deci ușor să își dea seama de falsitatea mesajului indirect.	Mesajul venit prin intermediul proorocului nu confirmă vreun mesaj direct primit de acesta din partea Domnului (cel puțin nu avem consemnat acest lucru, care este prea important ca să fi fost pur și simplu omis de autor, căci ar schimba total perspectiva asupra tabloului). Ba dimpotrivă, pare că este în contradicție cu mesajul clar al

			Legii care îndeamnă să ne iubim aproapele respectându-i trupul, bunurile, demnitatea și libertatea. Era dificil să își dea seama că mesajul vine din partea Domnului.
7	Natura pedepsei	Omorât imediat de un leu.	Omorât imediat de un leu.
8	Funcția publică a pedepsei	Pedeapsa reabilitează un mesaj important în fața unei întregi națiuni.	Pedeapsa nu reabilitează vreun mesaj în fața unei națiuni.

Diferențele dintre cele două contexte sunt izbitoare. Cu toate acestea, Domnul este la fel de aspru și prompt în revărsarea pedepsei. De ce? Și ce elemente noi despre călăzuirea specifică ne aduce acest pasaj?

În mod cert nu știm toate informațiile despre cel omorât de leu din cap. 20. Știm că Domnul este drept și dacă el a intervenit cu această pedeapsă, el a răspuns unei realități din inima acestui om. Chiar dacă nu era în contextul unei misiuni sau a rostirii unui mesaj public, atitudinea inimii sale a fost ostilă poruncii divine. Domnul a privit la ce era în inima lui. Neascultarea sa afecta indirect un mesaj ce trebuia rostit către Ahab. Dacă nu era lovit, proorocul nu putea să își îndeplinească misiunea pe care i-a dat-o Domnul de a-l confrunta pe Ahab pentru neascultarea sa. Observăm că cel omorât de leu este pedepsit pentru că refuză să lovească după porunca Domnului. Oare nu același lucru l-a făcut Ahab? Dumnezeu îl sortise nimicirii pe Ben-Hadad. Ahab trebuia să întrebe pe Domnul în acest sens și să îl lovească. Ahab nu întreabă pe Domnul, ci decide singur să nu-l lovească. Prietenul proorocului comite aceeași greșeală. El refuză să întrebe pe Domnul cu privire la provocarea de a-și lovi tovarășul. El decide singur să nu lovească. Neascultarea îi aduce moartea și înalță acest mesaj înaintea tuturor celor ce au auzit istoria lui: Domnul pedepsește cu asprime pe cei care refuză să lovească la porunca Sa. Și dacă Domnul este așa de aspru când cel ce trebuie să fie lovit este un prooroc bun, cu cât mai aspru este El dacă cel ce trebuie lovit este vrăjmașul Lui sortit nimicirii? Dacă istoria celui omorât de leu a ajuns și la urechea lui Ahab, cu siguranță a adus cercetare în inima lui. Și sunt toate șansele ca să fi ajuns. În cap. 13 am aflat că poveștile cu leii se bucurau de o mare circulație! Istoria din cap. 13 este vie în Israel și după câteva sute de ani.

Cap. 20 ne prezintă un Domn al îndurării dar și un Domn al dreptății și sfințeniei care pedepsește neascultarea și aduce judecata. Ahab este îmbiat cu harul Său dar trebuie să priceapă și sfințenia și dreptatea Domnului. Domnul este bun cu Ahab, dar când Ahab vrea să fie bun cu Ben-Hadad, Domnul se mânie! Este un paradox. El ne ajută să înțelegem că trebuie să ne aflăm total sub autoritatea lui Dumnezeu: trebuie să cruțăm doar pe aceia pe care El vrea să îi cruțe, și

trebuie să ne aratăm bunătatea doar față de cei față de care Domnul vrea. Domnul decide să îl cruțe pe Ahab, dar să îl pedepsească pe Ben-Hadad. El este Judecătorul și El știe cum și când să pedepsească pe cineva. Noi trebuie să ne smerim înaintea Lui și să ascultăm întru totul de poruncile Lui. Domnul decide să omoare pe tovarășul proorocului, dar îi mai dă zile lui Ahab. Domnul pare să fie mai aspru cu cei care sunt mai aproape de El decât cu cei care sunt mai departe de El. Și într-adevăr, în Levitic am aflat că focul mâniei Domnului se aprinde mai repede cu cât ești mai aproape de El. A fi mai aproape de El înseamnă un imens privilegiu dar și o imensă responsabilitate! Îndurarea fără margini a lui Dumnezeu nu anulează dreptatea și sfințenia Sa! Domnul este în același timp îndurare și dreptate. E adevărat că El este în primul rând îndurare (vezi Exod 34a), dar este mereu și dreptate. Când în marea Sa îndurare El își jertfea Fiul Său pentru noi, El o făcea pentru a împlini dreptatea Sa.

Legat de călăuzirea personală, putem preciza că următorul principiu:

- Când Domnul confirmă un om ca și prooroc al Său trebuie să luăm seama la mesajele rostite de acesta, mesaje care nu contrazic revelația scrisă sau alte mesaje trimise în mod direct de Domnul.

În mod cert autorul premeditează o paralelă dintre incidentul din cap. 13 și cel din cap. 20. Prezența pedepsei prin leu, ne constrânge să comparăm cele două contexte. Autorul știe predispoziția noastră spre extreme și cât de greu se atinge echilibrul. Și cât de adevărate sunt acest lucruri cu privire la domeniul călăuzirii personale. Dacă în cap. 13 imperativul este: **cercetați toate lucrurile!**, în cap. 20 imperativul este: **nu disprețuiți proorociile!** Pedepsa este aceeași și pentru cel care nu a cercetat profetia dar și pentru cel care a disprețuit-o. Deci atenție la cele două extreme. Echilibrul se capătă atunci când ținem cont de ambele imperative. Iată de ce Pavel ne spune:

- Nu disprețuiți proorociile, ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun! (1 Tes. 5:20-21)

Domnul nu vrea să fim creduli și să ne lăsam ghidați de orice proorocie. Dar nu vrea nici să disprețuim proorociile. Atunci ce este de făcut? Mai întâi analizăm MESAJUL profetiei. Dacă el contrazice revelația scrisă sau alte vorbiri directe ale Domnului către noi, atunci trebuie respins. Dacă nu contrazice revelația, atunci el trebuie luat în calcul. Și trebuie luat în calcul mai ales dacă mesajul vine printr-un vas confirmat de Domnul ca și prooroc al Său. Sunt situații când putem întreba pe Domnul și să cerem explicații și lămurii. Așa ar fi putut cere tovarășul proorocului din cap. 20 care se pare că a respins de la început ideea proorociei. Sunt situații când trebuie să așteptăm și timpul va lămuri natura proorociei.

În **Fapte 11:27-30** proorocul Agab anunță o foamete. Domnul se așteaptă ca Biserica să fie receptivă și să se pregătească pentru foamete. Mesajul nu contrazice Scriptura. Dar doar analiza mesajului nu era suficientă. Trebuia analizat și mesagerul. Mesagerul era Agab, un credincios cu o mărturie bună și confirmat ca și prooroc al Domnului în mijlocul Bisericii Sale. Deci dacă în

cap. 13 învățăm că mesajul este mai important decât mesagerul, în cap. 20 învățăm că și mesagerul își are importanța lui. Nu este mai important decât mesajul, dar nici nu poate fi desconsiderat. Mesagerul și mesajul nu pot fi separate total. Și învățăm că atunci când un mesaj care nu contrazice Biblia este rostit prin gura unui mesager credibil și confirmat de Domnul, atunci el trebuie luat în calcul de Biserica Domnului. Sunt situații când doar analiza mesajului nu este suficientă. Mesajul: **va veni o foamete!**, luat separat de mesager, nu ne oferă prea multă lumină. Nu contrazice Scriptura dar totuși, este el adevărat? Atunci când mesajul nu contrazice Scriptura credibilitatea mesagerului este cea care ne ajută să ne raportăm corect la acesta.

Un alt pasaj despre călăuzirea personală îl găsim în Fapte 16:9-10:

- Noaptea, Pavel a avut **o vedenie**: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăciune: *Treci în Macedonia, și ajută-ne!*. După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat **îndată** să ne ducem în Macedonia căci înțelegeam că **Domnul ne cheamă** să le vestim Evanghelia.

Observăm certitudinea pe care o are apostolul în a deosebi vocea Domnului. Era într-adevăr apostol și se bucura de o călăuzire specială. El nu are un vis, ci o vedenie. Pavel a mai avut vedenii, descoperii dumnezeiești din partea Domnului. Mesajul nu contrazicea Scriptura, și Pavel recunoaște mesajul ca venind din partea Domnului. Putea totuși un astfel de mesaj să vină de la cel rău? Teoretic da. Dacă era mai mare nevoie de ei într-un loc, diavolul putea să încerce să îi îndrepte spre cu totul alt loc. Domnul nu îngăduie acest lucru, iar Pavel este sigur că mesajul din vedenie este din partea Domnului. Și se pare că nu găsim în Scriptură situații în care cel rău să transmită astfel de mesaje neutre sau false, fără ca mesajul să nu contrazică ceva din vorbirea lui Dumnezeu. Dar siguranța lui Pavel, nu cred că venea doar din faptul că mesajul nu contrazicea nimic din revelația divină. În Fapte 16 este cazul vorbirii lui Dumnezeu directe și explicite: Pavel are o vedenie – vede pe cineva și aude o voce. În acest domeniu al vorbirii directe și explicite a lui Dumnezeu (care poate să se manifeste când omul e treaz – vezi Ilie la Horeb; sau în vis când omul doarme – vezi Solomon în 1 Împ. cap. 3; sau într-o vedenie – vezi profeții) se aplică principiul din Evanghelia după Ioan, și anume: vocea Creatorului este inconfundabilă pentru fătura creată. Domnul pe acest canal poate transmite mesajele și prin îngeri. Dar îngerii fiind din partea Sa, au același tip de vorbire inconfundabilă: omul recunoaște că mesajul este din partea lui Dumnezeu.

În 1 Cor. 12:1-3 Pavel enunță un principiu important în ce privește călăuzirea personală:

- În ce privește **darurile duhovnicești**, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.

Când erați păgâni,

știți că vă duceați la idoli cei muți

după cum erati călăuziți.

De aceea

vă spun

că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu,

nu zice: Isus să fie anatema!

Și nimeni nu poate zice: Isus este Domnul!

Decât prin Duhul Sfânt.

Pavel deschide subiectul darurilor sau al manifestărilor spirituale. El insistă de la bun început că o manifestare spirituală poate avea în spate două lumi spirituale opuse. O manifestare spirituală nu este dovada lucrării lui Dumnezeu, ci doar dovada lucrării unei lumi spirituale. Dar această lume poate fi fie demonică, fie sub autoritatea Duhului lui Dumnezeu. El le aduce aminte că exista O CĂLĂUZIRE și înainte de convertire. Ei erau călăuziți spre închinarea la idoli ai cei muți. Călăuzirea includea manifestări spirituale din partea preoților păgâni sau din partea celor ce se închinau. Acestea manifestări puteau fi: intrarea în transă, vorbirea în limbi, minuni, pierderea conștiinței, vedenii etc. Dar CINE îi călăuzea spre închinarea la idoli? Cel rău și lumile demonice. Dar acestea au un mesaj opus lucrării Duhului Sfânt. De aceea Pavel le spune mai întâi că nimeni nu poate zice prin Duhul: Isus să fie anatema! Deci chiar dacă acea călăuzire include minuni, vorbire în limbi, vedenii etc, dacă mesajul este împotriva închinării curate și autentice față de Isus, atunci în mod cert acel mesaj nu vine din partea Duhului Sfânt. El vine deci din partea demonilor. Duhul lui Dumnezeu îl glorifică întotdeauna pe Hristos și nu contrazice Scripturile, voia și caracterul lui Hristos. Slujba fundamentală a Duhului Sfânt este să îl glorifice pe Hristos cel revelat în Scripturi, și numai pe acest Hristos.

Faptul că începe astfel discuția despre darurile spirituale ne arată că cei din Corint erau destul de confuzi și considerau că o manifestare spirituală este, în sine, dovada lucrării Duhului Sfânt. Pavel afirmă că și reciproca este adevărată: Nimeni nu poate zice: *Isus este Domnul!* decât prin Duhul Sfânt. La ce să se refere? NU cred că Pavel are o înțelegere simplistă a ideii de a se spune că Isus este Domnul. Cred că el are în vedere următorul fapt: dacă cineva, într-un anumit context, și printr-o anumită manifestare transmite un mesaj clar (Isus este Domnul!) care îndeamnă la o închinare curată înaintea Hristosului celui viu revelat în Scripturi, atunci putem fi siguri că acea lucrare este generată de Duhul Sfânt. Pot fi situații când vasul, omul prin care are loc vorbirea să nu fie foarte conștient de ce ceea ce face și totuși Duhul să lucreze. Ne aducem aminte de Saul care atunci când îl fugărea pe David care se dusesse la Samuel, Saul a început să proorocească fără voia lui. Dar Saul a proorocit lucruri adevărate prin Duhul lui Dumnezeu. Nici Balaam nu a fost un vas care să fie un slujitor al Domnului. Cu toate acestea în acea situație el a proorocit adevăruri prin Duhul Sfânt. Deci la fel cum Duhul lui Dumnezeu nu poate să-L hulească pe Hristos, nici diavolul nu poate să Îl glorifice pe Isus. Atunci când Isus este glorificat cu adevărat, lucrarea este a Duhului Sfânt. Deci atunci când au loc manifestări spirituale prin care

se transmit mesaje clar care sunt în deplină armonie cu Scriptura, și ne confirmă adevărurile din Scriptură, și ne încurajează și mai mult să-L iubim pe Domnul, atunci înseamnă că acel mesaj a fost transmis prin Duhul lui Dumnezeu. Mesajele venite din partea Duhului Sfânt sunt întotdeauna cu maximă claritate:

- Îl glorifică pe Isus Cel revelat în Scripturi
- Nu contrazic Scriptura
- Confirmă autoritatea supremă a Scripturii
- Confirmă adevăruri din Scriptură
- Ne încurajează să credem Scriptura
- Ne îndeamnă să împlinim Scriptura

Dacă printr-un astfel mesaj, printr-o manifestare spiritală putem FI SIGURI că acel mesaj a fost rostit prin Duhul lui Dumnezeu, atenție: aceasta nu înseamnă că prin vasul respectiv (omul prin care a venit mesajul) sau canalul de comunicare folosit (vedenie, vis, vorbire în limbi etc.) va vorbi ÎNTOTDEAUNA de acum încolo doar Duhul lui Dumnezeu.

Avem deci trei tipuri de mesaje:

- 1) mesaje care Îl glorifică pe Hristos
- 2) mesaje care nu-L glorifică pe Hristos
- 3) mesaje cu conținut neutru (va fi o foamete, mergeți în Macedonia) care nu contrazic nici Scriptura și nici vreo altă călăuzire explicită din partea lui Dumnezeu (de exemplu ca cea din 1 Împ. 13 când omul lui Dumnezeu din Iuda a primit porunca să nu mănâce și să bea în acel ținut).

Mesajele 1 sunt sigur din partea Domnului, iar mesajele 2 sigur din partea celui rău. Dar mesajele 3? Ce facem cu ele? Sunt mai multe situații:

- i) când mesajul este rostit prin vorbirea directă și explicită (ca în vedenia lui Pavel din Fapte 16) atunci, în virtutea principiului vorbirii inconfundabile a Domnului, cel ce primește mesajul îl va lua în considerare în măsura în care Domnul vorbește cu același glas inconfundabil cu care i-a vorbit până acum.
- ii) Când mesajul este rostit de un prooroc al Domnului cu o bună mărturie și care a fost confirmat de Domnul ca prooroc al Său ca în situația proorociei foametei de către Agag din Fapte 11, atunci mesajul trebuie luat în considerare de către Biserică.
- iii) Când mesajul este rostit de un vas puțin credibil, atunci trebuie privit cu suspiciune.
- iv) Când mesajul este rostit de un vas credibil dar încă neconfirmat ca prooroc al Domnului atunci se aplică principiul așteptării din Deut. 18:21-22. Așteptăm să vedem dacă mesajul se împlinește. Dacă mesajul nu se împlinește, Domnul nu a vorbit prin acel prooroc. Dacă mesajul se împlinște, atunci putem pune în calcul că acel om poate fi un nou prooroc pe care Domnul vrea să îl confirme în poporul Său. Dar mai e nevoie de timp și alte semne, și alte mărturii până la confirmarea acestuia.

- v) Dacă mesajul ne este rostit direct nouă dar prin alte canale decât cel al vorbirii directe explicite și inconfundabile din partea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ne raportăm echilibrat: să îl luăm ca și posibilitate, iar nu ca certitudine că este din partea Domnului. Vom aștepta, și timpul, alte confirmări sau infirmări vor clarifica natura mesajului.

Întorcându-ne în 1 Împ. 19, remarcăm doar că la finalul capitolului strălcește din nou dragostea lui Dumnezeu față de Ahab. Domnul îl putea lăsa în rătăcirea sa, dar Domnul ține cont să îi arate ce așeptări are El de la Ahab și că a greșit când i-a dat drumul lui Ben-Hadad. Domnul vrea ca mesajul să fie bine înțeles de Ahab, și Atunci orchestrează acest context cu proorocul rănit. Dar ca mesajul să ajungă în această formă clară la Ahab se plătește următorul preț:

- Un prooroc este omorât de un leu
- Un om trebuie să lovească pe un prooroc al lui Dumnezeu nevinovat
- Un prooroc al lui Dumnezeu nevinovat trebuie să accepte să fie rănit.

Proorocul se putea doar preface că este rănit. Domnul ține să fie rănit cu adevărat, ca situația creată să pară reală pentru Ahab. Domnul omoară pe tovarășul proorocului, dar mai dă zile lui Ahab. Copiii Domnului trebuie să sufere adesea de dragul celor necredincioși, ca prin mărturia lor în suferință cei necredincioși să poată primi un mesaj puternic de cercetare din partea Domnului. Suferim ca alții să poată fi mântuiți. Călcăm pe urmele Regelui!

20:1-43 Via lui Nabot

Autorul ne prezintă cum Ahab calcă din nou în picioare harul lui Dumnezeu. După mărturia de pe Carmel el rămâne sub influența soției sale și o lasă pe această să inițieze planul uciderii lui Ilie. Drept umare, Domnul orchestrează un context limită când viața sa este în mare pericol în fața oștirilor siriene. Dar surpriză: Domnul îi oferă lui Ahab victoria! Și apoi, îi oferă încă o mare victorie împotriva sirienilor. Și aceasta pentru a cunoaște că Yahwe este Domnul. Dar ca răspuns Ahab sfidează autoritatea Domnului și îl eliberează pe Ben-Hadad fără să întrebe pe Domnul și apoi respinge mustrarea proorocului față de această faptă a sa. Ahab continuă să se cufunde în păcat. El îl cruță pe Ben-Hadad, vrăjmașul său sortit nimicirii de către Domnul, dar îl omoară mișelește pe vecinul său Nabot, un om nevinovat și cu frică de Domnul. Este incredibilă împietrirea și răutatea din inima lui Ahab.

Nabot pare a fi un om cu teamă de Domnul. El cinstește moștenirea Domnului, primită de la părinții săi și nu se lasă intimidat de cererea împăratului. El se teme de Domnul și este conectat la trecutul religios al țării și îi răspunde lui Ahab: ***Să mă ferească Domnul să-ți dau moștenirea părinților mei!*** Nabot făcea parte din rămășița credincioasă, și era probabil unul din cei 7000 care nu își plecaseră genunchii înaintea lui Baal. Ahab se întristează și se mânie ca un copil căruia mama nu i-a cumpărat jucăria dorită. Ahab era împărat și deținea multe bogății și ținuturi. Domnul îi protejase aceste bogății de mâna lacomă a împăratului Siriei. Dar Ahab se

îndrăgostește de via lui Nabot. O vrea cu orice preț și nu poate accepta refuzul. Cu toate acestea el nu se gândește imediat să îl omoare pe Nabot; Izabela îl instigă la acest lucru. Ahab însă este considerat vinovat pentru moartea lui Nabot. El nu o oprește pe Izabela în demersul ei criminal și nici nu o confruntă după înfăptuirea crimei. Ahab îi dă mâna și liberă Izabelei și se bucură apoi de via lui Nabot. De aceea Domnul îl trage la răspundere în primul rând pe el. Planul Izabelei este diabolic. Este interesant că ea se folosește de Legea lui Moise pentru a-l omorî pe Nabot. Sunt aduși doi martori falși (în Lege se cerau doi martori!), iar Nabot este acuzat că a blestemat pe Domnul și pe împăratul (conform Legii blestemarea Domnului se pedepsea cu moartea). Aceasta înseamnă că cei din acea zonă mai aveau cunoștința și respect față de Legea lui Moise. Este posibil ca după mărturia de pe Carmel o parte din popor să își fi întors măcar în parte inima către Yahwe și Legea Acestuia. Izabela se folosește deci de reîntoarcerea poporului către Lege pentru a-l ucide pe Nabot. Bătrânii și dregătorii cetății sunt și ei complici la uciderea lui Nabot. Domnul nu intervine să îl protejeze pe Nabot ci lasă ca răul să se manifeste și de data aceasta prin Izabela. Acest tablou ne arată din nou câtă răutate avea această femeie și ce influență negativă avea asupra lui Ahab. Fără Izabela, Ahab ar fi făcut mult mai puțin rău în Israel. Însă el este responsabil căci el a ales-o de nevastă și el s-a lăsat influențat de sfaturile și acțiunile ei. Izabela calcă și ea în picioare harul lui Dumnezeu. prin victoriile asupra sirienilor însăși viața și libertatea ei au fost cruțate de Domnul. Drept răspuns ea omoră cu sânge rece pe un copil al lui Dumnezeu. Și aceasta doar ca Ahab să își poată împlini pofta de a mai avea o grădină cu verdețuri. Este absolut revoltător ce fac Izabela și Ahab atunci când îl omoară mișelește pe credinciosul Nabot, doar ca să obțină o grădină cu verdețuri. Acum chiar ne așteptăm să coboare foc din cer peste cei doi. Domnul însă ne surprinde din nou: El mai are har pentru Ahab și Izabela. Îl trimite pe Ilie să anunțe că Domnul a luat hotărârea să nimicească nelegiuirea casă a lui Ahab. Domnul este drept și sfânt. El nu trece cu vederea omorârea lui Nabot, ci ia decizia să nimicească această casă împietrită a lui Ahab. Dar Domnul nu aduce imediat pedeapsa ci îl trimite pe Ilie să vestească pedeapsa. Vestirea mai dinainte a pedepsei este tot o manifestare a harului lui Dumnezeu. Domnul anunță de fapt pedeapsa pentru ca aceasta să nu se împlinească. El speră că păcătosul se va trezi, se va căi, și astfel pedeapsirea nu va mai avea loc. Inițial Ahab este ostil mesajului. Când îl vede pe Ilie îi spune: ***M-ai găsit vrăjmașule?***

Deși proorocul este un sol al harului și al dragostei divine, acesta este urât căci condamnă nelegiuirea și strică liniștea celui împietrit și păcătos. Îi trezește conștiința și îi tulbură pacea sufletească. Ilie nu se lasă intimidat de Ahab. El nu se mai teme și nici nu refuză să conlucreze cu Domnul pentru a-și împlini mandatul de prooroc. Ilie își îndeplinește din nou funcția de prooroc. Ilie nu apare în cap. 20, când mesajele sunt rostite către Ahab prin alți prooroci. Domnul nu lucra doar prin Ilie în Israel, deși prin acesta lucra cu mai multă putere. De ce lipsește Ilie din cap. 20? Nu știm exact. Poate nu era în zonă, ci tocmai se întânise cu Elisei. Poate era mai ușor lui Ahab să primească mesajul prin altcineva decât prin Ilie. Nu știm exact, dar în cap. 21 vedem cum Ilie se înfățișează din nou, la porunca Domnului, înaintea lui Ahab. Ilie învață să își lărgească inima și să fie mai răbdător și mai plin de har. Ilie învață să meargă pas la pas cu

Domnul. Îndurările Domnului față de Ahab nu se încheiaseră. Atunci nici îndurarea lui Ilie față de Ahab nu avea dreptul să se sfârșească.

În v.25-26 autorul însuși insistă pe răutatea lui Ahab. Ahab este descris ca un campion al răutății și nelegiurii. ***Nimeni nu a mai fost ca el*** în Israel. El s-a vândut diavolului pentru a face ce este rău înaintea Domnului. El s-a lăsat ațâțat de Izabela să facă și mai mult rău. El a lucrat în modul ***cel mai urâcios***. Autorul folosește expresii care să îl prezinte pe Ahab ca pe cel mai rău împărat din Israel. De ce insistă autorul tocmai acum pe acest lucru? Pentru că aceste capitole pun în lumină harul fără margini a lui Dumnezeu. Autorul vrea să înțelegem că harul descris în aceste capitole s-a manifestat față de cel mai rău împărat din Israel. Deci dacă harul lui Dumnezeu s-a manifestat așa față de Ahab, cu atât mai mult se va manifesta față de oricare alt om! Este mai ușor să ai răbdare cu cineva frumos și bun care se străduiește să se schimbe. Testul răbdării însă strălucește atunci când ea se manifestă față de omul cel mai rău și mai încăpățânat. Ei bine, acest om era Ahab!

După ce autorul insistă că Ahab a fost campionul nelegiurii în Israel, ne surprinde din nou reacția lui Dumnezeu la gestul de smerire a lui Ahab. Pentru prima dată Ahab se smerește în fața Cuvântului Domnului. Ahab nu se întoarce cu toată inima la Domnul și nici nu manifestă o pocăință completă și autentică. Însă el face un prim pas din procesul pocăinței. El se smerește, postește, își rupe hainele și se îmbracă într-un sac. El arată public că regretă ceea ce a făcut lui Nabot și că a luat aminte la mesajul care anunța pedeapsa Domnului. Oare cum va reacționa Domnul în fața unui asemenea gest? Domnul îi descoperă lui Ilie reacția Sa. Domnul vrea ca Ilie să înțeleagă și mai mult inima plină de îndurare a Domnului gata să ierte orice și să primească oricând pe cel păcătos care se întoarce cu inima către el:

- Ai văzut cum s-a smerit Ahab înaintea Mea? Pentru că s-a smerit înaintea Mea, nu voi aduce nenorocirea în timpul vieții lui; ci în timpul vieții fiului său voi aduce nenorocirea casei lui!

Domnul nu anulează pedeapsa, dar o amână. Pocăința lui Ahab nu a fost completă. Cu toate acestea, Domnul a luat aminte la gestul său de smerire și a amânat momentul revărsării pedepsei. Cu adevărat îndurările Domnului țin în veac!

Moartea lui Ahab

– 22:1-40 –

Dumnezeu a mai dat lui Ahab trei ani de har, trei ani în care a așteptat ca acesta să se pocăiască. Ahab însă a persistat în împietrirea și încăpățânarea lui. Paharul s-a umplut, și a sosit ceasul judecății. În ceruri se hotărâște nimicirea lui Ahab. Cu toate acestea, chiar în ultimul ceas, îndurarea lui Dumnezeu îi mai face o chemare lui Ahab spre mântuire. Ahab și-o face singur cu mâna lui. Deși sirienii stăteau liniștiți și nu mai porniseră război împotriva lui Israel, Ahab decide să meargă la război. În acest război se implică în mod neînțelept Iosafat, un împărat bun din Iuda. Iosafat se unește cu cine nu trebuie, face o alianță care nu venea de la Duhul Domnului. Ahab era idolatru iar acum era sortit nimicirii. Iosafat face un legământ periculos cu un om foarte rău; acesta știa istoria lui Ahab. Ahab era omul de care trebuia să te ferești. Iosafat însă, din dorința de izbândă asupra sirienilor și din interese materiale, economice și politice, face o alianță cu Ahab. Înainte de a porni la război, Iosafat cere totuși să se întrebe Cuvântul Domnului. Cei 400 de prooroci strânși de Ahab vestesc cu toții izbânda asupra Siriei. Și este interesant că nu sunt proorocii lui Baal, ci prooroci care proorocesc în Numele Domnului. Iosafat are o sclipire de luciditate și nu îi recunoaște ca prooroci ai Domnului. Nu știe exact de ce Iosafat contestă autenticitatea acestor prooroci. El pare să intuiască faptul că aceștia tind să proorocască ce împăratul vrea să audă. Sau poate că printre ei nu se găsea nici un prooroc cu renume care să fi fost adesea confirmat de Domnul ca și prooroc al său. Chiar și Ahab este conștient că ar putea întreba pe Domnul printr-un alt prooroc, însă nu vrea să apeleze la acela căci el îi proorocește doar de rău. În mod evident, Ahab nu este preocupat să afle adevărul din partea lui Dumnezeu, ci dorește doar o confirmare din partea Domnului pentru planurile sale bine stabilite. Ahab nu este dispus să își schimbe planurile sau să asculte de vocea Domnului; se simte totuși mai confortabil dacă și Domnul i-ar da aprobare pentru planurile sale. El, de fapt, este sigur că planurile sale sunt bune și că va avea izbândă. Are nevoie doar de o semnătură din partea Domnului pentru planurile sale idolatre. Totuși, la insistența lui Iosafat, este chemat și Mica. Chiar și solul îl încurajează pe Mica să nu îl deranjeze pe împărat ci să proorocească izbânda ca și ceilalți prooroci. Mentalitatea solului reflectă metalitatea lui Ahab. Solul probabil că nici nu credea în mesajele care veneau de la Domnul; poate se gândea că proorocii vorbesc de la ei înșiși. Este absolut tragică atitudinea poporului la mesajele din partea Domnului prin proorocii Lui. Cum poți să îi spui unui prooroc al Domnului ce să proorocească? Consultarea proorocului devine un teatru ieftin. *Să-l conștutăm ca să spunem că l-am consultat, sau în speranța că ne va vesti ceea ce noi deja am hotărât!* Această atitudine legitimizează revărsarea duhului de rătăcire pe care îl dezvăluie Mica prin proorocia sa. Atunci când ești prins de planurile tale idolatre, când de fapt nu ești dispus să faci voia lui Dumnezeu, ci doar dorești ca Domnul să îți confirme cu orice preț propria voie, atunci te afli pe teren alunecos, pe nisipuri mișcătoare, în zona în care duhurile de rătăcire se activează pentru a-ți confirma ceea ce dorești să îți confirme. În primă fază, și Mica

întră în acest joc și îi spune împăratului: *vei avea izbândă. Dacă acest lucru vrei să îl auzi, acest lucru ți-l spun.* Dar el folosește probabil un anumit ton al vocii care să transmită clar faptul că el spune așa nu din convingere, ci doar ca să facă pe plac împăratului. Și Ahab reacționează. De ce? Nu i s-a proorocit ce vroia să audă? De ce insistă să jure că spune adevărul? Oare nu era Ahab dezinteresat de adevăr? Această reacție ca și cea în care îi dă dreptate lui Iosafat că cei 400 de prooroci nu sunt așa de credibili, ne arată că Ahab știa multe lucruri și că ÎN MOD CONȘTIENT și pe deplin responsabil a făcut alegerea să încalce voia lui Dumnezeu.

Domnul ar fi putut să nu transmită lui Mica acest mesaj de înștiințare pentru Ahab. Dar Domnul, în bunătatea Lui, nu doar că transmite mesajul că Ahab va muri în bătălia cu Siria, dar îi descrie și cum a fost luată această decizie în ceruri. La intrarea porții Samariei cei 2 împărați ședea pe scaunele lor de domnie. În fața lor se aflau 400 de prooroci iar în jurul acestora, oștirile lor. Mica nu se lasă intimidat de acest tablou. El văzuse o altă Curte, și un alt scaun de domnie mai important și mai înalt. El văzuse de asemenea o altă oștire, mult mai puternică: oștirea cerurilor stând la dreapta și la stânga Domnului. Vedenia lui Mica are o însemnătate deosebită căci dă cortina la o parte, deschide o fereastră spre cer și ne dezvăluie cum se iau deciziile acolo sus. De fapt, mai întâi descoperim că destinul oamenilor și al istoriei se ia prin hotărârile de sus și nu prin frământările și strădaniile oamenilor de pe pământ. Iosafat și Ahab puteau să se sfătuiască și să se pregătească pentru război cât de mult doreau. Soarta războiului se hotăra sus. Mica ne descoperă și CUM se iau hotărârile acolo sus. Este surprinzător că Domnul se consultă cu lumile cerești. Domnul ia decizia ca Ahab să piară în bătălia cu Siria. Însă ridică înaintea cerului următoarea întrebare: ***Cine va amăgi pe Ahab ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?*** Și au venit mai multe propuneri. Se pare că și demonii erau prezenți la întâlnire căci duhul care se înfățișează înaintea domnului pare a fi mai degrabă un demon decât un înger căci cum ar putea un înger să fie un duh de minciună în gura proorocilor. Acest demon are următoarea propunere: ***voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui.*** Și Domnul este de acord cu această propunere. Pasajul este scurt dar ridică o mulțime de întrebări:

- De ce se consultă Domnul cu lumile cerești?
- Cum de sunt și lumile demonice prezente la întâlnire?
- De ce celelalte propuneri nu au fost aprobate?
- De ce a fost aprobată tocmai propunerea acestui demon?
- Oare era așa de dificil ca Ahab să fie convins să facă război cu Siria de se organizează o conferință în ceruri pentru a se discuta CUM se va realiza convingerea lui Ahab?
- Care misiuni pot fi îndeplinite de îngeri și care de demoni?

- Cum ar fi putut un înger soluționa problema convingerii lui Ahab de a porni la război împotriva Siriei?

Deși Domnul este atotputernic și ar putea face totul de unul singur, El implică făpturile create în planurile Sale. La fel cum Dumnezeu lucrează pe pământ prin agenți umani, la fel Domnul conlucrează cu oștile cerești. Și Aceștia nu sunt doar executați docili. Îngerii sunt ființe inteligente care pot veni cu propuneri. Domnul se sfătuiește cu aceștia. Domnul a creat pe îngeri ca făpturi inteligente, creative. Domnul vrea să le valorifice creativitatea și inteligența. Domnul, deși este Dumnezeu atotputernic și atotștiutor, nu inhibă inițiativele făpturilor create de El. Ba dimpotrivă, El le stimulează participarea în planurile Sale. Scriptura ne prezintă multe situații în care îngerii au un rol important în planul lui Dumnezeu. Pavel, în Evrei, ne spune că îngerii sunt duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei care vor moșteni mântuirea (Ev. 1:14). Înțelegem deci că ajutorul primit de la Domnul de către credincioși este primit adesea cu intervenția îngerilor. Aceștia însă nu pot interveni decât cu aprobarea divină.

Sunt însă misiuni care nu pot fi îndeplinite de îngeri. Îngerii sunt curați și reflectă gloria lui Dumnezeu. Nu cred că îngerii pot să ispitească pe oameni și nici să fie un duh de minciună pentru ei. Și aici intervine slujba diavolului care deși urmărește să distrugă planurile Domnului, el de fapt trage la carul Său de slavă. Satana este cel care îi omoară familia lui Iov și îl ispitește pe acesta să cârtească împotriva Domnului. Un demon devine un duh de minciună în gura proorocilor lui Ahab și îl convinge pe Ahab să meargă la război. Dar nici lumile demonice nu pot opera fără aprobarea divină. Domnul le îngăduie să opereze asupra oamenilor și tot El trasează limite exacte intervenției acestora.

Tabloul cu toată discuția din ceruri ne sugerează că oamenii nu au o cheiță la spate pe care Domnul o învârte cum vrea sfidând libertatea lor de alegere. Ahab tocmai făcuse un legământ cu Siria și avea pace. Siria își respectase legământul și nu făcuse război. Apoi, sirienii aveau o armată mai puternică. De ce ar porni Ahab război împotriva Siriei? Ahab nu este un robot. Domnul nu apasă pe un buton ca Ahab să meargă la război. Domnul însă îngăduie un cadru de amăgire pentru Ahab ca și pedeapsă pentru toate păcatele lui. Dar chiar când aduce epste el acest context de amăgire, Domnul aduce și contextul de har și lumină prin Mica. Domnul de fapt îl așează pe Ahab în fața unei alegeri. Domnul nu trimite doar duhul de amăgire, dar și duhul de lumină prin Mica. Din ceruri nu coboară doar un demon care inspiră inimile proorocilor, dar și un înger care îi dă o vedenie lui Mica. Dacă Domnul intenționa doar amăgirea lui Ahab, de ce ar mai fi trimis această vedenie lui Mica? De ce i-ar fi descoperit lui Ahab prin Mica de faptul că un duh de minciună a intrat în gura tuturor proorocilor Lui? Este evident că Domnul îl așează din nou pe Ahab în fața unei alegeri. Și celelalte detalii din text, pe care deja le-am subliniat, ne arată clar că Ahab calcă în mod conștient în picioare adevărul venit din partea Domnului.

De ce din toate propunerile oștirilor cerești este aprobată doar propunerea demonului ce și-a propus să fie un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui Ahab? Oare pentru că această propunere era mai bună decât celelalte, în sensul că această strategie avea șanse de reușită maximă pentru convingerea lui Ahab să meargă la război? Așa se pare din răspunsul Domnului: ***Îl vei amăgi așa și-ti vei atinge tinta; ieși și fă așa!*** Dacă acesta este răspunsul corect, strălucește și mai mult adevărul că oamenii nu sunt roboți cu o cheiță la spate. Ei sunt făpturi inteligente, înzestrate cu rațiune și capacitate de analiză și de alegere. Dacă celelalte strategii propuse nu au fost considerate așa de eficiente ca cea a demonului, înseamnă că cerul nu deține un buton pe care apasă iar oamenii își schimbă opțiunile imediat. Oamenii trebuie convinși, au nevoie de argumente. Este posibil deci ca unele din strategiile propuse pentru amăgirea lui Ahab să nu fi reușit să-l convingă să lupte împotriva Siriei. O altă explicație posibilă pentru alegerea acestei strategii (care de altfel nu exculde prima explicație propusă mai sus) vizează creionarea unui tipar profetic. Perioada de apostazie a lui Ahab anticipează perioada de apoztație de la finalul istoriei. La fel cum Domnul Însuși trimite un duh de rătăcire peste Ahab, la fel Domnul va trimite la final un duh de rătăcire peste întreaga omenire (vezi 2 Tes. cap. 2). Duhul de rătăcire s-a revărsat pe Ahab prin mesajul fals al proorocilor mincinoși. La final, pământul va fi amăgit prin discursurile și semnele proorocului mincinos (vezi Apoc. 13). La fel cum Ahab a avut nevoie să fie convins să meargă la război, la fel și omenirea va fi supusă unui proces de persuasiune. Nu știm exact care vor fi argumentele proorocului mincinos, dar știm că acestea vor fi necesare pentru ca omenirea să fie amăgită. După sfidarea semnelor Domnului, Ahab a sfârșit mergând de unul singur la un război. După sfidarea semnelor Domnului, omenirea va sfârși mergând tot la un război. Împărații și oștirile pământului conduse de Anticirist și proorocul lui mincinos vor porni la un război final la Armagedon. Acolo însă vor pieri cu toții în fața arătării Domnului Isus în slavă.

Păcatul aduce împietrire și întunecarea minții. Persistența în păcat atrage duhurile de rătăcire. Și când Domnul Însuși trimite un duh de rătăcire ne întrebăm: ce se mai poate face? Am fi tentați să răspundem. Nimic! Și totuși ar mai fi o speranță, și acesta că Domnul care trimite duhul de rătăcire, trimite simultan și un duh de lumină! Și exact acest lucru strălucește în cap. 22: Cel care trimite un duh de minciună în gura proorocilor lui Ahab ca să-l amăgească pe acesta, îl trimite și pe Mica pentru a desconfira strategia de amăgire. Este un paradox! Pe de o parte Domnul pare că alege cea mai eficientă strategie de amăgire a inimii lui Ahab, iar pe de altă parte îl trimite pe Mica pentru a demasca amăgirea. Cum să înțelegem lucrul acesta? Pe de o parte, în dreaptatea Sa, Domnul trimite un duh de amăgire celui ce persistă în păcat, dar pe de altă parte în îndurarea Sa, El trimite un duh de lumină pentru a-l salva pe cel păcătos. Domnul creează de fapt un cadru final pentru o alegere finală a lui Ahab. Alegerea este conștientă și responsabilă. Ahab alege să calce în picioare adevărul și să se lase amăgit. Prin această alegere Ahab își semnează singur sentința la moarte. Ahab este cel mai rău împărat din Israel. Domnul ne arată cum l-a curtat pe acest împărat în harul Său. Și dacă așa s-a comportat cu Ahab, El a arătat cel puțin la fel de mult har pentru fiecare împărat al lui Israel. Și în cap. 22, Domnul ne arată cum l-a curtat pe Ahab până în ultima zi a vieții sale, și cum acesta prin propria alegere

nerușinată și-a semnat singur sentința la moarte. Domnul ne descrie în amănunt harul revărsat peste Ahab. Aceasta pentru că fiind cel mai rău împărat din Israel, face să strălucească nespus de mult bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte istoria apostaziei lui Ahab anticipează istoria apostaziei finale. Harul lui Dumnezeu va străluci din nou cu putere la finalul istoriei, și la fel omenirea îl va călca cu putere în picioare. Domnul va trimite un duh de rătăcire prin proorocul mincinos (Apoc. 13), dar va trimite și pe proorocii lui pentru a desconfira amăgirea acestuia (Apoc. 11). Amăgirea adusă de proorocul mincinos nu va fi irezistibilă; mesajul proorocilor Domnului va fi plin de lumină și putere. Nu va fi un teatru ieftin, omenirea fiind deja programată să aleagă nelegiurea. Va fi o luptă reală. Posibilitatea alegerii va fi cât se poate de reală. Omenirea va călca în picioare adevărul și va îmbrățișa de bunăvoie amăgirea. Prin această alegere conștientă și responsabilă își va semna singură sentința la moarte. Ea va porni războiul care-i va aduce pieirea. Aceasta înseamnă că măcar unii se vor întoarce la Domnul și vor întregi rămășița credincioasă. Acest lucru este încurajator pentru cei ce vor mărturisi pe Domnul în acele vremuri. Dar la fel cum Ahab și Israel a rămas în împietrire, la fel și omenirea în ansamblul ei va rămâne în moarte spirituală. Domnul ne înștiințează dinainte care va fi reacția celor ce ne vor asculta mărturia în ultimele zile ale istoriei. Înțelegând aceste lucruri nu vom avea așteptări prea mari, ca Ilie, și nu vom ajunge în stare de depresie.

Ahab presimte pericolul și nu se îmbracă în hainele împărătești. Însă, plin de viclenie îl îndeamnă pe Iosafat să poarte ținuta regală. Ahab încearcă să fenteze destinul prevestit de Mica. Aparent strategia sa dă succes. Împăratul Siriei era plin de furie față de Ahab pentru că acesta își încalcă legământul. Pe acesta nu îl interesa neapărat victoria cât moartea lui Ahab. Dar nu Ahab purta hainele regale ci Iosafat. Acesta este înconjurat de dușmani. Aparent strategia lui Ahab dădea rezultate: el scăpa iar Iosafat, în naivitatea sa, era omorât în locul lui. Dar nu a fost așa. Iosafat a țipat și sirienii și-au dat seama că nu este el Ahab. Nu știu exact cum și-au dat seama ei de acest lucru, dar cert este că Domnul a intervenit și l-a scăpat pe Iosafat. Chiar dacă Iosafat sfidase vestirea lui Mica, și fusese atras în capcană, deși făcuse legământ cu dușmanul Domnului sortit pierii și purta un război care nu era după voia Domnului, cu toate acestea este salvat de Domnul. Nu sosisese încă sfârșitul lui Iosafat. Consiliul ceresc încă nu hotărâse acest lucru. Iată deci că nu împrejurările ci voia cerului pecetluiește destinele oamenilor. La Ahab se întâmplă opusul. El presimte pericolul. Se îmbracă ca un soldat obișnuit și îl împinge pe Iosafat în față. Dar un sirian trage la întâmplare o săgeată care în mod surprinzător țintește exact locul de la încheietura platoșei. Probabilitatea ca acest lucru să se fi întâmplat era foarte mică. Dar Domnul stăpânește pe pământ și iată că toate detaliile unei bătălii se află în mâna Sa. Atunci când privești la o luptă crâncenă între două armate, ai impresia că totul e haos și totul ține de întâmplare sau șansă. Nu poți ști cine va muri și cine va trăi. Dar nici o vrabie nu cade la pământ fără știrea și fără voia Tatălui din ceruri. Iată că toate amănuntele unei lupte se află în mâna Domnului. Iosafat se afla în mare pericol și totuși scapă. Ahab se afla în siguranță, ascuns în mulțime și totuși moare. Destinul hotărât sus nu poate fi nici fentat, nici ocolit. În acest moment doar prin pocăință mai putea amâna Ahab pedeapsa. El refuză pocăința însă. Și atunci nu se poate ascunde de pedeapsa divină. În ciuda strădaniilor și strategiilor sale de a se apăra, judecata

divină îl ajunge prin săgeata trasă la întâmplare de un începător în ale războiului din oștirea siriană, săgeata care țintește exact în acel loc în care platoșa nu mai oferea protecție lui Ahab.

Dar Ahab nu moare deodată. El stă rănit în carul sau și vede cum Cuvântul Domnului se împlinește: el este pe moarte iar sirienii câștigă bătălia. Domnul l-ar fi putut răpune deodată pe Ahab. Dar El îi aduce o moarte lentă. Ahab este conștient că este pe moarte și că bătălia este pierdută. Ahab vede în ultimele ore din viață CUM se împlinește Cuvântul Domnului pe care el Îl sfidase. Oare nu este tot un har? Tot o ultimă ofertă din partea Domnului pentru inima lui Ahab? Cu siguranță da! Dar cronicarul nu pomenește ca în capitolul precedent de vreo tresărire spre bine a lui Ahab. Ahab moare în păcat și în împietrire, dar urmărit de harul Domnului până în ultima clipă a vieții sale. Cum spuneam, prin istoria lui Ahab Domnul vrea să ne descopere harul Său pentru cel mai rău împărat al lui Israel. Și Domnul vrea să vedem cum acest har l-a urmărit pe Ahab până în ultima clipă a vieții. Ce lecție a harului ne oferă viața lui Ahab! Și Domnul, care nu este părtinitor, nu va iubi mai puțin pe nimeni dintre muritorii care se vor naște pe Terra.

Ahab rispește tot acest har. Și ne întrebăm: ce va urma pentru Israel? Elisei ne va da răspunsul: un har și mai mare! Dar până atunci cronicarul ne va prezenta și domnia lui Iosafat și cea a lui Ahazia, fiul lui Ahab.

Domnia lui Iosafat

– 22:41-50 –

În contrast cu Israel, în Iuda este din nou lumină. După cei 40 de ani de lumină aduși de Asa, fiul său Iosafat mai aduce 25 ani de binecuvântare în Israel. Iosafat a greșit că a mers la război cu Ahab, dar el era un împărat bun:

- ***El a umbat în toată calea tatălui său Asa, și nu s-a abătut deloc de la ea, făcând ce este plăcut înaintea Domnului.***

Este surprinzător cât de puțin spațiu îi alocă cronicarul lui Iosafat. 25 de ani de domnie de lumină și el alocă doar 9 versete. De ce? De ce nu insistă mai mult cronicarul pe faptele neprihănite ale lui Iosafat, pe binele adus de el peste Iuda? Ahab domnește 22 de ani peste Israel, și lui autorul îi alocă 6 capitole. Și în aceste capitole observăm că Ahab, și nu Ilie, pare a fi personajul principal. Ilie apare la un moment dat, dar apar și alți prooroci. Singurul personaj care străbate toate capitolele din ultima parte a cărții 1 Împărați pare a fi Ahab. De ce istoria lui Ahab este mai de interes pentru cronicar decât istoria lui Iosafat? De fapt, ce urmărește cronicarul? Pe baza căror criterii selectează el evenimentele istorice pe care le include în carte? Propunem câteva varietate pornind de la discrepanța dintre cantitatea de text alocată lui Ahab și cea alocată lui Iosafat:

- Se pare că până la anul 722 î.Hr., cronicarul oferă o atenție deosebită regatului Israel. Și așa este. Proporția de text alocată pentru Israel este mult mai mare decât cea alocată lui Iuda. De abia după ce trece de anul 722 (anul ducerii în robia asiriană a regatului de nord), autorul se concentrează asupra regatului de sud (Iuda). Ilie și Elisei care ocupă inima cărților 1, 2 Împărați profetează în regatul de nord. De ce oferă autorul până în anul 722 mai multă atenție regatului de nord? Probabil pentru că despre istoria regatului de sud oricum avem mai multe detalii în 2 Cronici. Istoria harului avea să continue în regatul de sud prin întoarcerea din robia babiloniană. Dar semințiile din nord aveau să se piardă în istorie în urma robiei asiriene. Cronicarul oferă deci o atenție specială regatului de nord, acolo unde judecata divină a lovit cu mai multă putere.

- Cronicarul pare că vrea să ne explice pe de o parte legitimitatea revărsării judecății definitive a lui Dumnezeu asupra regatului de nord, iar pe de altă parte vrea să înalțe harul fără margini a lui Dumnezeu care s-a revărsat în Israel înainte de momentul judecății. Cartea 1, 2 Împărați are un sfârșit tragic: după ducerea în robie a 10 seminții și templul este distrus, și Iuda este dus în robie. Cronicarul nu are o reticență față de faptele bune ale împăraților și o predispoziție patologică spre decuparea răului și urâtului din istoria lui Israel. El însă vrea să ne explice FINALUL tragic al cărții. Vrea să ne explice cum de s-a

ajuns la un asemenea sfârșit. Și atunci el insistă pe de o parte pe păcatele înfăptuite de Iuda și Israel, iar pe de altă parte pe harul revărsat de Domnul prin proorocii Săi și care a fost călcat în mod sistematic în picioare. Autorul insistă mai mult pe modul în care reacționează Domnul în fața răului înfăptuit de poporul Său. De aceea nu insistă pe faptele bune ale împăraților din Iuda, ci pe greșelile din Iuda și din Israel care au condus istoria poporului sfânt către sfârșitul tragic al cărții. El înalță judecata dreaptă a lui Dumnezeu dar subliniază că Domnul nu a fost grabnic la mânie. El a așteptat, a răbdător, a chemat, a amânat judecata, a făcut minuni, a trimis pe proorocii Săi de dimineață până seara și, într-un final când nu se mai putea face ca nimic, ca și în cazul lui Ahab, a adus dreapta Sa judecată. Ahab devine un studiu de caz în care strălucește harul lui Dumnezeu pentru păcătos. În viața lui Ahab se oglindește întreaga istorie a lui Israel. Domnul a făcut tot ce se putea face până în ultima clipă a vieții lui Ahab dând har peste har, îndurare peste îndurare. Cu toate acestea, Ahab respinge cu încăpățănare chemarea divină și se condamnă singur la pierzare. La fel avea să facă și Israel, și apoi și Iuda. Cronicarul zugrăvește cu grijă relația dintre harul și dreptatea lui Dumnezeu. Deși el ne prezintă o istorie a judecății, el înalță mai presus de judecată bunătatea și îndurarea fără margini a Domnului. Ahab este studiul de caz. Nu poți să citești istoria lui Ahab și să nu te revolți pe Ahab, să nu ridici sabia judecății înainte de cap. 22. Spre deosebire de noi, Domnul e plin de răbdare și îndurare. Și Ilie își pierde la un moment dat nădejdea și răbdarea, Domnul însă merge până la capăt, iar Ilie învață să Îl urmeze.

Deși nu insistă pe împărații lui Iuda care au făcut ce este bine înaintea Domnului, totuși aceștia nu sunt ignorați. Autorul îi menționează și ne explică astfel de ce judecata a venit mai târziu în Iuda. Avându-l pe David ca model, împărații lui Iuda au readus adesea poporul la calea adevărului. Domnul a luat aminte și a binecuvântat.

Este interesant că nu ni se spune că Iosafat a fost ca David, ci că a fost ca Asa. Asa a deschis, la fel ca David, un nou izvor de binecuvântare în Iuda, o nouă cărare dreaptă pentru poporul Domnului, și Iosafat este cel ce pășește pe ea. Cu toate acestea se pare că, deși au umblat pe calea lui David, nici Iosafat și nici Asa nu au atins înălțimile lui David. Expresia: **Numai că înălțimile nu au fost îndepărate** pare să evedențieze limita acestor succesori ai lui David. Au trăit în ascultare de Domnul. Au avut ca David suișuri și coborâșuri, dar nu și-au depășit limitele așa cum făcuse David. David anticipa zidirea Templului, el era cu un pas înainte în planurile Domnului. Succesorii săi nu au îndepărat înălțimile: ei se aflau cu un pas în urmă față de planurile Domnului. De aceea, cronicarul ne va aduce aminte că din pricina lui David (și nu a lui Asa, sau Iosafat...) Domnul avea să cruțe din nou și din nou Ierusalimul. De aceea putem spune că deși au fost ca David, nu au fost pe deplin ca David. Poți păși pe modelul davidic și totuși să nu atingi toate înălțimile lui David. A trăi ca David înseamnă în primul rând o viață constantă de

dedicare și slujire a lui Dumnezeu. Nu o viață perfectă, dar o viață în care ascultarea este dominată de Domnul și în care cel neprihănit se ridică de fiecare dată când cade. Dar pe această cale îți poți lărgi inima mai mult sau mai puțin ca să fii vasul prin care binecuvântarea cerului se revărsă pe pământ. Aici se face diferența între viteji; aici David a făcut performanță(!); aici David a excelat și și-a lărgit inima mult de tot. El și-a depășit limitele pe care succesorii săi se pare că nu și le-au depășit. A pași deci pe urmele lui David înseamnă ca, alături de o viață constantă de ascultare, să îți depășești propriile limite și să îți lărgești inima chiar mai mult decât îți poruncește Domnul să o faci. Să o faci de bunăvoie; să nu refuzi nici o provocare din partea Domnului. Să nu te mulțumești niciodată cu cât te-ai lărgit ci să cauți să te lărgești mai mult, tot mai mult. Să nu te oprești pe vârful nici unui munte ci, după ce ai ajuns acolo, după ce ai admirat puțin priveliștea, să cauți cu dor următorul munte pe care trebuie să îl urci. Și să faci așa depășindu-ți mereu LIMITA. Complacerea în anumite LIMITE nu înseamnă abaterea de pe drumul davidic, ci pierderea șansei de a urca pe înălțimile lui David. Care sunt limitele tale? Pot fi limite teologice, limite în relații, limite ale comodității, limite ale personalității, limite ale culturii în care te naști. David și-a depășit aceste limite. Succesorii săi s-au complăcut în anumite limite. De aceea ei au fost ca David și totuși nu ca David.

Iosafat continuă reforma începută de tatăl său Asa. El continuă procesul curățirii țării. Între regatul său și Israel este pace. Acest lucru este bun. Pentru o perioadă nu mai este vrăjmășie și dușmănie în Israel. Însă în virtutea acestei strări de bine și de pace Iosafat face o alianță neînțeleaptă cu Ahab. Dar apoi se pare că Iosafat învață lecția. La un moment dat, Iosafat are inițiativa să trimită din Tars corăbii care să caute aur din Ofir. Această inițiativă ne aduce aminte de spiritul lui Solomon. Se pare că Iosafat a fost și el curtat de spiritul îmbogățirii solomonice. Dumnezeu însă îi stă împotrivă și Iosafat nu are izbândă. Corăbiile se sfărâmă la Ețion-Gheber. Dumnezeu îl oprește pe Iosafat de pe drumul înșelător de tip solomonic. Iată că și un împărat bun poate lua inițiative seducătoare, dar care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Și Iosafat pare să înțeleagă că Domnul l-a oprit din drum. Ahazia, fiul lui Ahab îi propune să trimită împreună corăbii pentru căutarea aurului. Se pare că Iosafat mai avea suficiente resurse să retrimite corăbiile și îi prindea foarte bine alianța cu Ahazia. Dar Iosafat refuză. Pe de o parte, se pare că înțelege că Domnul l-a oprit din drumul seducției solomonice, iar pe de altă parte a învățat să se ferească de alianțele cu împărații care nu se tem de Domnul. Iosafat face greșeli, dar învață din acestea și revine pe drumul ascultării de Domnul. Iată de ce și el a călcat pe drumul devenirii davidice.

CUPRINS

Capitolul	Conținut	Pagina
1:1-2:46	Împărăția se întărește în mâinile lui Solomon	2
3	Visul lui Solomon	20
4	Mărirea și înțelepciunea lui Solomon	30
5	Înțelepciunea lui Solomon și materialele pentru zidirea Casei Domnului	36
6	Zidirea Casei Domnului	43
7	Casa Domnului și Casa Împăratului	61
8:1-9:9	Sfințirea Casei Domnului	66
9:10-10:29	Semnele căderii	83
11:1-43	Căderea lui Solomon și consecințele acesteia	93
12:1-14:31	Dezbinarea Împărăției, domnia lui Ieroboam, și domnia lui Roboam	113
15:1-16:34	Domniile lui Abiam și Asa în Iuda, și a lui Nadab, Baeșa, Ela, Zimri și Omri în Israel	166
17:1-24	Pregătirea lui Ilie pentru lucrarea publică de pe muntele Carmel	180
18:1-46	Confruntarea de pe muntele Carmel	193
19:1-19	“Sfânta neascultare” a lui Ilie	206
20:1-22:53	Harul lui Dumnezeu respins din nou de Ahab. Moartea lui Ahab	223
22:1-40	Moartea lui Ahab	237
22:41-50	Domnia lui Iosafat	243